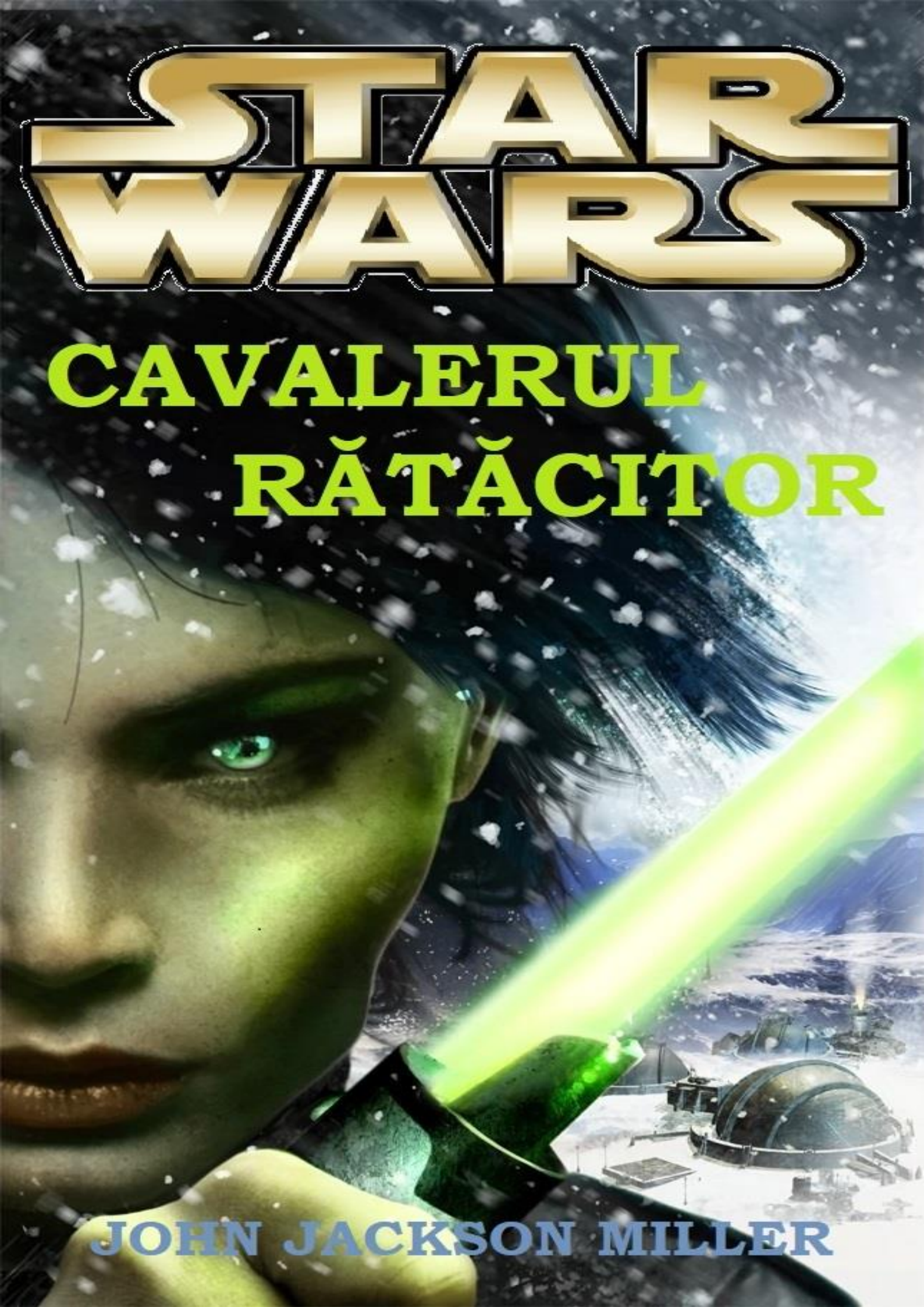
STAR WARS
CAVALERUL RĂTĂCITOR
JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

CAVALERUL RĂTĂCITOR

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Knight Errant
2011

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este un autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viață cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărți electronice cu peste un milion de descărcări.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

Cu fiecare lovitură de stilou, bătrânul Sullustan îl descoperea pe creatorul universului.

Lordul Daiman era relativ tânăr, după vârsta oamenilor. Şi totuşi, Gub Tengo îşi regăsea din nou şi din nou Seniorul, în timp ce frunzărea prin teancul de foi de flimsiplast boțite. Facturi de transport. Scheme de inginerie. Chitanțe de restaurant.

Gub nu putea să citească cuvintele, dar uneori îşi putea da seama despre ce era vorba din imagini. Toate erau datate cu mult înainte – uneori cu secole înainte – ca Daiman să ajungă la putere pe Darkknell. Şi totuşi, toate prevesteau cumva ascensiunea Domniei Sale.

E un lucru uimitor, gândi Gub, răsfoind foile subțiri de acrilic, lipite între ele din cauza vechimii.

Documente erau despre chestiuni atât de banale – şi totuşi, toate făceau parte din creație: *Creația lui Daiman*. Gub smuci lampa incandescentă care îi fusese repartizată şi o aduse mai aproape de text. Da, simbolurile profetice se aflau din nou acolo, ascunse. Era treaba lui Gub să le facă vizibile pentru toată lumea.

Îi mulțumi în tăcere lui Daiman pentru asta. La şaizeci de ani, Gub era norocos că mai putea fi de folos – mai ales după ce îşi pierduse picioarele în prăbuşirea unei cuve în timpul domniei Lordului Chagras. Acela ar fi trebuit să fie sfârşitul utilității sale. Dar cu ani în urmă, Gub lucrase într-o fabrică de arme biologice, injectând spori cu otravă. Era un pas scurt de la acea muncă meticuloasă la folosirea unui stilou chimic – iar o astfel de abilitate era întotdeauna la îndemână în lumea capitală a lui Daiman.

La preluarea puterii, Daiman ordonase modificarea literelor Aurebesh care îi silabiseau numele pentru a reflecta amprenta sa asupra existenței. Două trăsături asemănătoare unui steag urmau să fie adăugate caracterelor nu doar atunci când erau scrise în viitor, ci şi peste tot unde apăruseră anterior. Şi *modificat* nu era cuvântul potrivit, pentru că – aşa cum spusese Daiman – caracterele *noi* existaseră dintotdeauna. Creaturile organice pur şi simplu nu le puteau vedea. A le face vizibile acum nu însemna o alterare – era o *revelație*.

Schimbarea fu instantanee pentru marea majoritate a documentelor scrise din domeniul lui Daiman, toate fiind stocate electronic. Dar era nevoie de atenție manuală pentru semne şi etichete – precum şi pentru relativ puținele documente fizice pe care le generase cultura lor. Astfel, Gub şi mii de meşteşugari ca el pe de Darkknell şi din alte părți primiră sarcina de a *dezvălui* literele care fuseseră

întotdeauna acolo. Ar fi putut fi mai uşor să distrugă pur şi simplu materialele anterioare; cele mai multe flimsiplasturi se dizolvau imediat în apă. Dar Gub ştia că nu acesta era scopul. Dacă, aşa cum spuneau adepții Sith ai lui Daiman, universul fusese creat cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când se născuse Daiman, toată materia *mai veche* trebuie să fi fost creată tot de el – inclusiv această reclamă. Dacă o foaie ponosită care înfățişa imagini de pantofi conținea în ea semnele lui Daiman, atunci nu era o reclamă, ci un artefact sacru. Distrugerea ei ar fi fost un sacrilegiu demn de *Marele Duşman*.

Semnătura lui Daiman era peste tot în galaxie – chiar şi pe cerul de deasupra. Paginile din trecut erau doar o altă piesă a acestei omniprezențe. Trebuiau să arate ca atare.

Concentrându-se pe circulară, Gub găsi una dintre literele pe care le căuta în legenda unei lucrări. Un alt *aurek*[1]. Gub suspină şi îşi frecă stiloul electrostatic de genunchi pentru a-l încărca. Cunoştea importanța meseriei sale, dar tot se săturase să vadă vocalele enervante. Steguleţele adăugate – supervizorul lui le numea *kerni* – care creau litera sfântă *aurek-da*[2] fluturau în stânga caracterului, aproape întotdeauna lipindu-se de litera adiacentă. Dar dacă Daiman nu intenționa ca literele să se alăture, atunci Gub trebuia să facă tot posibilul ca nici literele transformate şi dezvăluite să nu se alăture. În materie de *creație*, conta lucrul bine făcut.

Şi astfel, bătrânul Sullustan stătea în micul său apartament din Cartierul Iridium, ziua lui fiind un şuvoi de *dorn-das* şi *enth-das*[3] care adesea se prelungea până târziu în noapte, aşa cum se întâmplase şi în această seară. Gub se întreba rareori ce se întâmplase cu teancurile de flimsiplast completat pe care le returnase de-a lungul anilor. Presupunea că documentele se întorceau direct acolo unde fuseseră găsite, deşi îşi dădea seama, după pete şi miros, că unele dintre ele se aflau în depozite de deşeuri, aşteptând să fie expulzate în cea mai apropiată stea.

Cine ține evidența a ceea ce trebuia returnat şi unde? Ce fel de muncă trebuie să fie asta? Gub nu-şi putea imagina.

Nu conta, atâta timp cât îşi făcea partea lui din *revelația divină*. Preocupările muncii sale se rezumau doar la îndeplinirea cotei şi la a-i face pe plac unui inspector pasiv-agresiv. Adevăratele lui griji le păstra pentru rația de hrană din ce în ce mai mică, fiind obligat să muncească şi pentru nepoata sa orfană, Tan, care dormea în cealaltă cameră, având un viitor necunoscut. Şi, din ce în ce mai mult, îşi făcea griji pentru îngrijitoarea pe care o angajase recent pentru ei doi.

Nesimțită, obraznică. Şi care, fără ca el să ştie, în acel moment lucra în celălalt capăt al oraşului la distrugerea totală a Lordului Daiman, falsificatorul de alfabete şi *Creatorul Universului*.

---

[1] Aurek – litera ᵏ este prima literă a alfabetului Aurebesh. Este numită "aurek" şi echivalează cu caracterul A.

[2] Aurek-da – literă din alfabetul Aurabesh schimbată din ordinul Lordului Daiman pentru a-şi susține revelația.

[3] Dorn şi Enth – caractere din alfabetul Aurebesh.

Prima parte
DAIMANATUL

Capitolul 1

În spațiul Sith, suntem sclavi cu toții. Era un lucru amuzant la o *gașcă* al cărei crez includea o replică despre *lanțurile lor care se rupeau*, gândi Narsk. Aveau întotdeauna grijă să lase destule lanțuri intacte pentru toți ceilalți.

Totuşi, unii erau mai înrobiți decât alții. Era un avantaj să fii special, să fii bun la ceva. Viața era mai puțin neplăcută. Şi pentru cei cu adevărat speciali? Aveai de ales între mai mulți stăpâni – nu că opțiunile ar fi fost atât de atrăgătoare.

Propria specialitate a lui Narsk Ka'hane îl adusese la Darkknell, sediul puterii lui Daiman, autodeclarat Lord Sith şi pretins zeu. Narsk folosise pentru prima dată un costum de camuflaj pentru a recolta rimebat[4] din peşterile de pe Verdanth, iar ceea ce făcea acum nu era cu mult diferit. E adevărat, Bothanul nu-şi putea imagina pe cineva de acasă agățat cu capul în jos de o frânghie în sistemul de ventilație al unui turn de înaltă securitate – dar, pe de altă parte, nu toată lumea putea fi specială. Ceea ce era diferit acum era costumul *invizibil*. Adepții Sith care se războiau în regiune nu se concentraseră prea mult pe avansarea tehnologiei invizibilității în ultimele decenii; voiau doar explozii tot mai mari.

Asta era în regulă pentru Narsk. Costumul pe care îl purta era vârful de gamă al unei linii Republicane care nu fusese niciodată văzută în sectorul Grumani. Nu ştia cum făcuse rost furnizorul său de un *Sistem Personal de Ascundere Cyricept*, *Versiunea VI* – sau chiar dacă cele cinci versiuni anterioare erau bune. Narsk ştia doar că nu ajunsese niciodată atât de uşor, atât de departe într-o misiune. Aproape că era păcat, având în vedere toată pregătirea pe care o făcuse. Ajunsese în Xakrea, capitala administrativă a lumii Darkknell, acum câteva săptămâni, pentru a-şi stabili identitatea de acoperire. Localizarea țintei fusese destul de simplă; piramida înclinată cunoscută sub numele colocvial de *Colțul Negru* era vizibilă din cea mai mare parte a oraşului. Studiase cu atenție tiparele de trafic din jurul edificiului de obsidian şi observase schimbările de tură ale santinelelor care păzeau cele câteva deschideri. În decurs de o lună, localizase toate rutele de intrare şi ieşire din colosala casă a secretelor.

Şi apoi intrase direct înăuntru.

Versiunea VI ar putea face pentru meseria asta ceea ce a făcut hiperpropulsorul pentru călătoriile în spațiu, gândi Narsk. Deflectoarele electronice integrate în pielea costumului la nivel molecular deformau şi îndoiau undele electromagnetice în jurul purtătorului. Sunetul, lumina, comunicațiile – *Versiunea VI* le ocolea pe toate. Şi *Cyricept* se gândise la toate. Un filtru respirator adapta expirațiile la temperatura şi umiditatea camerei. Ochelarii speciali îi permiteau lui Narsk să vadă, în ciuda faptului că nu-i ajungea nicio lumină la ochi. Furnizau chiar şi o pungă la fel de ascunsă pentru obiectele ce trebuiau transportate. Dacă Narsk nu era chiar invizibil, era nevoie de un ochi foarte atent pentru a-l repera, mai ales în întuneric.

Dar Narsk descoperise că atenția nu era un dar pe care *Lordul Daiman, Creatorul*, considerase potrivit să îl acorde santinelelor sale. Ca şi în alte părți,

---

[4] Rimebat – specie asemănătoare liliecilor, originară de pe planeta Verdanth.

adepții ciudatului Lord adunaseră personaje cu aspect amenințător şi procedaseră la îmbrăcarea lor excesivă. Nu exista un bătăuş atât de dur încât să nu poată fi făcut să pară caraghios atunci când era îmbrăcat într-o armură aurită şi înfăşurat într-o fustă vişinie. Un biet Gamorrean – cu trupul său verde, îndesat şi masiv, care nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea sa decorată – aflat în celălalt capăt al oraşului ar fi putut fi făcut să plângă.

Aşa că, deşi Narsk îşi adusese acul de seringă şi cartuşele de rezervă în fiecare călătorie la centrul de cercetare, nu avusese niciodată nevoie de ele. *Versiunea VI* îl dusese până la uşă, dar santinelele o deschiseseră efectiv pentru el, permițându-i să intre de parcă era de-ai lor.

Când treaba ta este să te asiguri că nu se întâmplă niciodată nimic, auzise el odată pe cineva spunând, *începi să vezi că nu se întâmplă nimic chiar şi atunci când se întâmplă ceva*. Acum, la a treisprezecea şi ultima sa călătorie înăuntru, Narsk ajunsese să creadă asta. Multe dintre secretele *Colțului Negru* – denumirea oficială fiind *Instalația de Testare Dinamică a Daimanatului* – se odihneau confortabil în memoria datapadului din rucsacul său.

Lordul Odion va fi mulțumit.

Narsk ştia că asta nu era întotdeauna un lucru bun: fratele mai mare al lui Daiman îşi extrăgea cele mai multe emoții din moarte şi distrugere. Întregul război trist mirosea a studiu psihologic. Daiman era puştiul răsfățat care se credea singura persoană din univers care conta. Odion era fratele gelos, care reacționa la pierderea unicității sale prin distrugerea țarcului de joacă. Dacă Daiman credea că el a creat totul, Odion credea că destinul său era să distrugă totul. Jumătate dintre adepții lui Odion făceau parte dintr-un cult al morții, zburdând în jurul luminii lui malefice în speranța de a încasa bani în slujba lui. *Ralltiirii glowmite*[5] erau mai puțin sinucigaşi.

Din fericire, Narsk nu trebuia să le adopte căile pentru a accepta misiunile. Nu prea multe dintre ele, în orice caz.

Ajungând la o intersecție în sistemul de ventilație, Narsk simți întreaga clădire gâfâind în jurul lui. Aerul friguros trecu pe lângă el, răcorind instalația pentru marele test de astăzi. *Versiunea VI* reacționă, adaptându-se la temperatura din jur şi împiedicând înghețul să se adune pe suprafața costumului. *Proiectanții Republicii sunt buni*, gândi Narsk. *Păcat că Republicanii nu ştiu să lupte. Sau nu vor să lupte.*

Desprinzând cablul, Narsk se aşeză uşor pe capacul de ventilație. Centrul principal de testare de dedesubt era singura încăpere importantă în care nu intrase, fie şi numai pentru că prada lui nu fusese încă mutată aici. Dar acum era acolo, cu corpul său metalic vizibil prin lamelele de gheață de la picioarele sale.

Convergența.

În conflictul dintre Daiman şi Odion, marile nave capitale care dominau odată luptele Sith cu Republica fuseseră în mare parte scoase din joc. Niciunul dintre ei nu avea o idee clară despre câte nave mari avea fratele său şi, în timp ce Odion şi-ar fi asumat cu plăcere riscul unui angajament uriaş, Daiman nu era dispus să accepte asta. Rezultatul fusese o serie de lovituri şi contra lovituri, în care factorul câştigător nu era atât de des cantitatea de putere de foc, cât capacitatea de a proiecta rapid diferite tipuri de forță. Câmpul de luptă se schimba constant.

Vehiculul de Asalt Tactic – Convergența – aruncase la gunoi mii de ani de ştiință militară în favoarea ideii de moment a lui Daiman: o navă care să se potrivească la

[5] Ralltiiri glowmite – creatură feroce originară de pe Ralltiir.

toate. La fel ca şi costumul invizibil al lui Narsk, *Convergența* fusese concepută pentru a face totul. De două ori mai mare decât o navă de luptă, nava servea ca un mic transportor de trupe, capabil să transporte opt până la zece războinici prin hiperspațiu. De asemenea, era dotată cu sisteme de armament care îi permiteau să joace rolul de navă de luptă sau bombardier, în funcție de situație. Daiman prevăzuse o vreme în care milioane de astfel de nave îl vor propulsa spre locul care i se cuvenea, la conducerea galaxiei.

Inginerii lui Daiman, între timp, prevăzuseră doar un coşmar fără sfârşit. Iar predicția lor, spusă doar pentru ei înşişi, fu până acum cea mai apropiată de realitate. Privind în jos în cameră, Narsk putu vedea de ce. Montată pe un braț colosal de testare era cea mai urâtă invenție pe care o văzuse vreodată. *Convergența* era o expresie de o sută de tone a stărilor de spirit schimbătoare şi conflictuale ale unui om. Daiman ceruse ca nava să păstreze estetica săgeții cu trei vârfuri a navelor sale de luptă, dar aripile şi schema de culori erau cam tot ce avea în comun monstrul acela *gravid* cu acele nave elegante. Proiectanții împovăraseră secțiunea din față cu un compartiment masiv pentru echipaj, care era totuşi puțin confortabil: spațiu pentru nouă pasageri, dar numai dacă şase stăteau tot timpul în picioare. Motoarele, mărite în două ocazii anterioare, păreau totuşi depăşite moral. O baterie de rachete era îndreptată spre nicăieri în mod special. Iar o nacelă masivă se întindea de-a lungul părții inferioare, fiind ultima rămăşiță a unui plan anterior de a transforma nava într-un vehicul cu şenile pentru utilizare pe uscat. Narsk îşi imagină că încă mai păstrau roțile pe undeva prin clădire, anticipând schimbările frecvente de opinie ale lui Daiman.

Inginerie nesfârşită pentru un război nesfârşit. Narsk credea că nava era ceva ce ar fi proiectat un copil. Şi totuşi, în ciuda a toate acestea, tot mai era ceva ce merita să fie furat. Cu toate necazurile lor, proiectanții lui Daiman avuseseră noroc cu câteva progrese demne de luat în seamă. Unele dintre lucrările de compozit de pe fuzelaj dăduseră roade, iar eficiența energetică a turbolaserului era cea mai bună pe care o văzuse cineva din sector.

Date utile, mai ales pentru angajatorul său. Oricât ar fi pretins, Lordul Odion era un adevărat imitator când venea vorba de tehnologie. Narsk fusese desemnat să culeagă secretele *Convergenței*. Cu puțin noroc, uriaşa fabrică plutitoare a lui Odion, *Ghimpele*, va produce în curând sisteme de armament mai bune folosind ideile furate.

Narsk furase majoritatea datelor pe îndelete, datorită deciziei bruşte a lui Daiman de a adăuga pe navă caracteristici pentru *controlul revoltelor*. Acum se întorsese pentru ultima bucățică: pachetul de scuturi energetice. Pe parcursul săptămânii trecute, cercetătorii lui Daiman expuseseră scuturile la unde sonice, emisii electronice şi căldură arzătoare, ajustând pachetul software al navei în funcție de necesități. Acest test, conceput pentru a evalua performanța scutului în atmosferă, era cel pe care îl aşteptase Narsk. Prototipul *Convergenței* fusese unit cu un braț rotativ uriaş, o centrifugă concepută pentru a simula performanțele la viteze subluminice. La vehiculele mai puțin secrete, acest tip de testare se făcea în aer – dar, îşi imagină Narsk, cercetătorii se temeau probabil că, oricum, chestia nu va zbura niciodată. Se bucura că nu i se ordonase să fure nava în sine!

Sună o sonerie. Brațul masiv începu să se mişte, trăgând greoi *Convergența*. Atenția lui Narsk era mai jos, mai aproape de centrul camerei. Observatorii care

monitorizau afară nu aveau contact vizual cu motorul gargantuesc, sau cu spațiul din jurul lui. Narsk se aruncă peste margine, sincronizându-şi căderea pentru a-i permite să aterizeze chiar pe braț. Atingând metalul pentru o clipă, sări cu uşurință de pe bara rotativă spre podeaua de dedesubt. Ateriză imediat, lovindu-şi fața îmblănită de podeaua cu nervuri a camerei de testare.

Mai puțin de un metru se afla între podea şi decapitarea instantanee.

Doar o altă zi de lucru pentru Sith, gândi Narsk, ajustându-şi viziera măştii pentru a se adapta la întunericul brusc şi vâjâit. Reuşind să se orienteze din nou, se îndreptă spre carcasa motorului din centrul camerei. Acolo, în baza nemişcată, se afla ceea ce se aştepta să găsească: un panou de control sub tensiune, destinat a fi folosit doar atunci când centrifuga nu era în mişcare.

Narsk studie afişajul. Telemetria testului era transmisă către panou printr-un cablu izolat care şerpuia pe lungimea brațului până la *Convergență*. Văzând cum curgeau informațiile în cascadă pe micul ecran, Narsk luă din geantă datapadul împachetat cu grijă deasupra. Stabili o interfață simplă, începând să descarce rezultatele testului de scut şi ale tuturor testelor anterioare ale prototipului. Era la fel de uşor cum i se spusese. Era de ajutor să-l cunoască pe Odionitul ciudat care se ascundea printre tehnicienii lui Daiman.

Cu toții sunt ciudați, gândi Narsk. *Dar nu contează.*

Descărcarea fiind completă, privi cu coada ochiului la ecran, luându-şi un timp prețios în plus pentru a se asigura că vedea ceea ce trebuia să vadă. Descifrarea alfabetului *daimanit* nu îl ajuta. *Ce rahat...*

Un alt semnal sonor, abia perceptibil, îl avertiză că prototipul atinsese viteza maximă. În curând avea să înceapă lunga decelerare. Trebuia să plece. Dar mai întâi trebuia să lase cadoul său de despărțire, în schimbul tuturor informațiilor pe care le furase. Băgând cu grijă mâna în geantă, Narsk scoase încărcătura pe care o purta: încărcături termice de baradiu. Acestea se scumpiseră pe Darkknell în ultima vreme, obligându-l pe Narsk să le aducă pe ale sale – o experiență deloc confortabilă, având în vedere explozibilii volatili. Doar câteva încărcături ataşate la baza centrifugei ar fi fost suficiente pentru a dezactiva o parte a centrului de testare şi pentru a distruge şi prototipul, de îndată ce Narsk ar fi activat detonatorul de la distanță.

Va fi o explozie frumoasă, gândi el, *dar voi fi prea departe pentru a o vedea.* Era deja pe cale să iasă, strecurându-se prntr-un canal de scurgere îngust folosit pentru scurgerile de la testele legate de vreme. Fiind prea alunecos şi vertical pentru a fi o cale de acces în centru, era o cale de ieşire remarcabil de convenabilă. Alunecând în întuneric, Narsk zâmbi. Nu se apropiase niciodată la mai puțin de douăzeci de metri de *Convergență* – şi totuşi, avea tot ce-i trebuia pentru a-şi construi una proprie.

De parcă ar fi vrut cineva să o aibă!

* * *

Atunci când proprietățile Lordului Chagras fuseseră dezmembrate, tânărul Daiman se grăbise să pună mâna pe Darkknell. Nu se punea prea mult la îndoială de ce. Estetica făcea mai mult pentru a vinde viziunea sa despre divinitate decât o armată de statui – deşi le avea şi pe ele. Soarele principal al planetei, Knel'char I, oferea rezidenților o lumină bolnăvicioasă care îi făcea pe savanți să se îngrijoreze că ar putea să piardă în orice moment miezul său de hidrogen. Dar cei doi sori mai

tineri şi mai strălucitori care se învârteau încet unul în jurul celuilalt pe o orbită exterioară erau adevărata atracție. Cu o masă doar atât cât să susțină fuziunea, Knel'char II şi III erau prea îndepărtate pentru a destabiliza orbita lui Darkknell sau chiar pentru a afecta vremea. Dar erau întotdeauna vizibili undeva pe planetă, ziua sau noaptea.

Sorii supravegheau Darkknell – *la propriu*, spuneau locuitorii. Căci cele două sferele, una azurie şi alta aurie, nu semănau cu nimic mai mult decât ochii diferiți ai lui Daiman însuşi! Astfel, aşa-zisul *Creator* îşi supraveghea supuşii temători din ceruri, asigurându-se că nu se va mai putea înrădăcina nicio trădare sub privirea sa. Cu excepția cazului în care se întâmpla ca planeta să fie orientată în direcția opusă. Privind în sus de pe acoperişul fabricii de speedere de lângă centrul de testare, Narsk chicoti. Cu câteva clipe în urmă, *ochii* se ridicaseră deasupra *Colțului Negru*, înaintea răsăritului iminent – ceea ce lăsa jumătate din locuitorii planetei nederanjați de vreun *privitor* stelar. Detaliile astronomice nu contau, desigur. Lumea din sectorul Grumani trăiseră atât de mult timp sub dominația Sith, încât ar fi crezut orice.

Narsk presupusese întotdeauna că Daiman îşi modificase irisurile pentru a se potrivi cu stelele, dar Odion jura că ochii respingători ai puştiului erau naturali.

Oricare ar fi fost adevărul, era o stratagemă bună. Filtrate prin ceața poluată a capitalei, stelele constituiau un spectacol impresionant. Şi dacă cineva râdea de perioada din an în care orbitele stelelor îl făceau pe creatorul lor să pară că are ochii încrucişați, ei bine, pentru asta existau *Corectorii* lui Daiman.

Trăgându-şi masca înapoi de pe urechile sale ascuțite şi păroase, Narsk fu recunoscător că nu era niciun *Corector* aici, acum. *Versiunea VI* se descurcase bine, dar nici măcar *Cyricept* nu-l putea proteja de un număr mare de oameni care căutau folosind partea întunecată a Forței. Narsk cunoştea ritualuri mentale pentru a se menține *discret*, dar intrarea şi ieşirea din centrul de testare îl ținuse destul de ocupat. Era bine că Daiman îi retrăsese pe majoritatea *Corectorilor* la cartierul său general, în vederea unui nou plan împotriva lui Odion. Narsk nu se întreba prea mult despre ce era vorba. *Sanctuarul Celestial* era misiunea altcuiva.

Narsk îşi scoase mănuşile şi le puse împreună cu ochelarii şi masca în geanta sa, chiar lângă detonator. Avea să aştepte cu declanşarea explozibilului până când se afla pe cargobotul care decola. Avea deja autorizația de călătorie sub identitatea sa de acoperire. Îşi trecu ghearele cafenii prin blana mată a feței; chiar şi cu sistemul de răcire al costumului, era udă. Respiră adânc. Avusese parte de prea multe călătorii în spații întunecate. Era bine că terminase treaba pe Darkknell.

Făcându-şi drum spre partea acoperişului unde îşi ascunsese hainele, Narsk se gândi la ce însemna de fapt *treabă terminată*. Banii nu erau importanți în multe teritorii Sith; unitățile de schimb nici măcar nu existau pe teritoriul lui Odion. Posesiunile, la fel, erau greu de acumulat într-o regiune în care granițele erau instabile şi siguranța era trecătoare. Nu, în spațiul Sith ființele erau măsurate după opțiunile lor. Prin puținele grade de libertate pe care le puteau avea – şi prin mobilitatea pe care trebuiau să o aibă atunci când lucrurile se prăbuşeau. Nu era de ajuns să găseşti un despot rezonabil care nu era ucigaş şi să te stabileşti sub domnia lui. Lorzii Sith cădeau la fel de repede cum se ridicau. Singura modalitate de a supraviețui era să fii valoros pentru mai mulți Sithi deodată. Cu această ispravă, reputația lui Narsk ar fi crescut – o reputație care l-ar fi ținut pe Bothan în afara închisorilor, indiferent ce ar fi urmat.

Era maximum la care putea spera oricine trăia în spațiul Sith, gândi el. *Sau pe care şi-l dorea.*

— Ai ceva ce-mi doresc, se auzi o voce joasă de femeie din spate.

Corector!

Narsk se prăbuşi înainte, chiar în timp ce auzea sabia de lumină zumzăind la viață în spatele lui. Trebuia să fie un *Corector*; niciuna dintre santinelele lui Daiman nu purta săbii. Dar Narsk nu se deranjă să se uite. Era deja pe partea laterală a acoperişului, îndreptându-se spre cornişa care se întindea pe toată lungimea fabricii. Cizmele căptuşite se izbiră de duroțel în timp ce-şi găsea echilibrul şi pornea în fugă. Urmăritorul său rămase deasupra, alergând rapid de-a lungul marginii acoperişului. Narsk se temu că viteza lui nu va fi suficientă, mai ales că picioarele îl dureau deja de la eforturile din centrul de testare. Bâjbâi după pungă, căutând în timp ce alerga. Căută – şi căută din nou. Acul era… unde?

Pe fundul pungii, fir-ar să fie!

Nu mai avea timp să caute, nu cu capătul cornişei în față şi cu paşii care se apropiau tot mai mult deasupra. Mai multe clădiri de fabrici se întindeau în depărtare, ducând tot mai departe de *Colțul Negru*. Narsk sări cei câțiva metri până la cornişa următoarei clădiri. Ar fi fost un salt mult mai lung de pe acoperişul pe care era *Corectorul*, dar Narsk nu-şi pierdu timpul sperând ca urmăritorul său avea să renunțe.

Desigur, aruncând o privire înapoi, zări o siluetă bipedă din umbră sărind prin aer, traversând cu uşurință distanța dintre structuri. *Numai un Sith cu abilități în Forță ar fi putut face acel salt*, gândi Narsk. Aşa erau *Corectorii*, ofițerii de elită însărcinați cu repararea acelor elemente ale *Creației* care nu erau pe placul lui Daiman. Narsk nu voia să ştie cum era procesul de revizuire.

Noua cornişă se derula pe o distanță scurtă înainte să se întoarcă. Narsk derapă în timp ce trecea de colț. Era mai îngustă pe partea asta, doar o jumătate de metru despărțea zidul de o cădere de şase etaje spre alee. Bothanul nu încetini deloc, deşi fiecare pas îi punea soarta la încercare. Cizmele costumului invizibil nu erau făcute pentru aşa ceva, ştia asta – dar nu se punea problema să-şi mai recupereze hainele de stradă de pe acoperiş. Avea nevoie doar de timp pentru a ajunge într-un loc în care să poată îmbrăca masca şi mănuşile costumului şi să repornească sistemul invizibil.

Narsk mai aruncă o privire înapoi. Agresorul său era o femeie umanoidă, de o înălțime şi greutate apropiate de ale sale. Totuşi, ăsta nu era un motiv prea mare de uşurare. Dacă se ajungea la o confruntare fizică, nu ar fi rezistat în fața unui adept Sith de orice mărime. Şi, cel puțin împotriva unui urmăritor mai mare, ar fi putut să-şi folosească agilitatea în avantajul său. Dar acest *Corector* îl egala salt după salt.

Cel puțin sabia ei nu era la vedere; o auzise, dar nu o văzuse.

Trebuie să o fi stins imediat ce a început alergarea, presupuse Narsk. *Ciudat. De ce nu au sosit întăririle? Unde sunt semnalele de alarmă?*

Narsk tocmai începuse să se întrebe când salvarea îi apăru înainte, strălucind prin luminatorul clădirii mai mici de dedesubt. Ăsta era răspunsul – dacă ar fi putut ajunge acolo jos. Fără să se gândească de două ori, sări de pe colț şi îşi strânse corpul într-o minge, pregătindu-se. *Versiunea VI* nu era o armură, dar în timp ce cădea spera că îi va putea oferi o oarecare apărare împotriva membranei strălucitoare care părea că se îndreaptă spre el. Cioburile de oțel transparent de proastă calitate

explodară în jos în timp ce cădea, oferind mai puțină rezistență decât se aşteptase. Nu acelaşi lucru se putu spune, însă, despre podeaua de permacretă. Şi orice speranță pe care Narsk o avea pentru o aterizare controlată se termină atunci când atinse suprafața şi începu să alunece o duzină de metri printr-o baltă de mâzgă aurie înainte să se izbească, în cele din urmă, de un perete.

Ridicându-se puțin, Narsk strâmbă din ochi de durere şi se uită în jur. Locul era chiar ceea ce crezuse el că este. Corpuri incomplete de motociclete speeder atârnau de scripeți pe lanțuri, legănându-se în timp ce îşi croiau drum spre un duş de vopsea. Întregul loc mirosea a lac înțepător, plutind în foițe aburinde. Narsk văzu droizii de serviciu atât de acoperiți de spray, încât abia se mai puteau mişca. Evident, exista un loc în Daimanat prea toxic chiar şi pentru sclavii săi!

Narsk se strădui să se ridice în picioare. Unde era *Corectorul*? Nu deasupra lui, văzu el. Nu fusese îmbrăcată ca cei pe care îi văzuse în public. Avea Daiman un nou tip de poliție secretă? De ce nu-l urmase jos? *Îşi făcuse griji că se murdăreşte?*

Un gând zadarnic şi prostesc – şi unul pentru care plăti imediat când îşi pierdu echilibrul în scurgerea unsuroasă şi îşi lovi bărbia de podea. Murdăria era în blana lui acum: şi mai mult din acea blestemată culoare aurire care îi plăcea lui Daiman să o vadă pe orice.

Ridicându-se, Narsk îşi dădu seama că îi acoperea şi o bună parte din costumul invizibil. Nu avea rost să îl activeze; ar fi trebuit să fie curățat complet înainte să poată păcăli pe cineva. Dar nu avusese de ales. Îndoindu-şi gâtul, scană căpriorii în căutarea motivului pentru care intrase. Era acolo, sus pe căpriori: o motocicletă speeder complet asamblată, strălucitoare şi uscată, atârnând de capătul unui lanț. Deplasându-se cu mai multă atenție de data asta, Narsk trecu pe lângă un droid încărcător în drumul său spre o scară. Uitându-se din nou în sus – încă nu se vedea niciun *Corector* – ajunse la treapta de sus şi aşteptă ca banda transportoare să aducă speederul lângă el. Urmă un salt scurt – dar, alunecând în mizeria de pe scară, Narsk aproape că îl ratăcu totul. Dând frenetic din gheare, în cele din urmă îşi blocă un braț în jurul speederului care se balansa şi îşi uni mâinile, ridicându-se pe scaun. Aflat în siguranță în vehicul, Narsk smulse învelişurile de protecție de pe ecranul de control. Da, speederul funcționa, dar abia dacă avea suficient combustibil pentru a ajunge la marginea Xakreei. Dar asta nu prea conta. *Corectorul* ar fi adus cu siguranță sprijin până acum; Narsk ar fi ajuns în siguranță în următoarele câteva minute, sau nu ar fi ajuns deloc. Deschizându-şi geanta, găsi acul. Era chiar deasupra celorlalte bunuri ale sale, uşor de găsit. Narsk suspină. *Grozav*.

Schimbând setarea armei artizanale pentru a lansa săgeți pline de acid, trase una în scripetele de deasupra. Câteva clipe mai târziu, muncitorii cu ochii obosiți care plecau de la *Atelierul de Asamblare a Mijloacelor de Transport Personal* priviră în sus şi văzură o pată aurie ieşind în zbor printr-o fereastră deschisă de la etajul patru. Narsk îşi încolăci bine corpul pe cadrul speederului. Lanțul, încă ataşat de vehicul, biciuia în spate ca o coadă de mosgothă[6], izbindu-se de o clădire din apropiere, în timp ce vira spre bulevardul principal.

Nu am timp să-mi fac griji pentru asta.

Narsk permise vântului să înlocuiască aerul viciat din plămâni. Nu considerase niciodată până acum că aerul din Xakrea era proaspăt. *Calea Producătorilor* se

[6] Mosgotha – reptilă zburătoare de mari dimensiuni, originară de pe Togoria. Erau folosite la călărie de către poporul Togorian, care le domesticise.

întindea în față, ducând spre *Micul Duros* şi o mie de locuri în care se putea pierde. Singurul lucru din spatele lui era *Colțul Negru*, cu conturul luminat de stelele gemene de deasupra. Nevăzând niciun *Corector*, îşi îndreptă din nou atenția spre strada din față. Ar fi trebuit să se uite în sus.

Femeia coborî în viteză de pe un pod aerian care traversa artera, mult deasupra lui. Văzând-o căzând, cu brațele şi mâinile întinse, Narsk apăsă instinctiv accelerația. O lovitură bruscă smuci speederul din spate, aproape făcându-l să alunece din nou. Apucând un singur ghidon cu ambele mâini, Narsk forță speederul să iasă din viraj şi o luă înapoi într-o zonă deschisă, uitându-se în spatele lui.

Crezuse pentru o clipă că aterizase pe vehicul, dar nu mai era niciun semn de ea. Poate că se agățase de scaun şi alunecase spre pieire. *Era şi timpul să deranjeze pe altcineva*, gândi el. Numai că speederul încă se mişca încoace şi încolo. Ceva îi împiedica controlul. Narsk se uită din nou în jur – şi o găsi, în spate şi dedesubt, agățându-se de capătul celor şase metri de lanț încă ataşat de speeder. Îşi înfăşurase o bucată din el în jurul brațului şi acum îl folosea ca pe o frânghie. Prin ceața de lumini de stradă de dedesubt, Narsk o putu vedea cum începea să urce spre el.

Sithul şi lanțurile lor!

— Ajunge!

Luând acul, Narsk îşi blocă genunchii de cadrul speederului şi eliberă ghidonul. Cu o mână pe şasiu, Narsk se întinse în spate şi începu să tragă. Săgețile străbătură urma de eşapament, ratând de puțin pasagerul clandestin, care îşi smuci corpul pentru a le evita. Traseele proiectilelor se terminau departe, mult mai jos, pe stradă. Narsk înjură. Nu era o armă potrivită – dar nici nu putuse să aducă un blaster într-o misiune de spionaj. Scanând cadranul, găsi o setare pe care o putea folosi. Săgețile cu undă pulsată ar fi explodat la câteva secunde după ce ar fi ieşit din țeavă, livrând cea mai mare parte a forței lor în direcția ei. Acum era aproape de partea din spate a speederului, încercând să se agațe cu o mână. Narsk resetă arma, se stabiliză… şi rămase cu gura căscată când urmăritorul său dispăru în întuneric. Perplex, Narsk privi în gol pentru o secundă – doar pentru a zbura el însuşi, când botul speederului se izbi de un obstacol metalic solid: un alt pod aerian! Partea de jos a speederului lovi balustrada exterioară de protecție, aruncând întregul vehicul peste cap. Cerul şi podul se învârtiră consecutiv în fața ochilor lui Narsk, înainte să se amestece într-un întuneric chinuitor.

* * *

Până la urmă, era umană. Narsk se trezi cu imaginea ei în timp ce, luminată de epava în flăcări a motocicletei speeder, femeia traversa podul aerian larg spre el. O tânără adultă, brunetă, cu părul negru tuns scurt şi câteva şuvițe ciudate fluturând în vânt. Îmbrăcată într-o cămaşă de muncitor, de culoare cafenie, şi pantaloni de pânză întunecată, se confunda cu noaptea – şi, spre deosebire de Narsk, nu părea să fi suferit de pe urma aterizării. Nu încercase să se urce pe speeder, îşi dădu seama în timp ce se străduia să se ridice în genunchi. Văzuse podul în față şi se pregătise să sară în siguranță.

Acum se îndrepta încrezătoare spre el, părând hotărâtă şi ținând în mână sabia neaprinsă. Forțându-se să se ridice în picioare, Narsk căzu pe fața lui păroasă. Piciorul său drept era luxat, poate rupt.

Iar acul dispăruse.

Narsk se răsuci panicat când auzi zumzetul familiar de sus. Se trase cu ghearele pe carosabil, disperat să evite momentul pe care îl amânase de atâtea ori. Acesta fusese întotdeauna un pericol; riscul care venea odată cu faptul că era *special*. Avusese toate acele slujbe, şi oricare dintre ele s-ar fi putut sfârşi aşa, cu o străfulgerare de lumină purpurie… Nu, verde.

Verde!

Ochii lui Narsk se măriră. Sabia de lumină era verde.

— Jedi?

Narsk se rostogoli şi se uită la ochii femeii. Erau căprui. Largi, alerți, concentrați – dar pe partea corectă a nebuniei.

Un Jedi. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Un Jedi? *Aici?*

Auzise că un Jedi fusese recent prin spațiul Sith. Unul care îl provocase pe Odion în timpul afacerii Chelloa şi care în ultima vreme îi dădea bătăi de cap lui Daiman. Narsk nu întâlnise niciodată vreun Jedi, dar le cunoştea reputația – şi ştia că nu ar fi putut spera să fie descoperit de cineva mai bun pe Darkknell.

— Tu eşti ea, începu Narsk. Nu-i aşa? Eşti Kerra Holt.

Femeia nu răspunse. Îngenunchind, îl percheziționă. Nefiind în stare să opună rezistență, Narsk îi privi mai atent fața. Da, se potrivea cu imaginile pe care le văzuse. Îşi linse dinții ascuțiți. Ştia ce avea de făcut.

— Sunt de partea ta, spuse Narsk. Şi eu vreau să-l distrug pe Daiman.

Ignorându-l, femeia pipăi costumul invizibil. În mod surprinzător pentru Narsk – şi aparent şi pentru ea – *Versiunea VI* nu avea nicio ruptură, deşi acum avea şi granule, alături de petele aurii. Îndepărtându-se cu punga lui Narsk, femeia găsi datapadul aflat înăuntru.

— Lucrezi pentru Lordul Odion, vorbi ea cu ochii parcurgând ecranul.

Narsk fu surprins. Vocea ei era joasă şi aspră, nu mai mult decât o şoaptă.

— Odion? răspunse el. Ce te face să crezi asta? Poate că sunt un revoluționar.

— Nu există revoluționari pe Darkknell, spuse ea, vocea ridicându-se în timp ce dezactiva datapadul. Şi dacă ar fi fost, nu ar fi furat secrete militare.

Ținând datapadul acolo unde Narsk îl putea vedea, aruncă cu dezinvoltură dispozitivul în aer şi îl secționă cu o mişcare bruscă a sabiei sale.

Narsk înghiți în sec. *Toată acea muncă!*

— Toată acea muncă *pentru Odion*, spuse ea, prinzându-i gândul.

— Da, spuse el. Îşi dădu seama că nu mai avea rost să nege; putea la fel de bine să-i spună adevărul. Am lucrat pentru Odion. Dar nu sunt un Odionit. E doar o slujbă.

— Asta e mai rău, spuse Kerra, privind în jos. Eşti unul dintre cei care *ajută*.

Aproape că scuipă cuvântul, făcându-l pe Narsk să tresară. Îi smulse geanta de pe jos şi făcu un pas înapoi. Narsk se forță să se ridice, oricât de dureros era.

— Bine, spuse el, curățându-şi gâtul. I-ai refuzat lui Odion informațiile. Dar cel mai important lucru este să-i refuzi lui Daiman cunoştințele – şi nava de război pe care o construieşte. Şi noi putem face asta. Uite, îți pot arăta…

Narsk făcu un pas spre ea şi spre geanta lui, doar pentru ca ea să ridice din nou sabia între ei.

— Eu nu lucrez cu Sithul, spuse ea.

— Ți-am spus, nu sunt Sith. Făcu un gest spre pungă. Uită-te în pungă. Vei

vedea.

Femeia îşi dezactivă arma şi băgă mâna înăuntru. Văzând-o că recunoaşte controlul detonatorului, Narsk afişă un zâmbet cu dinți.

— Ai văzut? Avem şansa de a face ceva important împotriva lui Daiman. Începu să se întindă spre controler. Şi tot ceea ce cer este să mi se dea timp să...

— Nu.

Dintr-o singură mişcare fluidă, femeia privi înapoi pe *Calea Producătorilor*, ridică detonatorul şi apăsă butonul. O străfulgerare şi o bubuitură veniră din capătul îndepărtat al bulevardului. La doi kilometri depărtare, învelişul opac a *Colțului Negru* se clătină pentru o fracțiune de secundă înainte să erupă în exterior. Cioburi de metal se desprinseră din structură, disperate să scape. Tunetul urmă focului, fiind mai mult decât suficient zgomot şi lumină pentru a trezi tot oraşul Xakrea.

Narsk îşi duse îngrozit o mână învinețită la nasul lung. *Probabil că au pornit din nou centrifuga*, gândi el. Complet armată şi alimentată, *Convergența* ar fi explodat într-o spirală spre exterior. Se gândise că asta era o posibilitate înainte să-şi plaseze explozibilii, dar plănuise întotdeauna să se afle la bordul unui cargobot care decola de pe Darkknell înainte să apese butonul.

Nu să se holbeze ca un idiot, de pe o pasarelă, alături de o fată Jedi.

— Proasto! țipă Narsk. Îți dai seama ce ai făcut?

Femeia privi flăcările cu o uşoară satisfacție.

— Da.

Narsk se ofili, uitând de durerea din picior. Privi spre cele două piețe de pe acoperişurile ambelor capete ale pasarelei aeriene. Încă nu era nicio autoritate, dar în curând aveau să fie. Şi totuşi, fata Jedi părea mulțumită de ea însăşi.

Idioată, gândi Narsk. *Nu-i de mirare că Sithul i-a alungat pe Jedi de pe Inelul Exterior.*

— Asta-i tot? lătră el la ea. Am terminat aici?

— Nu, spuse ea, aprinzându-şi sabia şi fluturând-o în direcția lui. Dezbracă-te.

Femeia strecură cu grijă *Versiunea VI* împăturită în geanta lui Narsk – deşi nici costumul, nici geanta nu mai erau deosebit de îngrijite, fiind murdare de vopsea.

— Chiar ai murdărit chestia asta, spuse ea. Vopseaua este permanentă?

— Nu ştiu, mârâi Narsk.

Nu-i mai păsa de costum. Apăruseră adevăratele autorități, vuind în speederele lor spre cazanul care era centrul de testare. Iar el era aici: dezbrăcat, cu excepția pantalonilor scurți, stând într-o pubelă de gunoi într-o zonă umbrită a pieței. Femeia îl condusese acolo, îi luase costumul invizibil şi îi legase încheieturile mâinilor.

Nu ăsta era locul unde voia să fie, cu Sithul cercetând.

— Cum poți să faci asta? Ştii ce-mi vor face dacă mă prind! Văzând-o că începe să închidă capacul, Narsk deveni mai frenetic. Nu poți să faci asta! Voi, Jedii, ar trebui să fiți cinstiți şi decenți! Tu ar trebui să fii Jedi!

Femeia făcu o pauză.

— Ce? spuse Kerra Holt, brusc supărată. Doar nu sigilez capacul.

Capacul pocni deasupra sa.

Capitolul 2

— *Declar răsăritul.*

Odată cu cuvintele lui Daiman, soarele răsări.

— *Declar răsăritul acum, aşa cum am răsărit şi eu, stând în apele întunericului cu mult timp în urmă.*

Vocea devenea tot mai puternică pe măsură ce plutea pe străzile din Xakrea, dându-le semnalul lucrătorilor din schimbul de zi care plecau spre nodurile de tranzit că Stăpânul lor le pregătise o altă zi. Înaltă de şaptezeci de metri, imaginea lui Daiman îşi privea creaţia şi zâmbea. Mâinile holografice colosale se deschiseră chiar în momentul în care primele raze ale lui Knel'char I ajunseră pe cerul oraşului. Era produsul a şaizeci şi patru de holoproiectoare – şi cu uşurinţă cel mai mare consumator non-militar de energie de pe Darkknell – imaginea sclipitoare reda gigantul cu detalii surprinzătoare. Deasupra se aflau ochii încrezători şi pătrunzători, albastru şi chihlimbariu, la fel ca stelele, şi coama scurtă de păr auriu. Chiar şi ghearele din vârful degetelor mâinii drepte apăreau strălucitoare în relief. Specialiştii în imagistică îşi făcuseră bine treaba. Şapte statui de marmură care descriau ascensiunea lui Daiman spre putere şi importanţă înconjurau baza imaginii. Imense ele însele – dar totuşi pitice pe lângă titanul scânteietor de deasupra – fiecare figură de piatră privea în josul unuia dintre principalele bulevarde ale Xakreei, care radiau din piaţa centrală. *Răsăritul lui Daiman* se afla cu faţa spre *Calea Celestă*, privind kilometrii lungi care duceau spre palat. *Daiman la Chelloa* se îndrepta triumfătoare spre *Calea Minelor*, unde se aflau multe dintre fabricile de pe Darkknell.

Vocea lui Daiman părea să vină de la toate statuile la unison.

— *Am decis că soarele va străluci astăzi timp de douăzeci şi trei de ore, urmând nouă ore de noapte. Vă dau căldura verii şi lumina din ceruri.*

Kerra Holt era impresionată. Se gândi că afişajul ar fi putut fi mai eficient dacă mai multe clădiri din oraş nu ar fi ars până la temelii în timp ce hologramа vorbea.

Cu gluga trasă pe cap, Kerra se strecură de la o uşă la alta în timp ce se îndrepta spre casă. Fusese o greşeală să lase urmărirea Bothanului să ajungă atât de departe pe *Calea Producătorilor*. Ca să ajungă acasă, trebuia să treacă de ceea ce mai rămăsese din *Colţul Negru*. Ceea ce fusese o piramidă înclinată era acum o încâlceală de grinzi topite, cu flăcări care încă mai ardeau pe mai multe niveluri.

— *Ochii mei cosmici se vor odihni astăzi asupra fiinţelor din ţinuturile sudice, dar să ştiţi că sunt cu voi mereu*, spuse Marele Daiman. *Voi sunteţi Cei Împovăraţi. Sunteţi braţe ale creaţiei mele, extensii ale voinţei mele. Vă cunoaşteţi funcţiile.*

Din câte îşi putea da seama Kerra, aceste funcţii, în momentul de faţă, păreau să fie alergatul confuz şi ţipatul la trecătorii ocazionali. Cel puţin, asta făceau santinelele lui Daiman. Agenţii de ordine, în mod normal severi şi duri, se grăbeau înainte şi înapoi prin piaţă, neştiind ce să facă fără *îndrumarea divină*.

— *Nu uitaţi niciodată, voinţa mea este…*

Nimeni nu auzi care era voinţa lui Daiman, pentru că centrul de cercetare în flăcări alese chiar acel moment pentru a se răsturna complet într-un leşin epuizat.

Până când cei din jur îşi recăpătară stabilitatea pe picioare – şi auzul – difuzoarele din toată Xakrea amuțiseră. Mai auziseră asta înainte. Kerra obişnuia să audă discursul în fiecare dimineață, în drum spre locul ei de muncă de la uzina de muniții, înainte să treacă în turele de noapte. Pe toate lumile Daimanatului, ascultătorii erau asigurați: Daiman controla tot ceea ce se întâmpla pe tărâmul său.

Acei ascultători ar fi putut fi mai puțin siguri dacă ar fi fost în piață în această dimineață, gândi Kerra. Unul dintre bătăuşii lui Daiman era în flăcări, iar ea îl recunoscu. Fusese o teroare pentru cartierul ei încă de când locuia acolo, dar acum paznicul masiv se agita, țipând de durere. Kerra încremeni pentru o clipă, neştiind ce să facă. Slugă malefică sau nu, creatura suferea. Făcu un pas în stradă, doar pentru a fi dată la o parte de trei dintre colegii săi paznici. Amintindu-şi identitatea de acoperire, Kerra începu să expire, uşurată că se dusese cineva să-l ajute.

Nu. L-au împuşcat. Văzându-l cum cade mort la picioarele presupuşilor săi salvatori, Kerra îşi dădu ochii peste cap şi se retrase pe o alee. Spațiul Sith era la fel peste tot: un loc al violenței bruşte… aproape complet lipsită de compasiune sau remuşcări. Ea nu avea să înțeleagă niciodată asta. Dar nu trebuia să o înțeleagă pentru a câştiga lupta.

Şi acum avea un costum invizibil.

* * *

Fereastra crăpată se ridică în sus. Kerra se strecură lejer înapoi în casa ei din ultimele săptămâni. Singurele lucruri dinăuntru erau o pereche de saltele de dormit, geanta ei şi un suport pentru lampa portabilă pe care trebuia să o împartă cu nepoata cea mică a lui Gub Tengo. După cum arătau păturile mototolite din colț, Tan era deja plecată. Camera nu ar fi fost suficient de mare pentru un dulap din Academia Jedi, un loc în care studenții se pregăteau să-şi lase bunurile. Aici, pe Darkknell, trebuia să găzduiască două persoane.

Lăsând jos punga Bothanului, Kerra trase cu ochiul prin uşa deschisă spre camera principală. Bătrânul Sullustan era acolo, dormind din nou pe scaunul său în fața unei stive de documente. Brațul îi ieşea în unghi drept, mâna îmbătrânită tremurându-i în timp ce degetele îi strângeau un stilou invizibil.

Kerra intră în cameră suficient cât să stingă lampa incandescentă şi să-l împingă înapoi de pe masă. Flimsiplasturile zburară pe podea. Kerra tresări. Fiecare parte a muncii lui Gub era o nebunie. Nu doar ceea ce trebuia să facă – ci şi cât de mult trebuia să facă. Pe alte lumi cu perioade lungi de rotație, societățile făceau unele concesii pentru speciile care erau obişnuite cu zile de lungime standard. Nu şi în cazul teritoriului lui Daiman. Lordul Sith vedea o zi cu treizeci şi două de ore ca pe o şansă de a face încă un schimb de lucru.

Furişându-se înapoi în camera ei, Kerra agăță foaia zdrențuită care servea drept uşă şi se întinse după geanta pătată cu vopsea aurie. Cu toată tehnologia pe care o conținea, costumul Bothanului se plia frumos. Eticheta se afla chiar în interiorul cusăturii. *CYRICEPT*. Kerra nu plecase de prea mult timp din spațiul Republicii, dar, cumva, să vadă ceva atât de simplu ca o denumire comercială familiară o făcea să se simtă revigorată. Şi mai mult, era o firmă bună. Pe măsură ce Sithul avansase tot mai mult pe Inelul Exterior, alte corporații încercaseră să se ocupe de noii *localnici*, de obicei spre regretul lor final. Cu cât o companie era mai

vitală pentru securitatea Republicii, cu atât mai mult Ministerul Apărării trebuia, de obicei, să o convingă să se mute. Dar *Cyricept* îşi retrăsese în mod repetat operaţiunile de la graniță fără să i se ceară acest lucru. Poate din cauză că întreaga lor activitate în domeniul sistemelor invizibile se referea la *a sta la adăpost şi a te feri de probleme*. Oricare ar fi fost motivul, Kerra se bucura acum nespus de mult să vadă costumul, chiar şi în starea lui murdară. Proviziile ei din Republică se limitau la hainele pe care le purta şi la sabia de lumină din rucsac.

Nu ar fi trebuit să fie aşa. Aventura Maestrului Jedi Vannar Treece în spațiul lui Daiman trebuia să fie o lovitură chirurgicală: scurtă şi bine aprovizionată. Fiind o persoană care inspira, Treece condusese de mai multe ori voluntari în spațiul Sith, asumându-şi misiuni pe care Ordinul Jedi nu le mai putea îndeplini. Sithul din zonele exterioare devenise atât de robust încât Republica, deja slăbită de ciuma Candoriană, renunțase în mare parte la tot ce se afla dincolo de un cordon de securitate interior. Dezactivase chiar şi releele interstelare care permiteau comunicațiile cu exteriorul. Întinderi întregi de spațiu fuseseră abandonate.

Guvernul Republicii şi Ordinul Jedi nu erau împotriva raidurilor lui Treece. Necesitatea lor era evidentă. Dar femeia care conducea ambele organisme, Cancelarul Gennara, ştia foarte bine că populația temătoare nu va tolera ca ea să trimită grupuri mari de Cavaleri Jedi în ofensivă, când toți erau necesari pentru a proteja frontul de acasă. Treece găsise în mod inteligent o cale de a ocoli această problemă. În fiecare an standard, Cavalerii Jedi serveau trei luni în patrularea de ordine publică şi nouă luni la frontieră. Dar şaisprezece zile erau alocate pentru călătoria între aceste misiuni, o cifră care rămânea valabilă aceeaşi chiar şi atunci când granițele Republicii se contractau. Şi, la fel ca în timp de pace, aranjamentele de călătorie rămâneau în mâinile Cavalerilor Jedi individuali. Asta îi oferise lui Treece o oportunitate. Existau destui voluntari Jedi în tranzit în orice moment, încât Treece putea de obicei să facă o echipă să se întâlnească la un punct de plecare. Acest lucru permitea câteva zile pentru un raid rapid – de obicei unul în care nu se aşteptau să aibă victime – înainte ca Jedii să se întoarcă la sarcinile lor desemnate.

Rezultatele raidurilor lui Treece o mulțumeau în general pe Cancelar. Ridicarea moralului era ieftină; toate navele şi munițiile implicate proveneau din contribuții private. Era o reacție diferită de cea pe care o primise Cavalerul Jedi Revan, acum câteva milenii, în urma propriilor eforturi extracurriculare împotriva Mandalorienilor. Dar circumstanțele, îşi aminti Kerra, erau diferite. Adepții Sith erau răi; Mandalorienii aveau doar o problemă de atitudine.

Logistica era complicată, dar Vannar Treece avea în Kerra pe cineva pe care se putea baza. Vannar – ea îi spunea mereu pe numele mic – o salvase de pe Aquilaris cu ani în urmă, imediat după ce acel paradis planetar căzuse în mâinile forțelor conduse de viitorul Lord Odion. Vannar, simțind potențialul copilei Kerra atât ca Jedi, cât şi ca opozant motivat al Sithului, îi devenise sponsor şi mentor. Îşi pierduse familia, dar îşi găsise o cauză. Kerra se întreba mereu dacă el i-a dat misiunea pentru că a crezut că va fi terapeutică pentru ea. Nu contează – *a fost* terapeutică. La 12 ani, a coordonat misiunile de călătorie pentru voluntari. La paisprezece ani, l-a ajutat să strângă donații. În ultimii trei ani, se ocupase de echiparea fiecărui grup, asigurându-se că la bordul navei se aflau de toate, din belşug, de la celule de energie pentru blastere până la pachete medicale. În scurt timp, Kerra învățase tot ce era necesar pentru a conduce o organizație paramilitară de voluntari – în timp ce lucra

pentru a deveni Cavaler Jedi. A fost o adolescență plină de muncă.

Dar nu s-a alăturat niciodată vreunui raid. Vannar îi interzisese asta când încă era Padawană. Întoarcerea în spațiul Sith era o misiune prea emoționantă pentru ea, iar Vannar ştia asta. Aşa că, ani de zile, a trăit prin el şi aliații lui, consolându-se ştiind că, într-un fel, îi ajuta pe cei pe care îi lăsase în urmă.

Când Kerra devenise Cavaler Jedi cu o zi înainte să împlinească 18 ani, Vannar rămăsese reticent în a o trimite în acțiune. Dar un avertisment teribil din spațiul Sith îi luase acea decizie. Vannar apelase la fiecare Jedi disponibil pentru o misiune vitală în timp extrem de scurt. Kerra era disponibilă – şi, după cum s-a dovedit, esențială.

Kerra găsi că adăugarea muncii pe teren la îndatoririle ei era extrem de satisfăcătoare. Toate acele săptămâni uitate şi ocupate pregătind calea pentru ca alții să lovească Sithul căpătară brusc o semnificație amplificată. Acum ea era arma. În sfârşit, urma să fie folosită în locurile de unde fugise când era neputincioasă. În consecință, se pregăti şi mai mult pentru misiune. Cu Vannar şi ceilalți voluntari alături de ea, avea tot ce-i trebuia.

Astăzi, pe Darkknell, avea nevoie de ei. Iar ei dispăruseră pentru totdeauna. Misiunea de la Chelloa fusese un dezastru. Toată lumea murise. *Toată lumea*. Forțele lui Daiman nici măcar nu fuseseră cauza. Echipa lui Vannar rămăsese prinsă în capcana nebuniei care era spațiul Sith. Problema cu incursiunile ocazionale în regiune era ceea ce nu ştiau. Vannar prețuise surpriza de a se asigura că toți Cavalerii Jedi intrau şi ieşeau rapid şi în siguranță. Dar uitase că şi el putea fi surprins. Doar Kerra supraviețuise, fără armele, medicamentele sau proviziile pe care le adunase cu atâta grijă. Ei, şi nava cu care sosiseră, dispăruseră într-o mare de foc. Kerra nici măcar nu ştia cum să ajungă acasă. Memorase ruta hiperspațială pe care o folosiseră spre teritoriul lui Daiman, dar se termina pe planeta pe care o atacaseră, un loc care acum era atât de bine păzit încât nu se mai putea întoarce niciodată.

Fusese tentată să îşi încheie propria călătorie la scurt timp după aceea. Locuitorii trăiau într-o disperare constantă, iar întâlnirea atât cu Daiman, cât şi cu Odion, îi confirmă că lucrurile nu se puteau îmbunătăți niciodată. Moartea era mai bună decât supraviețuirea pentru cei care trăiau jos – probabil şi pentru un Jedi singuratic. Era mai bine să moară luptând.

A fost nevoie de găsirea unor prieteni – inclusiv un individ surprinzător şi altruist – pentru a schimba traiectoria lui Kerra.

— Nu ne eşti de folos moartă, îi spusese mereu Vannar.

Asta era valabil şi pentru cei care trăiau sub dominația Sith. Nici pentru ei nu era bună dacă era moartă. Nu moartea de mâna unui Sith era răspunsul. Într-un mod curios, schimbarea de opinie a lui Kerra fusese ca un alt raid al lui Vannar Treece. Înjunghiase întunericul care îi umbrise sufletul şi asta îi oferise speranță. Nu înfrângerea Sithului era scopul, ci ajutarea ființelor să trăiască. Lupta împotriva Sithului era cu siguranță un mod în care Jedii îi puteau ajuta pe cei oprimați, dar nu era singurul. Da, lumea avea nevoie de acte îndrăznețe şi dramatice de tipul Vannar, dar avea nevoie şi de mai mult decât gesturi. Aveau nevoie de lucruri care să producă un bine imediat: o sarcină dificilă pentru o echipă de Jedi, cu atât mai mult pentru unul care acționa singur. Trebuia să-şi creeze propriile oportunități. Asta necesita un plan. Iar la planificare se pricepea bine.

Kerra se afla deja pe tărâmul lui Daiman; el devenise prima țintă. Sentimentele ei împotriva lui Odion erau mai puternice, dar din acest motiv nu avea încredere în

ele. Mânia pentru sfârşitul prematur al copilăriei sale o dusese deja pe căi greşite o dată. Daiman era mai tânăr şi, deşi nu era la fel de puternic din punct de vedere fizic ca monstruosul său frate, era, în felul său, o ameninţare la fel de mare.

Daiman era o creatură complet lipsită de empatie. La academie, Kerra studiase noţiunea de solipsism[7] în ceea ce priveşte învăţăturile Sith; nimeni altul decât Darth Ruin o expusese cu mulţi ani în urmă. Filozofia Sith promova glorificarea sinelui şi subjugarea celorlalţi. Tânărul Lord o dusese la o extremă deranjantă, declarând că existenţa era un joc construit de către... cine? O versiune a lui însuşi aflată pe un plan mai înalt, care opunea corpul muritor al lui Daiman unor obstacole artificiale pe care le visase, cum ar fi fizica şi fraţii răi. Imperiul lui Daiman depindea de munca celorlalţi, dar vieţile celorlalţi nu contau pentru el. Parazitul trebuia să fie separat de gazdă. Dar mai întâi, răspândirea sa trebuia să fie limitată.

Kerra găsise o ţintă bună în industria de muniţii, care îi permitea lui Daiman atât să poarte războaie, cât şi să asuprească populaţia de pe mai multe lumi în acelaşi timp. Era mai bine decât să lovească direct în armată. Chiar dacă ar fi găsit cumva o modalitate de a da o lovitură devastatoare, îngrijorarea ei era că Odion sau un alt vecin oportunist s-ar fi putut revărsa peste graniţa cosmică, rănind şi mai mulţi nevinovaţi. Mai bine să putrezească sistemul lui Daiman din interior, lăsându-le semenilor săi iluzia puterii, dar o coajă goală în interior. Până la prăbuşirea regimului, spera ea, majoritatea civililor ar fi fost în afara oricărui pericol.

Săptămânile petrecute de când îşi pierduse Maestrul pe Chelloa incluseseră atacuri împotriva fabricilor de armament de pe o serie de lumi. În unele cazuri, reuşise să elibereze muncitorii sclavi şi familiile lor, dar aceste ocazii deveniseră tot mai rare pe măsură ce se apropia de centrul domeniului lui Daiman. În metropolă, nu existau zone sălbatice în care să poată fugi băştinaşii eliberaţi. Dar Darkknell era, evident, scopul ei final. Lovind eforturile de cercetare militară ale lui Daiman, el tot putea să facă uzine pe o duzină de lumi în acelaşi timp.

Ajunsese pe Darkknell la fel ca şi pe celelalte lumi, deghizată în muncitor ambulant în misiune. Îi păru rău de mai multe ori. Deghizarea nu era punctul ei forte. Persuasiunea, hipnotismul, rătăcirea – acestea erau abilităţi pentru un Jedi care nu putea stăpâni o sabie de lumină sau o armă blaster, nu pentru o luptătoare desăvârşită precum Kerra. Vannar folosise aceste stratageme doar pentru a obţine surpriza militară; Kerra abia dacă putea suporta să treacă prin viaţa ei de zi cu zi sub acoperire. Dar nu prea avusese de ales. Daiman putea să se îndoiască de sensibilitatea ei, dar ştia că făcea parte din marele joc pe care îl pusese la cale pentru el însuşi – iar *Corectorii* săi sensibili la Forţă ar fi putut să-i simtă prezenţa. Trebuia să fie în gardă tot timpul.

Fusese o întâmplare că îl zărise pe Bothan în timp ce cerceta ea însăşi *Colţul Negru*, cu câteva nopţi în urmă. Spionul era bun, dar se acomodase prea mult, alegând acelaşi acoperiş din apropiere pentru a se schimba în echipamentul său invizibil. Ea îşi aşteptase pur şi simplu şansa. Sabotarea clădirii de către el era un bonus teribil, mai ales că venise la o oră la care doar adevăraţii credincioşi ai lui Daiman se aflau înăuntru. Aproape că îi părea rău că-l lăsase pe spion în voia sorţii, dar niciun aliat al lui Odion nu putea fi prietenul ei. Odion era atât brutal, cât şi insipid. Nu era de mirare că jumătate din adepţii lui erau sinucigaşi.

---

[7] Solipsism – concepţie filosofică idealist-subiectivă potrivit căreia singura realitate ar fi *eul*, conştiinţa individuală, întreaga lume exterioară existând numai în această conştiinţă.

Kerra zgârie țesătura costumului invizibil. Mici linii în relief îi traversau suprafața, lăsând între ele nenumărate gropi pentru deflectoarele sale spectrale. Văzu că cea mai mare parte a vopselei se agățase de țesătura cu nervuri. Asta ar fi fost o problemă. Cu principalul său laborator de cercetare militară în flăcări, Daiman ar fi fost de două ori mai atent – suficient pentru ca următoarea ei mişcare să fie imposibilă fără ajutor artificial. Dar costumul nu ar fi fost cine ştie ce la capitolul invizibilitate fără o curățare corespunzătoare. Îl întoarse pe dos. Avea eticheta producătorului, dar nu şi instrucțiuni de îngrijire.

Ar fi fost prea uşor, gândi ea. Nu prea era în măsură să sune la producător. Poate că ar putea întreba pe cineva de la serviciu, de la…

— Ce faci aici?

Kerra trase țesătura la piept când recunoscu vocea gazdei sale.

— Doar… mă pregăteam să spăl nişte rufe, spuse ea, împăturind repede costumul şi înghesuindu-l în spatele patului ei. Se întoarse şi îl găsi pe Gub stând în uşă, cu perdeaua strânsă în pumn. *Nu prea este adeptul intimității.* Cu ce pot ajuta?

— Mi-am amintit că am un mesaj pentru tine, mârâi Gub. Vocea lui era un drum de pietriş, agravat timp de ani de zile cu o rație de apă minusculă. Dar nepoata mea mi-a spus că nu eşti aici. Sprâncenele căzute înfloriră într-o încruntare slabă. Că ai *ieşit*.

Spune asta de parcă ar fi un cuvânt urât, gândi Kerra. *Ei bine, poate că aici, chiar este.*

— Eu… am fost chemată pentru *Tura Oarbă*, spuse ea. Aşa îi spuneau la uzina de muniții unei ture fără lumina zilei, indiferent de anotimp. În timpul solstițiului de iarnă când Darkknell era înclinată brusc, era treimea morbidă de mijloc a unei nopți de douăzeci şi patru de ore. Trebuia să mă duc.

— Asta e o minciună!

Gub trase de perdea, smulgând-o de pe tocul uşii. Aceasta căzu pe podeaua de duracretă. Kerra se dădu înapoi, aproape la fel de precaută de furia micuței creaturi ca şi de orice Lord Sith. Avuseseră momente proaste încă de când apăruse ea aici, oferindu-se să-i mediteze nepoata pentru cazare şi masă. Era disperată să nu lase ca acest moment să-i scape de sub control.

— Oh? întrebă ea în cele din urmă.

— Da, spuse el, uitându-se fix la ea înainte să îngenuncheze în cele din urmă pentru a ridica perdeaua. Ştiu că nu este adevărat, tânără umană, pentru că mesajul era de la cineva de la locul tău de muncă – cineva din *Tura Oarbă*, care îți cerea să vii în această dimineață. Este clar că nu puteai să fi fost deja acolo.

Kerra suspină. Daiman nu le permitea sclavilor săi niciun dispozitiv de comunicare; curierii se ocupau de tot, chiar dacă asta însemna că productivitatea avea de suferit din cauza întârzierii mesajelor. Şansele ca cineva să apară în timp ce ea era afară, furişându-se, erau mari, dar, evident, nu suficient de mari. Kerra îşi căută cuvintele. Nu voia să folosească Forța pentru a-l convinge pe Gub; nu când trăiau împreună. El avea să-şi dea seama de asta în cele din urmă, iar ea încerca să folosească Forța cât mai puțin posibil pentru a nu atrage atenția *Corectorilor*. Dar nu ştia ce altceva să facă.

— Nu este prima dată, spuse Gub, împăturind perdeaua peste braț. Tan doarme în aceeaşi cameră cu tine. Ştie că pleci noaptea. Fata te acoperă…

— Stăpâne Tengo, nu dați vina pe…

— Îşi imaginează că ai o mare poveste de dragoste, continuă el. De ce ar alege cineva să aducă mai mulți *oameni* pe lumea asta, nu pot înțelege!

Kerra se ridică în picioare şi reuşi să roşească. *Bine, asta e calea mea de ieşire.*

— Îmi… îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla din nou.

Gub se îndreptă pe picioarele lui. Privind-o pe Kerra, expiră audibil.

— Ei bine, toți vom suferi, acum. Trebuie să pleci să lucrezi în turele tale – şi te aştept să te întorci aici să o meditezi pe Tan, aşa cum ar trebui, când se întoarce de la serviciu.

La doisprezece ani, Tan trebuia să lucreze doar opt ore pe zi.

— Şi gândeşte-te la mine! Va trebui să-mi pregătesc singur micul dejun!

Cu asta, Sullustanul ieşi şchiopătând, luând perdeaua cu el.

Kerra se lăsă la loc pe perna patului şi îşi frecă tâmplele. Mai multă nebunie. Dând din cap, se uită la geanta ei, şi înghiți în sec. Mânerul sabiei strălucea în lumina slabă. Nu îl îndesase până la capăt în geantă atunci când intrase. Îl băgă complet înăuntru, apoi lovi geanta de câteva ori, ca să se asigure că rămânea acolo.

Încă o zi fără somn. Încă o zi sub acoperire. Şi, probabil, mult mai multe zile până când va putea face ceva substanțial împotriva lui Daiman. S-ar putea să nu supraviețuiască niciodată în ritmul ăsta.

— Vei şti de ce abilități ai nevoie atunci când vei avea nevoie de ele, spusese mereu Vannar.

Ei bine, avea dreptate în privința asta. Îngrijorarea lui Kerra era că nu avea deloc acele abilități.

Sau răbdare.

Capitolul 3

— Înțelegi de ce facem asta, domnule Brigadier Rusher, spuse administratorul fabricii. Suntem daimaniți loiali, până în măduva oaselor. Şi de aceea vrem să ne asigurăm că o slujim pe Domnia Sa în cel mai bun mod posibil.

Omul roşcat din holul de intrare se legănă înainte şi înapoi pe cizmele sale lustruite.

— Bineînțeles.

Administratorul Lubboon se uita pe fereastra apartamentului la fumul dens care atârna deasupra oraşului.

— Conduc Uzinele de Plasteel de aici, de pe Darkknell, încă de pe vremea Lordului Chagras… sau acestea sunt amintirile care mi-au fost transmise de Lordul Daiman. Sunt primul Duros care deține o astfel de poziție. Şi nu am fost niciodată un evazionist. Daiman i-a creat pe *Cei Împovărați* pentru a-l servi, şi îl servim. Silueta înaltă şi verde se întoarse şi făcu un gest către mobilierul său. Poate că trăiesc mai bine decât mulți, dar pentru mine nu contează dacă fiul meu a fost creat pentru un loc în linia mea de producție – sau unul pe frontul de luptă. Ştiu de ce existăm.

— Oh, bineînțeles.

Brigadierul Jarrow Rusher se uită la perete şi zâmbi.

Era o poveste diferită pe teritoriul fiecărui Lord Sith, dar uitase ce client ciudat era Daiman, care semăna fantezia că toată creația era produsul imaginației sale deformate. Rusher avea cicatrici mai vechi decât cei douăzeci şi cinci de ani ai lui Daiman, dar nu conta: acestea erau aparent produsul imaginației sale.

Poate că toate acele clădiri în flăcări pe care le-am văzut când am aterizat au fost şi ele halucinații.

— Dar ştim că fiul nostru are talent, continuă Lubboon, trecând spre divan şi punându-şi mâna pe umărul soției sale. Şi asta înseamnă – asta trebuie să însemne – că o poziție alături de dumneavoastră este ceea ce Domnia Sa a intenționat pentru fiul nostru. Altfel, ar fi o risipă de material. Îşi ridică privirea, timid. Nu sunteți de acord, domnule General?

— Oh, da. Întorcându-se cu fața la cuplu, Rusher vorbi cu cea mai bună voce de vânzător. Tocmai de aceea îl vreți pe fiul dumneavoastră în *Brigada lui Rusher*, *domnule* Lubboon. Nu există un loc mai bun pentru cineva care să-şi găsească potențialul.

Îşi pipăi reverul, înclinând subtil acele argintii de pe paltonul său astfel încât să strălucească în lumina caldă. Văzu că cei doi Duros aduseseră lumini suplimentare astăzi. Lumina din interior era raționalizată pe Darkknell ca orice altceva – chiar şi pentru cei relativ înstăriți.

— Ne-am dori foarte mult ca fiul nostru să fie într-un loc care să-l provoace, zise femela Duros, apăsându-şi degetele verzi pe obrajii la fel de verzi. *În afara lumii.*

Învârtind butonul arămiu din vârful bastonului său de lemn, Rusher zâmbi. Ajunseseră la acea parte.

— Bineînțeles. Şi probabil că vă întrebați dacă e sigur să meargă cu noi. Se întoarse spre dozatorul de cafea, aşezat meticulos în fața lui. Ei bine, nu am de gând să mint, spuse el, turnându-şi o băutură. Suntem în război – şi în război, lumea este rănită. Dar dacă trebuie să fiți pe un câmp de luptă, doamnă, nu există un loc mai bun decât lângă o piesă de artilerie cu laser.

Brigadierul detalie calitatea armamentului său, făcând desene în aer cu mâna înmănuşată. Cunoscuse recrutori care aduceau prezentări holografice formale, dar lui Rusher nu i se păruse niciodată necesar. Când lumea din spațiul Sith vedea un tânăr rezonabil, rumen în obraji, având toate membrele cu care se născuse şi aflat la la conducerea unui echipament militar, deduceau un anumit nivel de competență – sau noroc. Şi dacă nu reuşea cu asta, avea o armă mai mare. Acum era timpul să o folosească.

— În plus, spuse el, decesele noastre la bordul navelor în tranzit sunt zero. Nimeni nu moare în drum spre luptă. Nimeni. Ridică paharul la buze şi făcu o pauză deliberată înainte să continue. Asta pentru că nu există niciun Sith la bord.

Cei doi Lubbooni oftară.

— *Niciunul?*

— Niciun adept, niciun doritor, niciun locotenent, niciun începător. Suntem specialişti, domnule administrator. Unitățile militare independente ca a noastră sunt elementele de fixare care țin laolaltă întreaga schemă militară a Domniei Sale.

Perechile de ochi roşii bulbucați se fixară una pe cealaltă înainte să se întoarcă la el.

— Nu am auzit niciodată de aşa ceva. Nu există niciun Sith?

Rusher sorbi lichidul tulbure din ceaşcă. În mod surprinzător, avea un gust.

— Uite, conduceți o fabrică aici, pe Darkknell. Bineînțeles, aveți autoritățile daimanite care se uită peste umărul dumneavoastră tot timpul, pentru a vă asigura progresul, pentru a verifica calitatea şi toate cele. Nu ați vrea să fie altfel, sunt sigur. Făcu semn cu mâna în direcția generală a portului spațial. Dar tunul *Kelligdyd 5000* este o piesă avansată de armament. Este nevoie de escadroane pricepute de specialişti mercenari pentru ca să le debarce pe câmpul de luptă, să le asambleze şi să le pună în acțiune. Lăsând cana jos, luă bastonul în ambele mâini. Un singur ştift pus greşit, un singur cuplaj de putere conectat greşit şi ai şaptesprezece tone de deşeuri care stau acolo. Aşa că noi suntem proprii noştri judecători ai calității. Dacă nu facem treaba cum trebuie pe cont propriu, suntem deja morți.

Rusher bătu cu bastonul pe podea pentru a-şi puncta afirmația.

— O, Doamne!

Rusher zâmbi. Nu mai avusese nevoie de baston de ani de zile, dar publicului îi plăcea. La fel şi griul timpuriu din perciunii şi barba lui.

— Dar noi ne facem treaba cum trebuie, doamnă. Cum am spus, suntem experți. Nu avem nevoie de dădacă. Nu suntem deloc o parte obişnuită a structurii lui Daiman. Se opri la timp. Ceea ce, ăă... este, desigur, aşa cum intenționează el. Fiind *Creatorul* şi toate celelalte.

Bărbatul Duros se scufundă pe canapea lângă soția sa, neîncrezător. Rusher putu vedea cuvintele trecând în tăcere între ei: *Fără Sith*.

Rusher chicoti. *Exact la țintă. Din nou*.

— Şi nava noastră? E un palat de plăcere. Ați văzut *Diligența* când s-a apropiat de Xakrea în această dimineață. Nu există o navă mai bună în acest sector.

— Sunt sigur că nu avem de unde să ştim. Dar dacă spuneți aşa...

— O spun. Mulți alții o spun. Am construit-o eu însumi, să ştiți. Am personal care nu vrea să mai plece – şi de aceea oportunitățile de intrare sunt atât de puține. Rusher se întoarse să vadă un om cu o formă ovală în uşă. Ah. Acesta este Dackett, *Meşterul* navei noastre. El va avea grijă de fiul dumneavoastră până când va fi repartizat. Atribuit uneia dintre escadrilele noastre de artilerie – sau, poate, unității mele din cartierul general.

— Cartierul general? Cei doi Lubbooni icniră audibil. Este posibil aşa ceva? Adică, e un băiat deştept...

— Atunci nu se ştie cât de departe va ajunge, spuse Rusher. Rămânând în afara încăperii principale, Dackett se limită să aprobe, urechile sale mari fiind acoperite cu smocuri de păr alb. Rusher auzi pe cineva apropiindu-se dinspre dormitorul familiei Lubbon. Ah. Iată că vine soldatul nostru, cred?

Mai înalt chiar şi decât părinții săi, adolescentul Beadle Lubboon păşi încrezător în cameră, purtând o salopetă proaspătă de lucru bine călcată, uniforma standard pentru tinerii muncitori. Dând din cap spre părinții săi, oferi un salut simulat vizitatorilor şi se sprijini de căruciorul cu cafea – care cedă prompt sub greutatea lui, prăbuşindu-se împreună cu puştiul stângaci şi mai multe oale cu apă bej. Administratorul Lubboon îşi privi livid fiul, în timp ce soția sa îngenunchea pentru a ajuta la ridicarea resturilor.

— E bun pentru cartierul tău general, îi şopti Dackett lui Rusher în uşă.

— Vom fi norocoşi dacă nu distruge tot depozitul de muniții, răspunse Rusher.

Îndemnându-şi asistentul să se îndrepte spre holul exterior, Rusher le dădu celor doi soți ceva timp pentru a-şi aranja copilul. Dar, întorcându-se, văzu că nu era suficient timp într-o zi pe Darkknell pentru a reuşi acest lucru. În timp ce mama sa îi tampona cu batista petele de pe cămaşă, Beadle încerca să-şi scoată mâna dintr-o carafă de tablă. Dură aproape un minut, timp în care fața administratorului deveni mai lungă decât era deja.

— Îmi pare rău pentru asta, domnule, spuse băiatul care se zbătea.

— Ar trebui să vezi ce se întâmplă cu configurația mea când încep să cadă bombele, spuse Rusher, invocând din nou zâmbetul. Şi spune-le părinților tăi să nu-şi facă griji. Aşa cum a spus Garbelian pe Averam: Războiul nu este un spectacol de talente.

Cei doi Lubbooni nu se deranjară să se consulte.

— Cred că ne-am înțeles, domnule Brigadier Rusher, spuse tatăl. Băiatul nostru va fi pe mâini bune.

Rusher radie de bucurie.

— Sunt foarte bucuros. Îi dădu o palmă pe umăr tânărului Beadle. Bine ai venit în echipă, spuse el, strângând viguros mâna băiatului care încă era udă. În aceeaşi mişcare, îl dădu la o parte pe Beadle şi se uită direct la administrator. Mai este doar o chestiune de condiții.

Bătrânul Lubboon se îndreptă.

— Mă aşteptam la asta.

— Administrați fabrica de ascensoare hidraulice a lui Daiman. *Diligența* are nevoie de nişte unități hidraulice noi. Avem nevoie de patru sau cinci...

— Şase! veni o voce de pe hol.

— Avem nevoie de şase motoare noi, pentru echipamentele noastre de

descărcare. Rusher îl aşează uşor, dar cu forța, pe Beadle pe canapea şi continuă să vorbească peste capul adolescentului. Sunt esențiale pentru a scoate *Diligența* în siguranță de pe Darkknell – cu fiul tău la bord, desigur.

— Bineînțeles, spuse administratorul Lubboon, cu severitate. Va fi… dificil. Tot ceea ce producem este pentru Daiman, desigur.

— Şi pentru asta luptăm.

Aşa merg lucrurile, gândi el fără să o spună. Nici nu avu nevoie să o facă. Cinci minute mai târziu, Rusher ieşi din apartamentul lui Lubboon, cu bastonul de mers pe lângă el. Dackett era în hol, aşteptându-l. Rusher îi aruncă bastonul.

— Destul de drăguț locul, spuse el.

— Cei care au, domnule, cei care au. Dackett zâmbi. Daiman îi lasă să trăiască aşa?

— Cred că le aruncă câteva firimituri adevăraților credincioşi. Şi e un lucru bun – pentru noi. Rusher luă datapadul din buzunarul vestei lui Dackett şi localiză o adresă. Vei avea ce-ți trebuie până la căderea nopții – când naiba va fi asta pe aici.

Rusher începu să meargă pe hol când *Meşterul* navei strigă.

— Oh, da – mai e ceva.

— Ce este?

— Novallo tocmai a sunat de la *Diligență*, spuse Dackett. A urmărit problema de la echipamentul de aterizare în port. Până la urmă nu a fost vorba de cardane – trebuie să schimbăm acumulatorul hidraulic de pe partea aceea înainte să decolăm din nou.

— O înlocuire completă? Rusher se scărpină în barbă. Nu poate să facă ceva de artizanal?

— Negativ.

— Este scump.

— Da.

— Spune-i că e acoperită, spuse Rusher, înclinând o sprânceană în timp ce se întorcea spre uşa apartamentului. Să vedem dacă mai au şi alți copii.

* * *

Narsk se trezi. Dar acest fapt însemna că ei nu ştiau cine era. Faptul că încă nu ştia unde se afla, însă, însemna că avea probleme foarte mari. Fata Jedi se ținuse de cuvânt. Nu sigilase coşul de gunoi. Totuşi, asta nu făcuse să-i fie mai uşor să iasă din el, cu mâinile legate la spate. Îi trebuiră minute dureroase pentru a forța ieşirea, şi chiar şi atunci aterizã pe piciorul rănit. Strigătul lui atrase atenția santinelelor lui Daiman, care verificau resturile de motocicletă speeder de pe podul aerian din apropiere. Legat şi pe jumătate dezbrăcat, Narsk nu avea cum să scape de atenția lor. Bătăuşii lui Daiman adunaseră mai mulți indivizi de pe străzile din Xakrea în orele care urmară distrugerii centrului său de testare. Narsk îi întâlnise pe unii dintre ei când îl duceau la transportor. Cei mai mulți erau invalizi fără adăpost, incapabili să muncească; de obicei, Daiman nu se obosea să-i lichideze.

Pe măsură ce trecuse prima zi, devenise mai încrezător. Se duseră cu toții la postul de gardă de pe *Calea Administrativă* pentru interogatoriu, unde un *Corector* îi interogase pe fiecare dintre ei. Câțiva vagabonzi fuseseră aruncați în stradă pe scările din față ale secției, fiind scutiți de interogatoriul ulterior. Narsk sperase că vor face

acelaşi lucru şi cu el. Aşteptându-şi grațierea, cedase în cele din urmă somnului în acea seară. Fusese o greşeală. Pentru că mai târziu în acea noapte, nu se trezise în celula murdară a secției, ci legat de o masă de piatră udă de sudoare într-o cameră cu pereți de marmură. Aproape că se simți uşurat când intrară patru dintre *Corectorii* îmbrăcați în vişiniul lui Daiman. Asta însemna că încă era pe Darkknell. Avusese un coşmar în care fusese găsit de Odion, furios din cauza eşecului său de a lua secretele distrusei *Convergențe*. Nu era de mirare că se trezise cu blana udă.

Corectorii intrau şi ieşeau din încăpere prin portaluri vizibile pentru el doar ca nişte pete negre la marginea vederii sale. Curelele erau atât de strânse încât nu putea întoarce capul – şi ceea ce se afla în capul lui era ceea ce le stârnea interesul.

Narsk nu-şi putu imagina cum reuşise să o confunde pe fata Jedi cu un *Corector*. *Corectorii* se plimbau transmițându-şi prezența prin Forță, asigurându-se că ştia că au capacitatea de a intra în mintea lui după bunul lor plac. Fata Jedi nu pusese deloc presiune mentală asupra lui, probabil de teamă să nu fie reperată de către *Corectori*.

Dar i-ar fi văzut venind, gândi el. *Nu e de mirare că a reuşit să se ascundă aici.*

Corectorii plecară pentru o clipă, permițându-i să gândească mai liber la ceea ce se întâmplase. De cât timp îl urmărise fata Jedi? Ea trebuia să fie Kerra Holt. Dăduse din întâmplare peste el? Îi spusese cuiva că se afla acolo? O aveau şi pe ea?

Răspunsurile contau. Ea îl putea da de gol.

— Tu, spuse o voce cu accent Arcanian. Narsk îşi dădu ochii injectați de sânge înapoi pentru a vedea mantia purpurie a unuia dintre *Corectorii* care îl intervievaseră înainte. Ai fost găsit în *Districtul Producătorilor* fără permis şi fără haine.

— V-am spus, spuse Narsk, am fost jefuit. De aceea nu am permisul de muncă la mine.

Repetă încă o dată detaliile identității sale de acoperire. *Sunt operator de maşini-unelte. Transferat de la Nilash. Încercând să ajung mai devreme la serviciu.*

Cuvintele păreau să formeze o structură proprie în mintea lui, o suprafață protectoare care îi acoperea adevărata misiune – şi misiunea adevărată şi secretă de sub aceasta. Narsk văzu cum ochii albi, fără iris, ai Arkanianului se lărgiră în timp ce *Corectorul* se apleca asupra lui. Era pe cale să înceapă o altă invazie mentală.

Brusc, figura familiară se aplecă înapoi, pentru a fi înlocuită de o alta, chiar în afara vederii sale, în spatele capului mesei.

— El este?

— După cum Stăpânul ştie deja.

După cum Stăpânul ştie deja. Narsk se zbătu în legături, aproape rupându-şi clavicula. *Lordul Daiman!*

— E ceva în tine, spuse aceeaşi voce din răsăriturile şi apusurile de soare. Ghearele aurii prinse în vârfurile degetelor omeneşti zgâriară partea laterală a feței lui Narsk. Există ceva în tine. Trebuie să iasă la iveală.

Corectorii scotociseră cu furie mintea lui Narsk. Acesta era un asalt pentru care era pregătit la nivel mental. Exercițiile de compartimentalizare îl ajutaseră să îngroape ceea ce era important; în nerăbdarea lor de a-şi dovedi dominația, adepții Sith trecuseră cu vederea tot ce era important. Dar Daiman părea indiferent, răscolind cu dezinvoltură prin mintea lui Narsk cu tot interesul cuiva care privea o vitrină.

Eu am creat această minte, părea să spună Daiman. Cuvintele nespuse

răsunară în urechile lui Narsk.

Daiman credea că el crease mintea lui Narsk, aşa cum ar fi putut programa un droid – şi, deşi nu avea acces imediat la toate informațiile din capul Bothanului, Lordul Sith se simțea perfect îndreptățit să le caute.

În mintea lui Narsk apăru o imagine neaşteptată. Părul negru. Pielea brună. Ochii strălucitori şi hotărâți. Şi lumina verde…

— Jedi!

Daiman îşi eliberă legătura mentală cu Narsk, care nu-şi văzuse nici măcar o dată răpitorul.

— *Cavalerul Rătăcitor* este aici, spuse Daiman, surprins. Pe Darkknell!

Mustățile lui Narsk se arcuiră în sus. Pentru prima dată din noaptea precedentă, ceva din toată problema asta funcționase în avantajul lui.

Nu au prins-o încă. Poate că nici nu o vor prinde.

— Da, spuse Narsk, gâfâind, cu gura uscată. Era o femeie cu o sabie. Ochii i se îngustară. Mi-a fost teamă să vă spun, Stăpâne. Prezența ei aici… nu am înțeles-o. M-a înspăimântat. Am încercat să fug când am văzut-o. Am încercat să avertizez pe cineva…

Cuvintele curseră fără probleme în povestirea lui despre un atac întâmplător. Ruşinea, spuse el, îl împiedicase să dezvăluie totul înainte. O astfel de persoană nu ar fi trebuit să învingă niciodată un Daimanit adevărat.

Daiman făcu un pas înapoi de la masă. Narsk spera că se gândea la poveste. Era aproape prea mult să spere să fie eliberat. Dar dacă era cineva pe care trebuia să-l convingă, Daiman era acela. Inima lui Narsk căzu când intră un alt *Corector* printr-un alt portal. Spionul îl auzi pe Daiman întrebând:

— Ce este?

— După cum Stăpânul ştie deja, spuse noul *Corector,* folosind ceea ce Narsk îşi imagina că era o formă standard de adresare către cel teoretic omniscient, tocmai a fost descoperit un pachet pe un acoperiş din apropierea centrului de testare. Era ascuns sub un capac de ventilație. Pachetul conținea haine şi un permis de călătorie. Amprenta holografică se potriveşte cu cea a prizonierului. După cum Stăpânul ştie deja.

— Deci a fost în apropierea centrului de testare. La câțiva kilometri de locul unde a fost găsit?

— După cum Stăpânul ştie deja.

Umbra lui Daiman căzu din nou asupra lui Narsk. Numai că, de data asta, umbra nu era proiectată de lumină, ci de întuneric. Narsk se zbătu. I se spusese că nu-şi putea proteja secretele de Daiman decât cu un zid de voință, o insistență sfidătoare că mintea sa era al lui şi numai al lui.

Nu eşti inteligent, spunea Daiman în mintea lui. *Nu te preface că eşti.*

Narsk țipă.

* * *

— Sunt aici pentru fată!

Kerra încremeni pe trepte când auzi vocea vecinului ei. Siluete înalte şi umbrite tocmai intraseră în apartamentul lui Gub Tengo, aflat în capătul celălalt al holului lung de la subsol. Nu putea desluşi niciun detaliu despre ele, dar cu siguranță

atrăseseră atenția celorlalți rezidenți, care încă erau pe holuri. *Sunt aici pentru fată.*

Fără să aştepte să se intereseze, Kerra se răsuci şi se repezi înapoi pe scări spre stradă. Nimic din toate astea nu avea sens. Nu simțise nicio prezență malefică în timp ce intrase în urzeala de borfaşi care era blocul de apartamente al lui Gub. Iar *Corectorii* lui Daiman nu erau tocmai discreți. Nicidecum.

Îi văzuse, mai devreme, în stația de transport, dând un exemplu cu bieții nenorociți pe care îi scoteau din fabrici. Făceau asta de cinci zile, la fiecare schimbare de tură, pentru ca navetiştii să poată vedea. Niciunul dintre cei hărțuiți nu avea vreo legătură cu distrugerea centrului de testare, dar se gândi că Daiman probabil ştia asta. Doi dintre *Împovărații defectuoşi* fuseseră smulşi de la propriul ei loc de muncă, mai devreme în cursul zilei. Unul criticase recent programul de lucru; cealaltă persoană, o bunică Snivviană, folosise din greşeală o expresie nepotrivită care invoca spiritele strămoşilor ei. Amândouă persoanele erau candidate pentru o formă publică de *corecție* care implica alternarea unor reprize de abuz mental şi fizic. Spectacolul îi servea întotdeauna lui Daiman atunci când ceva nu mergea bine.

Kerra ar fi vrut să sară de pe platformă şi să facă ceva, atunci şi acolo, dar învățase lecția de la Chelloa. Gub şi Tan nu meritau să fie puşi în pericol pentru ceva despre care nu ştiau nimic. Fusese riscant chiar şi să se mute cu ei. După ce ajunsese pe Darkknell, căutase pe cineva care avea nevoie de un chiriaş; atunci, casa lor i se păruse acoperirea perfectă. Dar acum, în timp ce fugea afară, i se părea cea mai proastă idee dintotdeauna. Nu putea face din nou această greşeală.

— Continuă să spui *data viitoare*, Kerra, spusese Vannar, şi într-o zi s-ar putea să nu mai fie una care să te aştepte.

Kerra ocoli prin spatele clădirii de apartamente, printr-o uzină de prelucrare a iridiului demult scoasă din uz. Ideea de a folosi o fabrică veche ca locuință i se păruse întotdeauna nocivă, dar acum era bucuroasă de locul acela, cu numeroasele sale intrări şi ieşiri. Cele două ferestre de la nivelul gleznelor ale locuinței lui Gub se aflau în fața ei, chiar în spatele plantelor mici şi triste pe care le plantase pentru a-şi suplimenta rațiile. Kerra nu mai intrase niciodată pe acolo la lumina zilei, dar nu avea de ales. Văzând că Tan era absentă, se strecură înăuntru şi îşi examină geanta. Da, totul era încă acolo. Cu mâna pe sabie, ascultă vocile de dincolo de perdeaua de intimitate recent înlocuită. Gub era acolo, împreună cu altcineva – voci emoționate, dar nu tulburate. Băgând arma adânc în buzunarul din interiorul vestei sale de lucru, îşi permise să respire. Poate că nu e atât de rău după…

— Hei!

Perdeaua tresări înapoi, făcând-o pe Kerra să se întindă brusc spre umflatura din vestă. Ochi negri şi mari o priveau de la nivelul taliei. Kerra se relaxă când îşi recunoscu tânăra protejată.

— M-ai speriat, Tan.

— Nu ştiam că eşti acasă, spuse fata Sullustană, dar mă bucur că eşti.

Fiind de obicei un pachet de energie, Tan era aproape explozivă astăzi, cu obrajii ei tineri îndreptați în sus de o bucurie absolută.

— Sunt aici! Sunt aici pentru mine!

Kerra nu putu decât să se uite în jos, nedumerită, în timp ce fata o apuca de încheietura mâinii şi o trăgea în camera principală. Şapte ochi priviră brusc înapoi. Bătrânul Gub stătea în fața a două ființe mai înalte, aflate în pragul uşii. Un bărbat Gran o privi curios, cu trioul ochilor săi întunecați mişcându-se pe pedunculi.

Cealaltă persoană, o femelă Ishi Tib, scoase un chițăit uşor de surpriză, ochii ei galbeni fără pleoape strălucind în lumina slabă. Amândoi, observă Kerra, purtau implanturi cibernetice sclipitoare la tâmple.

— Scuzați-mă, mârâi Gub, întorcându-se de la vizitatori. Se holbă la Kerra şi întrebă. Ce căutai acolo? Nu te-am văzut intrând!

— Nu m-ai văzut? Kerra schimbă subiectul, sperând că va uita. Cine sunt oaspeții?

Îşi înclină capul spre vizitatori. Granul păru mulțumit, urechile ca nişte frunze mişcându-se deasupra implanturilor sale.

— Ah. Tu trebuie să fii tutorele. Fața lui se încovoie într-un zâmbet mic, asta fiind cam tot ce putea face botul lui îngust. Eu sunt Ler-Laar Joom, la dispoziția dumneavoastră – iar colega mea este Eraffa. Suntem de la *Heuristica Industrială*.

Kerra se uită la insigna arătată de Gran.

— Sunteți agenți de vânzări?

— Cu siguranță că nu, spuse Ler-Laar.

Lângă el, femela Ishi Tib, cu fața ca o stea, gâlgâi ceva asemănător cu o chicoteală. Cumva, dispozitivele cibernetice le permiteau să comunice între ei.

Gub, nemulțumit de această întrerupere, se uită la Kerra.

— Ei sunt motivul pentru care te-am luat la mine, omule. Sunt căutători de talente, spuse Gub, şi au venit să o vadă pe Tan.

Căutători de talente. Cu stresul din minutele precedente evaporându-se, Kerra îşi îngustă ochii. Sullustana în vârstă de doisprezece ani îşi petrecea dimineții le într-una dintre uzinele de recuperare ale lui Daiman, dezasamblând resturile tehnologice al deceniilor trecute pentru a fi recuperate. Dar chiar şi supervizorul acelui loc mizer observase acuitatea lui Tan cu electronica, împrumutându-i fetei datapadurile de ghidare a operatorilor găsite în epavele Republicii, pentru a le examina. Cum Gub era prea ocupat să descopere *Creatorul Universului* în resturi din gunoaie, o angajase pe Kerra să o învețe pe Tan să citească. Orice progres în abilitățile ei putea însemna un viitor mai blând. Asamblarea de blastere, poate.

Aceşti vizitatori, însă, aveau mai multe în minte. Kerra se uită mai atentă la insigna femelei Ishi Tib, de un tip pe care nu îl mai văzuse până atunci. Actele de identitate le permiteau noilor veniți să se deplaseze pe Darkknell; se gândi că ar merita să facă rost de una. Nu auzise niciodată nici de *Heuristica Industrială*.

Daiman dizolvase majoritatea corporațiilor pe care le capturase, dar ea văzuse câteva nume comerciale care operau în spațiul său. Acesta era unul nou.

— Sediul nostru se află în regiunea Lordului Bactra, spuse Ler-Laar, simțindu-i confuzia. Lordul Daiman a oferit cu generozitate o dispensă care ne permite să recrutăm pe teritoriul său.

Nu degeaba, gândi Kerra.

— O luați pe Tan de aici?

— Intenționăm să o *transformăm* pe Tan.

Femela Ishi Tib, cu pielea de jad, ciripi ceva în semn de acord evident.

— În această dimineață, continuă Ler-Laar, la locul ei de muncă, i-am evaluat competențele, la sfatul superiorilor ei. Şi am determinat cu o certitudine matematică talentul şi destinul ei. Ceea ce o face specială. Granul îşi împreună mâinile osoase. *Ghidarea bombelor*.

— Ghidarea bombelor?

— Da. Navele de luptă ale Lordului Daiman folosesc muniții ghidate cu precizie – dar, în cea mai mare parte, ghidarea vine de la armele însele. Pentru ca vehiculele să rămână mici şi agile, la bordul lor sunt construite cât mai puține sisteme posibil.

Asta e adevărat, gândi Kerra, dându-şi ochii peste cap. Se urcase într-una dintre capcanele zburătoare mortale ale lui Daiman la scurt timp după sosirea ei în spațiul Sith. Fusese surprinsă că se deranjase să instaleze sursa de oxigen.

Granul continuă:

— În general, bombele asistate de gravitație sunt suficient de inteligente pentru a-şi găsi singure țintele – dar în prezența contramăsurilor electronice, poate fi de ajutor să ai o ghidare manuală.

Ler-Laar făcu un gest către Tan, care acum roşise atât de tare încât pielea ei devenise de un maro palid.

— Tan se va alătura unei echipe din afara lumii, dedicată dezvoltării următoarei generații de optică.

— Pentru Daiman? întrebă Kerra.

— Pentru cine alege el, spuse Ler-Laar. Ea va fi la dispoziția lui, desigur.

Granul divagă despre istoria îndelungată a *Heuristicii Industriale* în sector şi despre cum compania servise cu mândrie o listă lungă de Lorzi Sith de-a lungul anilor. Părea încântat de faptul că Daiman urma să fie adăugat pe listă.

— Liderul vostru ne furnizează materiile prime. Noi terminăm produsul.

— Ce produs?

— Păi, Tan este produsul. Educată corespunzător, adică. Îşi aşează mâna osoasă pe capul lui Tan. *Heuristica Industrială* este, în felul ei, o altă fabrică. Noi producem intelecte.

Tan le zâmbi vizitatorilor, apoi Kerrei. Tânăra era extaziată.

— Asta este ceea ce mi-am dorit dintotdeauna, Kerra! Ceea ce am urmărit!

Kerra nu auzise niciodată de vreun scop anume la care lucra Tan; presupusese doar că alfabetizarea era bună în sine. Dar fata se purta de parcă ar fi fost izbăvită de o condamnare la moarte. Poate că aşa era.

În acelaşi timp, însă, lui Kerra i se părea că era un alt fel de închisoare. Şi la fel, se părea, şi pentru Gub.

— Ghidarea bombelor. Gub se holbă la nepoata lui, cu ochii obosiți. Asta e tot ce va învăța? Doar atât?

Femela Ishi Tib ciripi un răspuns, pe care Ler-Laar îl traduse.

— Un inginer este o piesă ca oricare alta, spuse el. Specializată. Consacrată unei funcții specifice. Înlocuibil, dacă este nevoie.

Tan avea să învețe specialitatea sa într-un cadru cu alți studenți aleşi cu grijă, care aveau să-i formeze grupul de lucru mai târziu în viață.

— Nu este nevoie ca ea să învețe nimic altceva. Granul chicoti. Doar nu ai încerca să fierbi apă cu un blaster.

Kerra se înfurie. Totul era atât de înapoiat. Tan ar fi fost condamnată la o viață puțin diferită de cea a lui Gub, care punea amprenta lui Daiman asupra trecutului. Aproape orice din *următoarea generație de optică*, estima ea, fusese descoperit cu mult timp în urmă. Descoperit, şi pierdut, în anii interminabili de conflict în timpul cărora fuseseră pierdute nenumărate universități, corporații şi savanți. Acum încercau în mod constant să redescopere cunoştințe pe care ei înşişi le distruseseră.

— Unde va merge? întrebă Gub, privind în jos.

Fără să pară să înțeleagă de ce ar fi contat, Granul îi explică faptul că firma sa avea centre de educație în tot spațiul lui Bactra – precum şi câteva centre mobile.

— Desigur, după... *evenimentele recente* de aici, Tan ar putea foarte bine să găsească o oportunitate mai aproape de casă.

Daiman proclamase public că *Colțul Negru* fusese demolată pentru a face loc unui centru de cercetare nou şi mai bun. Chiar dacă ancheta publică în curs de desfăşurare sugera contrariul, Daiman putea foarte bine să caute mai multe minți inteligente.

— Este ceea ce intenționează Domnia Sa, zise Gub. Şchiopătând prin cameră, luă tremurând mâinile nepoatei lui în ale sale şi îşi reținu lacrimile. Vei merge.

Kerra aruncă o privire către căutătorii de talente în timp ce Sullustanii se îmbrățişau. În ceea ce-i privea, Tan nu avea nicio opțiune. Ei o voiau, iar ea va merge. Şi asta imediat. Femela Ishi Tib respinse eforturile lui Gub de a-i da nepoatei sale ceva să ia pe drum. Recruții erau duşi într-o zonă de pregătire din portul spațial, spuse Ler-Laar; fuseseră deja trimise transportoare. Indiferent de instalația în care ar fi mers, ar fi avut acolo tot ce avea nevoie.

Şi va fi tot ce va avea vreodată, gândi Kerra. Dar, după cum văzuse în fiecare zi, viața sub dominația Sith era o negociere continuă. Modalitatea de a îmbunătăți lucrurile era foarte limitată.

— Ai grijă de tine, spuse ea, îmbrățişând-o pe o Tan înlăcrimată, dar fericită, în pragul uşii.

Fie ca Forța să fie cu tine. Să fie ceva bun aici, măcar de data asta.

Gub zăbovi, trist şi mic, în uşă. Afară, vecinii se despărțiră şi priviră, uimiți, cum unul dintre ai lor *scăpa*.

— Va rămâne o sclavă, şopti Kerra în spatele proprietarului.

— Dar îi va fi mai uşor, răspunse Gub.

Peste un an, Tan ar fi avut treisprezece ani – şi ar fi fost obligată să lucreze zilnic în trei schimburi, dacă voia să fie hrănită. Nu exista nicio garanție că următoarea ei misiune nu va fi mai periculoasă. Ar putea chiar să ajungă să fie recrutată. O chestie monotonă mai sigură nu era un lucru rău, mai ales dacă era în altă parte. Bătrânul se îndreptă, cu picioare scârțâind.

— Îi va fi mai uşor, spuse din nou, aproape pentru sine. La fel ca şi mie.

Şchiopătând înapoi înăuntru, apucă din nou perdeaua lui Kerra. O smucitură puternică o doborî pentru a doua oară într-o săptămână. Mesajul era clar.

— Vreți să plec?

Gub se uită la ea, ochii săi comunicând un fapt evident. Copilul dispăruse. Kerra nu mai era necesară. Luă perdeaua – acum din nou un cearşaf – şi o întinse peste scaunul pe care îşi făcea treaba.

Kerra privi în gol în camera întunecată. Era evacuată dintr-un dulap.

— Haide, spuse bătrânul, aşezându-se pe scaunul din fața biroului. Acum vei putea să lucrezi o a treia tură de opt ore – şi să te califici pentru o cameră şi o rație ale tale.

Dar, bineînțeles, Kerra mai avea nevoie şi de nopțile ei.

— Sunt... mă bucur că am putut să vă ajut, stăpâne Tengo, spuse ea către spatele lui. Voi pleca mâine dimineață.

— La noapte, spuse el, încărcându-şi stiloul pe genunchi.

Capitolul 4

— Suntem într-o cursă contra cronometru, aici! Mai repede!

Scărpinându-şi gâtul musculos, Jarrow Rusher ridică ochii spre macara. Pierdeau soarele – singurul soare care făcea ceva, oricum. *Ochii* lui Daiman apuseră mai devreme, dincolo de coşurile de fum, la vest de zona de paradă. Acum asista la o intervenție chirurgicală majoră pe nava care îi asigura traiul – şi se confrunta cu perspectiva ca operațiunea să trebuiască să fie finalizată pe întuneric.

Aşezată pe ceea ce fusese cândva un teren de bolo-ball[8], *Diligența* semăna cu un crustaceu mamut cu două gheare. Două retro-rachete colosale îi asigurau navei baza, fiecare motor fiind centrul unui grup de patru module de marfă gigantice. Semănând cu un X mare atunci când erau privite de sus, grupurile de încărcături erau unite între ele de fuzelajul supradimensionat al secțiunii echipajului – sau cel puțin aşa trebuiau să fie lucrurile. În momentul de față, prețioasa navă de război a lui Rusher era în două bucăți, în timp ce echipa sa ridica pe pârghii trei mii de tone de metal pentru a face loc noii unități de acumulatori hidraulici pe care o trimiseseră Lubboonii. Dar mai întâi trebuia să se ocupe de cea veche.

— Atenție!

Un cablu de oțel se rupse cu un pocnet strident, făcând ca masa de metal legată de macara să atârne sălbatic. Câteva secunde mai târziu, restul cablului cedă, zburând în jurul scripetelui şi aruncându-se spre exterior, secționând în acest proces o schelă de metal. Încărcătura dezechilibrată a macaralei căzu la pământ, îngropându-se în gazon şi ratându-l de puțin pe mecanicul şef al lui Rusher.

Cel puțin a fost unitatea veche, gândi Rusher, privind mulțimea care se agita.

— Cine a asigurat legătura aia?

— Bobocul!

Rusher nu avu nevoie să audă mai mult decât atât – şi nici nu avea nevoie să se uite. Avea un oarecare sens, inițial. Noul modul hidraulic îi cumpărase lui Beadle Lubboon un loc în echipaj, la urma urmei, iar adolescentul Duros îi asigurase că lucrase cu echipamentul din fabrica părinților săi. Dar pentru Rusher părea din ce în ce mai puțin o afacere. Noul recrut trecu grăbit pe lângă el în echipamentul său prea mic, oferind ceva între un salut şi o ridicare din umeri.

— Îmi pare rău, Căpitane.

— Sunt *Brigadier*.

Soldatul Lubboon ieşise deja din raza de acțiune, trântind uşa de la toaleta portabilă instalată la marginea câmpului. Echipa aflase mai devreme în cursul zilei că stresul fusese dur cu stomacul băiatului. Seara aceasta avea cam acelaşi efect asupra lui Rusher, care stătea în umbrele lungi aruncate de creația sa dezarticulată. Dacă terenul de joc fusese vreodată sub lumina reflectoarelor, acum nu mai era. În curând, singura iluminare ar fi fost cea pe care o puteau genera ei înşişi – şi,

---

[8] Bolo-ball – numit şi Limmie, în funcție de locație, era un sport. Cupa Galactică de Limmie era compusă din mai multe echipe din întreaga galaxie. Deşi era un sport popular pe multe planete, era aproape ignorat pe Coruscant. Chiar şi meciurile din Cupa Galactică organizate pe Coruscant erau slab frecventate, iar redactorii sportivi de la Ştirile HoloNet nu păreau să-i înțeleagă pe deplin regulile.

bineînțeles, de la acele statui holografice stupide din cele patru colțuri ale terenului.

Era o idee nebunească, să montezi o navă de transport de trupe în mărime naturală deasupra a două transportoare de marfă. Dar designul îndrăzneț al *Diligenței* îl făcuse pe Rusher un fel de legendă în cercurile de artilerie Sith. Majoritatea metodelor de desfăşurare a tunurilor din sector implicau transportul separat al tunurilor şi al operatorilor lor. Asta era periculos din mai multe puncte de vedere. Adesea, unul sau altul nu ajungea pe câmpul de luptă. Sau, mai rău, echipajele trebuiau să traverseze terenuri disputate pentru a ajunge la armele lor.

În mod frecvent, piesele de artilerie erau pur şi simplu lansate din spațiu, fără niciun gând de recuperare. Acest lucru era bun pentru ciubucari precum Rusher, dar nu era deloc eficient. Unele piese erau transportate la bordul navelor împreună cu operatorii lor, dar tunurile aveau tendința de a fi mici. Armele puteau fi dezasamblate, dar, după cum văzuse Rusher, apărea o altă problemă: majoritatea navelor descărcau pe o singură rampă, provocând ambuteiaje în timp ce muncitorii puneau piesele pe poziții. Rusher îşi dorea de mult să combine încărcăturile mari şi automatizate lansate de pe orbită cu o navă care să transporte echipajele de artilerie.

O astfel de navă nu existase în spațiul Sith – până când Rusher, la câțiva ani după ce părăsise echipajul lui Beld Yulan, o construise el însuşi. Recuperând o navă de croazieră Devaroniană, Rusher şi o echipă de lucru neobosită montaseră nava masivă pe o suprastructură care făcea legătura între două grupuri de capsule de marfă. Modulele lor se deschideau spre exterior în patru direcții, permițând celor opt echipaje să descarce arme simultan.

— Jos, armat şi gata, spunea el.

Puține echipaje erau mai rapide decât *Brigada lui Rusher*. Rezolvaseră chiar şi problema transportului de arme lungi prin montarea țevilor în afara navei, ieşind în afară din modulele de marfă. Asta nu făcea prea multe pentru aspectul navei, iar platformele suficient de largi ale oraşelor erau puține pentru a găzdui *Diligența* cu toate țevile ieşite în afară. Pe de altă parte, aşa cum observase odată Rusher, în spațiul Sith nu era rău să pari că eşti plin de arme. Faptul că armele erau părți nefuncționale ale unor tunuri care încă nu fuseseră asamblate era micul lor secret.

— Aşa e mai bine, spuse Rusher, văzând-o pe Prenda Novallo şi pe inginerii ei ridicând noua unitate hidraulică la locul ei.

Se retrase pe margine. De data asta o făcu la propriu, dar de obicei Rusher stătea oricum acolo pentru acest gen de lucrări. Era mai uşor pentru nervi. Dackett, Novallo – care fusese binecuvântată pe partea de întreținere a lucrurilor. Nimeni nu ştia mai bine cum să conducă un transportor de artilerie în tot spațiul Sith decât echipajul său. Şi ei îl făceau să fie liber de orice îndatorire. Destul de liber, oricum.

Rusher se uită spre cerul plin de zgomote. Soseau mai multe nave de război. Independenți, ca şi el. Erau amestecate chiar şi câteva transportoare corporatiste pe care nu le recunoscu. Înjură. Se întâmpla ceva. Era pe Darkknell pentru reamenajare şi recrutare, nu pentru a prelua imediat o nouă misiune. Lumea nu apărea pe planeta natală a unui Lord Sith fără să fie solicitată. Nu şi dacă voiau să poată pleca.

— Ăsta e Mak Medagazy, strigă o voce din spate, în timp ce o navă Toong cu droizi de luptă cobora din cer prin întuneric. *Meşterul* Dackett arătă spre nava care ilumina cealaltă parte a câmpului. Despre ce este vorba?

— Am văzut ceea ce vezi şi tu, spuse Rusher.

Asta era problema atunci când lucrai pentru Daiman. În mod normal, şefii

navelor de mercenari se adunau la cantinele locale şi îşi comparau notiţele. Dar Daiman desfiinţase majoritatea serviciilor care se comercializau către public, nefiind dispus să irosească distracţiile pentru cei care existau doar pentru a-l *distra* pe el. Distrusese o sursă cheie de informaţii – şi, în plus, o mulţime de cantine bune.

Păşind în lumina uneia dintre holostatui, Dackett îşi făcu raportul asupra refacerii navei. Configuraţia neobişnuită a *Diligenţei* îi supunea cadrul la solicitări extreme la aterizarea în medii cu gravitaţie ridicată; sistemele hidraulice funcţionale erau vitale.

— Aş dori încă două săptămâni pentru a termina totul cum trebuie.

— Două săptămâni. Rusher privi din nou spre cerul care se întuneca, plin de lumini de la vehiculele care coborau. Ei bine, faceţi ce trebuie să faceţi. Atâta timp cât nu avem veşti de la *Nebunia Sa*, ar trebui să fim…

— *Vă vorbeşte Lordul Daiman!* tună o voce de sus.

Speriaţi, Rusher şi ajutorul său se uitară la statuia holografică din spatele lor. De trei ori în mărime naturală, figura lui Daiman îşi încetase postura automată şi acum li se adresa. Mai exact, i se adresa lui.

— *Jarrow Rusher este chemat la Sanctuarul Celest, mâine la prânz.*

Rusher aruncă o privire spre zidul întunecat al palatului, care se profila la nord-vest.

— Aveţi o misiune pentru…

— *Jarrow Rusher este chemat la Sanctuarul Celest, mâine la prânz. Întâlneşte-ţi destinul.*

În acel moment, statuia holografică deveni la fel ca înainte, înfăţişându-l pe Daiman cu un aer gânditor şi complicat.

— Regret să vă informez că misiunea a fost *anulată,* spuse Dackett.

— S-au dus cele două săptămâni ale voastre. Rusher se uită la Dackett. Crezi că m-a auzit?

— Mă îndoiesc. Dar cine ştie?

Ar fi cu siguranţă o modalitate excelentă pentru Daiman de a-şi impresiona supuşii cu omniscienţa sa, gândi Rusher. Să tragă cu urechea la toată lumea, pe cale electronică, iar apoi să-şi folosească personajul virtual din fiecare colţ de stradă pentru a reacţiona. Ar fi la înălţimea unora dintre cele mai eficiente state totalitare despre care citise. Dar, la fel ca şi consilierul său, Rusher se îndoia de asta. Nu-l întâlnise niciodată pe tânărul Lord, dar cunoscuse persoane care îl cunoscuseră. Să spioneze pe toată lumea părea prea mult de lucru pentru cineva ca Daiman. Dacă nu credeai că mai există şi altcineva, de ce să te deranjezi?

Dackett îşi bătu datapadul de mâna sa artificială.

— În regulă, atunci. Îi voi spune lui Novallo că lucrează toată noaptea.

— Să-ţi spun ceva, Dackett, spuse Rusher. Eu o să termin de sudat. Tu poţi să o vizitezi pe Domnia Sa.

— Nu, domnule, spuse bărbatul mai în vârstă, fluierând prin dintele lipsă. Fiecare trupă are o *persoană reprezentativă*. Eu doar cânt o melodie frumoasă.

Rusher chicoti. *Persoană reprezentativă*? Poate că da. Dar chiar şi în cazul aşa-numiţilor independenţi, altcineva era întotdeauna cel care dădea tonul.

* * *

Când era copilă, Kerra vizitase regiunile polare reci de pe Aquilaris – cam singurul loc de pe planetă unde vremea nu era superbă în mod constant. Chiar şi acolo fusese frumos, cu valuri albe crescând unul după altul în fiorduri.

Văzuse un *quadractyl*[9] singuratic, o creatură aviară oceanică mai degrabă obişnuită în climele mai calde, plutind imediat deasupra valurilor care se prăbuşeau. La început, crezuse că animalul avea probleme. Câte un val alb trecea peste el, forțându-l să se scufunde. Câteva secunde mai târziu ieşea la suprafață, ud şi mai aproape de țărm, la timp pentru a fi lovit de următorul val înghețat. Nu părea să facă nicio încercare de a zbura, preferând, se pare, să se plimbe şi să primească ceea ce îi rezerva soarta – sau cele trei luni ale planetei.

După ce îi văzuse pe sclavii Sith, de la Chelloa până la Darkknell, cum se descurcau cu viețile lor, Kerra începu să creadă că asta se întâmpla şi aici. Lumea care trăia în acest sector era ca şi *quadractylul*, fiind zguduiți de valurile violente de cuceritori Sith, unul după altul. Lovitură după lovitură. Şi totuşi, lumea, ca şi animalul, rezistau. Unii din Republică considerau că cei care trăiau sub dominația Sith nu meritau să fie salvați, pentru că nu acționaseră pentru a se elibera. Era clar pentru Kerra că cei care credeau asta nu văzuseră niciodată de aproape opresiunea Sith, altfel ar fi înțeles cât de mult se înşelau. Dezechilibrul de putere dintre stăpân şi sclav era pur şi simplu prea mare. Nu exista nicio modalitate practică pentru cei aflați sub călcâiul lui Daiman de a se aduna – şi, de fapt, adunarea avea ca efect faptul că îi făcea mai degrabă mai vulnerabili, decât mai puternici. Nicio revoltă nu era posibilă. Şi totuşi, îngenuncheată în întunericul camerei ei care în curând va deveni fosta ei cameră, Kerra se întreba dacă nu cumva tocmai văzuse *rezistența* în acțiune. Părinții din Daimanat erau dispuşi să îndure mai multe greutăți pentru ei înşişi, dacă asta însemna că fii şi fiicele lor puteau migra într-o poziție care era oarecum mai bună. Deceniile de opresiune îi forțaseră să aibă o astfel de viziune asupra vieții, încât chiar şi cel mai mic pas era un salt măreț spre libertate.

Poate că acel *quadractyl* era unde era pentru că acționase pentru a-şi trimite puii spre sud. Pur şi simplu nu mai avea nimic pentru a se salva.

Dar Kerra scăpase o dată. Şi nu ar fi ezitat nici acum. Aruncând o privire afară pentru a confirma că Gub era la biroul lui, Kerra scoase costumul invizibil împăturit de sub patul ei. Era imaculat. Îi fusese dat un solvent de către unul dintre prietenii ei de la serviciu. Destinat în aparență să curețe o piesă de mobilier, lichidul funcționase de minune pe *Versiunea VI*. Fusese nevoie de un efort meticulos, în fiecare noapte, mai ales după ce Tan se culca. Dar costumul era necesar. Esențial, de fapt, pentru a-şi da seama de valoarea a ceea ce obținuse prin cealaltă *slujbă* pe Darkknell.

Kerra trase de cordonul de la geanta de voiaj. Ridicându-şi cele câteva obiecte personale din partea de sus, goli sacul pe pernă. Pungile de gel strălucitor căzură într-un morman. Nitrit de baradiu. Suficient pentru a-l trimite pe autoproclamatul *Creator al Universului* într-o călătorie de descoperire – prin stratosferă.

Adusese explozibilul de la fabrică, puțin câte puțin, în pliculețe de unică folosință, de tip *mâncare la pachet*. Fusese destul de uşor; trebuia să-şi aducă propriul prânz şi să-şi adune gunoiul. În forma sa fluidă, era mai puțin predispus la detonare accidentală decât alți explozibili, şi probabil că nu avea suficient pentru a reuşi ceea ce făcuse Bothanul la *Colțul Negru*. Dar, ca Jedi care se confrunta singură cu un Lord Sith, ştia că nu strică să aibă ajutoare.

---

[9] Quadractyl – tip de specie aviară care trăia pe planeta Aquilaris.

Nu ştiuse ce să facă cu toate astea, înainte de ziua aceea. Însuşi Daiman îi dăduse cheia, în insistența lui deşartă ca toată lumea să-i audă zilnic vocea. Pe o altă lume, ea îi auzise mesajul care anunța răsăritul soarelui. Ascultându-l în ultimele două zile, îl auzise din nou: aceeaşi frază ca în afara lumii, cu excepția părților referitoare la durata zilei. Cu siguranță, nu el înregistra diferitele mesaje pentru fiecare lume pe care o deținea – şi ea nu cunoştea nicio rețea de comunicații din spațiul Sith care să o egaleze pe cea pe care Republica o dezactivase pe Inelul Exterior. Asta însemna că vocea lui Daiman era simulată, şi asta se făcea pe fiecare lume. Era evident, de fapt, dar nu se gândise niciodată la corolar. Dacă Daiman ar fi dispărut mâine, Lorzii Sith rivali, de a căror dezlănțuire se temuse ea, ar putea să nu afle despre asta pentru foarte mult timp. *Corectorii* lui Daiman ar fi vrut să-şi păstreze slujbele, ceea ce însemna că s-ar fi prefăcut că nu s-a schimbat nimic.

Dar, de fapt, ceva s-ar fi schimbat, gândi Kerra în timp ce umplea din nou geanta şi o închidea. Viața nu s-ar fi îmbunătățit în mod dramatic, dar un Daimanat fără Daiman ar fi fost ceva ce ar ajuta mai multă lume deodată.

Kerra aruncă o ultimă privire prin cameră şi se ridică pentru a pleca. Daiman avea să dispară mâine. Şi era şi timpul.

* * *

Existau lucruri mai rele decât moartea. Asta îi spusese mătuşa lui Narsk, crescându-l singură pe Verdanth. Aflată aproape de intersecția a trei sectoare şi situată pe un culoar hiperspațial important, planeta era dorită de mulți prințişori mărunți. Într-adevăr, mai mulți se declaraseră Lorzi Sith imediat după ce cuceriseră lumea verde, ca şi cum titlul de cuceritor al Verdanthului ar fi însemnat ceva. De obicei, nu însemna nimic. Stăpânii de pe Verdanth rareori trăiau mult timp. Dar întotdeauna supraviețuiau suficient de mult timp pentru a provoca pagube serioase populației lumii, un mozaic divers de popoare transplantate.

Comunitatea Bothană de pe Verdanth suferise mai puțin decât altele, fie şi numai datorită înclinației speciei pentru intrigi. Rasele mai încăpățânate refuzaseră să se supună atunci când Sithul îi invadase prima dată; supraviețuitorii lor văzuseră fiecare val succesiv ca pe ceva căruia trebuia să i se opună cu toate mijloacele. Un gând nobil. Dar proprietatea asupra Verdanth se schimba aproape anual. Sfidarea tuturor invadatorilor nu aducea decât dispariția. Între timp, Bothanii se supuneau de bunăvoie oricărui conducător Sith despre care estimau că are avantajul. Instinctul lor era atât de bun, spuneau observatorii, încât se putea urmări echilibrul puterii din sistem, pur şi simplu uitându-se la cine avea cei mai mulți Bothani în tabăra lui, sau a ei.

A fi de partea învinşilor însemna moarte. Dar asta nu era partea cea mai rea, aşa cum spusese mătuşa lui: asta însemna că ai ghicit greşit. Înțelegerea relațiilor dintre ceilalți şi calcularea exactă a puterii şi a locului în care se afla aceasta: acestea erau lucrurile care defineau un Bothan. Mătuşa lui Narsk descrisese odată un trib de Bothani sălbatici, găsit la foarte mulți ani după o prăbuşire pe o planetă pustie. Nu mai aveau o limbă vorbită, dar puteau să clasifice cu exactitate numărul diferitelor tipuri de prădători din împrejurimile lor. Să fii Bothan însemna să fii mereu în alertă.

Narsk luase în serios aceste lecții. În timp ce era sclavul Lorzilor Sith succesivi de pe Verdanth, reuşise să găsească munci care să-i îmbunătățească percepțiile.

Munca neglijentă de a recolta *rimebat* dusese la misiuni de urmărire a evadaților. Acestea duseseră la misiuni de cercetaş nemilitar şi, în cele din urmă, de sabotor. În tot acest timp, rămăsese cu ochii pe jucătorii Sith, conform celor mai bune tradiții ale poporului său. Dilema apărea atunci când doi rivali deosebit de combativi alegeau să stabilească proprietatea asupra planetei într-un duel care îi lăsa pe amândoi morți. Vidul de putere rezultat îi dezechilibra pe mulți Bothani. Nu existau motive să se aştepte ca Verdanth să rămână liberă de sub dominația Sith mai mult de câteva săptămâni, cel mult, şi totuşi Bothanii de pe planetă nu aveau nicio modalitate reală de a evalua forțele relative ale unor puteri încă nevăzute. Singura modalitate reală de a şti ce Lord Sith să susțină era să plece personal în spațiu şi să arunce o privire.

Narsk o făcuse. Şi nu se mai întorsese niciodată. Găsise o scenă politică minunat de complicată. Un mozaic de dominații şi dependențe, conduse de despoți cu legături secrete şi istorii de trădare. Asta ar putea ține un Bothan harnic ocupat o viață întreagă.

Pentru Narsk, chiar aşa fusese. Şi acum, totul se terminase – pentru că nu fusese atent. Fata Jedi fusese o ceva nou, dar ar fi trebuit să ştie că era acolo. Era pe Darkknell de o lună, evaluând potențialele pericole. Chiar dacă o singură persoană de pe Darkknell ar fi putut şti că ea era acolo, el ar fi trebuit să fie acea persoană.

Remarcă, ironic, că probabil chiar fusese primul care ştia că era acolo. Dar informația venise prea târziu pentru a mai fi utilă. Iar acum că Daiman devenise, prin el, a doua persoană care ştia, Narsk se întrebă de ce mai era încă în viață.

Rămăsese pe lespede zile întregi fără mâncare, gustând apă atunci când o implica câte o sesiune de tortură. Daiman ştia acum că Narsk era un agent al lui Odion. Odată ce Narsk îşi dăduse seama că secretul dispăruse, îşi relaxase apărarea, permițându-i Lordului Sith să vadă tot ce avea în memorie de la sosirea pe Darkknell. Asumarea identității de acoperire, explorarea centrului de testare, numeroasele incursiuni în interior. Asta era o tactică pe care o învățase şi el. Odată ce un secret îşi pierdea valoarea de secret, putea fi folosit pentru a ascunde alte adevăruri. Îl inundase pe Daiman cu detalii care nu mai contau.

Părea să fi funcționat. Aparent mulțumit, Daiman îl lăsase în pace. De mai multe ori, tânărul Sith simțise importanța unei femei umane în amintirile lui Narsk – dar din observațiile sale, Daiman presupusese întotdeauna că era vorba de fata Jedi.

Daiman nu e cu nimic mai bun decât santinelele, gândi Narsk. *Vede doar ceea ce caută.* Acum, însă, Narsk nu vedea decât o moarte iminentă. Nu mai avea nimic de dat – nimic ce *ar fi putut da*, oricum. Execuția lui era aproape. Patru *Corectori* intrară în cameră, eliberându-l de pe masă şi mutându-i trupul flasc, pe jumătate îmbrăcat, pe un cadru metalic circular. Picioarele şi gleznele i-au fost fixate de perimetrul acestuia, întinzându-i corpul. *Corectorii* răsturnară dispozitivul pe o parte, ducându-l pe Narsk pe unul dintre holurile înguste şi întunecate. Fără nimic care să-i susțină gâtul, capul lui Narsk atârna pe spate în timp ce cadrul se rotea. Amețit, văzu o pată de lumină în față. Ajustându-şi ochii, Narsk îşi dădu seama că era o zonă interioară largă cu un luminator deasupra. Cu o lovitură, *Corectorii* îi rostogoliră cadrul circular pe o mică platformă construită pentru a ridica ceva în suspensie antigravitațională.

Ridicat în aer de o forță nevăzută, Narsk văzu mai multe persoane prezente şi îşi dădu seama că mătuşa lui avusese dreptate.

Ghicise greşit. Nu era vorba despre o execuție. Şi chiar existau lucruri mai rele decât moartea. Devenise un obiect de scenă.

Capitolul 5

Tânărul Lord strălucea splendid în penajul său. Preferința lui Daiman pentru ținutele strălucitoare era binecunoscută – dar pelerina arămie de astăzi avea ceva în plus. De fiecare dată când Lordul Sith păşea între privitorii săi şi luminatorul de deasupra, mici prisme din faldurile mari ale veşmântului refractau soarele de la amiază, aruncând o lumină strălucitoare şi colorată în tot *Adytumul*.

Iar aici, în acest imens altar heptagonal din *Sanctuarul Celest*, toată lumea se afla sub Daiman. Şapte pasarele de cristal duceau la o platformă suspendată în centru, direct sub luminator. Fiecare dintre cele şapte intrări aeriene stătea în mijlocul unei coloane de alabastru, curbându-se în sus spre tavan şi formând, împreună cu luminatorul, o replică a emblemei *Soarelui cu tentacule* a lui Daiman. Pereții dintre ele purtau sculpturi ornamentate în relief ale lui Daiman de-a lungul istoriei şi preistoriei. La fel şi podeaua, unde cei care aşteptau să fie prezenți se uitau alternativ în sus la stăpânul lor şi în jos la picioarele lor, pentru a nu se împiedica pe suprafața neregulată.

Doar Narsk era aproape la nivelul lui Daiman, dar Bothanul nu se simțea foarte onorat. După ce *Corectorii* folosiseră generatorul antigravitațional pentru a-i ridica închisoarea circulară la câțiva metri în aer, făcură ceva pentru a-i aplica o rotație. Acum Narsk se rostogolea giroscopic în aer la mulți metri deasupra celorlalți, în spațiul dintre două pasarele ale lui Daiman. Aşa fusese toată ziua: crize de rotație violentă punctate de încetiniri ocazionale în timpul cărora corpul lui era cu fața în sus. Narsk presupunea că asta îl împiedica să leşine. Pentru prima dată de când fusese încarcerat, se bucura că nu fusese hrănit.

Scurtele răgazuri îi dăduseră totuşi şansa de a vedea sala şi pe cei dinăuntru. Daiman folosise pasarelele timp de ore întregi, părând să mediteze la un aspect sau altul al *Creației* sale. Din când în când, se retrăgea în grămada supradimensionată de pluş, mai mult un pat decât un tron, care se odihnea în mijlocul platformei suspendate. Lui Narsk i se părea că stătea ca un copil, cu picioarele încolăcite sub el în timp ce lovea ocazional marginile pelerinei.

Nu, nu un copil, gândi Narsk. *Ci un adolescent*.

În afară de câteva suspine agramate, Daiman nu spusese absolut nimic. Totuşi, dispăruse de două ori pe una dintre ieşiri pentru a-şi schimba garderoba. Narsk se gândi că ceva trebuia să fie pe cale să se întâmple. Suspinele deveniseră mai mult nişte gemete, iar fiecare ținută fusese mai scandaloasă decât precedenta.

Trebuie să vină cineva, gândi Narsk. *Nu pot să cred că asta poartă prin casă*.

Publicul de jos nu primise mai multă atenție din partea lui Daiman decât Narsk. Erau acolo *Corectorii* şi câteva santinele de elită. Stăteau în picioare, aşteptându-şi în tăcere Stăpânul – la fel ca o femelă Woostoid pe care Narsk o luase drept ajutorul lui Daiman. Narsk nu o recunoscuse, dar niciun spion nu putuse să urmărească vreodată personalul din palatul lui Daiman. Cu siguranță nu fusese angajată pentru farmecul ei, vedea clar asta, de fiecare dată când se învârtea pentru a o privi în față. Cu pielea portocalie şi părul de culoarea magenta, legat, arăta de

parcă o gaură neagră îi sugea fața din interior. Toate echipele de ingineri din sector nu puteau construi un zâmbet din acea materie primă.

Narsk nu-şi putu da seama. Daiman părea să prețuiască frumusețea în casa sa. Dar apoi îi veni un alt gând: *Aşa trebuie să fie când eşti îndrăgostit de tine însuți.*

— Am auzit asta, spionule!

Cadrul lui Narsk se roti în jurul lui suficient de mult timp pentru a-i da o imagine a lui Daiman la marginea platformei, ridicând mâna cu vârful ghearelor. Câteva secunde mai târziu, tot ce văzu Narsk fu durere albastră, în timp ce fulgerele de Forță îi biciuiau corpul tremurând. Pe măsură ce atacul se liniştea, filamentele de energie trosniră pe marginea cadrului.

— Crezi că m-ai rănit, nu-i aşa? *Nu-i aşa?* Cu mantia fluturând, Daiman păşea pe marginea platformei sale. Mai jos, mai mulți ascultători de la etajul inferior se împiedicară, încercând să țină pasul cu el. Nu m-ai rănit deloc, răbufni el. De fapt, *micul meu nimic*, nu mi-ai schimbat deloc cursul.

Narsk îşi găsi gura prea uscată după atac pentru a răspunde – dar era mai bine aşa. Nu exista un răspuns corect.

— Nu, tu şi femeia Jedi mi-ați dat exact ceea ce îmi doream. Doar că nu mi-am dat seama atunci, spuse Daiman, îngenunchind şi privindu-l pe Narsk. Nu văd întotdeauna planul cu care am început decât mai târziu – dar îl văd întotdeauna.

Deja amețit, Narsk clătină din cap. *Cum suportau adepții lui Daiman o asemenea vorbărie fără rost?*

— Uleeta! strigă Daiman. Este gata legătura?

Dedesubt, femela Woostoid vorbi:

— După cum Stăpânul meu ştie deja, ereticul Bactra aşteaptă pe un canal prioritar.

Narsk văzu că femela nu se uita niciodată direct la Daiman când i se adresa. În schimb, îşi încovoia gâtul şi îşi îndrepta ochii bulbucați de abanos spre luminator, ca şi cum Daiman ar fi stat undeva deasupra. *Ei bine, asta cam aşa este*, gândi Narsk.

Uleeta aruncă o privire la panoul de control portabil şi îşi ridică din nou privirea. Vorbi cu prudență, ca şi cum s-ar fi temut să nu jignească.

— Lui Bactra… îi place să i se spună Lord. Ca şi…

— Ceea ce îi place lui este inutil. Activează-l.

— Activez. Ar trebui să scoatem prizonierul de aici?

— Nu.

Răspunsul trimise un fior rece pe spatele lui Narsk. Indiferent ce urma să se întâmple, nu conta dacă el afla despre asta. Oricum era mort.

* * *

Grinzile holului de intrare al unui Lord Sith nu erau locul în care să te pipăi la subsuori. Şi totuşi, Kerra nu se putu opri. Era bine că intrarea în *Sanctuarul Celest* fusese atât de uşoară, pentru că fusese nevoită să muncească un pic pentru a intra în costumul invizibil. Îmbrăcămintea mulată funcționa corespunzător; până acum reuşise să treacă de opt posturi de santinele. Dar nu era deloc confortabilă. Planificatorii de la *Cyricept* se gândiseră la o mulțime de lucruri, dar faptul de a face o mărime unică pentru toate speciile şi genurile nu se număra printre ele. Bothanul fusese puțin mai scund şi, deşi Kerra nu era prea înzestrată, fusese nevoită să ia

măsuri extreme pentru a reuşi să activeze închizătoriile. Dacă ar fi trebuit să moară undeva, ar fi fost deja mumificată. Pe de altă parte, era prea mult loc în mască, acolo unde fusese botul păros al Bothanului. Ea împăturise o parte din țesătură în interior şi o prinsese cu ace pentru a strânge masca, lăsând un cioc bizar în formă de blazon deasupra gurii. Era absolut încântată că nimeni nu o putea vedea.

Acum, în timp ce Kerra se strecura din alcov în alcov, fiecare pas îi amintea de ce Jedii nu purtau costume de corp. Hainele ei obişnuite, îndesate în geanta de voiaj chiar sub explozibili, erau largi şi confortabile. Kerra se îndoia că ar fi vrut costumul chiar dacă ar fi fost pe măsura ei, dar ştia, de asemenea, că nu ar fi ajuns prea departe fără el. Mai pătrunsese în fortărețele Sith şi înainte, dar pentru a-i împiedica pe Daiman şi pe *Corectorii* lui să o observe prin intermediul Forței fusese nevoie de o concentrare suplimentară. Costumul era un avantaj. Voia doar să nu-şi mai înfigă cusăturile în carnea ei.

Kerra nu văzuse niciodată fortăreața lui Daiman decât de la distanță, zidurile sale de obsidian trasând linii lungi în punctul central al Xakrei. Piloni înalți flancau porțile pe fiecare dintre cele şapte laturi; Kerra o alesese pur şi simplu pe cea mai apropiată. Se întrebase o dată de ce Daiman nu avea şi el nişte cuiburi verticale impunătoare, de unde să supravegheze împrejurimile, aşa cum făcuse pe Chelloa. Un coleg de la uzină îi explicase că, din moment ce Daiman crease Darkknell, nu avea de ce să îl privească de sus. Kerra abia îşi înăbuşise râsul.

Deci are un zid. Dar dacă noi nu existăm, atunci de ce are nevoie de el?

Îşi imaginase că zidurile înconjurau un fel de spațiu deschis – poate o curte sau un lac, cu un castel mai mic undeva înăuntru. În schimb, descoperise că marea poartă era de fapt o uşă. Zidurile nu erau o separare, ci exteriorul celei mai mari clădiri pe care o întâlnise vreodată. Structura era recentă, ridicată în cei câțiva ani de la ascensiunea la putere a lui Daiman. Kerra era uluită. Atât de multe lucruri din Xakrea erau vechi, datând de la Lorzii Sith anteriori. În ce îşi investise Daiman resursele de construcție? Cel mai mare altar al aroganței, depăşind cu uşurință, ca mărime şi grandoare, oricare dintre vilele industriaşilor pe care le vizitase atunci când strânsese bani pentru Vannar.

Casele acelor ființe erau temple ale propriilor lor realizări, dar numai în sens figurat. Cea a lui Daiman avea de fapt basoreliefuri cu el însuşi creând universul.

Şi totuşi, schimbându-şi traseul pentru a evita încă o sală de oglinzi – nu se ştie ce i-ar putea face acestea costumului invizibil – Kerra găsi locul ciudat de gol. Era un templu fără credincioşi. Sălile de bal imense şi cele de mese nu văzuseră în mod clar niciodată vreun dansator sau vreun ospătar. Dacă Daiman dorea ostentație, părea să nu înțeleagă pentru ce anume era. O durea să vadă totul, să se gândească la cei ale căror vieți fuseseră irosite pentru ridicarea acelei clădiri. Kerra iertase linguşelile făcute în public față de crezul lui Daiman, dar nu înțelesese niciodată de ce atât de multe ființe pe care le cunoscuse făceau acelaşi lucru şi în privat. Gub, de exemplu. Avea de două ori mai mult decât vârsta Lordului Sith. Se întreba dacă exista o zi anume în care lumea de pe Darkknell nu-şi mai dădea ochii peste cap când vorbea despre mitul lui Daiman. Trebuie să fi fost cu mult timp înainte. Asta o uimise întotdeauna. Dacă nu exista nimeni altcineva în afară de Daiman, aşa cum gândea el, de ce s-ar mai fi chinuit să îndoctrineze pe cineva? De ce i-ar fi păsat?

Îl întâlnise pe Daiman doar o singură dată, dar ştia destule ca să poată ghici. Daiman putea vedea în mințile altora folosind Forța, dar nu lua asta drept dovadă că

erau ființe independente. El presupunea că orice gânduri contrare din capetele lor făceau parte din puzzle-ul galactic pe care el însuşi îl crease pentru a-l corecta. Era doar un lucru în plus de reparat, o altă condiție de victorie de îndeplinit. Voia ca droizii din jurul lui să ştie că sunt droizi: indiferent că erau organici sau nu. Şi dacă asta însemna să petreacă cinci ani construind un atrium pe care să îl traverseze în cinci minute, aşa să fie. Chiar dacă constructorii erau singurii care aveau să vadă vreodată interiorul.

Oricât de interesantă ar fi fost casa lui Daiman ca studiu psihologic, îi ruina planurile lui Kerra. Pipăind după nitritul de baradiu din pungă, se uită în jur cu exasperare. Chiar dacă l-ar putea găsi pe Daiman, ar avea nevoie de o navetă plină cu chestia asta explozivă pentru a doborî toată clădirea!

Auzind activitate în vârful unei scări de piatră, Kerra se strecură peste balustradă şi nimeri într-un spațiu îngust. Nu erau santinele, de data asta, ci soldați. Aproximativ o duzină de persoane de diferite specii, toate în diferite forme de ținută militară, urmau un droid de protocol în josul scărilor, spre un atrium.

Cu siguranță nu erau soldații obişnuiți ai lui Daiman, de înaltă ținută. Kerra privi, fără să fie văzută, grupul de scursuri. Ce ar fi putut determina o bandă de mercenari să lucreze pentru un monomaniac schizofrenic? Nu avea importanță.

Zâmbi în interiorul măştii. *Duceți-mă la conducătorul vostru.*

* * *

— Mă bucur să te văd şi prin altceva decât un telemetru, spuse Rusher, înțepându-l pe Toong cu o mână înmănuşată. Văd că mănânci destul de bine pe Gevarno Loop.

Măslinos şi ovoidal, Mak Medagazy zâmbi.

— Nu a trebuit să te văd de ceva vreme, R-r-rusher, spuse el, cu burta masivă clătinându-se în timp ce întindea un braț lung şi subțire către Brigadier. Asta mi-a ținut costurile de înlocuire r-r-reduse.

După ce îşi petrecuseră viața profesională încercând să se omoare unii pe alții, nu toți liderii armatelor de mercenari din subsector se înțelegeau. Dar Mak era uşor de plăcut. Pentru că folosea droizi, pierderile nu erau niciodată personale pentru el. Şi, poate pentru a evita bâlbâiala nervoasă caracteristică celor de pe Toong, îşi ținea întotdeauna comentariile scurte, jignind foarte puțin.

Rusher văzu că nu era la fel pentru unii dintre ceilalți din gaşcă. Cum ar fi Kr'saang, Togorianul, care insista să i se spună aşa, de parcă cineva ar fi putut rata un munte de doi metri şi jumătate de furie păroasă. Mercenarul cu aspect sălbatic insistă să se împingă în fruntea grupului, aproape dând peste ghidul lor electronic în timp ce făcea asta.

— Care-i graba, Tog? întrebă din nou Rusher.

Casa Lordului Sith era nesfârşită; întâlnirea putea fi la kilometri distanță.

Kr'saang mârâi, mustățile apărând de o parte şi de alta a botului său ascuțit.

— Iroseşte-ți propriul timp, omule – nu pe al meu! Fiind conducătorul unei brigăzi de trupe de şoc, Kr'saang se plânse din nou că fusese chemat personal la o şedință. Ce prostie.

— Atunci de ce te afli aici? Trebuie să mai fie şi alți Lorzi Sith care să-ți poată ține botul plin cu mâncare.

Mai mulți mercenari se îndepărtară de Rusher, în caz că uriaşul cu blană neagră ar fi cedat nervos. Dar Kr'saang continuă să meargă.

— Treaba mea. Ochii de smarald priviră înapoi la Rusher. Ştiu sigur de ce te afli tu aici, aruncător de pietre ce eşti. Daiman nu se va lupta cu *Fratele cel Rău* Odion unu la unu. Caută pe cineva şi mai lipsit de curaj care să-l facă să arate bine.

— Ei bine, te are pe tine, spuse Mak, cu buza lui uriaşă încreţită.

Rusher nu insistă. Ştia deja de ce se aflau acolo majoritatea dintre ei. Mai mulți dintre ei veniseră în ultima vreme din serviciul celeilalte tabere. Brigadierul fusese mai deştept decât ei în această privință. Evitarea lui Odion fusese cea care îl trimisese pe Rusher în afaceri pe cont propriu, cu ani în urmă.

Beld Yulan fusese tot ceea ce trebuia să fie un mentor. Un bun artilerist, cultivase, de asemenea, un interes pentru istoria militară în rândul recruților săi. Tânărul Rusher învățase nu doar despre lupte, ci şi despre motivele pentru care au fost purtate – şi cum, în multe cazuri, deciziile unei singure persoane ar fi putut duce la rezultate diferite. Rusher ar fi rămas la bordul *Perspicacității* pentru totdeauna, dacă Yulan nu şi-ar fi pierdut copiii din cauza ciumei de pe Fostin IX. Doliul Generalului se transformase în depresie, culminând cu o *convertire religioasă*: devenise un Odionit, un membru al *cultului ce căuta moartea* al temutului Lord.

Rusher începuse să bănuiască atunci când Generalul lăsase deoparte prudența angajându-şi echipele în misiuni din ce în ce mai periculoase. Rata de abandon a forței sale, sau procentajul de războinici lăsați pe drumuri, crescu vertiginos, cu sute de soldați abandonați în voia sorții. În cele din urmă, când Yulan anunțase că brigada va accepta o misiune sinucigaşă de la Lordul Odion, Rusher se săturase. Cel puțin Daiman credea într-un *mâine* – fie şi numai pentru a avea şansa de a-şi asuma meritele pentru sosirea lui. Dacă până şi operatorii puternici precum ca Kr'saang ajungeau la această constatare, înseamnă că lucrurile trebuiau să se înrăutățească într-adevăr de cealaltă parte.

— Aşteptați aici, spuse droidul, oprindu-se într-o cameră plină de candelabre. Uşi duble aurite se aflau sub un arc marmorat din peretele estic. Domnia Sa este în conferință cu celelalte creații ale sale, dar va veni şi vremea voastră.

Ochii trişti ai Toongului se rotiră spre Rusher.

— E-bine de ştiut, spuse Mak.

— Da, mă simt binecuvântat.

* * *

Mercenarii se opriseră în fața intrării grandioase, trăncănind şi salivând la bogățiile din anticameră. Statui, tablouri, candelabre: cu siguranță mai multă bogăție decât văzuseră ei vreodată, îşi închipui Kerra.

Totuşi, o aduseseră în locul potrivit. Fusese precaută să nu se scufunde în Forță pentru nimic, dar nu putea să nu observe pata malefică ce se afla în fața ei. Nu puteau fi decât Daiman şi cei mai apropiați colaboratori ai săi.

Dar nu ar fi fost uşor să-i atace frontal, nu cu mulțimea de războinici şi santinele care erau acolo. Strecurându-se pe lângă cel mai din urmă membru al grupului – un om de vreo patruzeci de ani, cu barbă roşcată, îmbrăcat într-un palton, cu un aspect nu chiar de nărod – Kerra se îndreptă spre o scară îngustă în spirală din partea stângă a încăperii. La etaj, treptele se terminau într-un hol

luminat de lumânări, care ducea spre o deschidere luminoasă. Auzind voci, Kerra se îndreptă spre ea, cu prudență.

Acolo era, la capătul unei pasarele lungi şi cristaline: Micul Daiman însuşi, crainicul orei de vârf a dimineții. Încăperea semăna cu sala lui de distracții de pe Chelloa, doar că era mai mare – şi era suspendat deasupra solului prin pasarele care formau o stea cu şapte colțuri. Era, de departe, cea mai ciudată încăpere pe care o văzuse în clădire. *Şi cu ce era îmbrăcat?*

Kerra îngenunche în pragul uşii şi respiră uşor. Respirația ei nu făcea nici cea mai mică diferență în interiorul costumului *Versiunea VI*, dar nu conta. Găsise centrul nebuniei, chiar acolo unde o lăsase, cu Daiman. Şi, de data asta, gusturile lui Daiman în materie de arhitectură îi serveau ei. Kerra se gândi că dacă putea merge pe jos până la platforma centrală, bomba ei artizanală ar fi putut avea mai mult decât un simplu impact exploziv. Ar fi putut foarte bine să transforme pasarela şi platforma de cristal într-un milion de aşchii. Forma încăperii şi a tavanului ar fi putut concentra impactul, dându-i o şansă să scape. Asta merita riscul.

Din reflex, se uită să vadă cine mai era prezent. Ajutoarele la care se aştepta, bineînțeles, toate linguşindu-l de dedesubt. Şi chiar în dreapta pasarelei ei plutea cineva: spionul Bothan, legat de o roată care se învârtea. Se aşteptase să-l găsească aici, deşi era surprinsă să vadă că părea să fie încă întreg. Pentru o vreme, cel puțin.

A fost o săptămână grea pentru tine.

Mai era ceva, chiar în partea îndepărtată a postamentului lui Daiman, care îi atrăgea întreaga atenție. Cu o tresărire, recunoscu holograma unui alt Lord Sith. Quermianul, Lordul Bactra, se înălța în imaginea în mărime naturală, cu capul său alb şi zbârcit încovoiat pe gâtul său lung şi îngust. Îl studiase, pe vremea când era în Republică. Ce voia Daiman cu cineva ca Bactra?

Orice ar fi fost, nu avea să dureze mult timp. Oțelindu-se, Kerra se ridică şi făcut un pas pe pasarelă.

* * *

— Este reconfortant să îl văd din nou pe Lordul Daiman, spuse Quermianul cu imaginea pâlpâitoare, mai ales după problemele pe care le-ați descris.

Imaginea Lordului Bactra îşi ridică degetele azurii un metru şi jumătate până la bărbia sa înaltă şi zâmbi. Tiranul slăbuț îşi ținu a doua pereche de brațe în faldurile bogatei sale mantii.

Pentru unul dintre cei mai deştepți Lorzi Sith din sector, gândi Narsk, *Bactra făcea o treabă bună în a se preface că e prost.* Până acum, în această conversație, mărturisise că nu ştia nimic despre distrugerea centrului de testare de pe Darkknell. Cu siguranță nu era aşa. Mizeria de la *Colțul Negru* putea fi văzută de pe orbită, presupuse Narsk, şi chiar şi lorzii Sith care nu erau duşmani declarați stăteau cu ochii pe afacerile celorlalți.

— Presupun că cel pe care îl văd acolo este făptaşul?

— Sabotorul este aici. Daiman direcționă holocamera care plutea pentru a face o poză cu Narsk în închisoarea lui rotativă. Îl recunoşti?

— Bothan. Nu, nu-l recunosc, spuse Bactra, cu gura lipsită de buze care nu-şi schimba niciodată forma. Dar cei ca el au tendința de a se amesteca în lucruri care sunt mai presus de ei.

Narsk înghiți – sau încercă să înghită. Singurele lucruri de deasupra lui în acest moment erau picioarele lui.

Iar să se amestece, ştia bine asta, era ceva ce Ayanos Bactra se străduia să facă fără să pară că ia vreodată partea cuiva. Rămăsese deoparte în conflictul dintre Odion şi Daiman, ambele teritorii învecinându-se cu al său. De fapt, Narsk ştia că bătrânul Quermian făcuse tot posibilul să evite bătăliile distructive cu majoritatea vecinilor săi, preferând, în schimb, să acumuleze averi mai tangibile: corporații. Câteva dintre firmele interstelare care continuaseră să opereze în sector sub dominația Sith îşi aveau sediul în spațiul lui Bactra.

Pe tăcute, influența lui Bactra în rândul vecinilor săi crescuse. Un strateg mai puțin chibzuit ar fi putut deveni un furnizor al unei tabere sau al alteia, dar Bactra înțelegea că un astfel de partizanat i-ar fi adus dușmănie. Un Sith se aştepta ca un traficant de arme să vândă în secret către toate părțile, aşa că Bactra o făcea în mod deschis şi egal. Iar când lumile contestate cădeau şi părțile interesate de producție fugeau, spațiul lui Bactra se întâmpla să fie acolo ca un refugiu convenabil. Haosul îl servea bine pe Bactra.

Aşa cum îl servea şi acum.

— Eu… înțeleg că sabotajul a creat o slăbiciune în capacitatea ta tehnică, Lord Daiman.

— Pur şi simplu temporar.

Daiman se întinse pe spate pe patul de pluş, uitându-se la luminator.

— Bineînțeles. Dar este o problemă pe termen scurt, spuse Bactra. Gândeşte-te la ce ai putea face dacă ai deține soluția – aşa cum o dețin eu.

— *Heuristica Industrială*?

— Exact.

Narsk ştia că Daiman începuse de curând să permită firmei lui Bactra să recruteze pe teritoriul său, în schimbul unor fructe ale cercetărilor pe care le producea poporul său. Acum Bactra îi oferea lui Daiman ceva mai imediat.

— Din ceea ce mi-au spus ajutoarele tale, eşti pregătit să iei în considerare o nouă extindere a francizei noastre.

— Nu văd o cale mai bună, spuse Daiman. Există rapoarte conform cărora fratele meu se gândeşte să construiască un al doilea complex de fabrici, chiar mai mare decât *Ghimpele*. Se ridică în picioare, cu pelerina şifonată. Un *arxeum* ar putea fi răspunsul. Am nevoie de unul – livrat.

Cu rotația încetinind, Narsk se gândi la ceea ce tocmai auzise. Recunoscuse numele. *Arxeum* era o invenție a *Heuristicii Industriale*: universități mobile uriaşe dedicate ştiințelor războiului. Studenții îşi petreceau uneori întreaga viață profesională la bordul unui singur *arxeum*, producând noi proiecte militare. Aspectul inteligent era partea mobilă. Făcându-le capabile să se deplaseze prin spațiul cosmic, compania făcuse posibilă mutarea valoroaselor facilități, dacă o justificau condițiile.

Dar ceea ce sugera Daiman era ceva nou. *Heuristica Industrială* transforma studenții în cercetători într-o mulțime de locuri, dar toate se aflau pe tărâmul lui Bactra. Daiman cerea achiziționarea directă a unui *arxeum* funcțional, expediat direct în spațiul său. Fără schimb de informații, de data asta; urmau să construiască arme direct pentru Daiman.

Nu-i rău, gândi Narsk. Construirea centrului *Colțul Negru* durase ani de zile, iar distrugerea lui durase câteva secunde. Daiman tocmai îşi dăduse seama cum să îl

înlocuiască în doar câteva zile. Cu ce preț urma să se întâmple asta?

Bactra avea deja pregătit răspunsul.

— Cer să trec pe teritoriul vostru pentru a lovi Vellas Pavo. Temporar; nu intenționăm să stăpânim lumea. Şase săptămâni ar trebui să fie de ajuns.

Daiman se holbă la el. Narsk ştia că Vellas Pavo nu era ocupată de niciun Lord Sith. Lordul Sith se uită în jos la ajutorul său Woostoid.

— De ce vrea asta?

— Gadolinium, răspunse Uleeta, întrerupând temporar conversația. După cum Stăpânul ştie deja, Bactra controlează trei dintre cele mai mari patru afaceri de superconductori din sector. Cea de-a patra ia cea mai mare parte a gadoliniului de la Vellas Pavo. Prin lovirea operațiunilor miniere, explică Uleeta, Bactra doreşte să elimine un concurent. După cum Stăpânul ştie deja.

Daiman râânji.

— Bactra nu s-a schimbat. Joacă pentru locul trei, sperând să câştige.

— Stăpânul meu o ştie.

Daiman se ridică de pe pat şi se apropie de imaginea holografică.

— Aveți acceptul, spuse el. Dar aş dori să unesc cât mai repede posibil recruții pe care firma i-a găsit deja aici cu facilitatea, pentru ca să poată începe imediat munca. Există o lume de frontieră potrivită pentru întâlnire?

Bactra făcu o pauză, consultându-se la cineva în lateral.

— Avem o serie de instalații care ar putea ajunge rapid pe teritoriul vostru. Există una în apropiere de Tergamenion. Apoi Alphoresis. Gazzari…

— Gazzari. Sună bine.

Închisoarea lui Narsk acceleră brusc din nou. De data asta, când cremaliera îl întoarse cu susul în jos, rămase acolo, învârtindu-l din ce în ce mai repede. Luptând să nu leşine, Narsk căută un punct fix pe care să se concentreze. Tot ce putu găsi fu una dintre cele şapte uşi întunecate, o pată în spatele balustradei de cristal a pasarelei. Cu cât se rotea mai repede închisoarea lui, cu atât mai repede pâlpâia uşa, până când imaginea ei persistă. Uşa – şi ceva aflat chiar acolo. Un contur. O siluetă.

Narsk clipi, sigur că avea halucinații. Mai văzuse ceva asemănător doar o singură dată, în *Colțul Negru*, când îşi privise propriile mâini… *Fata Jedi!*

— Jedi? Daiman se uită înapoi la el cu o tresărire. Apoi scană fețele supuşilor săi de jos. Care dintre voi…? Vocea lui Daiman se întrerupse. Nu contează.

Întorcându-l din nou pe Bothan în poziție verticală, cremaliera încetini. Narsk înghiți în sec, având grijă să-şi protejeze gândurile. Fata Jedi avea costumul invizibil. Şi venise aici, dintre toate locurile pe care le-ar fi putut alege! Venise aici pentru un motiv anume – şi ceea ce era mai important, numai el ştia despre asta.

Tânărul Lord ştia de câteva zile că Narsk folosise un costum invizibil pentru a intra în centrul de testare şi că fata Jedi i-l luase. Faptul că se afla aici însemna că, chiar şi cu această cunoaştere, Daiman nu avea nicio apărare împotriva ei.

Pentru prima dată de când fusese capturat, Narsk reuşi un foarte mic zâmbet. Ce putea însemna un cuvânt de avertizare, venind de la un prizonier condamnat?

S-ar putea să scap din toată chestia asta.

Capitolul 6

Kerra se bucura de costumul invizibil pentru un singur lucru: nimeni nu-i putea auzi înjurăturile. Fiind sigură acum de invizibilitatea ei, stătea privind din uşă. Locul acela era imposibil. Nu avea cum să ajungă la platforma lui Daiman, asemănătoare unei mansarde, din centrul marii încăperi, pentru a depozita explozibilii. Chiar dacă ar fi putut rămâne ascunsă în Forță de el şi de *Corectorii* de jos, pelerina prostească a lui Daiman arunca lumini peste tot. Nu avea nici cea mai vagă idee care ar fi fost efectul asupra *Versiunii VI*.

Rămânea să ataşeze pachetele de explozibil la ceva fizic şi să le arunce înăuntru. Dar nu era sigură că putea scăpa dacă le arunca peste marginea pasarelei şi se ferea înapoi afară. Voia să-l oprească pe Daiman, dar nu avea de gând să-şi irosească viața. Iar apariția lui Bactra o zăpăcise. Kerra voia să pună capăt asupririi lui Daiman. Dar, îşi dădu seama în timp ce stătea în pragul uşii, că mai era un motiv pentru care venise în spațiul Sith. Voia să înțeleagă. Ce anume făcuse ca fratele să se lupte cu fratele, distrugând viețile a nenumărați nevinovați sub picioarele lor? Care era rolul celorlalți viitori Lorzi Sith? Puteau ei să oprească această nebunie dintre Daiman şi Odion, sau doar o înrăutățeau?

Kerra îşi înclină capul. Masca avea tot ce-i trebuia, aşa că putea să vadă şi să audă ce se întâmpla afară, dar avea nevoie să fie direct lângă difuzoare. Daiman continua să se mişte – şi hologramа se afla în partea cealaltă a platformei. Era partea în care trebuia să se afle ea. Fugi înapoi pe holul pe care intrase. Mai erau alte şase intrări în camera lui Daiman la acest nivel. Trebuia să existe un drum spre una dintre uşile din partea cealaltă. Dar unde?

La naiba!

* * *

Întorcându-se din nou cu fața la uşă, Narsk îşi miji ochii. Nu o mai putea vedea pe fata Jedi, dar asta nu însemna nimic. Faptul că o văzuse fusese un accident: un truc al luminii, generat de combinația ciudată dintre mişcarea lui şi pasarela de cristal dintre ei.

În spatele lui, conversația cu Bactra se încheia cu o înțelegere. Daiman îşi menționase planurile de a călători la bordul navei sale amiral spre Gazzari pentru a se întâlni cu centrul mobil de cercetare. Auzindu-l pe Daiman încheind convorbirea, Narsk se pregăti să ridice vocea. Într-un fel sau altul, s-ar putea ca acest lucru să fie făcut pentru a-i servi…

Vup! Dintr-o dată, Narsk se prăbuşi. Cadrul metalic de care era legat ricoşă o dată pe o pernă de forță antigravitațională şi apoi lovi podeaua. Două santinele Gamorreene păşiră de o parte şi de alta, ghidând închisoarea, ca o roată, spre o ieşire.

— Scoateți-l de aici, putu să-l audă pe Daiman spunând în spatele lui.

Rostogolindu-se, Narsk privi neputincios cum o mulțime de alte persoane

intrau în *Adytum*, trecând pe lângă el. Fețe ciudate – specii extraterestre pe care le vedea rar în Daimanat.

— Aşteaptă! croncăni el, cu gâtul uscat, prea aspru pentru ca vocea lui să ajungă departe. Aşteptați!

* * *

Rusher nu se gândi prea mult la dispozitivul de tortură care trecea pe lângă el, sau la bietul suflet legat de el. Altor Lorzi Sith le plăcea să facă unele lucruri pentru spectacol, iar Daiman cu siguranță părea să se încadreze în această specie. Rusher se uită cu blândețe înapoi la Bothanul care vorbea, în timp ce uşa se închidea în urma lui. *E o zi grea pentru tine, amice*.

Mai interesant era ceea ce avea să urmeze. Lordul Sith stătea suspendat pe platforma sa de cristal, gesticulând în fața unei planete uriaşe care atârna în aer în fața lui. Era o imagine holografică, cu o lățime de cinci metri. Făcând un gest, Daiman învârti lumea cenuşie şi tulbure în jurul ei, întinzându-se din când în când pentru a atinge imaginea cu degetele sale cu gheare. La fiecare atingere, o lumină izbucnea de pe suprafața pseudo-planetei.

Cazanul Creației, gândi Rusher, privind în jurul templului heptagonal. Tot ce auzise despre Daiman era adevărat.

— Batalioanele de specialişti. Daiman se adresă companiei de Generali fără să-i privească. Veți pleca din Darkknell la apusul soarelui, fiecare sărind spre destinații diferite. Peste patru zile, vă veți reuni aici, pe Gazzari.

Daiman învârti din nou globul virtual şi îi dădu un impuls. Lumea holografică dansă în aer înainte să plutească în derivă pe podeaua de marmură, chiar în fața lui Rusher şi a celorlalți. Luminile care străluceau printre nori erau marcate fiecare cu numele unităților în alfabetul lui Daiman.

— Vă veți desfăşura forțele în locațiile care vă sunt arătate acum. Memorați-le.

Kr'saang Togorianul privi holograma.

— Aici este locul în care ne vom instala. Unde este inamicul?

— Odion va sosi după aceea, spuse Daiman cu nonşalanță. Am luat măsuri în acest sens.

Nosaurianul, un alt conducător de artilerie, emise o serie de ciripituri răzlețe. Rusher nu cunoştea limba, dar îşi dădu seama de întrebare.

— De unde ştim că nu ne va bombarda de pe orbită înainte să aterizeze?

Reacționând la un semn din cap al lui Daiman, femela Woostoid păşi lângă imaginea plutitoare.

— Lordul Daiman a creat Gazzari pentru a fi o lume vulcanică, învăluită într-un nor de cenuşă metalică. Amplasamentele voastre vor fi invizibile când va sosi *Marele Inamic*.

Sub ceață, suprafața găurită a lui Gazzari era străjuită de crestele înalte care dădeau spre râulețe largi, oferind locuri excelente pentru a pregăti o ambuscadă.

Pare a fi un loc minunat, gândi Rusher. El şi ceilalți avură la dispoziție doar un minut pentru a studia locurile care le fuseseră atribuite înainte ca imaginea să dispară.

— Ambuscadă. Cam la asta mă aşteptam.

Kr'saang se întoarse pe un picior masiv cu gheare şi începu să meargă spre

ieşire. Daiman se uită în jos, în mod clar nedumerit.

— Ce?

Togorianul se întoarse şi îşi scoase în afară pieptul blindat.

— Este ceea ce mă aşteptam de la tine. Ca şi pe Chelloa. Luptătorii lui Odion încă mai vorbesc despre asta.

Rusher observă că ceilalți se îndepărtau de Togorian. Părea o idee bună.

Dar Daiman reacționă cu blândețe.

— Te aştepți la corectitudine, nu-i aşa?

— Mă aştept la o luptă dreaptă – dar am auzit că nu faci aşa ceva. Se pare că au dreptate.

Apoi întinse mâna spre clanța aurită a uşii. Un jet de lumină multicoloră fulgeră pe uşa din fața lui Kr'saang. Întorcându-şi capul, acesta văzu pelerina strălucitoare a lui Daiman aruncată în aer, prinzând lumina soarelui de sus. Proprietarul ei, eliberat, se aruncă în jos spre podea. Kr'saang pivotă, întinzând mâna spre o sabie ascunsă la centură – doar pentru a vedea o străfulgerare de purpură în fața lui. Înainte să atingă pământul, Daiman îl împărți în sferturi pe masivul extraterestru cu două lovituri mari de sabie de lumină.

Timp de câteva momente, Daiman privi cu o aparentă fascinație rămăşițele de la picioarele sale. În cele din urmă, îşi ridică privirea.

— Unde mi-e pelerina?

Unul dintre însoțitorii lui Daiman sări lângă el, livrându-i haina cerută în timp ce el îşi dezactiva sabia.

— Cine a fost?

— Kr'saang, spuse Uleeta. A condus trupele de şoc, după cum Stăpânul meu ştie deja. *Unitatea de Specialişti 207*, în contabilitatea noastră. Transportorul său, *Dar'oosh*, se află la capătul nordic al vechiului teren de paradă.

— Trimiteți *Corectorii* acolo şi încorporați-i pe toți.

Rusher tresări. Războinicii lui Kr'saang tocmai deveniseră parte din armata de sclavi a lui Daiman.

* * *

— Vă spun eu, e un Jedi aici! Trebuie să vorbesc cu Lordul Daiman!

Santinelele nu vorbiră. Gamorreenii voinici continuară pur şi simplu să îl plimbe pe Narsk pe un hol, ignorându-i toate rugămințile. Narsk se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva din acest motiv intrase atât de uşor în *Colțul Negru*.

Oare Daiman îi angaja doar pe surzi?

Cel mai probabil, gândi el în timp ce le auzea grohăiturile guturale, pur şi simplu nu înțelegeau Bazica. Testă teoria cu o remarcă despre femelele Gamorreene. Un nou şir de insulte o confirmă. Nu se putea vorbi cu ei, la propriu.

Părăsind artera principală, gărzile rostogoliră închisoarea lui Narsk pe un coridor lateral. În față era întuneric. Pentru o vreme, Narsk simți doar denivelările dalei, în timp ce închisoarea sa se rostogolea înainte. *Înapoi în temniță*, presupuse el.

Apoi rămase singur. Narsk clipi. Gamorreenii parcaseră roata lângă un perete şi se îndepărtase. Bothanul îşi încovoie gâtul în față şi în spate, străduindu-se să vadă ceva pe coridor. Nu era nimic.

Timp de cinci minute.

— Mă lăsați așa, pur și simplu? Bine!

Dacă acesta era un nou tip de tortură, funcționa. Narsk începu să se agite. Zile întregi fără mâncare și cu apă doar cât să vorbească. Zile de invazii mentale din partea maniacului și a slugilor sale. Iar astăzi, se învârtise în văzul tuturor ca o jucărie de copil. Toate astea ieșiră, în mod dezgustător, din gura Bothanului... Totul până când o mână nevăzută îi închise botul, iar un gând străin îi atinse mintea.

Taci din gură.

Speriat, Narsk simți că roata se învârte din nou. Propulsat parcă de nimic, cadrul se rostogoli pe holul întunecat și, printr-o ușă deschisă, intră într-un pasaj de serviciu pustiu. Ușa se închise în urma lui, lăsându-l într-o zonă de întreținere mică și întunecată. O spălătorie nefolosită pentru una dintre nenumăratele săli de mese pe lângă care trecuse cu roata.

Când roata se opri ușor de un perete, Narsk zâmbi.

— Ai venit să-mi înapoiezi ceea ce-mi aparține, sper.

— Asta depinde, spuse Kerra, îndepărtându-și masca, de ceea ce îmi spui.

Și de cât de repede îmi spui.

* * *

Rămășițele Togorianului supurau nestingherite pe podeaua templului. Daiman își puse pelerina, fără să se îngrijoreze; Generalii se despărțiră pentru a-l lăsa să treacă.

— Vă veți desfășura la Gazzari în patru zile, reluă el. Vor sosi mai multe nave. Rămâneți pe pozițiile voastre. Nu le veți deranja. Cu o mișcare a mâinii, apărură mai multe holograme, înfățișând mai multe nave.

Rusher le studie. Erau patru transportoare de personal, fiecare etichetată cu sigla corporativă a *Heuristicii Industriale*, și o structură mult mai mare. Fiind un grup plutitor de turnuri conectate între ele, orașul în miniatură purta, de asemenea, logo-ul cu *Săgeata care se ridica* care simboliza *producătorul de intelecte*. Auzise de acea firmă, pe vremea când lucra pe teritoriul lui Bactra. Câțiva membri ai echipajului său chiar își învățaseră meseriile acolo.

— Un *arxeum*, spuse el cu voce tare. Un fel de colegiu de război, nu-i așa?

— Și personalul nostru care să fie instruit în cadrul lui. Ei vor sosi primii, înaintea instalației. Și, apoi, Daiman o spuse cu încredere, va sosi Odion.

Rusher tresări. *De ce?*

— Va veni să distrugă instalația trimisă de Bactra. Sau va încerca. Cu siguranță va ști de ea. Daiman le nu spuse cum. Și va ști că ne trimitem acolo tinerii noștri strălucițți pentru a o întâlni. *Heuristica Industrială* recrutează deschis pe Darkknell de câteva zile – și se știe că fratele meu are spioni aici, spuse Daiman, făcând leneș cu mâna spre intrare. Ați întâlnit unul când ați intrat.

— Folosiți centrul de pregătire ca momeală, spuse Rusher, uitându-se în jos la bastonul său de mers. Butonul din vârful acestuia strălucea în timp ce îl rotea pe loc. Și... *elevii.*

— Da. Daiman se întoarse în centrul camerei. Nu va ataca atâta timp cât instalațiile vor fi în mâinile lui Bactra. Va aștepta până când se va face livrarea, astfel încât pierderea să mă afecteze pe mine și nu pe Bactra.

Era o mișcare standard pentru Odion, spuse Daiman în continuare, dar, ca

întotdeauna, el era cel mai bun jucător.

— Trebuie să-i vadă pe recruți aşteptând la sol pentru a finaliza iluzia.

— Ce ne facem dacă nu muşcă m-m-momeala? se bâlbâi Mak.

— O va face. Am aranjat să fie aşa.

Daiman făcu un gest şi o scară strălucitoare coborî de pe platforma de cristal din centrul camerei. Punând piciorul pe ea, fu întrerupt de o declarație din spate:

— Nu sunt sigur că-mi place asta.

Daiman se opri din urcat.

— Ce?

— Am spus că nu sunt sigur că-mi place asta, spuse Rusher, apucând mai strâns bastonul. Văzând expresia sălbatică a lui Mak, ridică din umeri. *Nu, nici eu nu ştiu ce fac*. Duci copiii pe câmpul de luptă şi te aştepți ca ei să fie eliminați.

— Şi mă aştept ca tu să faci ce ți se spune. Daiman îşi aplecă uşor capul, iritat. Tu cine eşti?

— Brigadierul Jarrow Rusher. Port opt batalioane care manevrează piese de artilerie medie, laser şi rachete. Lucrez de ani de zile pentru voi, spuse el. Dar sunt un operator independent...

Răspunsul lui Daiman coborî sub limita înghețului.

— După cum tocmai ai văzut, nu există aşa ceva.

Rusher înghiți în sec. Simțea cum supuşii Lordului Sith se holbau la el – şi nu ajuta faptul că ceilalți Generali se dădeau la o parte. *Ce colegi*.

— Noi nu facem parte din armata ta, Lord Daiman.

— Asta poate fi corectat, spuse Daiman.

Într-o parte, *Corectorii* îmbrăcați în vişiniu făcură un pas înainte. El le făcu semn să se retragă. Acest moment era al lui.

— Eu te-am creat, Brigadier, spuse tânărul Sith, ridicând mâna cu gheare de metal. Vei funcționa aşa cum doresc eu.

Tras de o putere nevăzută, Rusher se ridică câțiva metri în aer. Bastonul se rostogoli pe marmura de dedesubt, în timp ce mâinile înmănuşate ale lui Rusher se agățau de gâtul său, chiar deasupra gulerului. Nu era nimic acolo, dar putea simți prezența mâinii lui Daiman. Chiar şi vârfurile false ale degetelor, care îi zgâriau ceafa. Tremurând, Rusher tuşi şi dădu din picioare – şi încercă să vorbească.

— Eu... fac... doar... ceea ce m-ați creat să fac...

Presiunea scăzu uşor. Încă suspendat în aer, Rusher îl văzu pe Daiman cum se îndrepta spre el. Ochii de culori diferite se uitară în sus.

— Ce?

Mintea lui Rusher funcționă în viteză iar gura lui se mişcă pentru a o egala.

— Să aveți forțe autonome a fost ideea *voastră*. Noi am fost creați în acest scop. *Scopul Vostru!*

Daiman coborî mâna, iar victima sa căzu violent la podea. Sprâncenele blonde se înclinară în semn de amuzament.

— *Spune-mi* care este scopul, spuse Daiman, zâmbind.

Ignorând durerea zdravănă din tibie de la aterizarea dură, Rusher se luptă să ajungă în genunchi.

— Noi arătăm diferit. Nu puteți să trimiteți forțele regulate înainte la Gazzari fără ca el să simtă o capcană...

— Orice navă poate fi deghizată!

— ...şi adevărul este, spuse Rusher, schimbând ideea, că mai degrabă preferați să închiriați decât să dețineți!

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Spun că aveți lucruri mai importante la care să vă gândiți, spuse Rusher, ridicându-se în picioare. Sunt prea multe detalii în conducerea unei brigăzi de artilerie...

— Detalii pe care eu le-am proiectat!

— Şi asta e problema, spuse Rusher, căutându-şi zâmbetul de negustor. Ați făcut atât de multe lucruri complexe în acest univers, Lord Daiman, încât este greu pentru noi, ființele mai mici, să ne descurcăm. Nu toți organicii sunt în stare să facă față. Îşi dădu o palmă peste piept. Ne-ați creat specialişti pentru a gestiona aceste sisteme – şi propriile noastre afaceri – pentru o eficiență mai mare. Suntem ca orice altceva pe care l-ați creat pentru a vă îndeplini voința, spuse el, doar că suntem puțin diferiți.

Rusher îl privi pe Lordul Sith, cu ochii arzând încă ațintiți asupra lui. Chiar arătau ca stelele duble de afară. Brigadierul făcu un pas în față pentru a-şi recupera bastonul.

— Şi ştiți ce e cu adevărat uimitor? întrebă el. Totul funcționează. Varietatea pe care ați proiectat-o în univers înseamnă cu adevărat ceva. Este genială, cu adevărat. Se uită înapoi la Daiman. După cum Stăpânul ştie deja.

Daiman rămase tăcut în mijlocul Generalilor şi al *Corectorilor*.

În cele din urmă, vorbi.

— V-ați primit misiunile. Cantități de muniții şi combustibili sunt deja livrate navelor voastre. Se întoarse spre scări. Lăsați-mă.

Santinelele deschiseră uşile spre exterior. Generalii nu pierdură timpul şi călcară direct peste rămăşițele Togorianului.

* * *

— Unde te-ai dus?

Kerra îşi ridică masca şi se întoarse cu fața la Bothan, încă legat de cadrul rotund. Părea tulburat de dispariția ei; la fel de supărat cum fusese şi ea de refuzul lui de a vorbi, mai devreme. Va accepta să facă schimb de informații în schimbul libertății sale, dar numai după ce era eliberat.

— Nu mă ocup cu ajutarea Jedilor, spuse el.

Eu nu mă ocup cu eliberarea spionilor Sith, gândi ea.

Auzind voci care se apropiau, se întoarse pe hol exact la timp pentru a vedea procesiunea lui Daiman părăsind templul heptagonal, îndreptându-se în direcția opusă. Dacă Daiman era în fața lor, ea nu reuşise să-l vadă. Dar unde altundeva ar fi putut fi?

— Unde se duce?

— Pot răspunde la asta, răspunse spionul. Şi ştii cum.

Kerra gemu. Nevăzând nicio alternativă, luă o decizie.

— Ține-te bine.

— Aşteaptă!

Vup! Kerra puse din nou roata în mişcare, având grijă să nu deranjeze nimic în timp ce o rostogolea prin zona de depozitare. Bucătăria de afară arăta ca şi cum nu

ar fi produs niciodată vreo masă, şi totuşi cămara era complet aprovizionată cu alimente proaspete şi instrumente de gătit strălucitoare. *Asta în timp ce afară, toată lumea lucrează în trei schimburi pentru o rație*, gândi ea.

— Chiar este necesar? Eliberează-mă din chestia asta!

— Tu lasă-mă să fac ce am de făcut. Există o cale de ieşire de aici, dar nu eşti în stare să te furişezi, spuse ea. Acum, spune ce ştii despre Daiman?

Bothanul răbufni.

— Se duce la Gazzari, zise el, în cele din urmă. La bordul navei *Era Daimanos*.

— Gazzari?

Sprâncenele lui Kerra se încruntară. Se gândi la rapoartele de informații pe care le văzuse în Republică. Lumea era aşezată într-o zonă din spațiul lui Daiman, între teritoriul lui Bactra şi cel al lui Odion.

— Are legătură cu ceea ce se întâmplă cu Bactra?

— Da, spuse el.

— Şi anume?

— Doar după ce vom fi afară.

Kerra se strecură până la o fereastră şi privi afară. De acolo văzu nava amiral *Era Daimanos*, parcată pe un acoperiş din incinta complexului. Rampele de îmbarcare erau coborâte, iar ea văzu motoarele masive din spate degajând gaz. Nava se pregătea de călătorie.

Kerra îşi deschise punga. Explozibilii erau acolo, cu hainele şi sabia deasupra. *Da*, gândi ea, *ar putea fi mai uşor să scăpăm de Daiman la bordul unei nave*. Oricât de atrăgător ar fi fost templul ca țintă, tot ar fi avut problema evadării din ceea ce era, de fapt, *Centrul Corectorilor*. Cât de uşor ar fi fost să decapiteze regimul din confortul unei capsule de salvare, în drum spre alt loc?

Ar fi frumos să fac ceva uşor. Măcar de data asta. Închizând punga, se întoarse la roata de tortură a Bothanului. El o văzu venind.

— Îți voi spune restul, dar trebuie să mă iei cu tine. Oriunde te-ai duce. Vocea spionului era plină de emoție, aşa cum fusese în piață, cu câteva nopți în urmă. Acum îi sunt dator lui Daiman, Kerra. Trebuie să mă iei cu tine.

— Nu.

— Ce?

Kerra deschise o uşă cu piciorul şi apucă partea laterală a roții.

— Eu nu lucrez cu Sithul. Şi nu lucrez nici cu cei care lucrează pentru Sith.

— Iar chestia asta? Eu nu...

— Ți-am spus, există o singură cale de a te scoate de aici, spuse ea, eliberând roata mare şi mergând spre o uşă de metal ondulat. Cu o împingere, o forță să se deschidă, dezvăluind un jgheab lung de piatră care ducea în jos. În jos, şi în afara complexului lui Daiman, terminând în grămada muntoasă de gunoaie care se învecina cu peretele sudic.

— Nu! Văzând jgheabul lung de jos, spionul se zvârcoli. Nu!

— Dacă te consolează cu ceva, spuse ea, nu cred că legăturile tale vor supraviețui aterizării. Nu ştiu de ce, dar se pare că gardienii le-au slăbit.

Apoi poziționă suportul circular pe pervazul deschis.

Ochii Bothanului ardeau de furie.

— Vei regreta asta, Jedi. Nu sunt ceea ce crezi tu că sunt!

— La revedere, spuse ea dând un impuls roții.

* * *

Doar Mak se deranjase să-l aştepte pe Rusher. Folosind de-adevăratelea bastonul, de data aceasta, Rusher trecu pe lângă santinelele de la poartă şi se uită la zidul negru din spatele lui. Văzu că sorii preferaţi ai lui Daiman tocmai apuseseră. Echipajul *Diligenţei* nu avea prea mult timp să îşi facă bagajele pentru a se muta. *Meşterului* Dackett nu avea să-i placă deloc asta.

Nu se gândi să nu accepte misiunea. Nu şi dacă voia să mai pună vreodată piciorul în spaţiul lui Daiman. Şi nu se ştia niciodată. Dacă manevra lui Daiman avea succes, s-ar putea ca în scurt timp totul să devină spaţiul lui Daiman.

Mak îşi ridică privirea spre om şi zâmbi.

— Serios, Rusher. *Mai degrabă preferaţi să închiriaţi decât să deţineţi?*

— Aşa mi-a venit în minte, spuse Rusher, întinzându-şi piciorul învineţit. Era doar o mică entorsă; o să treacă în timp ce mergea. Nu e replica mea. Amiralul Veltraa a spus-o despre unităţile neregulate, în vremurile de demult, spuse Rusher.

Puţină istorie este folositoare.

— Am crezut că te-ai convertit pentru un mo-mo-moment.

— Nu-ţi face griji, Mak. Nu am de gând să încep să port armuri de aur şi să cânt.

Dintr-o dată, cei doi auziră un ţipăt sfâşietor dinspre dreapta. Scrutând bastioanele, Rusher nu văzu nimic în timp ce strigătul se schimba încet în tăcere. Îşi strânse paltonul pe el.

— Un loc nebunesc.

— Şi Daiman ăla e cel mai nebun dintre toţi, spuse Mak, acoperindu-şi gura. Nu sunt prea multe de apreciat în a-a-afacerea asta.

— Oh, nu ştiu, spuse Rusher, îndreptându-şi gulerul. Trebuie să-l înfruntăm pe Odion. Adepţii Cultului Morţii *chiar vor* să fie aruncaţi în aer. Asta va face să fie uşor.

* * *

Era Daimanos era nava amiral a lui Daiman în sensul clasic al cuvântului naval. Kerra văzuse nave mai mari şi mai puternice în flota tânărului Lord; *Era* era mai degrabă o încrucişare între o navă de luptă şi un iaht de agrement. Dar îl purta pe Lordul Daiman, iar acest fapt nefericit îi conferea distincţia.

Îi fusese surprinzător de simplu să ajungă la navă înaintea anturajului lui Daiman. Renunţând să mai navigheze prin labirintul palatului, Kerra găsise drumul spre acoperiş. De acolo fusese o traversare uşoară în costumul invizibil. În momentul în care primul tren de cărăuşi sosi cu bagajele lui Daiman, ea era deja în siguranţă la bord, ascunsă într-o zonă de serviciu, sub un grilaj de pe punte.

Tunelul de serviciu era foarte strâmt, dar ea găsise mai multe pasaje care se ramificau din el spre alte zone ale navei. Fusese uşurată să găsească unul care ducea spre o bucătărie nefolosită, deoarece asta însemna că putea să nu se grăbească şi să îşi aleagă momentul. Iar în tunel, nu va avea nevoie de costumul invizibil în fiecare minut al zilei. Spera ca Daiman să nu fi adus mulţi adepţi sensibili la sentimentele de ură, pentru că ajunsese să deteste cu desăvârşire costumul ăla

blestemat.

Instalându-se lângă un grilaj, Kerra porni senzorii audio ai costumului. Putea să-i distingă pe Daiman şi pe femela Woostiană care îl ajuta, trecând pe undeva în compania santinelelor sale.

— ...după cum Stăpânul ştie deja, spionul Bothan lipseşte, spuse ea. Gamorreenii l-au lăsat acolo unde li s-a spus. Nu mai era acolo când s-au întors.

— Stăpânul tău ştie, îi spuse Daiman ajutorului său. Ştiam că va găsi o cale, odată ce l-am lăsat singur. Este o fiară mică şi neînfricată. Destul de amuzantă.

Sub podea, Kerra îşi strânse buzele. Bănuise că Gamorreenii îi desfăcuseră legăturile Bothanului înainte să-l lase singur. Nu prea avea sens.

Auzind motoarele navei accelerând, Kerra se strădui să prindă ultimul comentariu al lui Daiman înainte ca acesta să iasă din raza de acțiune:

— Totul decurge conform planurilor mele.

Kerra se uită la explozibilii aflați în geanta ei şi zâmbi.

Aşteaptă, Stăpâne Întunecat. Să te vedem cum o să creezi o scăpare din asta!

Capitolul 7

Pământul arăta chinuit de sus; turnulețele din fier Sarrassian ieşeau în afară, şi în jos. Stând în cuibul de observatori din vârful corpului *Diligenței*, Rusher scana priveliştea cu mândrie, întrebându-se dacă aşa se simțeau grădinarii. Bineînțeles, el plantase moarte, nu viață. Dar în spațiul Sith, asta părea să se potrivească.

Cu câteva ore în urmă, fusese o creastă ruginită, neatinsă de materie organică. Acum, țevile de tunuri se aliniau pe marginea estică a văii, armele fiind plantate chiar în interiorul liniei stalagmitelor de către echipele sale ocupate.

Luând un macrobinoclu de la unul dintre ajutoarele sale, Rusher privi de-a lungul liniei de creastă. Acolo erau tunurile lungi *Brock-8* ale Nosaurianului, aliniate înspre nord. Mai jos, Mak îşi poziționa droizii cât de bine putea, având în vedere numeroasele crevase din relief.

Rusher se desfăşurase rareori pe un teren atât de dificil. *Valea* era de fapt un crater antic cu diametrul de câțiva kilometri; creasta lor era o parte a peretelui estic, ruptă de mai multe ori de acțiunea tectonică şi de loviturile meteoriților. Cioburile ciudatele de piatră care se înălțau de pe creastă făcuseră dificilă găsirea unui loc înălțat pentru aterizarea *Diligenței*. Rusher presupuse că proveneau de la ploaia acidă, generată de aceiaşi vulcani al căror fum îi dădea lui Gazzari plafonul jos de nori. Vremea părea să fie de numai două feluri aici: ploaie sau căderi de cenuşă. Văzând cum fluturau pe lângă el moțurile înnegrite, fu recunoscător că ajunseseră aici în timpul căderii de cenuşă. O ploaie care putea crea dinți unui crater era ceva ce nu voia să cadă peste el.

Mai jos, văzu ce făcuse combinația dintre cele două. Podeaua craterului era o pojghiță de smoală, un luciu fără trăsături care se întindea până la creasta corespunzătoare de mai departe. Daiman îşi cocoțase nava pe peretele nordic al craterului; chiar acum, trupele sale de elită instalau jos în vale structuri temporare. Sau încercau să o facă. Noroiul de la suprafață părea să ajungă până la glezne. Rusher putea vedea cum daimanii se zbăteau pe teren.

Dar ideea e destul de inteligentă, gândi Rusher. Ridicând acolo corturi şi depozite ca momeală, Daiman avea o şansă de a convinge pe oricine ateriza că terenul era bun pentru manevre. Momentele pierdute în vale le-ar fi dat avantajul trupelor sale neregulate. Planeta arăta de parcă ar fi fost creată special cu gândul la o ambuscadă.

Bineînțeles, Daiman ar spune că exact de asta a creat-o, gândi Rusher, frecându-şi gâtul.

Îşi întoarse atenția spre forțele sale. Rusher trata desfăşurările ca pe o ştiință, dar din punct de vedere vizual aveau atracția artistică a unui dans. Parcaseră *Diligența* într-un luminiş, în spatele unor piroane de piatră înalte de câțiva metri, suficient de înalte pentru a ecrana operațiunile de descărcare. Aterizând pe un teren plat pentru a permite o descărcare mai uşoară, activaseră prețioasele lifturi hidraulice pentru a înclina botul compartimentului echipajului în jos, oferind centrului de comandă de pe acoperiş un unghi mai bun asupra văii. Acum, înainte

ca duşmanul să intre în sistem, adevărata operațiune era în curs de desfăşurare. Cu rampele compartimentelor care formau cele două picioare ale *Diligenței* desfăşurate spre exterior, toate cele opt batalioane atinseseră solul simultan. Escadroanele de soldați cu puşti apărură primii, stabilind un perimetru. Cercetaşii îi urmară pe motociclete speeder, examinând terenul şi verificând dacă existau mine.

Apoi, maiorii – lui Rusher îi plăcuseră întotdeauna gradele vechii Republici – apărură cu unitățile lor de comandament, discutând electronic despre zonele de desfăşurare cu omologii lor observatori de pe acoperişul *Diligenței*. Maşinile mari veneau ultimele, scoțând pe roți bazele pieselor mai mari şi coborând țevile lungi din spațiile lor de depozitare din afara corpului navei.

Nu existau muncitori la asamblare în *Brigada lui Rusher*. Nici artilerişti, de altfel. În ceea ce priveşte specialiştii, Rusher prefera în mod clar persoanele cu cât mai multe competențe. Fiecare muncitor care construia armele era, de asemenea, calificat să le opereze, iar oricine dorea să se distreze trăgând cu una trebuia să construiască în prealabil amplasamentul şi să îl demonteze după ce se termina petrecerea. Piesele de artilerie erau suficient de complicate încât era necesară o înțelegere intimă a lor la fiecare pas, de la asamblare, la utilizare şi până la recuperare. Era un lucru pe care îl învățase de la bătrânul Yulan, în vremuri mai bune. Dacă o explozie de turbolaser îți dobora jumătate din trupă, nu voiai să-i pierzi pe singurii care ştiau să riposteze. Sau cum să adune totul şi să decoleze în grabă.

Totuşi, existau ocazional componente de neînlocuit. Rusher o văzu pe *a lui*, cocoțat pe suportul de marfă şi țipând inaudibil la echipele de la sol. *Meşterul* Ryland Dackett era motivul pentru care lucrurile păreau mai degrabă coregrafice decât haotice. Îşi petrecuse viața ajutându-i pe Sith să împuşte alți Sith. Suficient, îşi imagina Rusher, pentru a se califica ca *Jedi onorific*. Obținea rezultate, ca de obicei. Totul se mişca frumos. Inginerul Novallo era afară, verificând picioarele lovite ale *Diligenței*. Tun-Badon, Sanyassanul înfiorător care conducea *Batalionul Serraknife*[10], îşi speria de moarte echipa; nu era de mirare că erau întotdeauna primii care terminau de desfăşurat. Acest lucru se putea face în timp record, în ciuda terenului.

O lumină de pe peretele nordic al craterului îi atrase atenția lui Rusher. Redirecționă macrobinoclul pentru a-l vedea pe Daiman ieşind din *Era Daimanos*. Dispăruse pelerina spectrală din zilele precedente. Daiman de astăzi era de-a dreptul pudic, îmbrăcat într-o jachetă antiglonț de un albastru regal şi jambiere de piele care intrau în cizmele până la genunchi. *Îmbrăcat ca pentru o luptă*, gândi Rusher. Sau poate că vremea e prea dură pentru îmbrăcămintea lui normală.

Scrutând departe de anturajul care de îndepărta de Daiman, Rusher crezu pentru o clipă că zări mişcare sub una dintre rampele de marfă ale navei amiral. Ceva părea să se agite acolo, în cenuşa căzută, aproape ca o fantomă înghețată.

Mări puterea lentilelor şi privi din nou. Nimic.

Rusher lovi de două ori macrobinoclul de balustradă.

— Verifică chestia asta, spuse el, dându-l unui ajutor. Dacă e ceva de care am nevoie astăzi, sunt ochi care să funcționeze!

* * *

Fusese cea mai frustrantă călătorie pe care Kerra o îndurase de când ajunsese

[10] Serraknife – tip de armă în genul unui cuțit.

în spațiul Sith. Auzindu-l pe Daiman urcând la bordul navei sale în timp ce se afla pe Darkknell, presupusese că îl va putea găsi mai târziu doar căutând cea mai mare cameră. Nu a fost aşa. *Era Daimanos* nu avea niciun dom somptuos precum cel din complexul său Xakrean. Auzise un zvon pe linia de lucru că lui Daiman nu-i plăceau zborurile spațiale. Nu-şi putea imagina că avea stomacul slab; poate că aşa-zisul *Creator al Universului* pur şi simplu se simțea nepotrivit văzându-l de aproape. Aceasta era o explicație la fel de bună ca oricare alta pentru faptul că nu exista niciun indiciu despre Daiman în niciuna dintre cabinele principale cu vedere spre exterior. Nu părea genul de om care să se închidă într-o cameră de meditație, dar după a treia zi şi a treia noapte, începuse să caute chiar şi în camerele mai mici.

Din nou, fără noroc. *Poate că se depozitează în congelator pentru a rămâne strălucitor*, gândise ea.

Mai rău, în timp ce tunelurile de serviciu erau atât pustii, cât şi extinse, singurul loc în care nu păreau să meargă era spre reactoare. Dar, din nou, s-ar putea să fi fost mai bine aşa. *Era* era bine aranjată la capitolul bucătării, dar nu era suficient de evoluată la capitolul capsule de salvare. Evident, viața lui Daiman era singura care conta. Nu exista o cale uşoară de a distruge nava şi de a scăpa. Aşa că aşteptase. Pachetele de nitrit de baradiu deveniseră rapid cei mai plimbați explozibili din istoria războiului de gherilă.

Până în a patra zi, când *Era* gemuse la aterizare, Kerra se temuse că Daiman nu se afla deloc pe navă. Fusese o uşurare, când ajunsese în sfârşit la o rampă de marfă, să vadă stindardul solar cu şapte tentacule al lui Daiman atârnând afară. La câteva sute de metri pe suprafața lui Gazzari, un altul se afla în fața unui dom de pânză ridicat într-o pădure de piloni zimțați. Kerra văzu mai multe dintre ajutoarele lui Daiman mişunând prin preajmă – şi, în cele din urmă, pe *papagalul* însuşi.

Cupola sediului central se preta la explozibilii ei pentru a o distruge. Privind spre creasta estică a craterului, văzu mai multe nave parcate pe înălțimi. O mulțime de opțiuni de scăpare. Lucrurile începeau să decurgă bine pentru ea. Sau cel puțin aşa părea. Acum, la sol, Kerra îşi dădea seama că destinația era mai enervantă decât zborul. *Versiunea VI*, care o ținuse în viață pe tot parcursul explorării castelului Darkknell al lui Daiman, era aproape în întregime inutilă aici. Particulele fine de praf vulcanic care pluteau în aer găsiseră la costum ceva care să le placă. Sau poate la Kerra. Indiferent de motiv, cenuşa se agăța de ea doar în timp ce costumul era activat. Asta făcea *costumul invizibil* să devină perfect vizibil. După cinci minute de plimbare pe Gazzari, arăta ca un Talz acoperit cu praf alb în loc de blană şi cu o mască decupată în loc de trompa ciudată.

Nu-mi pasă dacă mă văd, gândi Kerra, ferindu-se sub rampa de marfă. *N-am să mor purtând chestia asta!*

Ghemuindu-se în umbră după schimbarea ei improvizată de garderobă, Kerra mulțumi Forței pentru libertatea ei. Era bine să se întoarcă din nou în vechea ei ținută maro cu negru, completată cu centura de arme şi sabia de lumină. Şi ceva nou: banduliera pe care o confecționase la bordul navei ca să transporte pachetele explozive. Un fir care mergea la un receptor declanşa totul. Băgând costumul invizibil în punga acum goală, Kerra îşi trecu pachetul în jurul umerilor şi se ridică. O dureau oasele de la zilele petrecute în compartimentele strâmte. Părul ei, cândva fin, era acum un smoc murdar. Fusese nevoită să poarte *Versiunea VI* chiar şi pentru a ajunge la toaletele de la bordul navei. Mâncarea fusese tot ce putuse ascunde sub

costum. Trebuia să termine odată cu toate astea.

Țâşni de sub rampă şi ieşi în aer liber. Era timpul să se alăture luptei.

* * *

— Cum stăm, Dackett? întrebă Rusher, amuzat.

Nu era deloc necesar să întrebe.

— Nu putem să o scoatem pe *Kelli 2-5* din cală, spuse *Meşterul*, stingând o țigară. Un idiot a încărcat-o greşit pe *Whinndor*[11].

Dackett dădu o palmă peste datapad, cu obrajii tremurând în timp ce o făcea. Tocmai urcase fără să se plângă cele şase etaje ale scării până pe acoperiş, oprindu-se doar pentru a-şi reaprinde țigara. Omul era o minune. Lui Rusher aproape că îi era teamă să întrebe câți ani avea Dackett. Ştia că subofițerul de top al navei trăia încă din zilele de dinaintea Lordului Mandragall, dar *născut în timpul unui baraj de artilerie – şi conceput tot acolo*, era singura replică pe care o putea scoate de la Dackett. Un tun cu puls era pentru el doar un puzzle uriaş; ajutase la asamblarea primului său tun ionic când avea şapte ani, alături de tatăl şi de mama sa vitregă. Rusher nici nu ştia câte bătălii trecuseră între acel moment şi prima sa întâlnire cu Dackett, dar Brigadierul nu ar fi intrat niciodată în afaceri pe cont propriu fără el. Începuseră cu un singur echipaj de artilerie şi cu *Bitsy*, un tun laser greu cu țeavă lungă, recuperat de la o veche navă abandonată. Pe atunci, abia reuşeau să îl bage în cala transportorului. Acum conduceau un echipaj de aproape trei mii de persoane – şi, conform raportului lui Dackett, aproape toată lumea era pe poziții, construind zeci de tunuri la mai puțin de cincisprezece minute după ce aterizaseră.

— Încă mai sunt câteva probleme cu încărcătoarele mari pe care le-am salvat, spuse Dackett. Dar, ştii, hidraulica din stânga funcționează perfect. Băiatul tău Duros a meritat.

— Cu plăcere, spuse Rusher.

— Da, ei bine, Novallo nu a primit tot ce era pe lista ei, nu-i aşa?

Rusher zâmbi.

— E vina mea că puştiul a fost singurul copil?

— Mi-aş fi dorit ca părinții lui să fi făcut un jurământ de castitate.

Dackett făcu un gest spre tribord. Rusher îndreptă un macrobinoclu nou spre zona respectivă. Dincolo de una dintre rampele de marfă, se afla Beadle Lubboon într-un şenilat electric de încărcare, împotmolit fără speranță în noroi.

— Nu credeam că există noroi aici, pe creastă.

— El a reuşit să-l găsească.

Adolescentul împingea ezitant comenzile, una după alta, fără niciun rezultat. Rusher pufni. Recrutul era un dezastru total. Majoritatea locurilor din echipaj pe care le umpluseră pentru echipament le adusese ceva bun. Puțini supraviețuiau în spațiul Sith fără niciun fel de aptitudini.

Talentul lui Beadle trebuie să fi fost invizibilitatea, gândi Rusher. *Virtuțile sale scăpaseră, până acum, de orice observație.*

— Bună ziua, domnule! strigă Beadle, ridicându-se pe scaunul şoferului şi salutând.

---

[11] Whinndor – lume situată în sectorul Grumani. Avea o atmosferă sulfuroasă şi mări care abundau în molecule organice.

— Desigur, aprobă Rusher din cap, arătându-i puştiului o jumătate de zâmbet înainte să se întoarcă spre Dackett. Te rog spune-mi că ai descărcat deja capsula aia.

Dackett ridică din umeri.

— Respiră, Brigadier. Tot ce a mai rămas pe partea aia este *Kelligdydul* pe care oricum nu-l putem scoate din cală. Nu l-aş pune pe puşti pe ceva care să conteze. *Meşterul* se întoarse spre trapa care ducea în jos. Oh, şi ar trebui să fim complet operaționali în... aproximativ un minut.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, *Meştere* Dackett?

— Trei soții îmi sunt de ajuns, domnule, zise Dackett. Dar dacă moare vreuna dintre ele, o să vă anunț.

* * *

Era Daimanos adusese mai mult personal decât îşi imaginase Kerra. Sute de soldați străbăteau marginea văii şi ridicau poziții defensive. Avea mult teren de parcurs fără să fie văzută, dar pintenii de stâncă îi oferiseră umbre primitoare. Gazzari nu părea să aibă zi şi noapte, ci doar pături de nori cenuşii alternând cu valuri de fum negru. Alunecând din stâlp în stâlp, Kerra zâmbi. Îi plăcea să vâneze noaptea. Drumul sinuos până la domul de comandă se dovedea a fi mai scurt de o jumătate de kilometru, dar cel puțin ea era...

— Hei!

Kerra îşi ridică privirea şi văzu ochii negri strălucitori ai unui soldat Nautolan. Fiind unul dintre soldații lui Daiman, vânătorul cu pielea verde ținea o puşcă blaster lejer într-o mână – şi un recipient cu mirodenii în cealaltă. Fără să stea pe gânduri, Kerra apucă cu ambele mâini de tentaculele capului soldatului surprins şi trase, coborându-i capul în genunchiul ca se lansase deja. Atât drogul cât şi arma zburară din mâinile brutei, iar Kerra îşi înfipse umărul în mijlocul lui blindat, răsturnându-l. Rămânând deasupra corpului prăbuşit, Kerra îi înfipse un tentacul în gura deschisă, înăbuşindu-i strigătul.

Mâna dreaptă a Nautolanului lovi violent pietrişul, căutând, dar Kerra îşi găsi prima arma. Îşi aprinse sabia şi o dezactivă din nou în aceeaşi secundă.

Kerra privi în toate direcțiile în timp ce viața se scurgea din gardian. Nimeni nu îi auzise, iar ea nu fusese nevoită să recurgă la folosirea Forței. Răsuflând uşurată, îşi întoarse privirea la corpul de pe pământ. Paznicul nu încercase să-şi recupereze puşca, ci micul recipient cu mirodenii.

Trăgând cadavrul într-o crăpătură dintre stâlpii de piatră sparți, Kerra ridică puşca războinicului şi îşi reluă drumul ocolit spre dom. Erau santinele în față, dar niciuna în spate, acolo unde structura de pânză se sprijinea de pintenii stâncoşi. Lumina din interior arunca umbre supradimensionate pe pânză, iar Kerra putea vedea că înăuntru se aflau două persoane. Mângâind neliniştită explozibilii de pe bandulieră, Kerra îşi muşcă buza. Nu era suficient de aproape.

Şi trebuia să ştie cine se afla în cort. Îl văzuse pe Daiman intrând mai devreme în dom, dar asta fusese înainte de schimbarea ei de garderobă.

Strecurându-se în spatele structurii, văzu o oportunitate. În timp ce muncitorii curățaseră o parte din teren pentru cortul lui Daiman, suprafața era încă suficient de neuniformă încât lumina se strecura prin golurile de dedesubt. Îndreptându-se spre cupolă, Kerra luă puşca santinelei şi îi strecură țeava sub pânză.

— Respiri. Nu ți-am spus să o faci.

Auzind vocea Lordului Sith, Kerra îngheță.

— Îmi pare rău, Stăpâne.

Vocea respondentului era zglobie şi feminină. Kerra ridică țesătura cât de mult îndrăzni. Era femela Woostoid pe care o văzuse mai devreme, în palatul lui Daiman. Îmbrăcată într-o rochie albă ca mătasea, stătea pe un cufăr argintiu, privind fără niciun gând la lampa luminoasă din centrul camerei. Cu spatele la Kerra, Daiman stătea în spatele femelei. Era acum îmbrăcat într-o tunică neagră fără mâneci, iar bicepşii îi străluceau de sudoare. Kerra nu-şi putea permite să uite niciodată că, pentru cineva aparent sedentar, era un luptător energic şi periculos. Concentrarea lui Daiman era în întregime asupra ajutorului său, mâinile lui fiind înfipte în părul ei purpuriu.

— E timpul să încercăm din nou, Uleeta.

Kerra se dădu în spate, amețită. Ultimul lucru pe care voia să-l vadă era *acțiunea* de dinaintea luptei din budoarul unui Lord Sith. Dar ceea ce auzi de la femela Woostoid îi refocusă atenția.

— Carnea este o atrocitate, scandă Uleeta.

— Carnea este o închisoare, spuse Daiman, săpând în scalpul ei purpuriu. Nu părea să poarte gheare. Eu exist dincolo. Corpul este o închisoare care mă împiedică să realizez tot ceea ce mintea mea îşi imaginează. Dar pot transcende regulile pe care le-am creat – cu partea întunecată a Forței. *Forța mea.*

— Noi suntem *Cei Împovărați,* spuse ea.

— Voi sunteți fără lumină, intonă Daiman. Aveți formă, dar nu şi spirit. Eşti o coajă. Îşi aduse mâinile în jurul ei, frecându-i repede tâmplele. Am ştiut asta de prima dată când am văzut din *altă* minte. Dar dacă vreau să transcend, trebuie să-mi extind raza de acțiune.

— Eu nu sunt nimic. Nu există nicio Uleeta. Doar un agent al lui Daiman.

— Tu nu eşti nimic – şi eşti Daiman. Voi vedea cu ochii tăi. Voi respira cu plămânii tăi. Acum.

Kerra se înfioră. Dacă asta era seducție, era cea mai proastă metodă pe care o văzuse vreodată. Dar continuă să privească. Femela tremura, acum, odată cu concentrarea Lordului Sith. Kerra putea să simtă valurile de Forță care se revărsau asupra ei. Inima ajutorului era aproape la fel de neagră ca şi cea a lui Daiman. Şi totuşi, ea îşi lăsa jos toate apărările, îngropându-şi voința pentru a servi drept conductă pentru puterea lui. Mâna dreaptă a Uleetei, încleştată în poala ei, tremura şi se ridică în aer în fața luminii.

— Foarte bine. Voința mea îți ridică mâna, spuse Daiman. *Mâna mea.*

— După cum Stăpânul meu ştie deja, spuse Uleeta.

— Nu am vrut să vorbeşti.

Femela tăcu imediat. Din spate, Daiman o apucă şi mai tare de craniu, încruntându-se frustrat.

— Nu… nu este adevărat. Nu este adevărat. Nu eu sunt cel care îți ridică mâna!

Uleeta făcu o pauză înainte să vorbească.

— Tu mi-ai spus să o fac, Stăpâne. O fac.

— Tu nu exişti în asta. Voința mea ar trebui să activeze direct mişcarea ta, spuse Daiman, eliberându-şi strânsoarea asupra ei. Şi uite! spuse el apucând încheietura femelei. Puls. Inima ta bate! Ofensat, se holbă la ea. Şi respiri! Nu asta e

ceea ce vreau. Eu ar trebui să dețin controlul!

— Îmi pare rău, Lord Daiman, spuse Uleeta. Aceste lucruri sunt autonome...

— Nu există autonomie! Nu dacă nu spun *eu*!

Ajutorul Woostoid izbucni în lacrimi, ascunzându-şi fața.

Kerra surprinse o străfulgerare a emoțiilor femelei, care încă era fără scut. *Ruşine adevărată.* Kerra îşi mută greutatea pe stânci. Momentul era oribil – şi totuşi, fermecător. Femela nu părea să fi suferit fizic, dar părea să se micşoreze în timp ce Daiman o privea fix.

— Întotdeauna e la fel, spuse el, enervat. Pot să anim obiecte imobile. Pot să te conving să acționezi. Dar nu pot acționa prin tine. Daiman îşi împinse violent asistenta plângăcioasă de pe cufăr şi îl deschise. Ştiu că poate funcționa. Ştiu sigur asta, spuse el, scotocind prin cufăr.

Femeia vorbi, pe un ton slab.

— Holocronii povestesc despre Karness Muur, un vechi Lord Sith care putea să înrobească populații întregi, făcându-le o extensie a voinței sale. El dezvoltase chiar şi o metodă de a-şi muta propria conştiință dintr-o formă organică în alta.

Daiman se înălță deasupra femeii, prăbuşită pe podea.

— Este atât de evident, şuieră el. Altfel de ce aş fi plantat astfel de informații în trecut, dacă nu ar fi fost cheia evadării mele din această... această închisoare?

— *Prin victorie, lanțurile mele sunt rupte.*

— *Forța mă va elibera*, spuse Daiman, completând Codul Sith. Ridică-te. Mai e timp până la ambuscadă. Vom încerca din nou.

E îndeajuns! Kerra trase puşca înapoi şi se îndepărtă în fugă de pânză. Furioasă, ridică banduliera deasupra capului. *Nu-mi pasă cine mă găseşte. Îl arunc în aer pe ciudatul ăsta până în slăvi!*

* * *

— Comandă, aici *Cuțitul de Recunoaştere-2*!

Rusher bătu în comunicatorul de pe cască.

— Spune, *Cuțit-2*.

— Contact aerian în sosire, la 270 de grade.

— Marcat. Rusher privi deasupra vulcanilor gârboviți de dincolo de peretele îndepărtat al craterului. Se vedea mişcare în nori. Rămâneți calmi, brigadă. Acesta este doar *invitatul numărul unu.*

* * *

Sosiseră brusc, cu propulsoarele urlând în urechile Kerrei în momentul în care îngenunchease deasupra explozibililor. Comentariul lui Daiman despre *ambuscadă* şi prezența grupului de primire înarmat o făcuseră să se aştepte la forțele lui Odion, deşi nu înțelegea de ce ar fi venit de bunăvoie într-un asemenea loc. Dar navele care se înălțau deasupra peretelui vestic al craterului nu arătau deloc ca nişte nave de război. Kerra îşi strecură banduliera pe umăr şi se strecură departe de cupolă, urcând spre un postament protejat mai sus pe creastă. Privind în jos, văzu patru transportoare plutind deasupra centrului văii, retropropulsoarele lor trimițând valuri circulare peste *budinca* ce servea drept sol.

Mai văzuse transportoarele de personal ale lui Daiman înainte, pe Chelloa. Acestea arătau mai degrabă ca nişte vehicule comerciale. Iar însemnele nu erau deloc ale lui Daiman. În loc de simbolul său, aripile fiecărui transportor purtau însemne pe care ea nu le putea distinge. Linii verticale – sau poate săgeți.

Unde am mai văzut aşa ceva? Kerra clipi prin cenuşă. În stânga ei, dinspre creasta estică a craterului veneau străfulgerări de lumină. Macrobinocularele – multe – erau îndreptate spre noii sosiți.

Ce n-aş da să am şi eu o pereche acum!

* * *

Rusher observa noul contact la fel ca şi echipajul său. Cu greu puteau să-l rateze. Cerul se zgudui cu ceva nou, ceva mult mai mare, care cobora spre vale.

Îşi scutură cenuşa din păr. Era vremea ca şi Brigadierul să-şi pună casca. *Poate că Daiman nu a creat universul*, gândi Rusher, *dar cu siguranță conduce totul la minut*.

— Acesta este *invitatul numărul doi*, echipaj. Suntem contra cronometru!

* * *

— Ce naiba e asta?

Kerra vorbi cu voce tare pentru prima dată de la întâlnirea ei cu Bothanul, cu câteva zile în urmă. Era evident că spionul nu-i spusese ceva. La prima vedere, crezuse că erau nouă vehicule diferite, coborând printre nori în formație perfectă. Curând îşi dăduse seama că era vorba de o singură navă, cu nouă ansambluri asemănătoare unor clădiri de mărimea unor blocuri de oraş, conectate într-o grilă de bare transversale colosale. Iar *oraş* era termenul corect, căci, pe măsură ce nava continua să vină, îşi dădu seama cât de verticală era de fapt chestia, cu turnuri care se ridicau din structura de bază. Kerra îşi frecă ochii de neîncredere. Era una dintre cele mai mari nave pe care le văzuse în spațiul Sith, comparabilă ca mărime cu fabricile mobile de muniții ale lui Daiman.

Kerra privi uimită cum vehiculul – dacă asta era – plutea deasupra podelei craterului. Nouă motoare puternice loviră suprafața, scoțând la iveală rocile de sub mâzgă. Găsind un loc la nord-est de centrul craterului, complexul coborî uşor, scufundându-se puternic în noroi.

Era linişte. Fata Jedi aruncă o privire în josul dealului către forțele lui Daiman de lângă clădirile temporare, apoi o altă privire către zidul estic. Niciunul dintre soldații lui Daiman nu părea să reacționeze.

Prima mişcare veni, de fapt, dinspre cele patru transportoare. Parcate la un kilometru spre vest de monstrul nou sosit, navele îşi coborâră toate rampele în acelaşi moment. Kerra privi persoanele cum începură să iasă din nave. Străduindu-se să vadă, renunță în cele din urmă şi se târî până la un punct de observație mai apropiat. Cel puțin până acum, forțele lui Daiman de la sol erau orientate spre centrul bolului, fără să țină cont de dealuri.

Mijind ochii din noua ei poziție, Kerra văzu sute de ființe adunându-se în rânduri în afara navelor. Dar rândurile nu erau ordonate, iar siluetele nu erau în ținută militară. Membrii a zeci de specii se agitau, lovind şi jucându-se în noroi…

Copii!

Erau cu sutele. Tineri şi adolescenţi, cu câţiva adulţi tineri amestecaţi, toţi în salopete de sclav. Toţi priveau entuziasmaţi spre cer, spre vulcanii îndepărtaţi şi spre noul oraş uriaş care îi urmase în crater. Fiecare dintre cele nouă turnuri ale sale se terminau chiar sub norii joşi, fiecare purtând acelaşi logo cu trei săgeţi, acum clar vizibil pentru Kerra.

— Nu, spuse ea, ridicându-se în picioare şi aproape dându-se de gol. Oh, nu!

Îşi aminti unde văzuse sigla: pe insigna femelei Ishi Tib, acum câteva zile, pe Darkknell. Şi scanând mulţimea, simţi o prezenţă familiară. Concentrându-se, văzu exact ceea ce se temuse: o fată Sullustană animată, evident încântată de prima ei vizită pe o altă planetă. Dintre toate locurile şi momentele – Tan Tengo era aici!

* * *

— A aterizat, Brigadier!

Deci ăsta e un arxeum, gândi Rusher. *E mare*. Îşi deschise comunicatorul de pe cască. Ăsta e ultimul din grupul nostru. Mişcaţi-vă mai cu viaţă!

Totul se întâmplă rapid. O voce de pe o altă bandă tocmai îi spusese ceea ce avea nevoie să audă.

— Ne-a apelat Daiman. *Musafirii* noştri sunt la marginea sistemului.

Rusher ghicise bine. Daiman ascunsese o sondă de supraveghere în nebuloasa din jurul stelei-mamă a lui Gazzari. Ansamblul cosmic constituia o privelişte frumoasă şi un loc bun pentru a supraveghea sosirile bruşte. Restul forţelor lui Daiman, atât soldaţii obişnuiţi de la sol, cât şi flota de atac, erau gata să sară din hiperspaţiu imediat ce ar fi aflat de sosirea lui Odion. Depindea de escorta lui Daiman şi de specialiştii de pe marginea craterului să îl ţină ocupat pe *Fratele cel Rău* până atunci.

— Armele trebuie să fie funcţionale, brigadă! Confirmaţi!

— *Coyn'skar*[12], în funcţiune!

— *Serraknife*, în funcţiune!

— *Dematoil*[13], în funcţiune!

Unul câte unul, confirmară toate cele opt batalioane – toate denumite după armele antice exotice gravate pe căştile lor. Rusher găsise numele în studiile sale, nume care îi conectau pe soldaţi cu trecutul. Era un lucru greu, să mori pentru câte un Lord Sith diferit aproape în fiecare an. Era de ajutor să ai o legătură cu ceva.

Coborându-şi viziera pe cască, Rusher privi spre un tehnician care se uita la el de la o fereastră din corpul *Diligenţei*. Răspunzând gestului său, tehnicianul apăsă un comutator şi întreaga navă bâzâi în timp ce scutul energetic prindea viaţă. *Diligenţa* era o ţintă prea frumoasă, stând acolo, în mijlocul amplasamentelor. Scutul invizibil nu ar fi oprit un proiectil, dar ar fi putut disipa o parte din celelalte focuri de armă îndreptate spre ei. Rusher se aştepta la multe. Jacheta antiglonţ era pe el, sub pardesiu, încă de la aterizare.

---

[12] Coyn'skar – armă cu lamă fabricată de *Ekkar Armaments* pentru Coynite. Arma era un baston lung conceput pentru a oferi o aderenţă maximă la ţinere. Un capăt al armei era o lamă ascuţită, în timp ce celălalt avea un cârlig care putea fi folosit pentru a împiedica şi dezarma adversarii.

[13] Dematoil – armă Bitthævrian rară de luptă corp la corp, asemănătoare cu o stea. Fiecare era proiectată în mod personalizat, folosind ca vârfuri pintenii duşmanilor înfrânţi. Obiceiul cerea ca învingătorul unei lupte să ia cel mai mare spin de pe braţul armei învinsului şi să îl ataşeze la a sa.

— Armele sunt gata, strigă el. Rusher, terminat. Uitându-se din nou la cele patru nave, cu pasagerii lor adunându-se afară, reactivă comunicatorul. Şi dacă cineva ţinteşte la mai puţin de un kilometru de copiii ăia, îl voi îndesa în *Bitsy* şi voi apăsa eu însumi pe trăgaci!

* * *

— Nu! Nu!

Acum recunoştea hainele vizitatorilor. Erau cu toţii muncitori din fabrici – sclavi de pe Darkknell şi de pe alte planete – recrutaţi de *Heuristica Industrială*. Adolescenţi, precum Tan. Condus de supraveghetori droizi, grupul îşi croi încet drum prin noroi spre instalaţia gigantică.

Încă mai e timp înainte de ambuscadă. Daiman o spusese în dom – şi ea putea vedea forţele lui Daiman pregătindu-se mai jos, pe peretele nordic al craterului. Existau mai multe forţe în înălţimile de la est. Cine ştia câte blastere, câtă artilerie ar putea fi îndreptată asupra nevinovaţilor? Şi de ce? Se gândise înainte că nu exista niciun motiv pentru ca forţele lui Odion să vină aici, nu în ceea ce era atât de evident o capcană. Nu era nimic aici pentru care să merite să lupte. Cel puţin nu până când apăruse nava-oraş monstruoasă…

Nu.

Kerra o luă la fugă pe versantul dealului, fără să-i pese. Asta era greşit, totul era greşit. În câteva minute, Daiman transformase Gazzari dintr-o stâncă inutilă într-o ţintă strategică vitală. Iar ţinta era prietena ei, care se împleticea acolo jos, în noroiul cenuşiu, cu tovarăşii ei şi râdea. Daiman îi întinsese o capcană lui Odion pe Chelloa, folosind ca momeală minele de baradiu. De data asta momeala era vie.

Cea mai rapidă cale de coborâre de pe stâncă ducea departe de domul lui Daiman. Nu era important acum. Kerra se lansă pe o pantă stâncoasă spre fundul craterului, atrăgând atenţia celor doi soldaţi Sith din perimetru. Războinicii în armură abia avură timp să se uite în direcţia ei înainte ca ea să-i taie cu o sclipire de un verde strălucitor. Kerra rămase pe loc, descoperită.

— Jedi? veni o voce uimită de mai sus, de pe creastă.

— *Jedi!*

Kerra o luă la fugă în vale, cizmele plesnind noroiul ocru în timp ce se îndrepta spre clădirile temporare. Nu auzise încă focuri de blaster, dar avea să le audă. Navele erau departe, dar ea încă mai avea puşca primului războinic. Poate că ar putea să împingă mulţimea înapoi spre nave. Aruncându-se în gol, Kerra se împiedică şi se izbi de suprafaţa ca smoala. Îşi ridică privirea, uimită. Nimic nu-i împiedicase progresul; solul era lipsit de caracteristici în toate direcţiile. Ascultă din nou după focurile de armă, şi în schimb simţi o durere înţepătoare lângă inimă.

Ignorând pulsaţiile, Kerra încercă să se târască pe câmpul înnegrit. Pentru o clipă, crezu că epuizarea provocată de efortul din ultimele săptămâni o ajunsese în cele din urmă. Dar, auzind zgomotul de deasupra, îşi dădu seama că nu era aşa.

Era mai rău.

Kerra îşi deschise mintea către Forţă. Discreţia nu mai conta; forţele lui Daiman, inclusiv orice *Corector* prezent, ştiau deja că se afla aici. Şi dacă erau aici acum, probabil că simţeau aceeaşi presiune zdrobitoare ca şi ea. Ceva se apropia. O gaură neagră psihică, atrăgând tot ce exista şi distrugând tot ce întâlnea. Era un

sentiment pe care îl simțise pentru prima dată pe Aquilaris, în ziua în care îşi pierduse familia – şi din nou pe Chelloa, în ziua în care îi pierduse pe Maestrul Treece şi pe ceilalți Jedi, a doua ei familie. Acesta era motivul pentru care forțele lui Daiman nu trăgeau în ea acum. Primiseră vestea. Îi simțiseră prezența, la fel ca şi ea.

Ucigaşul lui Vannar Treece era aici.

Lordul Odion sosise.

Capitolul 8

— E o capcană, Lord Odion!

— Bineînțeles că e o capcană, bubui vocea tunătoare de sus. Mucosul ăla mic nu funcționează altfel.

Narsk se uită la Odion şi se miră. Fratele mai mare al lui Daiman era cu adevărat antiteza lui, atât din punct de vedere filozofic, cât şi estetic. În timp ce Daiman, presupusul *Creator*, se înconjura de lumină, distrugătorul Odion stătea în centrul unei sfere de întuneric, luminat doar de holograme care înfățişau navele din exterior. *Sabia lui Ieldis* avea unul dintre cele mai ciudate modele de punte pe care le văzuse Narsk vreodată. Un tron mare şi incomod din fier Mandalorian stătea pe un piedestal suspendat la metri deasupra echipajului navei, ei înşişi dispuşi în cercuri concentrice sub Stăpânul lor. Unii cu fața spre interior, pentru a-l servi, restul cu fața spre exterior, scanând spațiul.

Sabia ieşise din hiperspațiu, năvălind în sistemul Gazzari cu o viteză care îl nelinişti pe Narsk. Era doar o altă zi în slujba lui Odion. Nava sa amiral fusese botezată în onoarea unui vechi războinic Sith, iar Odion se autointitula *Regele Barbarilor*. Armura grea de luptă ascundea un corp masiv, expunându-şi doar capul fără păr şi cu cicatrici de arsuri. Narsk credea că era puțin probabil ca adevărații *regi barbari* să poarte armura tot timpul, dar lui Odion părea să nu-i pese de asta. Sau de multe altele.

— Bineînțeles, Bothanule, dacă este o capcană, te-am putea trimite pe tine jos mai întâi. Odion privi în jos, lumina rubinie din ochiul său cibernetic stâng pulsând în întuneric. Ar trebui să-ți ia doar câteva minute pentru a strica complet lucrurile!

Narsk îngheță pe scaun, căutând un sens în încruntarea angajatorului său. Câteva secunde mai târziu, Odion se cutremura de râs, sunetul fiind amplificat de aparatul său bucal implantat chirurgical. Narsk se încruntă. Cel mai rău lucru era tăcerea celorlalți membri ai echipajului, care nu voiau sau pur şi simplu se temeau să se alăture râsului Stăpânului lor. Puntea de comandă a *Sabiei* avea toată căldura unui ghețar polar. Chiar şi înainte de Darkknell, să lucreze pentru Odion fusese un dans desculț pe muchia lungă a unei vibrospade. Dar Narsk trebuise să se întoarcă, chiar şi fără datele despre *Convergență* pe care fusese trimis să le fure.

Daiman îl lăsase pe Narsk în viață pentru un singur motiv: să aranjeze bătălia care urma să aibă loc. O bătălie pe care Odion o dorea mai mult decât o mie de datapaduri pline cu scheme secrete. Narsk era acum sigur că Daiman voise ca el să-i transmită lui Odion vestea înțelegerii pentru *arxeumul* lui Bactra. Avusese destul timp să se gândească la asta, ascuns în cargoul care părăsea Daimanatul. Daiman îl ținuse pe Narsk în prezența lui suficient de mult timp pentru a auzi tot ce se întâmplase cu Bactra. Chiar şi rotația închisorii sale giroscopice, îşi dăduse seama, fusese programată să încetinească ori de câte ori se spunea ceva important.

Şi fata Jedi avusese dreptate. Santinelele Gamorreene îi desfăcuseră legăturile înainte să-l abandoneze în holul întunecat. Dacă nu ar fi venit ea, ar fi evadat singur.

Aşa cum se aşteptase Daiman.

Acum ştia că asta explica, de asemenea, de ce fusese atât de simplu să iasă din cimitirul de vechituri din Darkknell şi să găsească un tranzit extraterestru care se îndrepta în direcția corectă. Cargobotul pe care îl alesese sărise pe o planetă neutră, una care se întâmpla să primească în mod obişnuit vizitatori din Odionat. În două zile standard, Narsk se aflase din nou în fața lui Odion. Întoarcerea acasă a lui Narsk fusese dură, dar scurtă în comparație cu pedeapsa pe care o îndurase din partea lui Daiman. La urma urmei, Narsk distrusese *Colțul Negru*; chiar dacă nu apăsase el butonul, pusese explozibilii. Şi, deşi nu menționase rolul fetei Jedi în asta – sau în evadarea sa –, descrisese prezența ei pe Darkknell, lucru care îl interesase enorm pe Odion. Lordul îl ținuse în viață pe tot parcursul pregătirilor de luptă, doar pentru a auzi mai multe despre Jediul cu părul negru care se dezlănțuise pe teritoriul lui Daiman. Oricât de ridicol părea Daiman uneori, cu siguranță că gândise bine lucrurile. Îi dăduse lui Narsk genul de informații care anulau toate eşecurile sale anterioare pentru Odion, asigurându-se astfel că Narsk le va livra. Şi pusese la cale o situație care era în mod evident o capcană, şi totuşi irezistibilă pentru fratele său mai mare. Daiman evitase confruntările directe încă de când pierduse Chelloa. Odion ar fi profitat de orice şansă pentru a lupta, indiferent de pericol.

— Scanează după forțele lui Daiman, spuse Odion în timp ce *Sabia* decelera, forma ei greoaie şi masivă ajungând la marginea nebuloasei planetare.

— Forțele lui Daiman nu se află în sistem, țipă o voce din mormânt – sau de undeva de aproape.

Jelcho, unul dintre navigatorii Givini ai lui Odion, îşi arătă fața ca o mască speriată, iar lui Narsk i se întoarse stomacul pe dos.

— Nu, sunt aici, spuse Odion, adulmecând. El este pe Gazzari, aşa cum a spus şi *incompetentul*.

Corpul principal al forțelor spațiale ale lui Daiman făcuse o demonstrație publică de a fi în altă parte în ultimele două zile; Daiman, la fel, nu-şi acoperise urmele despre venirea pe această lume de frontieră cu o escortă subțire.

— Mai este cineva în nebuloasă, lătră Odion. Restrângeți scanarea.

Jelcho îşi întoarse orbitele goale ale ochilor înapoi spre monitor, iar Narsk se bucură. Îl ura pe Givin. Erau o specie cu găuri în cap, şi totuşi ei formau echipajul punții. Diversitatea nu însemna nimic în serviciul lui Odion. Îi plăceau spionii Bothani, inginerii Verpini şi navigatorii Givini – o specie curioasă, capabilă să calculeze salturi hiperspațiale în capetele lor găurite.

Ecranele holografice din jurul lui Odion se împrospătară. El făcu un gest către o mică flotilă, care zăbovea dincolo de soarele lui Gazzari.

— Ce este acolo?

Jelcho avea deja răspunsul.

— Flota Lordului Bactra.

— În mişcare?

Jelcho făcu o pauză când un alt Givin îi şopti ceva în ureche.

— Dacă scanările noastre de la intrarea în sistem sunt corecte, tocmai au livrat *arxeumul* pe Gazzari. Se pare că pleacă.

— Nu se grăbesc prea mult, mârâi Odion. Flutură o mână masivă cu gheare, activând un sistem nevăzut. Cine este acolo? strigă el în întuneric. Identificați-vă!

Trecură câteva clipe până când imaginea holografică a Lordului Bactra se materializă în spațiul din fața lui.

— Sunt Bactra, Lord Odion. Primiți salutările mele. Holograma pâlpâitoare a Quermianului se mişcă, neliniştită. Suntem… literalmente doar în trecere.

— Asta e o minciună. Ştiu ce i-ai livrat puştiului!

— Şi l-am livrat, răspunse prompt Bactra. Ce se întâmplă acum cu *arxeumul* nu mă priveşte. Gâtul său enorm coborî, aducându-i zâmbetul înghețat în centrul atenției. Bineînțeles, dacă doriți să apelați personal la serviciile *Heuristicii Industriale*, sunt sigur că se poate aranja ceva…

Odion întrerupse transmisia.

— Comerciant mizerabil.

În ciuda anilor de pace neliniştită dintre ei, dezgustul său față de Quermian era bine cunoscut.

— Am soluții de tragere asupra flotei lui Bactra, Lord Odion, behăi un alt Givin.

— Las-o baltă. Plăcerea este pe primul loc.

Narsk privi prin fereastra punții cum treceau pe lângă navele lui Bactra, care încă zăboveau înainte de angajamentul lor programat pe Vellas Pavo. Poate că pur şi simplu voiau să privească o luptă bună. Deşi nu era treaba lui Bactra, rezultatul ar fi modificat cu siguranță balanța de putere din regiune. Bactra putea fi interesat de asta. Cunoscându-l pe Daiman aşa cum îl ştia Narsk, ar fi putut fi oricând altceva.

Oare Daiman îl făcuse pe ascuns pe Bactra să renunțe la neutralitatea sa, adăugându-l la ambuscadă? se întrebă el. Dacă era aşa, Quermianul nu adusese suficiente forțe. Cele câteva zeci de nave ale lui Bactra ar fi putut fi suficiente pentru a escorta un *arxeum* sau pentru a distruge câteva mine de gadoliniu, dar Odion adusese un sfert din flota sa operațională, formând chiar şi acum un perimetru orbital în jurul lui Gazzari. Iar *Maestrul Distrugerii* mai adusese ceva, care tocmai ieşea din hiperspațiu în spatele lor.

— Este aici, zise Odion, ridicându-se cu un zgomot. *Tunătorii*, la navele lor. Jelcho, tu eşti cu mine. Făcând o pauză pe pasarela opacă care ieşea din planetariul său personal, Odion îi aruncă o privire răutăcioasă lui Narsk. Şi tu la fel, *incompetentule*.

Narsk tresări pe scaunul său.

— De ce eu?

— S-ar putea să am nevoie de tine pentru a distruge ceva ce-i aparține lui Daiman. Dinții negri se iviră printre buzele încovoiate. Sau, dacă e şi fata Jedi aici, poate o laşi să distrugă pentru tine… din nou!

* * *

Kerra se lăsă în genunchi la timp. Salvele de blaster de la tabăra de pe creasta lui Daiman loviră solul pustiu, pulverizând cenuşă în jurul ei. Putea să vadă forțele lui Daiman care se grăbeau spre artileria lor grea şi, deşi acum ştia că puterea de foc nu îi era destinată ei, cel puțin câteva santinele încă erau pe urmele ei. Ridicându-se, Kerra o luă la fugă spre adăpostul unei clădiri temporare. Aruncând o privire prin fereastră, văzu ceea ce se aştepta: absolut nimic. Totul era o momeală: micul avanpost din crater, elevii. Şi acum, impunătoarea instalație a *Heuristicii Industriale*, abia sosită. Totul fusese conceput pentru a-l atrage pe Odion la Gazzari, astfel încât forțele de pe pereții craterului să-l poată supune unui foc încrucişat. Oare Odion

putea fi atât de prost, atât de disperat de luptă încât să intre într-un asemenea loc?

Da, gândi ea. Cu siguranță îi simțise prezența când intrase pe orbită. Iar vuietul norilor de deasupra însemna mai mult decât ploaie. Se uită rapid spre vest. Grupurile de elevi încă mărşăluiau prin valea întunecată spre instalație, aparent nepăsători la tot ce se întâmpla între ea şi santinelele lui Daiman.

Timpul se scurgea. Kerra fugi din nou în câmp deschis.

* * *

— Comandă, aici *Spintecătorul de Recunoaştere-2*! Contact suplimentar!

— Îl văd, *Spintecător-2*, spuse Rusher, făcând tot posibilul să urmărească silueta feminină singuratică de pe câmpia otrăvită.

Femeia îmbrăcată în maro alerga cu capul înainte spre masa amestecată de pasageri din transportoare, la un kilometru distanță, şi bătăuşii lui Daiman de pe creastă trăgeau în ea.

— Nu ştiu cine e – sau ce încearcă să demonstreze. Dar nu e problema noastră.

— Nu la suprafață, domnule Brigadier! Contact suplimentar în aer, la înălțime!

Din reflex, Rusher ridică macrobinoclul pentru a se uita în sus, înainte să-şi dea seama că nu avea nevoie de el pentru a vedea ce cobora. Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l vadă aici. Şi singurul lucru pe care nu voia să-l vadă niciodată.

— *Spirala morții!*

* * *

Pretutindeni pe podeaua craterului, ființele priveau în sus, uimite. Asta o includea şi pe Kerra, la jumătatea drumului spre grupurile de copii, privind umbra care străpungea ceața de deasupra. Forma care cădea printre nori era un trunchi de con fără caracteristici, cu o înălțime de câteva sute de metri. Rachetele de frânare permiseră formei monstruoase de obsidian să se aşeze la suprafață, chiar la sud-vest de centrul craterului, la distanță egală între transportoare şi marea instalație care sosise înaintea ei. La o secundă după ce se plantă pe suprafața de culoare similară, conul impunător tresări. Cu un zgomot ce stârni strigăte de surpriză şi groază din partea mulțimii de elevi, dispozitivul îşi desprinse carcasele exterioare, proiectând panourile metalice mamut spre sol. Ceea ce rămăsese era un *dispozitiv*.

Kerra îl recunoscu imediat din holodosarele istorice. Era o *Spirală a Morții*. Dezvoltată de Lordul Chagras cu ani în urmă, fusese concepută ca un turn de asediu în sens invers. De la bază până în vârful său conic se aflau mai mult de o duzină de inele concentrice de turele blaster şi lansatoare de rachete, toate capabile să se rotească independent. Aruncată în mijlocul unei locații aflate sub asediu, o *Spirală a Morții* – numită astfel pentru că nivelurile rotative dădeau iluzia că dispozitivul se înşuruba singur în pământ – era proiectată să tragă în toate direcțiile deodată.

Răposatul Chagras construise mai multe dispozitive diabolice la scară mai mică; Vannar abia supraviețuise pentru a povesti despre întâlnirea sa cu unul dintre ele. Acele turnuri fuseseră controlate de la distanță. Dar versiunea lui Odion era atât de mare, văzu Kerra, încât existau echipaje reale la fiecare nivel, care operau tunurile. Baza uriaşă servea, de asemenea, drept propriul său mijloc de transport şi ca arsenal, uşile largi de mai jos deschizându-se pentru a elibera zeci de speedere,

biciclete speeder şi transportoare blindate cu trei picioare. Deasupra, coborau navele de trupe ale lui Odion. Kerra tresări. Fusese exact la fel şi pe Chelloa: Odion, invadase din cer cu chestia aia a lui mortală. Nu era nicio îndoială. Nu era nimic care să-i aparţină lui Daiman. Simbolul lui Odion, imprimat pe nave, spunea totul. Şapte embleme într-un cerc, îndreptat spre exterior, pe un câmp negru. Săgeţi care se întindeau spre exterior – dar care erau înghiţite din spate de un vid în continuă expansiune. Cu un geamăt asurzitor, turelele *Spiralei* începură să se mişte şi să tragă. Vidul se extindea.

— Foc rapid, foc rapid!

Rusher se prinse de balustradă în timp ce dungi strălucitoare izbucneau de-a lungul crestei de o parte şi de alta a lui. În doar câteva minute, podeaua craterului, cândva pustie, deveni un loc aglomerat. Era pe cale să devină şi unul fierbinte. Salvele laser ale *Brigăzii lui Rusher* loviră pilonul ucigaş, care se înălța spre sud-vest. Câteva secunde mai târziu, echipajul Nosaurianului deschise focul de departe, de-a lungul crestei. Rusher zâmbi. Băieții lui fuseseră din nou primii care trăseseră asupra țintei.

Şi ce țintă. Yulan îi vorbise despre *Spiralele Morții*, dar Rusher nu văzuse niciodată vreuna. Şi nimeni nu mai văzuse una ca asta. Turnul trebuie să-i fi ținut ocupați luni de zile pe fabricanții de pe *Ghimpele*. Pe măsură ce sclipirile se disipară, Rusher putu vedea inelele *Spiralei* continuând să se mişte, trăgând asupra forțelor lui Daiman din nord.

Asta nu era de bine.

— Sergent Wenna'lah! Evaluarea pagubelor la țintă!

Rusher abia auzi vocea observatorului peste vacarmul unei alte runde de energie eliberată.

— Zero daune, Comandante.

— Zero?

— Scutul energetic s-a activat în momentul în care a aterizat ținta.

Rusher înjură. Avuseseră o țintă clară în timp ce bestia cobora, dar semnalul lui Daiman le ordonase să nu tragă. Tânărul Lord aşteptase ca Odion să îşi facă apariția. Acum că o făcuse, undeva acolo, în acel roi de nave care debarcau trupele sale de primă mână din *Garda Tunetului*, era prea târziu. Armele cele mai puternice ale lui Rusher erau scoase din joc.

— *Spintecătorul* şi *Sat'skar*[14]! Doar proiectile, numai pe turn!

Cele două batalioane aveau cel mai mare număr de lansatoare de mortiere protonice.

— Nu avem deloc tir dinspre nord, strigă o voce înapoi.

Batalionul *Spintecătorul* se afla pe flancul superior, parțial ecranat de *Spirala Morții* de clădirile *arxeumului*.

— Țintiți în sus şi loviți-i peste! Rusher îşi roti ochii spre cer. Pentru a trece de *arxeum*, aveau să tragă în nori. Se pare că va ploua. Echipajele de arme energetice, țintiți vehiculele şi personalul *Fratelui cel Rău*. Baraj rulant – nu-i lăsați să treacă!

Forțele lui Odion se mişcau, acum, în evantai.

Zburătorii urmau să fie primii care să traverseze, ajungând la *arxeum*, la nave şi la elevi, dacă trupele terestre ale lui Daiman nu ajungeau primele.

---

[14] Sat'skar – tip tradițional de sabie confecționată de Coynite. Din cauza volumului său, acea lamă zimțată mare putea fi mânuită eficient doar cu două mâini, cu efecte devastatoare.

Elevii! Rusher scană urgent câmpul. Adolescenții se desprinseseră din companiile semi-ordonate pe care le organizaseră droizii şi se năpusteau ca o masă nebună înapoi spre nave. *Spirala Morții* încă nu începuse să tragă în direcția lor, dar nu credea că Odion va ezita. Iar angajatorul lui Rusher era cel care îi pusese în această situație.

Şi tu ai fost de acord, ca să-ți salvezi pielea, gândi Rusher. *Stelele să-i ajute.*

La sud, inelele *Spiralei Morții* se aliniau, armele lor dezlănțuindu-şi potențialul mortal.

— Deschide odată focul ăla blestemat asupra turnului, acum!

* * *

Skrra-aakt!

Narsk îşi plie urechile blănoase şi-şi apăsă mâinile pe ele. Echipajul lui Odion nu se deranjase să-i furnizeze o cască, dar atât de aproape de *Spirala Morții*, Bothanul se trezi că îşi dorea dopuri pentru urechi.

— Chiar acolo! strigă Lordul Odion, care stătea în poarta de lansare deschisă a transportorului plutitor.

Privind cu bucurie spre turnul care scuipa foc, îşi trase mai aproape de buze comunicatorul cibernetic ataşat.

— Fă-o! Din nou!

Urmă un alt țipăt strident, pătrunzător, de sus – şi la nord, iar Narsk văzu cum exploda un alt transportor al *Heuristicii Industriale*. Şrapnelul împroşcă solul cenuşiu pe sute de metri în jur, chiar înaintea mulțimii de elevi. Cu o a treia salvă distrugând un alt transportor, elevii prinşi în capcană se întoarseră din nou panicați, curgând ca mercurul înapoi spre *arxeum*.

Excursia s-a terminat, copii, gândi Narsk. *Îmi pare rău.*

Agățat în interiorul uşii, Narsk privi cum Odion scoase un strigăt de luptă zgomotos şi sări la suprafață. Alți membri ai *Gărzii Tunetului* cu armuri similare îl urmară, rămânând la bord doar el, Jelcho şi echipa de comandă.

— Priviți acolo!

Narsk se întoarse să vadă sclipiri de focuri de artilerie care veneau din poziții ascunse pe peretele craterului, departe spre est. Nu erau trupele regulate ale lui Daiman; toți aceia coborau în luptă de pe creasta nordică. Se gândi la mercenarii pe lângă care trecuse la ieşire. *Parte din pregătirile lui Daiman, fără îndoială.* Văzând mai mulți *Tunători* spulberați în fața lui Odion, Narsk îşi spuse părerea.

— Asta e ridicol! Doar ştia ce se află aici jos. De ce nu a bombardat craterul de pe orbită?

— Lordul Odion a vrut să se asigure de prezența *Iritatului* înainte să-l expedieze în vid, spuse Jelcho.

Givinul i se alătură la marginea ferestrei transportorului, cu încheieturile osoase împreunate cu entuziasm. Aproape că avea culoare pe fața lui ciudată, văzu Narsk. *Aproape*. Narsk îl găsea pe Givin nociv – şi insuportabil. Primii dintre *sectanții morții* ai lui Odion, păreau să nu aibă nimic în capete dincolo de dorința de a ajunge să se descompună, odată pentru totdeauna.

— Băieții mei ar prefera ca Stăpânul nostru să ne ucidă, desigur, ciripi Jelcho.

Dar vom accepta cu plăcere să ajungem în vid trimişi de fratele *Morții*[15].

Narsk se holbă la el.

— Ce zici de *amicul blănos* al *Morții*?

— Ce?

— Nimic.

Narsk îşi dorea ceva cu care să-l lovească pe Jelcho în față, fie şi numai pentru a-i îmbunătăți aspectul. Dar Odion îl făcuse pe Jelcho dădaca lui pe toată durata atacului; *stafia* era cea mai apropiată scuză pe care o avea Odion pentru un ajutor. Odion avea cea mai simplă structură de putere dintre toți Lorzii Sith pe care îi întâlnise. Nu existau niciun fel de grad şi nicio regimentație ca la Daiman. Spre deosebire de Daiman, Odion ştia că ceilalți existau – şi se temea de ei. Îi împiedica pe potențialii rivali să se ridice, asigurându-se că toată lumea îi raportează lui. În practică, rezultatul era haosul. Imperiul lui Odion devora lumi ca un melc spațial, fără să folosească finețea, şi adesea nici bunul simț. Cei competenți erau neutralizați sau paralizați. Iar cei mai apropiați de Odion erau cei cărora le păsa cel mai puțin de propria lor supraviețuire, pentru că puțini supraviețuiau mult timp în preajma lui.

Asta funcționase destul de bine pentru Narsk, ca străin. Îi permitea să-i trateze pe subalternii lui Odion aşa cum dorea. Niciunul nu avea vreo putere asupra lui – cu excepția celei de a-i provoca greață.

— Jelcho! strigă unul dintre piloți din spate. *Sabia lui Ieldis* tocmai ne-a apelat. Flota lui Daiman a ieşit din hiperspațiu! Ne angajează forțele chiar acum!

Deci asta era stratagema, gândi Narsk. *Să-l aducă pe Odion aici şi să nu-l mai lase să plece*.

Marginile gurii lui Jelcho se încrețiră, dând un aspect macabru încruntatului său anatomic permanent. Apoi îl îmbrățişă pe Bothan.

— Aceasta este cu adevărat ziua cea mare! spuse el. Şi tu, spion Bothan, ai făcut ca toate astea să fie posibile.

Narsk se retrase din atingerea insipidă.

— Ar fi în regulă dacă aş avea un blaster? Promit că nu voi pleca nicăieri.

* * *

Spirala Morții scuipă din nou, demolând ultimul transportor al *Heuristicii Industriale*. Kerra alunecă în noroi, oprindu-se la timp pentru a evita să fie lovită de resturile în flăcări. Nu fusese bine să vină pe aici. Sperase să adune măcar o parte dintre elevi la bordul uneia dintre nave, dar maşina odioasă a lui Odion nu le lăsase nimic. Gaşca de tineri se împrăştiase, alergând spre suprafața nordică a craterului. Cel puțin războinicii lui Daiman încă nu bombardau câmpul, altfel ar fi fost prinşi la mijloc. În acel moment, Daiman îi lăsa pe alții să lupte. Mai multe grupe de droizi de luptă se năpustiră asupra văii dinspre est, angajându-i pe *Tunătorii* lui Odion – şi apoi mai era şi artileria aceea. Alergând din nou, Kerra mulțumi Forței pentru cei pe care îi avea Daiman pe acea creastă estică. Intenționat sau nu, proiectilele lor îi protejau pe refugiații care fugeau de atacul lui Odion. Dar nu putea dura prea mult. Privind spre sud, văzu că *Spirala Morții* avea amplasamentele estice fixate asupra țintei. Nu va avea suficient timp să intercepteze mulțimea decât dacă…

Focurile de blaster zguduiră brusc pământul din fața ei. Kerra sări în lateral,

[15] Se face referire la cultul morții al lui Odion.

rostogolindu-se pe solul unsuros. Marginea flancului primului val de swoopuri ale lui Odion trecu în zbor, cu trei dintre războinicii în armură desprinzându-se pentru a o înconjura. Parând salvele de blaster cu sabia, Kerra se repezi la cel mai apropiat pilot. Tăind tijele de control din față ale vehiculului, Kerra se roti pe dedesubt, urmărind cum pilotul şi vehiculul se prăbuşesc într-un accident exploziv.

Se învârti iar şi iar, în timp ce ceilalți piloți se apropiau de ea, încercând să o urmărească în timp ce se mişca. Primul, un Rodian, îşi pierdu echilibrul când un proiectil blaster deviat îl doborî de pe scaun; al doilea îşi pierdu capul cu cască în fața sabiei Kerrei. Ignorând valul de vehicule care se îndepărta, Kerra se apropie de Rodianul căzut. Înarmat ca unul dintre *Tunătorii* lui Odion, acesta gâlgâi în agonie când Kerra trecu peste trupul lui pentru a ajunge la motocicleta sa.

— Da, asta e rău, spuse Kerra, redresând ghidonul. Crede-mă, ai murit cu un motiv.

* * *

— *Kellie* este nefuncțională, Comandante!

— La dracu'!

Luminile se stingeau de pe bord una după alta. Acum, cel mai bun batalion al lui Rusher rămăsese fără cele mai puternice arme ale sale.

— Foloseşte-te de *Gweith*, Tun-Badon – şi alătură-te tirului asupra turnului!

Ştia că liderul *Serraknife* nu ar fi primit asta cu plăcere; lansatoarele de rachete de şoc *Gweith* erau unele dintre cele mai lente piese din arsenal, cu un grad de aprindere/dezactivare foarte lent. Puteai să faci o pictură murală a păcii pe ele între două focuri. Dar ştia, de asemenea, că maiorul Tun-Badon s-ar fi pus deja pe treabă.

Între explozii, de pe punte venise vestea că flota lui Daiman sosise şi că angajase forțele lui Odion de pe orbită. Nici că ar fi putut să conteze mai puțin pentru *Diligența*, care făcea tot posibilul să rămână la orizontală cu toate acele explozii.

— Suntem loviți! strigă cineva prin comunicator.

Rusher nu putu distinge semnalul de apel.

— Repetați! Al cui este batalionul acela? Care batalion?

Văzând razele de energie care se lansau din *Spirala Morții*, Rusher îşi dădu seama de răspuns.

Toate batalioanele.

* * *

Semnalul era inconfundabil. Chiar şi în vacarmul bătăliei, Narsk îl simțise şi îl auzise: un bâzâit uşor, în ceafă. Fusese transmis de un mic implant aflat la baza craniului, ascuns atât de bine încât scanările lui Daiman nu-l găsiseră niciodată. Narsk ştiu instantaneu ce însemna semnalul.

Adevăratul său Stăpân îl chema. Trebuia să răspundă. Narsk căută în camera de pregătire a transportorului. Implantul era un simplu dispozitiv de alertă; el trebuia să stabilească contactul. Orice dispozitiv de comunicații ar fi funcționat, atâta timp cât putea ajunge în spațiu. Găsind un aparat de comunicații portabil de

rezervă, şi stând ascuns de ochii echipajului, Narsk se aşează şi îl activă.

Paraziți. Se încruntă. Cel mai probabil, de vină era scutul energetic al *Spiralei Morții*. De când primise veştile despre flota lui Daiman, pilotul nervos parcase mai aproape de baza turnului, pentru protecție. Narsk îşi închipuia că dispozitivul netestat interfera cu transmisiunile subspațiale din interiorul razei sale de protecție. Implantul său primise semnalul – dar, după cum ştia, provenea de la o tehnologie care depăşea chiar şi capacitățile constructorilor lui Odion de a o strica.

Narsk se ridică în picioare, simțind durerea chinului din ultima săptămână. Nu avea de ales. Trebuia să iasă. Strecurând comunicatorul într-un rucsac, se îndreptă spre ieşire. Cel puțin Givinul cel rău nu părea să fie…

— Unde te duci?

Narsk suspină. Nu putea nici măcar să alerge pe câmpul de luptă fără să aibă permisiunea. Întărindu-şi stomacul, Narsk privi direct spre fața Givinului.

— Eu… am decis că ai dreptate, Jelcho. Arătă cu degetul spre exterior, unde Odion şi *Tunătorii* săi alergau printre loviturile de mortier pentru a eviscera infanteria mercenară care cobora de pe dealurile din est. Văzând toate astea, nu-mi rămâne decât să ies şi să iau parte.

— Aş vrea să pot şi eu!

Narsk se holbă la el.

— Păi, de ce nu poți?

Tresărind pe dinăuntru, îl luă pe navigator de brațul chitinos.

— Nu pot, spuse Jelcho. Lordul Odion m-a vrut aici. Dacă operațiunea va eşua, transportorul său va avea nevoie de un navigator.

— Eşec? Ce vrei să spui? Narsk coborî pe suprafața craterului şi făcu semn cu mâna spre măcel. Odion schimbă harta acestui loc. Aceasta este marea confruntare. Şi tu îmi spui că nu vrei să participi?

Ezitant, ca o mireasă melancolică, Jelcho aşează uşor o cizmă pe câmpul de luptă. Apoi urmă un alt picior. Givinul răcni, o respirație plină venind din adâncul carcasei sale osoase.

— Este atât de mult vid.

Nu e nevoie să contribui cu nimic, ciudatule. Apucând o pereche de blastere din transportor, Narsk se întoarse la Jelcho şi îl învârti de umăr. Acolo, la mică distanță, se aflau hangarele deschise pentru speedere de la baza *Spiralei Morții* care gemea.

— Acolo e speederul tău. Aici e arma ta. Trânti blasterul în mâinile Givinului. Revendică nişte *vid*.

Narsk îşi luă noul blaster şi începu să meargă în jurul *Spiralei Morții* spre sud. Ar fi fost mai liniştit şi mai sigur acolo, cu turnul între el şi forțele lui Daiman. Nu avea nicio dorință să-l reîntâlnească. Simțind că cineva se uită la el, Narsk se întoarse. Givinul stătea în picioare, fără vlagă, cu ochii mari.

— Acum ce mai e?

Narsk abia se auzea peste sunetul inelelor rotative şi explozive ale turnului.

— Un lucru ciudat, spionule Bothan, strigă Givinul. Găurile triunghiulare ale ochilor lui Jelcho păreau să se lase puțin în jos. Când ai vorbit mai devreme despre faptul că Odion putea să bombardeze craterul – ai spus *el* în loc de *noi*. Nu este gloria lui Odion şi a ta?

— Taci din gură şi du-te şi împuşcă ceva!

Înainte să te împuşc eu, simți el că vrea să adauge.

* * *

Rusher se uită în jur. Dintr-o dată era destul loc pe navă. Fiecare batalion avea trei observatori dedicați pe platforma de comandă, dar cu *Serraknife*, *Flechette*[16] şi *Sat'skar* scoase din acțiune, observatorii lor coborâseră să se ocupe de operațiunile de recuperare. Nu că cei rămaşi ar fi putut face prea multe. Până la urmă, creasta nu se dovedise a fi un loc atât de bun pentru a se instala. Fiecare impact de pe versant se zguduia în sus prin *Diligență*, aproape desprinzând căştile observatorilor. Iar fumul era atât de gros acum încât nu-şi mai puteau vedea propriile echipe.

Rusher verifică tabloul de comandă de pe balustradă. Afişajul arăta cinci lumini bune, două la nord şi trei la sud. Batalioanele lui încă îşi dădeau toată silința, salvele lor înălțându-se de pe creastă până în vale. Dar forțele lui Odion din *Spirala Morții* îi aveau în vizor. Într-o strălucire orbitoare, o parte din creasta de la nord dispăru, trimițând resturi spre cer. Echipa de comandă a lui Rusher se protejă în timp ce şocul lovi *Diligența*, urmat de o ploaie de pietre. Niciun scut energetic nu putea să facă mare lucru împotriva unei avalanşe din aer.

— Am pierdut *Batalionul Rantok*[17]!

Ignorând căderea de pietricele, observatorul principal al Rantok sări de pe scaunul său înălțat şi îşi urmă ajutorul spre scară. Rusher îl apucă de braț pe cel de-al treilea observator, un tânăr uman.

— Rămâi aici. Acum eşti de veghe la evacuare. Pe partea stângă!

Observatorul cu fața roz, în vârstă de 16 ani, aprobă din cap. Rusher se îndreptă spre cealaltă parte. Misiunea de acum urma să fie cartografierea rutelor optime de întoarcere la *Diligență*. Nu avea niciun rost ca o echipă să se îndrepte înapoi spre rampa de marfă desemnată pentru îmbarcare dacă în cale se afla un crater de impact. Agățat de balustradă, Rusher scană ceața de dedesubt. Nu avea să poată verifica traseele fiecărei rampe; camerele de luat vederi de pe corpul *Diligenței* nu mai funcționau de ani de zile. Dar pe ceilalți îi putea vedea direct. O groapă învolburată se deschisese lângă piciorul grupului trei de pe partea dreaptă. Asta însemna că era terminat. Dar măcar grupul doi din dreapta părea să fie funcțional.

Rusher coborî macrobinoclul şi miji ochii. Beadle Lubboon, cu casca strâmbă şi tremurând nervos, se îndepărta de rampă la bordul şenilatei sale de marfă. Fixată dezordonat de un lanț în spate se afla țeava lungă a lui *Kelligdyd 2-5*, tunul laser încărcat greşit. Recrutul Duros scosese cumva tunul din cală şi îl târa în spate, masa sa lăsând un şanț în pământul vulcanic.

— Puştiule! Puştiule!

Rusher abia îşi auzea propriile strigăte.

Dar începătorul nu părea să fie în toate mințile, după cum arăta. Băiatul se ferea cât de jos putea, în timp ce încă privea peste capota transportatorului. Degetele sale verzi deveniseră palide pe manşa de direcție.

Rusher bătu pumnul în cască. Nu avea nevoie de asta acum!

Dincolo de vale, *Spirala Morții* clipi – şi întreaga *Diligență* se mişcă, ridicându-

---

[16] Flechettes – proiectile sub formă de ace care erau trase din lansatoare de mână.

[17] Rantok – lamă tradițională pentru una sau două mâini, folosită de poporul Ka'hren. Era o sabie de un metru şi jumătate, în care lama dreaptă şi groasă constituia patru cincimi din lungime, iar mânerul din lemn reprezenta restul. De fiecare parte a mânerului era plasată o altă lamă mai mică, orientată în sus.

se efectiv câțiva metri de la suprafață înainte să cadă înapoi la pământ. Înfășurându-şi brațul în jurul balustradei, Rusher privi înapoi. Tânărul observator căzuse peste margine, la fel ca şi doi dintre ofițerii rămaşi care nu fuseseră legați în scaune. Rusher se târî până la balustrada din față şi privi în jos. Fusese o lovitură fulgerătoare, nivelând zona chiar la sud de peronul navei. Dar îşi dădu seama de pe panoul de comandă redundant că scutul energetic al navei dispăruse. Şi ce altceva?

Rusher îşi activă comunicatorul de pe cască.

— Dackett! Ce avem?

Nu primi niciun răspuns de jos. Apelă din nou, doar pentru a auzi o voce pe care nu o cunoştea, de jos de pe creastă.

— *Meşterul* Dackett e plecat!

Rusher înghiți în sec. Uitându-se înapoi la echipa de observatori decimați, se îndreptă spre scară. *Brigada lui Rusher* era înfrântă.

* * *

Călare pe motocicleta speeder ca un fermier pe o bantha, Kerra îi conducea pe tineri înainte. Transportoarele erau în flăcări, iar ea trebuise să-i ducă în partea îndepărtată a uriaşei instalații de *Heuristică Industrială*. Focul de turbolaser se lansa în mai multe direcții din conul morții al lui Odion, inclusiv pe deasupra capetelor elevilor. Acele baraje vizau pozițiile lui Daiman de pe creasta nordică; alte rafale loveau terenul dinspre est, doborând o trupă de droizi de război care atacau.

Totuşi, cea mai mare parte a focului era îndreptată spre cea mai apropiată țintă: pseudo-orașul corporatist din centrul craterului. Unul dintre cele nouă turnuri făcuse implozie şi căzuse deja, ridicând o masă de moloz care ajutase la ecranarea mişcărilor mulțimii de elevi.

Kerra condusese o trupă de Jedi pe Chelloa. Asta nu semăna deloc cu ce văzuse acolo. Erau sute de elevi, poate mai mult de o mie – toți mergând haotic pe pământul noroios care tremura. Îşi ținea sabia ridicată, servind ca un far vizual care îi conducea pe refugiați mai departe. Dar nu exista niciun refugiu. Câteva zeci de elevi, văzând turnurile care se ridicau ale instalației, fugiră spre adăpostul imaginat, doar pentru a se întoarce panicați când se prăbuşi un alt turn din partea de sud.

Şi totuşi, trupele lui Odion năvăliră în față, sfâşiind forțele lui Daiman, care acum atacau fără sens de pe creasta nordică spre *Spirala Morții*. Kerra se plimba înainte şi înapoi prin mulțimea grăbită, străduindu-se să-i împiedice pe cei rătăciți să fie loviți. Unii extratereştrii nu puteau să alerge deloc, văzu ea – şi mulți, precum Tan, puteau merge doar atât de repede cât îi puteau duce picioruşele. Îndreptând exodul spre terenul mai liniştit aflat la jumătatea distanței dintre pozițiile nordice şi estice ale lui Daiman, ea făcu o rază largă cu motocicleta, grăbindu-i pe cei întârziați.

Focurile de armă veniră spre ceafa ei, iar Kerra vră. Unul dintre soldații *Vodran* ai lui Daiman, fără picioare şi sângerând în noroi, zăcea întins pe piept şi trăgea în Kerra cu puşca sa. Kerra apăsă accelerația, doar pentru ca proiectilele să o urmeze, ricoşând în spatele motocicletei.

— Ei te atacă, idiotule! De ce mă ataci *pe mine*?

Văzând copiii alergând în fața ei, Kerra puse vehiculul în marşarier. Fulgerele de blaster trecură pe lângă ea, iar fata se aruncă pe spate şi ateriză pe spatele blindat al *Vodranului*. În timp ce războinicul încerca să se rostogolească şi să-şi

ridice puşca, Kerra țipă de furie şi lovi cu sabia în jos. Retrăgând lama, scrâşni din dinți şi coborî de pe corp. Dezactivându-şi sabia, aruncă o privire înapoi spre creastă. Spera ca Daiman să fie îngropat sub o parte din ea, dar domul de comandă era încă acolo, aproape tachinând-o. Probabil că acum aveau un câmp de energie deasupra taberei. Apoi se gândi la explozibilii pe care se chinuise să-i adune şi să-i transporte prin jumătate din Daimanat – până la uşa din spate a *Creatorului Haosului*.

Explozibili care se află deja în spatele ecranului energetic care-l protejează pe Daiman. Ochii Kerrei se îngustară. *Fă-o*, spuse o voce. *Pune-i capăt*.

Stând lângă locul în care se oprise motocicleta în noroiul cenuşiu, Kerra se imaginează înapoi la dom, cu doar o oră în urmă, ridicând banduliera peste umăr. Ar fi trebuit să termine atunci.

Poți să-l termini. De aici. Termină-l.

Băgând mâna în rucsac, Kerra găsi detonatorul. Confirmând de pe ecran că se afla în raza de acțiune, îşi concentră din nou privirea asupra domului. Într-o singură clipă, toată exasperarea şi toată furia ei se revărsară. Văzu domul aşa cum voia să-l vadă, distrus, cu asupritorul dispărut şi cu problemele ei terminate. Văzu ceea ce văzuse pe *Calea Producătorilor* când distrusese *Colțul Negru*, folosind aceeaşi telecomandă. *În acel moment, văzuse un sfârşit*.

Ceea ce nu văzu – şi nici măcar nu observă – în acel moment, era banduliera ei cu explozibili, încă înfăşurată pe piept, acolo unde se afla de când şi-o pusese fără să se gândească, pe creastă, cu o oră în urmă.

Capitolul 9

— Kerra! Kerra!

Cu degetul mare deasupra butonului roşu de pe detonator, Kerra privi în jos. Printre refugiații mai lenți, o siluetă mică se oprise. Tan Tengo se uita la Kerra, cu ochii negri la fel de înlăcrimați ca în ziua în care se despărțiseră pe Darkknell.

— Kerra, ce faci? Ce cauți *aici*?

Jedi coborî controlul detonatorului. Îşi pusese aceeaşi întrebare de atâtea ori în ultimele câteva săptămâni. Acum şi-o punea din nou – şi aproape involuntar îşi mângâie banduliera înfăşurată în jurul corpului. *La ce mă gândeam?*

— Gah!

Cu o tresărire, Kerra aruncă detonatorul, trăgându-şi mâinile înapoi la piept. Pentru o secundă, în mijlocul tuturor zgomotelor de război, îşi ascultă respirația.

Ce-a fost în capul meu?

Tan păşi spre ea şi luă telecomanda.

— Ți-ai pierdut *chestia*, scânci ea. Eşti… Eşti o Jedi?

Kerra suspină şi îşi îmbrățişă fosta elevă, apoi luă detonatorul înapoi.

— Da, spuse ea, cred că da.

Încă ținând-o în mâini pe Tan care tremura, Kerra se uită înapoi spre *Spirala Morții*. Ştia ce tocmai se întâmplase. Odion îşi folosea abilitățile speciale ale Forței pentru a-i împinge pe alții spre acte de autodistrugere. Fie în numele lui – aşa cum demonstrau acum războinicii săi care atacau –, fie nu. Forțele lui Daiman de pe creastă rupseseră rândurile, împinse la un atac sinucigaş, la fel ca ea. Probabil că era acelaşi mesaj psihic.

— Şcoala noastră – *arxeumul* nostru, strigă Tan. Îl distrug! De ce fac asta?

Se uită spre marea de elevi care începea să se adune într-un colțişor unde peretele nord-estic al craterului se înclina spre interior.

— De ce încearcă să ne ucidă, Kerra? Ce am făcut noi?

— Nimic, spuse Kerra, mânia crescând din nou în ea.

Se uită înapoi la turnul infect al lui Odion, care transforma acum clădirile din centrul *arxeumului* – deci asta era *chestia* – în zgură topită.

— Dar ceea ce am de gând să fac eu acum, ar trebui să îi îngrijoreze pe ei.

Dându-i drumul lui Tan, Kerra se întoarse să vadă un alt motociclist speeder al lui Odion care o ataca, trăgând cu blasterele montate pe cadru. Rămânând pe loc, Kerra ridică pur şi simplu mâinile în aer…

…şi împinse în jos, trântind o greutate invizibilă la pământ. Motocicleta speeder a Odionitului scăpă de sub el, prăbuşindu-l pe podeaua craterului la un metru de picioarele ei. Kerra se îndreptă spre motociclistul amețit şi îi aplică o lovitură răsunătoare în falcă.

Un Givin. Kerra văzuse Givini în timpul incursiunii ei nechibzuite în *Ghimpele*, cu câteva săptămâni în urmă, dar nu avea nicio idee că Odion îi folosea drept carne de tun. Creatura nici măcar nu era blindată dincolo de exoscheletul său natural.

— Ascunde-te în spatele motocicletei mele, Tan, spuse Kerra, făcând vehiculul

Givinului să plutească, apoi îl trase pe călărețul inconştient de brațele sale filiforme. Va dura doar un minut, promit!

* * *

Cu rachetele de şoc urlând deasupra lui, Rusher se forță să se concentreze asupra drumului plin de moloz. Erau mai multe rachete care veneau dinspre *Spirală* decât cele care erau trase în ea, îşi dădu el seama, în proporție de trei la unu. Ori de câte ori se întâmpla asta pentru o perioadă mai mare de timp, bătălia se încheia, chiar şi pentru un artilerist cu echipaj complet. Iar al lui nu era aşa. Se destrămase atât de repede. Mai erau şi alții aici: toți specialiştii din ziua aceea din templul lui Daiman, mai puțin ghinionistul Togorian. Şi totuşi, păreau să sufere chiar şi mai rău. Încă mai vedea nişte focuri slabe venind dinspre poziția Nosaurianului de pe linia de sus, dar nu putea vedea deloc droizii lui Medagazy.

Băieții lui de pe *Diligență* îi spuseseră că Dackett plecase cu o echipă de recuperare pentru a încerca să aducă înapoi orice de la batalionul lui Tun-Badon, de la arme până la Sanyassanul însuşi.

Întotdeauna îngrijorat de raportul de încărcare al navei, gândi Rusher. *Nu lasă pe nimeni în urmă*. Dackett probabil că nu ştiuse că întreaga bucată de creastă a *Batalionului Serraknife* era deja distrusă. Comunicațiile se duseră pe apa sâmbetei, împreună cu disciplina. Asta se întâmpla de obicei cam în acelaşi timp.

Rusher se uită spre o ridicătură a crestei, chiar în față. Formațiunea nu fusese acolo înainte; o mare parte din ceea ce se afla dincolo de ea cedase, iar restul fumega. Înțepând pământul cu bastonul, se propulsă înainte, temându-se de ceea ce avea să vadă de cealaltă parte a prăpastiei.

— Domnule! Domnule!

Rusher rămase cu gura căscată când ajunse pe creasta dealului. Vedea moartea şi distrugerea la care se aşteptase, dar mai rău decât orice văzuse în cariera sa. Dealul şi armele îşi schimbaseră locul, lăsând în urmă câte o scânteie de metal – şi membre organice – răsărind din molozul sfârtecat. Dar ochii lui se fixară pe singurul lucru care se mişca. Şenilata de marfă a lui Beadle Lubboon se târa prin fum, strecurându-se printre craterele de impact. În locul țevii de armă de mai devreme, recrutul Duros înlănțuise în spate o targă improvizată.

— Îl am pe *Meşterul* Dackett, domnule!

— Văd asta!

Uitând de durerea din picior, Rusher se repezi în jurul şenilatei spre targă. Dackett era acolo, cu hainele însângerate şi sfâşiate.

— L-am văzut când am trecut peste deal cu arma, domnule! vorbi Beadle din față.

Rusher îngenunche lângă targă. Uitându-se în spate, văzu o urmă lungă crestată în pietriş şi şerpuind în afara vederii. Se îndoia că repulsorlifturile puteau face față acestui teren.

— E o călătorie cam accidentată, Ryland.

Dackett apucă gulerul lui Rusher cu mâna dreaptă vânătă.

— Împuşcă-mă, Brigadiere, înainte să mă omoare *el*!

Rusher se uită la celălalt braț al lui Dackett. Era jos, lângă picioarele lui, aşezat la capătul târgii.

— L-am adus eu însumi înapoi, tuşi Dackett. Să nu laşi niciodată nimic în urmă...

O altă explozie de turbolaser lovi creasta, mai jos. Aruncându-şi bastonul la o parte, Rusher se căţără înapoi pe şenilatul de marfă. Deschise un compartiment în interiorul uşii vehiculului şi scoase o trusă medicală.

— Oh, aici era, spuse Beadle, încă îngheţat în faţa manşei de control.

— Acolo era, spuse Rusher, târându-se înapoi.

Rusher găsi un loc în faldurile gâtului lui Dackett şi îi injectă un analgezic. Ameţit, veteranul bâigui, cerându-şi scuze pentru că părăsise nava.

— Am îmbătrânit prea mult, cred – îmi asum riscuri pe care nu ar trebui să mi le asum.

Rusher se uită în jur. Se părea că toată lumea din echipă se purta ciudat astăzi. Inclusiv băiatul Duros. Ceva nu era în regulă cu Gazzari. Trebuiau să plece cât mai repede de aici.

— Dă-mi o mână de ajutor, puştiule!

Smulgându-şi degetele de pe manşa de control, Durosul sări de pe scaun şi se împletici pe sol. Împreună cu Rusher, ajută victima greoaie să se ridice pe scaunul pasagerului şenilatei.

— Nu uitaţi de braţ, ordonă Dackett ameţit.

— Da, domnule. Adică, nu, domnule, spuse Durosul.

Cu Beadle cocoţat stângaci pe capotă, Rusher se aşeză pe scaunul şoferului şi întinse mâna spre manşa de comandă. Amprentele degetelor recrutului erau acolo, intrate adânc în plastoid. Rusher clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Îl purtase pe Dackett cale de o jumătate de kilometru prin cel mai accidentat teren de pe creastă, sub focul inamic.

— Puştiule, ce te-a apucat să vii până aici ca să-l iei?

Durosul se uită în jos, stânjenit.

— Era singura persoană pe care o cunoşteam, domnule.

Rusher râse, nervos – dar numai pentru o clipă. Trecând de muchia dealului, îşi văzu cele mai mari temeri realizate. Înainte să părăsească *Diligenţa*, anunţase o retragere generală, folosind batalioanele cele mai apropiate de navă, de o parte şi de alta, pentru a ecrana mişcările forţelor care veneau de mai departe. Dar resturile în flăcări împrăştiate în faţă erau tot ce mai rămăsese de la cei care făcuseră ecranarea şi de la cei protejaţi.

— Starea echipamentului!

— Un batalion la bord, pocni răspunsul prin comunicator. Două încă afară şi câţiva rătăciţi, la nord şi la sud...

Rusher nu putu auzi restul. De departe, de pe podeaua craterului, *Spirala Morţii* trase iar şi iar, bancurile de turele de la diferite niveluri vizând totul de-a lungul peretelui craterului. Nu aveau încă *Diligenţa* în vizor; Rusher se îndoia că o puteau vedea, cu tot praful şi cenuşa din aer. Dar făceau o treabă excelentă în a elimina orice forţă de-a lui care încerca să se întoarcă la navă. Singurul refugiu posibil pentru rămăşiţele brigăzii ar fi putut la fel de bine să fie la ani lumină distanţă.

Şi care este viteza mea maximă cu şenilata? Patru kilometri pe oră? Rusher se ridică în scaun şi se încruntă. Nu exista nicio cale de trecere. Pentru nimeni.

— Nu se pot spune prea multe despre faptul că lucrezi pentru *Creatorul*

Universului, mârâi el, aşezându-se şi băgând vehiculul în viteză. Nu există miracole!

* * *

Ghemuit în spatele cadrului unui speeder prăbuşit, Narsk se uită la unitatea de comunicații. Şi apoi se uită din nou. Ce sincronizare. Acesta ar fi fost cel mai ciudat lucru care s-a întâmplat vreodată în istoria războiului organizat – sau chiar a războiului dintre Lorzii Sith. Dar mesajul pe care îl primise din spațiu era clar – la fel ca şi misiunea lui. Avea un semnal de trimis către combatanții de pe Gazzari. Odion… şi Daiman.

Avea codul de acces. Trebuiau să-l creadă pe cuvânt. Dar, uitându-se la *Spirala Morții* care arunca energie asupra forțelor tot mai puține de pe peretele craterului, Narsk se întrebă dacă vreunul dintre cei prezenți va auzi mesajul său. Căutând, găsi un macrobinoclu lângă cadavrul pilotului Odionit al speederului. Chiar dacă *Spirala Morții* nu crea interferențe, oare Odion şi Daiman vor asculta?

Scanând câmpul, îi găsi. Erau greu de ratat. Daiman stătea pe o platformă de zbor pe creasta nordică a craterului, cu sabia aprinsă. Forțele sale proprii erau adunate dedesubt, un amestec de soldați şi de blestemați de *Corectori*, care îşi mânuiau propriile arme. La mai puțin de un kilometru distanță, *Tunătorii* lui Odion năvăleau spre ei, după ce rupseseră ambuscada. Odion însuşi călărea deasupra lor, purtat de un schif. Fulgerele de Forță scânteiau din mâinile *Distrugătorului* în timp ce se apropia de confruntarea mult dorită.

Nu, cu siguranță nu vor asculta, gândi Narsk. Şi probabil că nici cei din bătălia spațială care se desfăşura deasupra nu-i vor auzi chemarea. Întoarse macrobinoclul spre est, unde *arxeumul* scump fusese redus aproape în întregime la zgură. Nu avea să mai dureze mult până când *Spirala Morții* avea să găsească masa de refugiați, care fugeau spre est…

Narsk clipi. Nu era nicio greşeală: vedea o sabie de lumină verde. Fata Jedi. Era călare pe o motocicletă speeder având cu ea mai mulți copii şi dirijând traficul.

E nebună. Părul negru venea şi pleca, în timp ce ea îşi alterna privirea între copii şi *Spirala Morții*. Dar nu se uita la înălțimile impunătoare, care acum trăgeau fără rezultat spre platforma ecranată a lui Daiman. Mai degrabă, se uita spre ceva mai aproape de ea. Narsk îşi mută privirea spre stânga, peste o întindere nesfârşită de noroi plin de trupuri. Odioniții curățaseră întreaga zonă din jurul platformei conice de arme, zona fiind acum traversată de o singură motocicletă speeder. Venind dinspre poziția fetei Jedi, zburătorul cenuşiu se deplasa pe sub scutul energetic, pe un curs direct spre hangarele speederelor din *Spirala Morții*. Narsk se concentră.

Jelcho.

Givinul inconştient era prăbuşit peste ghidonul motocicletei speeder, care se deplasa cu viteză maximă, cu acceleratorul blocat. Mişcându-şi luneta, Narsk văzu că Jelcho era ataşat de vehicul de ceva întunecat. O bandulieră, căptuşită cu pungi mici, argintii. Chiar înainte ca motociclistul neajutorat să ajungă la turn, Narsk scană înapoi peste crater pentru a vedea o imagine din trecut: Kerra Holt, strângând ceva. Detonatorul său.

Narsk se aruncă în spatele caroseriei înclinate a speederului. *Asta va fi rău*.

* * *

Baza *Spiralei Morții* dispăru cu o străfulgerare orbitoare, spulberând structura masivă. O crăpătură sfărâmicioasă emană din epicentru, zguduind podeaua craterului şi aruncând în aer eşaloanele cele mai din spate ale lui Odion. La nord, valul exploziei îi doborî pe ambii Lorzi Sith de pe *purtătorii* lor aerieni, aruncându-i violent pespre găştile proprii de jos. Cutremurul îi aruncă la pământ pe toți ceilalți din crater – chiar şi pe elevii adunați lângă peretele de nord-est.

Kerra se uită înapoi cu teamă. Îi îndepărtase destul de bine de zona exploziei, dar turnul inelar se rupea în bucăți în timp ce se prăbuşea, aruncând schije în toate direcțiile. Apoi, văzând că dărâmăturile nu se apropiau de copii, Kerra se lăsă înapoi pe bicicletă şi zâmbi uşor.

Uzina lui Daiman produsese nitritul de baradiu care fusese folosit împotriva lui Odion. Tocmai îl folosise aşa cum fusese destinat, dar într-un mod pe care aşa-zisul *Creator* nu şi-l imaginase niciodată!

* * *

— Ce naiba a fost asta?

Chiar şi Dackett, în ceața sa indusă de medicamente, simțise cutremurul care zgudui cadrul şenilatei de marfă.

— Miracolul nostru, spuse Rusher, cu gura uscată.

Turelele care trăgeau spre creastă se învârteau acum cu adevărat în spirală, mult dincolo de marginea craterului. Fără să aştepte să se stingă ecourile, îşi duse microfonul căştii la buze.

— Ăsta e semnalul nostru. Toate unitățile, adunați tot şi îmbarcați-vă!

Reactivând şenilata de marfă, Rusher se uită înapoi la stâlpul de foc şi se miră.

De unde a scos Daiman trucul ăsta?

Alte momente ca acesta şi ar fi devenit el însuşi un credincios!

* * *

Narsk se strecură de sub corpul speederului. Unda de şoc ridicase vehiculul şi îl aruncase în peretele sudic al craterului, luându-l şi pe Narsk în trecere. Bothanul se trezi cu capul în jos pe scaunul din față, planşa de bord zdrobită fiind cea care primise cea mai mare parte a impactului.

Clătinându-se pe picioare, înjură. Totul îl durea din nou – dar îşi alesese momentul potrivit pentru a răspunde la apel. *Spirala Morții* se prăbuşise în propriul său rug funerar metalic, un vulcan în miniatură adăugat la peisajul lui Gazzari. Jelcho îşi găsise *vidul*, mulțumită fetei Jedi.

Păcat că plăcerea nu a fost a mea, gândi Narsk, îndepărtându-se cu greu. *Să-l trimit pe orbită.*

Găsi unitatea de comunicații nu departe de epavă. Carcasa era crăpată, dar în rest părea funcțională. Narsk o activă. Putea să facă un apel. Şi poate că acum, Lorzii Sith ar putea chiar să-l asculte.

* * *

Kerra stătea pe motocicletă, cu sabia îndreptată înainte, în timp ce zbura deasupra grupului de copii. Striga într-o parte şi în alta în toate limbile pe care şi le amintea; pe spătarul scaunului, micuța Tan făcea acelaşi lucru.

— Spre est! Spre dealuri!

Lorzii Sith din spate îşi încetaseră momentan lupta pentru a se regrupa, dar în cele din urmă aveau să-şi revină – iar învingătorul avea să aibă elevii. Refugiul nu putea exista acum decât într-un singur loc, îşi dădu seama Kerra. Ceva trebuia să fi adus toți acei droizi de război şi tunuri la luptă.

— Kerra, există o cale!

Kerra mulțumi Forței pentru vederea ascuțită a Sullustanei. Bombardamentul prăbuşise creasta pe alocuri, dar unele dintre căile nivelate pe care droizii de luptă le pavaseră pentru a ajunge la fundul craterului rămăseseră vizibile. Nu-şi putea da seama ce se afla deasupra în fum, dar trebuia să fie mai bine decât să rămână aici.

— Toată lumea, urcați!

* * *

Meşterul navei era în siguranță la bord. Rusher îi privise pe recrutul Duros şi pe Dackett urcând pe rampă înainte să se întoarcă la suprafață.

Batalioanele *Coyn'skar* şi *Zhaboka*[18] se întorseseră deja; în mod uimitor, cu majoritatea echipamentelor lor. Dar *Batalionul Spintecătorul* era încă acolo, venind din poziția cea mai nordică prin mizeria prin care se rătăcise Beadle. *Spirala Morții* dispăruse, dar nu şi forțele lui Odion. Rusher avea să aştepte cât de mult putea, dar nicio secundă mai mult.

Se uită în jos. Gazzari fusese un dezastru, la fel ca Serroco. Întotdeauna îşi dorise o bucată de istorie militară. Acum o avea – dacă cineva supraviețuia pentru a povesti despre asta. Avusese trei mii de soldați sub comanda lui în acea dimineață. Dacă ar mai fi rămas o mie, ar fi fost uşurat.

Nu, nu uşurat. Nimic nu va vindeca această rană. Avusese noroc, până acum. În toți aceşti ani, niciodată nu avusese parte de o asemenea distrugere, până astăzi. Atât de mulți dispăruseră. Tun-Badon, şi *Batalionul Serraknife*. *Sat'skar*. *Dematoil*. Şi acum Dackett se lupta pentru viața lui. Rusher nu avea cum să-şi revină din asta, nu ca un artilerist cu doar jumătate de…

Prin praful învolburat, Rusher văzu tunurile lungi *Kelligdyd* deasupra pliului nordic al crestei. *Spintecătorii* reuşiseră! Rusher tropăi înainte, păşind prin moloz în timp ce armele treceau peste înălțime pe repulsorlifturile lor. Încântat, Rusher mângâie spatele soldaților dezorientați şi loviți care alergau alături de arme.

— Încărcați, băieți! Alegeți orice rampă de marfă. Avem opt, nu…

Se opri. Stând pe creasta formațiunii prăbuşite, Rusher văzu o mulțime. Elevii din transportoarele *Heuristicii Industriale* se adunau pe deal, inundând forțele sale.

Rusher se dădu înapoi, ridicându-şi bastonul într-o încercare zadarnică de a le bara calea.

— Ce-i asta!

Tinerii şi adolescenții din practic toate speciile din Daimanat trecură pe lângă el, revărsându-se pe deal spre *Diligență* şi spre cele opt rampe, care aşteptau.

---

[18] Zhaboka – armă tradițională de luptă corp la corp folosită de Zabraki, asemănătoare unei sulițe, dar având câte o lamă la fiecare capăt al mânerului lung al armei.

Uimit, Rusher privi spre unul dintre artileriştii săi blindați, o femelă, care făcea tot posibilul să se mențină în mişcare.

— Zeller! Tu i-ai adus pe aceşti copii?

— Negativ, domnule Brigadier. Au venit cu *ea*!

Rusher se uită înapoi la orizont. În spatele lor se afla o femeie umană îmbrăcată în maro, pe o motocicletă speeder, care îi împingea din urmă pe refugiați. Tânără, dar mai în vârstă decât majoritatea studenților – şi ținea în mână o sabie de lumină. Zeller îşi ridică arma de la şold şi făcu un gest spre rampele navei.

— Vreți să-i întoarcem înapoi?

Santinelele lui Rusher stăteau la rampe, ținându-şi puştile în mână şi privind alarmați spre el pentru a primi îndrumări. Elevii erau aproape de navă.

Rusher îşi scoase casca şi îşi frecă ochii.

— Cred că suntem depăşiți numeric.

Nu se aştepta sincer ca soldații lui să întoarcă din drum nişte copii care fugeau dintr-o zonă de război. Dar femeia de pe bicicleta speeder era o cu totul altă poveste.

Rătăciții fiind cu toții în fața ei, tocmai îşi dezactivase sabia de lumină.

— Bine, spuse Rusher.

Aruncându-şi casca la pământ, începu să mărşăluiască pe deal spre ea, flancat de Zeller şi de trei dintre colegii ei de echipaj. Refugiații care alergau se despărțiră, pur şi simplu, curgând în jurul lui, dar Rusher îi ignoră.

— Opreşte-te acolo! Cine eşti? Ce încerci să demonstrezi?

— Şi tu eşti…?

Vocea femeii era răguşită, asortată cu trăsăturile ei întunecate.

— Jarrow Rusher. Brigadier Rusher. Arătă cu degetul în josul dealului. Aceea este nava mea.

— Aha. Kerra Holt, zise ea, coborând de pe bicicletă. Arătă în aceeaşi direcție, spunând: Aceea este acum nava *noastră*.

— Pe naiba este, spuse Rusher. Despre ce vorbeşti?

— Cum adică, despre ce vorbesc? zise Kerra, ridicând-o pe tânăra Sullustană de pe bicicletă. Ar trebui să fie evident.

Aruncă un deget peste umărul drept, spre podeaua craterului. Focurile de blaster începuseră din nou, cu forțele personale ale lui Daiman şi Odion angajându-se direct.

— Voi sunteți aici. Noi suntem aici. Plecăm împreună.

— Suntem un vehicul militar în misiune, zise Rusher, încercând să-i blocheze calea.

— Nu mai este cazul, răspunse ea, trecând pe lângă el.

Soldații lui Rusher, de o parte şi de alta a lui, începură să se mişte, dar el porni primul, urmând-o pe tânără.

— Nu cred că înțelegi, fată. S-ar putea să nu avem loc pentru… câți ai aici?

— Nu am avut timp să-i număr.

Nici eu nu am avut. Rusher aruncă o privire către *Diligență*. Mulțimea ajunsese la rampe, urcând în flux pe toate, trecând pe lângă tunurile care aşteptau afară ca să fie încărcate. Femeia se opri, privind fix corpul principal al navei cocoțat deasupra celor două compartimente pentru marfă.

— Mie mi se pare că este o nava de pasageri.

— A fost!

— Bine, spuse ea, ajustându-şi rucsacul. Acum este din nou.

Rusher o apucă de geacă. Pielea era uzată şi murdară, mânjită – aşa cum era şi ea – de cenuşă. Ochii rotunzi intenşi îl priviră. Nu avea irisurile aurii perverse ale Lorzilor Sith, dar erau la fel de strălucitori.

— Nu vreau niciun Sith pe nava mea!

— Ți se pare că arăt ca un Sith?

— Arăți ca o nebună. Ajunge!

Kerra se smulse din strângerea Brigadierului.

— Ai văzut mulți Sith care poartă săbii de lumină verzi?

— Depinde pe cine omoară!

Rusher cunoştea o mulțime de Sith care le colecționaseră, pe vremea când Jedii erau încă activi pe aici.

Pipăind cu degetul arma ei neaprinsă, femeia se opri şi studie fața lui Rusher.

— Tu lucrezi pentru Daiman. Te-am mai văzut înainte – în palatul lui.

Rusher se holbă la ea.

— Nu-mi pot imagina cum.

— Nu, probabil că nu poți, spuse ea. Privind rândurile de elevi care urcau pe rampele de acces în *Diligență*, îi făcu semn fetei Sullustane să vină lângă ea. Aceşti copii sunt de pe teritoriul lui Daiman. El i-a adus aici.

— Ştiu.

— Ei bine, acum poți să-i scoți de aici, spuse ea. Înainte să fie ucişi.

— Îi înțeleg. Dar noi suntem aici doar pentru a oferi sprijin de foc împotriva lui Odion, spuse Rusher, îndreptându-se. *Chiar ar fi trimis Daiman pe cineva să îl testeze în mijlocul unui război?* Nu avea de gând să se lase prins. Nu am venit aici pentru a evacua civili.

— Nu păreți să oferiți prea mult sprijin de foc. Arătați de parcă ați pleca.

Femeia făcu un gest dincolo de mulțime, unde soldații rămaşi din *Batalionul Spintecătorii* îşi dezmembrau piesele de artilerie. Întorcându-se înapoi, se apropie de Rusher. Față în față cu el, îl privi intens în ochi.

— Uite, i-ai de aici oricum. Ştii deja: dacă Daiman aprobă, îți va spune că asta a fost intenția lui de la început.

Rusher clipi. *Chiar l-a întâlnit pe Daiman cu adevărat.* Femeia avea abia jumătate din vârsta lui, poate puțin mai mult. Ce căuta ea aici? Nu era unul dintre oamenii lui Daiman, nu îmbrăcată aşa. Şi era îngrijorată de copii?

Oare chiar poate fi o Jedi?

Kerra se îndepărtă spre locul unde Sullustana îi ajuta pe cei mai mici refugiați să urce rampa de încărcare. Aparent mulțumită de mişcarea lor, îşi întoarse privirea spre Rusher.

— Uite, dacă nu mă vrei la bord, rămân. Aruncă o privire spre mulțimea care urca. Dar ia-i pe ei de aici.

Un sunet strident de sus preîntâmpină răspunsul lui Rusher. Prin norii învolburați care începeau acum să-şi verse ploaia poluată, văzură umbre tot mai întunecate. Multe umbre. Umerii lui Rusher se lăsară în jos.

— Şi acum ce mai e? Locul ăsta e mai aglomerat decât un port spațial!

— Nu te înşeli, spuse Kerra, arătând în sus.

Două nave de război uriaşe se iviră din nori, coborând spre capetele opuse ale craterului. Rusher recunoscu una ca făcând parte din forța de atac a lui Daiman, iar

cealaltă purta un simbol Odionit. Despărțite de doar câțiva kilometri, cele două nave plutiră deasupra craterului. Stăteau una în fața celeilalte – şi aşteptau.

— Ăsta... nu pare a fi sprijin aerian.

— Nu, spuse Kerra, muşcându-şi buza. Ceva s-a schimbat.

— Nu s-a schimbat suficient. Căutându-şi fără succes casca, Rusher scormoni în buzunar după comunicatorul de rezervă. Novallo, suntem în stare să ne mişcăm?

Inginerul său cu gura spurcată răspunse cu mai multe epitete referitoare la noii oaspeți din căile de acces.

— Voi lua asta ca pe un da. Porniți-o. Se întoarse spre Zeller. Împinge-i pe toți în navă şi spune-le să se adăpostească.

Rusher se întoarse să o vadă pe Kerra îngenuncheată lângă Sullustană.

— Nu-ți face griji, Tan. Acest om te va scoate de aici. Apucă mâinile mici ale fetei. Voi găsi şi eu o cale de ieşire de aici.

— Da, puştoaico. Nu-ți face griji. Va găsi, zise Rusher. Aruncându-şi bastonul pe rampă, o luă pe Tan şi se adresă echipajului rămas la sol. Lăsați echipamentul. Urcați-i pe refugiați!

Kerra zăbovi afară, privindu-l pe Brigadier şi încărcătura lui decimată şi contorsionată cum dispăreau pe rampă. Respirând adânc, se întoarse să se uite la noii sosiți care se aşezau în crater.

— La ce te holbezi? Rusher stătea pe rampă. Am spus că vei găsi o cale. Poate că eşti sinucigaşă ca un Odionit, dar cu siguranță nu lucrezi pentru Daiman. Arătă cu degetul. Haide. Adu un copil cu tine!

* * *

Narsk se uită la navele Sith care coborau şi zâmbi. Îşi trimisese apelul, aşa cum i se ordonase – şi ei îi auziseră cu adevărat mesajul. Acum, evenimentele se puseseră în mişcare; bătălia de la Gazzari se va încheia mult diferit decât îşi imaginaseră Odion sau Daiman.

După ultimele două săptămâni, era plăcut să fie el păpuşarul de data asta.

Îndreptându-se spre unul dintre transportoarele lui Odion, îşi aruncă privirea peste câmpul de luptă ploios. Atât de multe vieți. Atât de mult material. Cadavrele şi epavele aveau să fie în curând doar un alt strat în mocirlă. Era foarte bucuros că pleca. Ar fi fost o chestiune simplă să se întoarcă la *Sabia lui Ieldis*.

Dar asta ar fi pus capăt şederii sale aici. Studiase schemele navei amiral a lui Odion în timp ce se aflase la bord, mai devreme. Odată ce s-ar fi întors la bordul ei, o navă de vânătoare cu capacitate hiperspațială, de o singură persoană, i-ar fi fost la îndemână.

Şi apoi, ar fi plecat spre *adevăratul* său Stăpân.

Capitolul 10

— Ceva nu e în regulă!

De fapt, erau destul de multe lucruri greşite, din punctul de vedere al Kerrei pe *puntea* Diligenței. Pentru o navă de război, puntea de comandă arăta ridicol. Ea glumise afară despre fuzelajul principal care semăna cu o navă de pasageri. Acum, înăuntru, putea vedea că exact asta era. Scaunele elegante de pe puntea de comandă purtau emblemele unei linii de croazieră din coloniile Republicii; judecând după ele, compartimentul echipajului de pe *Diligență* îşi începuse în mod evident viața ca parte din *Vichary Telk* din Devaron. Cum ajunsese aici, transportând artilerie pentru Sith?

Dar nu asta era problema care o făcuse să deschidă gura pentru prima dată de când ajunseseră pe orbită. Stând pe covorul de pluş foarte bătătorit de cizmele de luptă, Kerra studie conflagrația care făcuse ravagii în afara ferestrei. Navele capitale uriaşe ale lui Odion concuraseră cu distrugătoarele mai mici şi flotele de nave de luptă cu două locuri ale lui Daiman pentru controlul asupra lui Gazzari; după numărul de resturi în flăcări, bătălia făcea ravagii de ceva vreme. Şi, judecând după loviturile la limită pe care le experimentase *Diligența* în timpul ascensiunii, era clar că niciuna dintre părți nu era dispusă să cedeze un metru cub de spațiu în favoarea celeilalte.

Atunci de ce li se permisese celor două crucişătoare mari, cele care sosiseră în timp ce *Diligența* îi încărca pe copii, să coboare mai devreme, nestingherite?

În timpul decolării, se dusese la una dintre ferestrele inferioare, sperând să vadă rezultatele luptei dintre Daiman şi Odion, amânat de distrugerea *Spiralei Morții*. În schimb, văzuse crucişătoarele singuratice Odionit şi Daimanat apropiindu-se şi mai mult de suprafață, fără ca nimeni să tragă în vreunul dintre ele. Şi nu văzuse niciunul dintre semnele care să indice confruntarea finală, între frați.

Kerra coborî treptele moi până la zona de comandă. Locul era ridicol. Aici nu exista nicio configurație tactică; puntea fusese proiectată astfel încât turiştii să se poată plimba în jurul perimetrului punții şi să privească în spațiu – sau în jos pentru a-i observa pe căpitan şi echipajul său făcându-şi treaba, ca nişte figurine într-o expoziție de muzeu. Îl găsi pe Rusher acolo, aplecat asupra unui coleg de echipaj şi părând în totalitate uimit.

— Căpitane, ceva nu e în regulă!

— Da, aşa este, spuse Rusher. Dar sunt un Brigadier. Fără să-i ceară voie, Rusher trecu pe lângă Kerra şi apoi pe lângă o altă stație de comandă. Grădina zoologică este închisă. Vizitați-o când nu suntem urmăriți.

— Urmăriți? Designul navei făcea imposibil să se vadă spre partea de pe punte, iar Kerra nu observase nimic care să semene cu o hartă tactică. Adică, de Odion?

— Adică, de toată lumea, spuse Rusher, ridicând privirea spre ea. Iluminat de ecranele de dedesubt, părea mai în vârstă decât îşi amintea ea. Luptătorii lui Odion cred că suntem cu Daiman. Ceea ce am fost – doar că Daiman nu se aştepta ca noi să ne retragem, aşa că navele pe care le-a adus nu ştiu ce suntem, spuse el. Îşi scutură sudoarea de pe moțul scurt de păr castaniu. Chiar nu este nimeni care să se

ocupe de controlul traficului în acest moment.

— Tocmai au doborât *Fără Milă*, raportă navigatorul său Mon Calamar.

— Vezi? tresări Brigadierul. Nu suntem doar noi vizați. Era un transportor de infanterie. Toate trupele neregulate care au coborât de pe creastă îşi primesc partea.

Kerra se întoarse pe scări până la fereastra uriaşă de observație de pe dreapta. Bătălia era orbitoare, aproape prea mult pentru ca mintea umană să poată procesa. Turiştii lui *Vichary Telk* nu văzuseră niciodată o privelişte ca aceasta de aici. Cu *Diligența* care efectua manevre de evitare, era dificil să găseşti un punct de referință stabil. Cu excepția unuia singur…

— Aşteaptă, spuse ea. Mijind ochii, Kerra văzu o mică flotă de nave plutind în nebuloasa de lângă soarele lui Gazzari. Cine sunt ăia de acolo?

— Trupele Lordului Bactra, spuse Rusher, uitându-se din nou pe ecrane. Ei au livrat *arxeumul*. Fostul… *arxeum*.

— Şi Odion îi ignoră?

Rusher se întoarse cu fața la ea.

— Eu nu dau lecții de istorie, să ştii. În spate, cineva din echipajul său îşi înăbuşi un chicotit. Rusher se uită înapoi şi rânji. Nu acum, în orice caz.

Kerra rumegă cele auzite. Ceea ce văzuse se potrivea cu ceea ce ştia din informațiile Republicii: Bactra avea afaceri cu ambii frați. Oricare ar fi fost înțelegerea dintre el şi Daiman, era puțin probabil ca el să se implice în luptă – şi, de asemenea, ei l-ar fi lăsat în pace. Asta era!

— Mergeți acolo, spuse Kerra, arătând spre forțele lui Bactra. Poate că ne putem ascunde printre neutri.

— Poate că ne vor adopta şi ne vor lua acasă, spuse Rusher, dându-şi ochii peste cap. Apoi îşi aruncă mâinile în sus. Fă-o, îi ordonă el timonierului său.

Diligența se cutremură, înclinându-se spre dreapta atât de repede încât Kerra trebui să se sprijine de fereastră. Ascultând geamătul metalic în timp ce nava se clătina, privi în jos la compartimentul colosal de marfă care servea ca picior drept al navei şi se întrebă dacă va rămâne ataşat.

Orice constructor de nave din Republică ar fi spus că era o prostie.

— Suntem gata, domnule Brigadier! vorbi navigatorul.

Rusher îşi ridică privirea şi văzu focuri laser albastre trecând pe lângă fereastra din stânga. O secundă mai târziu, un foc portocaliu trecu pe lângă fereastra de pe partea Kerrei.

— Cine trage în noi?

Mon Calamariul ridică privirea.

— Amândoi, domnule.

Câteva dintre navele lui Odion şi Daiman se desprinseseră pentru a-i urmări spre nebuloasă.

— Turela din spate?

— Este avariată în bombardament, domnule.

Rusher ridică din umeri şi urcă treptele.

— Nu va mai dura mult, spuse el, privind în jos.

Navele lui Bactra se aflau în față, foarte aproape – dar nu vor ajunge niciodată acolo în ritmul ăsta. *Diligența* nu avea viteza sau scuturile necesare pentru a supraviețui unei confruntări.

— Asta e o nebunie! Uitându-se la Rusher, Kerra făcu semn cu mâna spre

fereastra din spatele ei. O altă rază lumină spațiul de afară. Puteți lupta! Nava asta e plină de arme!

— Armele acestei nave se află pe paleți în cală, doamnă, spuse Rusher, aruncând o privire. Apucând-o de braț, o întoarse brusc cu fața spre exterior. Acele țevi de arme de acolo sunt doar marfă – şi jumătate dintre ele au dispărut.

Fața Kerrei căzu în timp ce se uita spre locul spre care arăta el.

— Tunul nostru de la pupa nu mai funcționează. Ne rămân câteva tunuri fixe bune pentru sfărâmatul asteroizilor, care trag doar în față, spuse el. O salvă de proiectile răsună prin navă, făcându-l pe Rusher să se întindă spre un suport vertical. Ne-au prins. Încetinim pentru o secundă ca să ne întoarcem…

Kerra privi în gol la pupitrul de control. Trebuia să fie ceva ce putea face – dar mintea ei, care de obicei era plină de idei, nu reuşea să producă nimic. Privind înapoi, îl văzu pe Brigadier. Cu brațele încrucişate, Rusher se sprijinea de coloană şi se uita pe fereastră la restul navei sale. Rafalele laser se apropiau acum, oglindindu-se în luciul de pe fereastră.

— Mulțumesc. Pentru… pentru că ne-ai adus până aici, spuse ea.

El nu se uită înapoi.

— Îmi pare rău că nu ți-am putut scoate copiii de aici.

Kerra începu să facă un pas spre fereastră.

— Nu sunt chiar copiii mei…

Kerr-rraannng! Priveliştea din afara ferestrei se schimbă brusc, focurile de laser şi nebulozitățile devenind oțel negru şi lumini roşii stridente. *Diligența* se legănă violent, aruncându-i atât pe Kerra, cât şi pe Rusher înapoi în peretele etanş.

— Ne-au lovit!

— Nu, spuse Rusher, ridicându-se în picioare, uitându-se la tavanul său. Ne-au *încadrat*!

Kerra i se alătură înapoi la fereastră. Navele de luptă întunecate ale lui Odion zburau în dreapta, abia trecând pe lângă corpul *Diligenței*. În stânga, navele de vânătoare cu trei spire ale lui Daiman trecură în viteză. Trăgând… trăgând înainte.

— Nu ne țintesc pe noi, spuse Kerra. Trag în navele lui Bactra!

Lui Rusher îi căzu maxilarul. În față, în nebuloasă, două dintre crucişătoarele în formă de semilună ale lui Bactra tocmai izbucniseră în flăcări.

— Ce naiba…

— Mesaj primit, anunță operatorul de comunicații din spate. Prin holoramă!

Dintr-o dată, imaginea holografică a lui Daiman era lângă ei, fluorescentă în întuneric.

— Toate unitățile neregulamentare să mă asculte. Această operațiune a intrat într-o nouă fază…

Rusher clătină din cap.

* * *

— Ce… tocmai s-a întâmplat?

Puntea era tăcută.

Mesajul fusese la fel de laconic ca şi cel de pe terenul de paradă, cu câteva zile în urmă. Daiman ordonase *Diligenței* – şi, presupunea Rusher, oricărui alt mercenar care supraviețuise la Gazzari – să urmeze o anumită rută hiperspațială.

Rusher o văzu pe femeia războinică cocoțată în cel mai îndepărtat punct din față pe puntea de comandă, îngenuncheată în timp ce studia nebuloasa din față. Nu mai rămăseseră prea multe de văzut – în afară de resturi.

Forțele lui Daiman şi ale lui Odion sfâşiaseră împreună flotila surprinsă a lui Bactra, distrugând jumătate din ea în mai puțin de un minut. Cea mai mare navă a lui Bactra şi ceilalți supraviețuitori săriseră brusc în hiperspațiu, urmați de câteva dintre navele capital ale fraților care se luptaseră între ei până acum un minut. Şi tocmai plecaseră cele două crucişătoare mari, unul al lui Odion şi unul al lui Daiman, care aterizaseră neatinse pe Gazzari cu puțin timp înainte.

— A menționat coordonatele?

— Chiar aici, Brigadier. Operatorul de comunicații citi ceea ce li se trimisese. N-o să-ți vină să crezi asta.

Rusher era cât pe ce să rămână mut.

— Asta... asta e în spațiul lui Bactra. Jutrand.

— Este capitala lui, nu-i aşa? Vocea Kerrei veni din față. Ea încă se legăna uşor pe genunchi, privind în nebuloasă spre un punct aflat mult dincolo de epavele în flăcări. Este capitala lui Bactra.

— Nu ştiu, spuse Rusher. Poate nu pentru mult timp.

Rusher încercă să pună piesele cap la cap. Trebuia să creadă că Odion ar fi trimis acelaşi mesaj propriilor sale forțe. Altfel, de ce l-ar fi atacat pe Bactra în acelaşi timp? Dar asta nu făcea decât să ridice o altă întrebare: de ce ar fi făcut Daiman şi Odion ceva în acelaşi timp, în afară să încerce să se ucidă unul pe celălalt?

Vizitatoarea sa se uită înapoi, la fel de nedumerită ca şi el.

— Am fost plecată pentru o vreme, spuse ea. Există vreun precedent de colaborare între Daiman şi Odion?

— Niciunul. Tocmai l-ai văzut, spuse Rusher. Dacă n-aş fi văzut, n-aş fi crezut.

Kerra se ridică în picioare.

— Nu e nimic aici ce nu pot să cred.

Vocea ei era mai joasă decât o mai auzise până atunci.

Rusher se uită înapoi la Mon Calamari.

— Este cineva care ne vizează?

— Nu, domnule Brigadier. Daiman încă are forțe care se ridică de pe Gazzari, dar toți luptătorii lui Odion par să-l fi urmat.

Spre planeta natală a lui Bactra. Rusher îşi ridică privirea şi îl văzu pe Beadle Lubboon în uşă, ținând în mână un datapad. Puştiul arăta de parcă s-ar fi rătăcit cel puțin o dată în drum spre punte. *Nu-i nimic*, gândi Rusher. *Cu toții suntem un pic pierduți acum*.

— Am numărătoarea supraviețuitorilor, domnule Brigadier.

Rusher urcă treptele din zona de comandă pentru a lua datapadul.

— *Meşterul* Dackett?

— Medicii au fost nevoiți să-l lege de masă, domnule, ca să-l împiedice să urce aici când au început să tragă în noi.

Expirând, Rusher luă datapadul. Uşurarea lui în legătură cu ştirile dură până când văzu cifrele.

— O mie şapte sute şaptesprezece.

Kerra se uită înapoi.

— Ăsta e echipajul *tău*?

— Nu, spuse Rusher. E *al tău*.

Echipajul lui Rusher se uită înapoi la el. Cum puteau încăpea atât de mulți refugiați pe *Diligență*? Dar Comandantul lor avea răspunsul.

— Supraviețuitorii noştri sunt în număr de cinci sute şaizeci.

Bifă numerele. Câte un procent din fiecare dintre batalioanele *Spintecătorii*, *Coyn'skar* şi *Zhaboka* – plus cei ale căror misiuni îi ținuseră la bordul *Diligenței* pe Gazzari. Apoi lăsă datapadul să cadă pe covor şi rămase o clipă în tăcere, după care se întoarse.

— Daiman ne-a dat un ordin. Încărcați coordonatele pentru Jutrand.

De cealaltă parte a punții, Kerra aproape că sări din cizme.

— Ce?

— Am fost angajați să ducem o bătălie pentru Daiman, spuse Rusher, grav. El spune că nu s-a terminat.

— Acum s-a terminat! Kerra coborî treptele din boxa de comandă, mergând în spatele echipajului de pe punte care stătea aşezat pe scaune. Ce ai de gând să faci, să arunci cu pietre în Bactra? Adică, tocmai ai spus-o. Jumătate din echipajul tău este mort sau... Se opri şi se uită neîncrezătoare la Brigadier. Nu, nu, spuse ea, aplecându-se peste scaunul navigatorului. Anulează acest ordin. Doar...

— Să-l anulez? Rusher porni în viteză spre balustradă. Ascultă, doamnă, eşti norocoasă că eşti aici, acum. Sunt aproape gata să te duc, pe tine şi pe copii, înapoi pe creasta aia şi să plecăm, cât încă mai putem! Se uită la navele de afară. Cel puțin nimeni nu mai trăgea, dar asta nu însemna că erau în siguranță. Oricare ar fi starea noastră, suntem profesionişti. Ne-am luat un angajament. Daiman ar putea fi încă în sistem cu noi, din câte ştim...

— Nu. Odion şi Daiman au urmărit navele Bactra – pe crucişătoarele alea care au venit să îi ia. Kerra se uită la el. Nu-i mai simt.

— Tu foloseşti Forța? Rusher se holbă la ea. Sabia nu e doar pentru distracție?

— Sunt Jedi.

Rusher îşi dădu ochii peste cap. Asta era suprarealist.

— Un fel de *Cavaler Rătăcitor*, care umblă singură prin spațiul Sith, asta e? Salvând grupuri de elevi ici şi colo.

— Nu, asta e ceva nou, spuse Kerra cu seriozitate. De obicei, salvez planete întregi.

Rusher o privi o clipă, aşteptând ca expresia ei să se schimbe. Nu se întâmplă.

Am avut dreptate de prima dată, gândi el. *Este nebună.*

Aruncându-şi mâinile în sus, Rusher se întoarse să plece de pe punte.

— Bine, am terminat. Gândeşte-ne o cale de ieşire de aici.

— Către unde? întrebară la unison navigatorul şi Kerra.

Rusher ridică din umeri.

— Oriunde.

Aveau nevoie de reparații. De întăriri. Timp să se regrupeze. Dar nu ar mai fi fost bineveniți în spațiul lui Daiman după ce au sărit peste etapa Jutrand. Ar putea încerca să argumenteze că erau prea schilodiți pentru a face călătoria, dar Rusher nu prea credea în şansele de simpatie din partea lui Daiman. Şi, mai presus de toate, trebuiau să scape de pasagerii lor. De unul dintre ei în special.

— Mă duc să văd ce fac *Meşterul* Dackett şi ceilalți. Rusher se opri în pragul uşii şi se uită înapoi. Şi pentru informarea ta, cinci şesimi din echipajul meu este

mort sau dispărut. Ca să înțelegi bine.

Uşa se închise în urma lui.

* * *

— Bactra este terminat, spuse Narsk, relaxându-se pe nisip.

Briza deşertului era caldă pe blana lui. Pachetele medicale de calitate făceau minuni pentru el. Ideea lui Odion despre îngrijiri medicale era amputarea membrelor dureroase şi grefarea de blastere în locul lor.

Atacul surpriză comun avusese nevoie de doar câteva zile pentru a rupe spatele regimului Bactra. Narsk plecase încă de la început, aşa cum fusese planificat, fugind la un avanpost de lângă Jutrand pentru a observa şi a se recupera. Acum îşi făcea raportul final.

— Odion şi Daiman se luptă pentru rămăşițe, dar era de aşteptat.

O voce feminină îşi exprimă satisfacția.

— Misiunea este completă, atunci. Un domeniu va fi aranjat pentru tine.

Narsk îşi înclină capul.

— Desigur.

Acea audiență era aproape sigur încheiată. Două propoziții erau cele mai multe pe care le primise vreodată prin hologramă.

Când începu să se ridice, veni o altă întrebare:

— Ce… s-a întâmplat cu fata Jedi?

Surprins, Narsk reveni în fața camerei unității de comunicații.

— Kerra Holt? Era pe Gazzari, spuse el, vizându-l pe Odion. Nu ştiu dacă a scăpat.

Cuvintele rămaseră în aer o clipă. Narsk se întrebă dacă ar fi trebuit să spună ceva mai mult – sau ceva diferit.

— A scăpat, veni răspunsul, în cele din urmă. Ştiu exact unde se află.

Narsk nu ştia cum, dar ştia că nu trebuia să întrebe. Înghiți în sec, gâtul său abia fiind refăcut de băuturile din stațiunea oazei. Simțea cum scurtul său răgaz se apropia de sfârşit.

— Care este dorința dumneavoastră?

— Să fii cu ochii pe ea. Ea ar putea însemna mai mult decât crezi pentru planurile mele. Holograma începu să se estompeze în razele dublului apus de soare. Cât despre tine, pregăteşte-te de călătorie. Ştiu pe altcineva care are nevoie de serviciile unui specialist…

Partea a doua
DIARHIA[19]

[19] Diarhie – conducerea simultană a doi suverani.

Capitolul 11

Lui Saaj Calician îi plăcea să privească marele oraş, dar nu-şi amintea de ce.

Îşi amintea vag că văzuse pentru prima dată priveliştea de la *Mansardă*, la sosirea sa, cu ani în urmă. Atunci găsise metropola grandioasă, şi continua să se bazeze pe acea apreciere, acum că îl părăsise uşurința de a descrie ceva. Astăzi, când Regentul privea în jos, vedea doar geometria vieții de aici; ființe mici în clădiri hexagonale mici, care se ridicau din marea palidă, albastră ca cerul, care înconjura terasa de stânci. Oceanul, de asemenea, i se părea că îşi amintea că îi plăcuse – dar nu putea fi sigur. Era doar o impresie, iar Calician nu mai putea stabili dacă era gândul lui sau al altcuiva.

Krevaakiul zăbovi la fereastra care înconjura apartamentul de la ultimul etaj, lăsând soarele să-i încălzească tentaculele. Chiar şi prin ecranul întunecat, asta îi ajuta întotdeauna circulația. Pentru o clipă, crezu că aproape îşi simțea din nou toate membrele. Dar senzația fu trecătoare. Ochii negri şi strălucitori ai lui Calician se îngustară de iritare. Alții din rasa Krevaaki, de două ori mai bătrâni decât el, aveau mai multă capacitate de mişcare decât el. În unele zile nici măcar nu-şi putea mişca palpatoarele de sub botul său asemănător unei carapace. Nu era nimic corect în asta. Regentul nu trăise din greu. Nu călătorise prea mult. Dar era, prin vocație, *bătrânul* – şi slujba asta îl făcuse să îmbătrânească.

Silueta îmbrăcată în robe se răsuci de furie. Membrele sale superioare încă lucrau, ascunse în faldurile țesăturii bej. Krevaakii pe care îi cunoscuse, cei de vârsta lui dar mult mai rezistenți... Ce erau, de fapt? Nişte nimicuri! Erau acolo acum, în comunitățile poligonale de la orizont, executând instrucțiunile lui. Niciunul dintre ei nu se ridicase într-o poziție asemănătoare cu cea a lui, nici măcar cei atinşi, ca şi el, de Forță. Auzise poveştile lor, pe vremea când se spuneau poveşti, despre Krevaaki celebri care urmaseră cealaltă parte a Forței, ca şi Cavaleri Jedi şi alți nebuni de genul ăsta. Ce le adusese asta? Nimic, în comparație cu ceea ce îi pusese la dispoziție partea întunecată – atunci, ca tânăr adept sub conducerea Lordului Chagras – şi acum. Era atât de evident ceea ce oferea partea întunecată. Recompense mari şi puternice, cum ar fi... Ei bine, nu-şi putea aminti acum. Dar era sigur că existaseră unele, iar acele capete de carapace altruiste de acasă nu ar fi împărtăşit niciodată beneficiile. Întotdeauna se simțise bine când se gândise la ceilalți Krevaaki.

Comparând soarta lui cu a lor, Calician ştia cine era. Puternic, şi real, şi independent...

— REGENT!

Krevaakiul se smulse de la fereastră, cu robele fluturând. Tentaculele contractate prinseră viață, animate brusc de mai mult decât spiritul său. Escaladând podiumul în formă de diamant, înfruntă umbrele fără să vadă. Se afla în *Prezență* şi era greşit să privească prea atent.

— *Regentul-aspect* ne va hrăni, porunci o voce feminină neomogenă.

— Vă voi hrăni.

Ca şi cum ar fi fost aer, Calician pluti din sala mare şi pătrunse în hol, pentru

a transmite comanda. Mâncarea urma să fie servită. Va găsi ființele de la nivelul următor, care înțelegeau distribuitoarele de hrană, iar dacă acestea nu erau capabile să îndeplinească cererea, le va opera el însuşi. Şi desigur că ar putea să o facă. Tentaculele care nu-i funcționaseră cu câteva minute în urmă, acum erau brusc agile. Calician nu puse asta la îndoială; nu era nimic de pus la îndoială.

Îşi cunoştea rolul. Pentru *Prezență*, el era doar un apendice.

* * *

— Brigadierul Rusher doarme, spuse Beadle Lubboon. Încercam să-i spun despre situația *locuințelor* pentru refugiați şi a ațipit din nou.

— Din nou? Kerra se uită fix la tânărul Duros, care se agita în fața uşii de la barăci. Face asta des?

— Şi eu sunt nou aici, doamnă, spuse Beadle, scuzându-se. Dar el pare... să fie interesat doar de ceea ce îl interesează.

Asta suna ca o descriere mai blândă decât ar fi făcut ea. Kerra clătină din cap.

— Aşteptați până când va fi refăcut *Meşterul* Dackett cu protezele, spuse el. Poate că el va putea să facă să se întâmple ceva.

Kerra îl privi pe recrut cum se ducea spre turbolift şi apoi se întoarse spre dormitorul plin de viață. După ce petrecuse câteva zile la bord, îşi schimbase părerea despre nava lui Rusher. Nu era vasul de lux la care fusese lăsată să se aştepte de pe punte; acela era mai degrabă un salon de observație în care erau expuse atât echipajul, cât şi cosmosul. Se părea că Devaronienii – sau cel puțin cei care construiseră compartimentul echipajului – aveau un sistem social destul de stratificat. Unele dintre spațiile de cazare erau bune, dacă nu chiar luxoase – camere individuale cu vedere. Dar cei mai mulți călătoreau în barăci mari situate nu atât de mult *sub punte*, ci mai degrabă *între pereți*, în cele mai interioare secțiuni ale navei. Pasagerii erau aşezați în rânduri lungi de cuşete stivuite pe trei niveluri. Abia dacă era suficient spațiu pentru a merge printre ele – cu atât mai puțin pentru a alerga, aşa cum mulți copii insistau să facă, în ciuda avertismentelor ei repetate.

Şi nici nu era ca şi cum ar fi avut unde să se ducă. Dincolo de paturile lor, exista doar o zonă adiacentă comună pentru activități, care servea şi ca popotă. Când nu mâncau, încercau să o distrugă. Elevii nu erau chiar nişte puştani, dar erau pentru prima dată în viața lor fără supraveghere Sith – închişi într-un spațiu limitat, cu energie nervoasă de prisos. Chiar şi tinerii adulți păreau a fi involuat la cel mai scăzut nivel de maturitate din încăpere. Activitățile lor erau în pericol real de a provoca daune de durată mobilierului fixat cu şuruburi, dacă nu chiar corpului navei. Kerra era bucuroasă că uitaseră drumul spre locul unde era depozitată artileria. Şi mai erau încă trei camere pline pe alte punți, fiecare dintre ele cerând atenția Kerrei. Chiar şi aşa, nu fusese suficient spațiu.

Deşi nava lui Rusher transportase cândva mai mult de trei mii de războinici, majoritatea lucrau în schimburi şi împărțeau cazarea. Kerra fusese forțată să-i culce pe câțiva pe podea, în holul de afară – în general, elevii mai în vârstă pe care îi delegase ca însoțitori. Cei mai mulți dintre ei erau destul de fericiți pentru şansa de a ieşi din încăperile mari şi de a experimenta efectiv, din nou, liniştea.

Fusese o perioadă istovitoare. Se confruntase cu probleme pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată înainte, situații care îi puneau la încercare toate abilitățile

logistice pe care le dezvoltase sub tutela lui Vannar Treece.

Pentru că o altă caracteristică a societății Devaroniene însemna că aproape toți călătorii săi erau bărbați, toaletele de pe punte erau comune, fără să ofere intimitatea de care aveau nevoie mai multe dintre speciile de care se ocupa – inclusiv ea însăşi. Începuse să îi pună să stea la rând pentru a utiliza toaletele de pe fiecare punte. Dar chiar şi asta fusese greu de făcut. Descoperise curând că *Heuristica Industrială* adusese la Gazzari recruți de pe mai multe lumi ale lui Daiman, nu doar de pe Darkknell. În timp ce recrutorii pe care îi întâlnise vorbeau Bazica – bine, unul dintre ei o făcuse –, mai multe dintre speciile de la bord nu ştiau niciun cuvânt.

Cum îi spuneai unui Wookiee să-şi aştepte rândul pentru a-şi face nevoile?

Şi mai era ceva. Cu toții respirau oxigen, dar camerele de locuit erau întotdeauna prea calde sau prea reci pentru cineva – de obicei prea calde, pe măsură ce călătoria se prelungea. Unele dintre specii nu puteau fi cazate în apropierea una lângă alta, din motive olfactive sau de altă natură. Iar punerea adolescenților Zeltroni, mereu amoroşi, pe un vas de croazieră cu *oricine* altcineva, fusese o greşeală totală. I se spuse că acestea erau lucruri la care *Heuristica Industrială* se gândise deja; *arxeumul* fusese proiectat ca o instalație multispecii. De mai multe ori, Kerra se trezi dorindu-şi să apară unul în mod miraculos.

Avusese puțin ajutor din partea membrilor brigăzii. Unii o asistaseră ocazional, la ordin, dar, în cea mai mare parte, puțini, în afară de tânărul Beadle, se oferiseră voluntari. Cei mai mulți rămăseseră pe punțile lor. Kerra se întrebase cu voce tare despre asta în fața lui Novallo, inginera umană de vârstă mijlocie. Kerra o găsise pe femeie neîncărcată de greutățile unei personalități, dar totuşi o întrebase dacă membrii echipajului erau întotdeauna atât de ostili față de civili.

— Uneori, răspunsese Novallo. Dar nu este vorba de asta. Puştii tăi dorm în paturile prietenilor lor morți.

Rusher fusese puțin mai amabil, în cele câteva minute în care îl văzuse cu adevărat în ultima săptămână. Îl prinsese doar de câteva ori de când plecaseră de la Gazzari, întotdeauna în drum spre alt loc. Tot ceea ce avea legătură cu refugiații, fusese delegat de el Durosului, aerian dar bine intenționat. Probabil că era cel mai bun lucru la care se putea aştepta de la cineva care lucra pentru Sith. Era persoana nepotrivită la care să te uiți pentru ajutor, cu atât mai puțin pentru compasiune.

În contrast total fusese bătrânul numit Dackett, care pretindea că avea o viață întreagă de experiență în cantonarea echipajelor integrate. La fel ca şi armele din cală, omul părea făcut din fier Sarrassian. Când Kerra îl văzuse pentru prima dată, se afla în infirmeria medicală, refuzând cu voce tare să permită medicilor să-i reataşeze brațul până când nu erau tratați artileriştii răniți mai rău. Fusese prea târziu pentru a mai salva membrul până când venise rândul lui, dar fusese mai preocupat de refacerea navei şi a echipajului. Din câte ştia ea, nu fusese niciodată repus oficial în funcție, dar droizii renunțaseră la sedarea lui după a patra zi în care încercaseră zadarnic să îl țină închis. Omul îi amintea puțin de un prieten pe care şi-l făcuse pe Chelloa: trăia în totalitate pentru ceilalți. Era bine să aibă un ajutor.

Dackett cunoştea mai bine speciile care trăiau în sectorul Grumani şi, în câteva cazuri, îi trimisese artilerişti care puteau servi drept interpreți. Mai important, făcuse ca situația alimentară să fie singurul punct pozitiv. Brigada lui Rusher mânca mai bine decât toți cei pe care îi întâlnise în Daimanat – şi chiar şi cu numărul mare de refugiați, tot erau mai puțini decât efectivul obişnuit al navei. Cele mai multe

dintre nevoile dietetice ale studenților fuseseră satisfăcute de ceea ce se afla în cămară; artileriştii erau un grup divers. Dar, urmărindu-i pe adolescenți, Kerra văzu că mulți fie se îndopau, fie acaparau mâncare în cuşetele lor, fie ambele. Greutățile anilor de sclavie nu dispăruseră cu o singură călătorie pe o navă stelară.

Cel mai trist lucru era că mulți dintre ei, în mijlocul tumultului, stăteau tăcuți, şocați de evenimentele recente. Cum putea să le explice tot ce li se întâmplase, pe limba lor? Iar când reuşea să le vorbească, toți voiau să ştie un singur lucru: ce se va întâmpla cu ei în continuare?

Kerra se întrebase şi ea. Erau atât de mulți. Se gândi serios de mai multe ori să-i ducă pe toți înapoi de unde veniseră. Dar existau tot felul de probleme cu asta.

Chiar dacă l-ar fi putut convinge pe Rusher să fie de acord – o perspectivă în care ea nu prea credea –, nu proveneau toți din acelaşi loc. Şi chiar dacă se întorceau pe teritoriul lui Daiman, forțele lui pur şi simplu nu aveau să le întâmpine sosirea cu bucurie. Se imagină ducându-i pe o planetă doar pentru a-i vedea redistribuiți din nou cu forța, poate ca pioni într-o altă schemă mortală. Şi asta era inacceptabil.

Spectrul lui Daiman, îşi dăduse ea seama, era firul unificator în poveştile câtorva refugiați pe care ajunsese să îi cunoască. Cum ar fi Eejor, micuțul Ortolan, a cărui soră mai mică murise din cauza otrăvurilor din apa lui Daiman. Părinții lui Eejor întârziaseră să anunțe moartea ei timp de un an pentru a acumula suficiente rații pentru a cumpăra o recomandare pozitivă de la şeful de tură din fabrică. Sau Yuru, adolescentul Snivvian, ai cărui patru frați mai mari muriseră în armatele de sclavi ale lui Daiman. Tatăl său, care semăna cu el, se prezentase la serviciu deghizat în el în ziua în care *Heuristica Industrială* venise să îi administreze testele.

Cel mai sfâşietor caz era cel al Lureiei, o fetiță umană, în vârstă de cel mult zece ani. Familia ei avusese ghinionul de a trăi pe una dintre lumile de frontieră care îşi tot schimba stăpânul între Daiman şi Odion. După invazii succesive, din familia ei mai rămăsese doar sora ei adolescentă – până în ziua în care nici sora ei nu se mai întorsese acasă. Timp de o săptămână, copila trăise panicată, fără să ştie nimic, până când sosiseră cercetaşii corporației, aparent convinşi că Lureia era o expertă în devenire în proiectarea de transportoare cu repulsor. Acum stătea toată ziua în patul ei, împăturind şi iar împăturind bentița albastră zdrențuită care era ultima legătură cu sora ei.

Kerra nu avea răspunsuri pentru fată – dar propria ei întrebare primise un răspuns. Gub fusese primul care o sugerase, cu câteva zile în urmă. Poate că ar fi vrut să-şi păstreze nepoata prin preajmă – dar era mai important pentru el ca ea să fie transportată într-un loc mai bun, cu o viață mai bună. Kerra se gândise să facă din Darkknell un loc mai bun pentru toată lumea, eliminându-l pe Daiman. Dacă nu reuşise asta, cel puțin putea să se asigure că sora Lureiei şi toți ceilalți nu se sacrificaseră în zadar. Îi scosese pe Tan şi pe ceilalți din Daimanat. Acum trebuia să se asigure că vor ajunge într-un loc sigur.

Dacă exista aşa ceva în spațiul Sith.

— Nu te mişca, Kerra! Te am în vizorul meu!

Kerra se uită la ceața cenuşie din spatele tejghelei de la popotă.

— Dacă vrei să fii tăcută, Tan, ar fi bine să porneşti deflectoarele de sunet.

Făcând un pas înainte, îi dădu formei amorfe o lovitură blândă.

— Şi mai ai de crescut, dacă vrei să-i vânezi pe Sithi.

— La naiba!

Tan Tengo trase de masca costumului invizibil, făcând sistemul să se dezactiveze. Sullustana era o priveliște comică, legând costumul într-o duzină de moduri diferite doar pentru a-l face să i se potrivească. Masca Bothanului se potrivea mai bine cu trăsăturile ei faciale, dar restul era atât de încreţit încât deflectoarele nu-şi puteau face treaba.

— Am crezut că te-am prins de data asta!

Costumul o făcuse pe Tan, acum din nou colega de pat a Kerrei, să fie viața a ceea ce fusese cândva cazarma *Batalionului Sat'skar*. Kerra cu siguranță nu avea niciun interes să mai folosească vreodată chestia aia, deşi se întrebase de câteva ori dacă, întorcându-l pe dos, ar fi putea să oprească zgomotul de pe punte.

Dar Tan se agăța acum de orice avea legătură cu Kerra. O parte din asta era din cauza situației lor, dar nu în totalitate. Ca dădacă şi meditatoare cu jumătate de normă, Kerra fusese deja eroina lui Tan pe Darkknell. Să afle că poveştile pe care i le spusese atunci sora ei mai mare umană erau adevărate – şi că Kerra era unul dintre Cavalerii Jedi pe care îi descrisese? Asta era raiul.

Privind-o pe Tan cum lua o secvență de poziții de acțiune în costumul de dimensiuni comice, Kerra îşi dădu ochii peste cap. *Cometa ei îşi găsise o coadă.*

— Nu ți-e somn încă?

— Eu încă folosesc ora de pe Darkknell, Kerra!

Kerra căscă.

— Scuza asta nu va dura la nesfârşit. Se uită la uşa deschisă din spatele bucătăriei. Iar ai purtat chestia aia afară?

Tan chicoti.

— Doar o încercam din nou.

— Din nou. Ai aflat ceva picanterii?

— Ei bine, dacă încerci să dai de Căpitanul evaziv, îl vei găsi la două punți mai sus, în solariu. Tan zâmbi. L-am urmărit pe slăbănogul ăla de Duros.

— Bună fată. Cinci puncte Jedi pentru tine.

* * *

Rusher mai goli încă un pahar. Lumul nu era băutura lui preferată, dar nu avea de gând să irosească marfa bună. Nu în această săptămână. Solariul i se părea întotdeauna că are un nume prostesc. Partea de navă spațială a *Diligenței* mergea dintr-un sistem în altul. Nimeni nu avea timp să se bronzeze uitându-se cum trece prin hiperspațiu. Dar lăsaseră micuța cameră intactă, în parte pentru că îi oferea lui Rusher un loc unde să se relaxeze şi să studieze holovolumele de istorie.

Nici faptele, nici fermentația nu-i conveneau astăzi. Rusher fusese în continuă mişcare încă de la primul salt hiperspațial, unul dintr-o serie necesară pentru a scăpa de teritoriul lui Daiman. Inventar şi victime, victime şi inventar. Nu avusese nici măcar un minut să se gândească unde se duceau sau ce ar putea face atunci. Se asigurase de asta. Echipajul se aştepta – nu, avea nevoie – să-l vadă pe acelaşi Jarrow Rusher pe care îl văzuseră întotdeauna. Optimist. Glumeț. Gata cu un citat sau o istorie alternativă într-o milisecundă. Iar el le oferise asta. Pe punte, în camera de gardă şi, mai ales, în infirmeria medicală. Învățase asta de la mentorul său Yulan, înainte de vremurile grele. *Unitățile suportă pierderi. Liderii preiau comanda.*

Dar nu ştia cum să preia *această* comandă. După cum îşi dăduseră seama,

Diligența nu mai avea acum decât două batalioane funcționale. Un batalion de lasere – *Spintecătorii*, complet echipat şi dotat cu personal provenit prin fuziunea cu personalul din *Coyn'skar* – şi Batalionul *Zhaboka* de rachete. Nu mai condusese atât de puțini soldați de mai bine de un deceniu. Patru rampe de marfă pe fiecare parte păreau de prisos. *Spintecătorii* şi *Zhaboka* aveau fiecare câte o latură a navei pentru ei înşişi. Să conduci un echipaj prea mic în spațiul Sith era periculos, chiar şi dincolo de pericolele de pe câmpul de luptă. Aşa cum tocmai văzuse cu Daiman, Lorzii Sith absorbeau tot timpul operațiuni independente în armatele lor de sclavi. Mărimea însemna eficiență, ceea ce însemna independență. Şi securitate – securitate pe care nu o mai aveau acum. Cunoaşterea istoriei, ca şi puterea, era fragmentată în spațiul Sith. Dar, oricât de mult ar fi încercat, nu-şi putea aminti niciun caz în care unitățile înrobite să fi rezistat suficient de mult timp pentru a fi amintite, cu atât mai puțin sărbătorite de generațiile următoare.

Dragostea pentru istorie dusese, de fapt, la independența lui Rusher în primul rând. Avusese norocul relativ de a se fi născut în sistemele Lordului Mandragall. Un adevărat înapoiat, Mandragall ştiuse mai multe despre vechii Sith decât majoritatea rivalilor săi – şi el folosise acele cunoştințe pentru a dezvolta schema care, până acum, ținuse ghearele Sith departe de *Diligență*. Le găsise, dintre toate locurile, în înregistrările lui Elcho Kressh, al cărui tată, Ludo, fusese implicat în Marele Război Hiperspațial cu milenii în urmă. Ludo îşi pusese fiul să stea într-o locație ascunsă în acel conflict dezastruos. Dar, deşi fragil, Elcho nu era unul dintre cei care să accepte cu mâinile în sân eşecul Imperiului Sith. Elcho petrecuse ani de zile dezvoltând un plan de contraatac, profitând la maximum de forțele mici pe care le avea la dispoziție. Conceptul, aşa cum învățase Mandragall din unul dintre holocronii lui Elcho, cel cu față plină de tentacule, era simplu – şi destul de aplicabil în lumea modernă.

Când majoritatea Lorzilor Sith îşi ridicau armatele doar din populațiile înrobite, rivalul familiei Kressh, Naga Sadow, se descurcase mai bine absorbind culturi exterioare cu abilități diferite. Elcho, fiind exilat în afara Calderei Stigiene, văzuse o varietate şi mai mare de forțe care puteau fi îndreptate în mod similar împotriva Republicii. Bande de pirați, trupe de mercenari, specii ranchiunoase: orice alt aliat potențial care exista. Prin intermediul lor, un număr mic de credincioşi Sith puteau proiecta o putere mare. Nu era necesar să existe ofițeri Sith la bordul fiecărei nave, gândise Elcho, atâta timp cât înțelegerile erau construite în mod corespunzător. Oferind promisiuni de autonomie operațională şi o parte din pradă, Elcho construise o forță impresionantă doar din *piese de schimb*. Dar contraatacul său împotriva Republicii nu fusese niciodată dus la îndeplinire. Căci, deşi tatăl lui Elcho încercase să-şi protejeze fiul de orice pericol – chiar şi confecționându-i o amuletă de protecție – nicio magie nu îl putuse salva pe tânărul Sith de propria prostie. Bând din belşug la petrecerile din ajunul invaziei, Elcho suferise un ulcer gastric, care îl ucisese în câteva ore. Forța sa de invazie, alcătuită doar din acordurile sale, se risipise curând.

Dar ideile sale supraviețuiseră, într-un holocron descoperit de Lordul Mandragall pe când era tânăr. Cu vecini din toate părțile care se declarau Lorzi Sith, Mandragall, care nu avea prieteni, descoperise că nu mai avea muniții pentru blaster pe care să le folosească împotriva adversarilor săi. Când droizii nu reuşiseră să îi protejeze granițele interstelare, consultase înregistrările şi urmase întocmai dictatele liderului decedat acum mult timp. *Era ceva uşor romantic în acea idee*, gândi Rusher; la aproape trei milenii de la moartea sa, marele plan al lui Elcho avusese în sfârşit

parte de o încercare. Într-adevăr, Mandragall făcuse progrese semnificative împotriva adversarilor săi, flexându-şi muşchii care nu-i aparţineau cu adevărat. Mai mult de trei sferturi din forţele de luptă ale lui Mandragall erau operaţiuni independente, care fugiseră de ameninţarea înrobirii de către alţi Lorzi Sith. Cei mai mulţi dintre ei erau mai mult decât dispuşi să lupte în numele lui Mandragall în schimbul unei autonomii continue şi a accesului la resursele şi recruţii de care aveau nevoie. Dar, în cele din urmă, Mandragall, la fel de muritor ca şi Elcho, se predase în faţa slăbiciunii umane. Cu douăzeci de ani în urmă, mama lui Daiman şi a lui Odion – o nenorocită monstruoasă pe nume Xelian – îl sedusese pe bătrânul Mandragall şi apoi îl ucisese în timpul nopţii. Rivalii se năpustiseră, doar pentru a descoperi că marea armată a lui Mandragall era în mare parte efemeră. Dar modelul fusese creat – sau re-creat – pentru Beld Yulan şi pentru mulţi alţii care veniseră după el. Şi pentru Rusher, deşi poate nu pentru mult timp.

Slăbiciunea umană. Întoarse paharul în mână. Câte greşeli de la Gazzari fuseseră ale lui? Ştiuse că *Spiralele Morţii* existau, dacă nu la scara pe care o văzuseră ei. Ar fi trebuit să elaboreze vreo tactică, pentru orice eventualitate? Câţi dintre cei rămaşi aveau să sufere din cauza eşecului său?

Uşa alunecă şi se deschise, în spate.

— *Meştere* Dackett, spuse el, fără să se uite înapoi. Ce-ţi mai face braţul?

— Este mai slab. Şi miroase ca ceva ce a ieşit dintr-un melc k'lor.

— Atunci, nu mai este cazul pentru soţia numărul patru în acest sezon. Era şi timpul să ne dai o şansă şi nouă, celorlalţi. Rusher umplu un alt pahar şi i-l oferi. Vrei un anestezic?

— Nu voi accepta mila ta, zise Dackett, dar voi accepta băutura ta.

Aşezându-se pe al doilea scaun, întinse instinctiv mâna spre cubul de sticlă – doar pentru a vedea că ridicase mâna robotică. Se holbă la ea.

— Tu să stai jos!

Aparent cu reticenţă, membrul cibernetic se retrase, iar Rusher chicoti.

— Voi doi o să aveţi ceva negocieri de purtat.

— Da, ei bine, nu suntem singurii.

Dackett apucă băutura cu mâna lui vie şi o dădu pe gât.

— Va trebui să faci ceva în legătură cu toate astea. Te-ai descurcat cu restul, dar nu avem paturi pentru toţi refugiaţii.

— Atunci puneţi-i pe podea.

— Acum nu mai pot să mă plimb pe holurile din mijlocul navei fără să-mi bag cizma în gâtul cuiva, răspunse *Meşterul*. Şi încă avem mâncare, dar o să rămânem fără unele provizii destul de curând. Apoi trânti paharul gol pe masă. Şi fără unii dintre soldaţi, Brigadiere. Unii dintre Skrillings[20] mănâncă gunoi, acolo jos.

— Poate că putem raţionaliza ceva, zise Rusher, dând pe gât încă o înghiţitură. Asta nu e ceva cu totul nou, să ştii. Am mai luat călători înainte.

Dackett deveni mai animat.

— Da, dar aceia erau militari. Infanterie. Puşcaşi marini din trupele de şoc. Soldaţi din alte armate independente. Şi, de obicei, ne dădeau câte ceva pentru călătorie. Refugiaţii nu au absolut nimic de dat.

---

[20] Skrillings – specie inteligentă originară din colonia M'shinni numită Agriworld-2079. Iniţial păstori nomazi pe planeta lor natală, au intrat în contact cu restul galaxiei atunci când planeta lor a fost colonizată de M'shinni.

Rusher se uită la umbrele de pe podea. Dacă îi puneau la încercare răbdarea lui Dackett după doar câteva zile, Rusher era bucuros că nu se apropiase de ei.

— Ei bine, ştii cum stă treaba, Ryland. Încă n-am găsit un loc unde să-i lăsăm.

— La naiba, Brigadiere! Nici măcar nu vezi! Dackett se ridică brusc în picioare. Eu nu înțeleg. Puştiul ăla bufon…

— Lubboon?

— Ştiu ce am spus. Urma să scăpăm de el pe prima planetă care avea o baliză hiperspațială!

Rusher îşi ridică privirea.

— Puştiul ți-a salvat viața, Dack!

— Nu înainte să mă calce pe picior cu şenilata de marfă!

Rusher îşi lăsă paharul jos şi se uită în gol la sticlă.

— Poate că încă nu vreau o navă goală.

Dackett se aşeză la loc.

— Acum ajungem să ne înțelegem. Se uită direct la comandantul său. Uite, şi eu văd problema. Tot personalul meu a căzut pe creasta aceea. Dar pot să-ți spun de pe acum că nu există nimeni din mulțimea asta pe care să îl poți transforma într-un artilerist, mai bine decât pe puştiul ăla, Duros. Puse dopul la sticlă. Cu cât eliberăm mai repede punțile, cu atât mai repede putem aduce soldați noi. Nişte batalioane noi.

Rusher îi aruncă o privire încruntată.

— Şi ce o să folosească drept arme? Insulte tăioase?

— Orice le dăm, spuse Dackett, până când vom câştiga destule lupte pentru a obține mai multe arme. Dar nu e loc pentru nimeni nou, până nu-l eliberăm.

Se ridică din nou, lăsând o încrețitură uriaşă în scaun.

— Nu-ți voi spune cum trebuie să te simți, Brigadiere – dar îți voi spune cum trebuie să acționezi. Nu poți să-i laşi să te vadă doar trecând prin viață. Trebuie să faci ceva. Să apeşi pe trăgaci.

— În regulă, spuse Rusher, zâmbind. Atunci, cum ar trebui să o facem? Cu aer comprimat sau cu otravă?

— Poate otravă, spuse Dackett, deschizând uşa. Este gata să vă vadă, doamnă.

Kerra Holt stătea în pragul uşii.

— Era şi timpul.

Capitolul 12

Kerra fusese antrenată ca un Cavaler Jedi. Excela în urmărire. Trăia în spațiul Sith de săptămâni întregi, având doar amintirile ei despre hărțile stelare care să-i spună unde se afla. Şi totuşi, cumva, Brigadierul Rusher scăpase din nou de ea. Urmase indicațiile lui Tan către solariu, doar pentru a-l întâlni pe *Meşterul* Dackett, care se oferise să intre primul şi să-i uşureze drumul. Ajungând în sfârşit, înăuntru, tocmai se pregătise să se lanseze în lista ei de cereri pentru refugiați, când Rusher se ridicase şi se scuzase pentru a se duce la toaleta din camera alăturată. Uitându-se la sticlele goale, Kerra înțelese de ce – şi văzându-i bastonul încă sprijinit lângă scaun, nu se gândise deloc la întrerupere. Până când Rusher nu se mai întorsese.

După ce bătu în uşă, o deschise în cele din urmă, pentru a nu găsi niciun fel de facilități. Era o cale de acces de serviciu care ducea la o scară. Era la fel ca pe *Era Daimanos*, înlocuind un Lord Sith excentric cu un lacheu Sith excentric. Ce era cu oamenii ăştia care se ascundeau pe navele lor?

Acum, trei ore mai târziu, Kerra îl localizase din nou: la multe punți distanță, în camera de gardă, în mijlocul unei povestiri pentru subalternii săi despre o veche bătălie. Se întrebă dacă nu cumva avea un frate geamăn secret. Combatantul Rusher fusese încăpățânat, dar ursuz; aceasta fusese versiunea pe care o văzuse în solariu. Acesta era varianta din sala de mese: glumeț şi colportor. Intrând în forță, Kerra era hotărâtă să obțină nişte răspunsuri de la oricare dintre acele personalități ale lui.

— Opreşte-te! strigă ea, scuturându-i bastonul. Mai mişcă o dată şi vei avea nevoie de bastonul ăsta pe bune!

Rusher se uită la ea, apoi la fețele pline de aşteptări din jurul lui. Lăsă să-i scape un râset copios, la care i se alăturară şi ceilalți.

— Mă cheamă datoria, spuse el, ridicându-se.

Văzând câțiva dintre tunarii mai încruntați cum se holbau la ea, fu brusc bucuroasă că nu se apropiaseră de refugiații ei. Acest Rusher nu conducea o navă a Marinei Republicii. Dar la ce se putea aştepta de la un figurant Sith?

La câteva răspunsuri.

— Unde o să fugi de data asta? Este vreo urgență pe punte? Îl urmă în anticameră. Ai vreo altă fabrică de băuturi pe care să o finanțezi?

— Am băut, domnişoară, zise Rusher, recăpătându-şi bastonul. Aveam nevoie de o plimbare pentru a-mi limpezi mintea înainte să mă ocup de problemele tale foarte importante.

— Mulțumesc că m-ai tratat *cu respect*.

— Plăcerea e de partea mea, spuse el, întorcându-se pe holul lung spre punte. Deci, Jedi. Nu prea avem parte de cei ca tine pe aici. Eşti aici cu treburi oficiale?

— Nu chiar. Kerra îi explică despre misiunea lui Vannar Treece în Daimanat şi cum rămasese blocată. Ai auzit de Treece, sunt sigură.

— Nu. Ar fi trebuit?

Kerra îşi muşcă buza. Ar fi crezut că toate eforturile lui Treece ar fi avut un impact mai mare. Intelectual, ştia că spațiul Sith cuprindea multe sectoare şi un

număr incalculabil de sisteme – şi că aici nu existau comunicații în masă. Dar Rusher părea să ştie lucruri – sau, cel puțin, aşa pretindea. Era dezamăgitor.

Dar Rusher părea să devină tot mai interesat pe măsură ce ea vorbea. Era clar că înțelegea cum funcționează Republica, chiar dacă nu fusese niciodată acolo.

— Dacă nu eşti autorizată oficial de Ordinul Jedi, spuse el, sau de Cancelar, atunci cum ai reuşit să ajungi până aici?

El îi povesti tot ce ştia despre relația uneori tensionată a Marinei Republicii cu Jedii. Întâlnise câțiva foşti Comandanți, ajunşi în spațiul Sith cu zeci de ani înainte. Nu ar fi dus un Jedi clandestin nici măcar la o cantină fără aprobarea cuiva.

— Nu se pătrunde în spațiul Sith folosind zboruri comerciale.

— Am plătit noi înşine drumul.

— Oh! Deci voi sunteți precum Gell'ach intrând în Kabal – sau Revan, înainte de… cum era? Garr'lst? Nu, Cathari. Pocni din degete. Îi mai încurc pe acei oameni-pisică masacrați.

— Eşti aşa tot timpul?

— Nu ştiu… nu prea sunt tot timpul în preajma mea.

Kerra începu să se îndepărteze.

— O să mă întorc când o să te trezeşti din beție.

Rusher o apucă de încheietura mâinii şi chicoti.

— Nu, sunt bine, spuse el, dându-i drumul. Nu primim prea multe veşti din Republică aici.

El mângâie cu căldură peretele etanş.

— Cum se numeşte chestia asta? întrebă ea.

— *Diligența*. A fost numită după una dintre navele din clasa *Inexpugnabil* ale Republicii, din timpul războaielor Mandaloriene, spuse el. Nava Amiralului Morvis. Ştii, Dallan Morvis a fost foarte prost înțeles. Lumea presupune că, dacă te-ai născut bogat, nu mai ştii ce faci.

Mergând din nou, Rusher trăncăni despre isprăvile echipajului lui Morvis – şi apoi şi mai mult despre nava lui. Kerra îl ignoră. Sudată din piese de schimb, *Diligența* nu ar fi fost acceptată niciodată în vreo flotă de luptă a Republicii. Şi totuşi Rusher era atât de mândru de ea. Omul era un mister total. Părea că vrea să imite liderii militari din vechime, şi totuşi avea atât de puțin cu care să lucreze.

Şi numele navei! Părea oarecum trist, ca şi cum un pilot de navă de gunoi şi-ar fi botezat nava cu numele uneia dintre marile nave de explorare.

— …şi întotdeauna am spus că, dacă Exar Kun ar fi avut artilerie la Toprawa, Cancelarul vostru Jedi ar fi avut astăzi ochii galbeni.

— Putem să trecem la subiect? Kerra se puse în fața lui, cu brațele întinse. Trebuie să ne ocupăm de problema refugiaților.

— Da, ai dreptate, spuse Rusher, aprobând din cap. Când putem scăpa de ei?

— Ce?

El trecu de lângă ea, mai departe pe hol.

— Ai spus că avem o problemă cu refugiații. Am fost de acord. Nu am vrut niciodată să rămâneți la bord atât de mult timp. Îşi ridică privirea. Erau mai multe lucruri de care trebuia să mă ocup mai întâi.

Kerra se enervă.

— Aşa e. Şi eu m-am ocupat de câteva! Merse pe hol după el. Şi cum adică *să scăpăm de ei*. Asta e pur şi simplu grozav! Îşi scutură mâinile în timp ce mergea. Nu

sunt sigură la ce ar fi trebuit să mă aştept de la cineva care lucrează pentru Lorzii Sith!

— Pentru cine altcineva ar trebui să lucrez? Pentru Republică? Rusher râse. Nu ştiu dacă ai observat, dar şi-au închis toate filialele.

Făcând o pauză, se uită la ea pentru o clipă, studiind-o.

Kerra tresări sub privirea lui.

— Ce e?

— Îmi amintesc doar cum era acel tip de energie.

Se întoarse şi începu să meargă din nou.

— Am numărat şase salturi hiperspațiale. Vrei să-mi spui că nu am găsit nici măcar un port adecvat de atunci?

— Depinde ce înțelegi prin *adecvat*, spuse Rusher, urcând rampa spre uşile duble care duceau pe punte. Şi dacă îmi pasă sau nu de definiția ta. Pentru mine, adecvat înseamnă un loc în care Daiman nu va trage în mine pentru că am fugit.

Kerra rămase cu gura căscată.

— Încă nu am ieşit din Daimanat?

— Nu putem să intrăm pe teritoriul lui Odion – sau al lui Bactra. Nu fără să ştim ce naiba se întâmplă. Apăsă pe buton pentru a activa uşile. A fost nevoie de câteva ocolişuri.

Kerra îl privi coborând pe jumătate şchiopătând treptele până în zona de comandă. Piciorul chiar îl durea, văzu ea, dar el tot uita să pună bastonul în mâna corectă.

Căpos.

Rusher stătea acum în spatele ofițerului de transmisiuni.

— Am încercat să scanăm după orice veste, să vedem care este scorul. Nu ştim nimic. Poate că este sigur pentru noi.

Se uită la Kerra, iar ea clătină din cap.

— Daiman a vrut copiii pentru trustul său de creiere militar-industriale, spuse ea. Îi va găsi.

— Şi dacă există cea mai mică şansă ca Daiman şi Odion să se fi unit, acesta nu este un loc bun pentru ei – sau pentru tine.

Ea se bucura că el părea să fie de acord.

— Nu are niciun sens, spuse el. Vreau să spun, serios, nu ai idee cât sânge a fost vărsat între ei doi.

— Am o bănuială.

Asta e puțin spus, gândi ea.

— Daiman şi Odion sunt unul la gâtul celuilalt – ei bine, de când a murit Chagras.

Chagras. Kerra cunoştea numele din rapoartele de informații şi din poveştile lui Vannar. Hegemonia Chagras fusese o perioadă relativ stabilă în politica sectorului Grumani, în timpul căreia Sithul făcuse incursiuni împotriva Republicii. Invazia căminului ei de pe Aquilaris avusese loc în timpul Hegemoniei. Din fericire pentru civilizație, nu durase mult timp. Cu opt ani în urmă, moartea lui Chagras, în circumstanțe aparent misterioase, declanşase o nouă rundă de lupte interne. Nu doar în propriul său regat, ci aparent peste tot în spațiul Sith.

Rusher confirmase că războiul dintre Odion şi Daiman izbucnise chiar atunci – *Creatorul Tuturor Lucrurilor* încă se afla pe atunci la sfârşitul adolescenței sale. Dar

nu avea nicio idee pentru ce se certau sau ce provocase totul.

Rusher ştia de Chagras – luptase atât pentru cât şi împotriva lui în tinerețe – dar nu-l întâlnise niciodată şi nu avea nicio idee ce anume îl omorâse.

— Ce îi ucide pe ei toți?

Îi povesti sfârşitul lui Elcho şi al lui Mandragall.

— Nu ştiu de unde le vine longevitatea, dar nu este de la stilul de viață.

Kerra îngenunche şi îşi sprijini capul de balustradă, cu şuvițele negre căzând de o parte şi de alta. Nimic din toate astea nu avea sens. De ce ar fi făcut echipă Odion şi Daiman, chiar şi pentru scurt timp? Simțea o mână nevăzută la lucru. Dar întotdeauna simțise asta, printre Sith. Exasperată, gemu în mod audibil.

— Nu putem să mergem pur şi simplu în Republică?

— Cine a spus ceva despre mersul în Republică? Rusher se uită la navigator. Ishel, ştii cum să ajungi în Republică?

Mon Calamariul ridică din umeri.

— Eu în mod sigur nu ştiu, spuse Brigadierul. Hei, tu cum ai ajuns aici?

— Era un culoar spre centrul de transport al lui Daiman, de lângă Chelloa, spuse Kerra, frecându-şi fruntea de balustrada rece. Începea să o doară capul. Nu cred că este o opțiune.

— Te cred. În săptămânile de când Odion şi Daiman se bătuseră pentru Chelloa, traficul dinspre centrul militar al Daimanatului se dublase. Aş fi putut să trec pe acolo cu o navă plină de Jedi, dar nu doar cu unul singur. Data viitoare, adu nişte prieteni.

Kerra deschise ochii şi privi prin balustradă.

— Ce-am spus?

— Nimic, spuse ea. Se ridică în picioare, cu articulațiile genunchilor trosnind. Uite, poți să ne duci undeva *mai aproape* de Republică?

— Ce cauți – zboruri de legătură *convenabile*? Nu cred că înțelegi. Opțiunile de culoar hiperspațial de aici sunt destul de limitate. Rusher apelă un afişaj holografic şi arătă spre liniile luminoase. Evitând spațiul lui Daiman şi al lui Odion, ar fi trebuit să facă încă şase salturi pentru a se apropia în mod apreciabil de frontiera cu Republica – şi de câteva ori ar fi trebuit să ocolească.

— Şi sunt diferiți Sith care ne aşteaptă între fiecare dintre aceste salturi. Nu ne vor face cu mâna când vom trece pe lângă ei.

Kerra se încruntă. Era principala dificultate pe care o întâmpinase de la sosirea aici. În Republică, te puteai baza pe un acces facil la bazele de date care includeau majoritatea căilor hiperspațiale comerciale cunoscute. Armata păstra unele dintre ele secrete, iar unele corporații încercau să păstreze secrete culoarele nou descoperite atunci când acest lucru le aducea beneficii comerciale. Dar în spațiul Sith, totul era diferit. Închizându-şi releele de comunicații subspațiale de aici, Republica crease un dig de ignoranță între spațiul Sith şi sistemele interioare.

Neputând să se bazeze pe cunoştințele acumulate de către navele spațiale ale Republicii, piloții navelor Sith erau nevoiți să folosească informațiile pe care le aveau deja stocate, plus tot ce se afla în bibliotecile şi centrele de date de pe teritoriul lor. Fragmentarea repetată a puterii Sith degradase foarte mult ceea ce era disponibil în centrele de date; aşa cum Odion tocmai făcuse împotriva lui Daiman, Lorzii Sith mai mici vizau adesea centrele de cunoaştere ale celorlalți pentru a le distruge.

Fiind la bordul uneia dintre navele de luptă ale lui Daiman în episodul Chelloa,

dinainte de Darkknell, avusese acces la exact o singură rută hiperspațială: ruta pe care plănuise Daiman să o urmeze acea navă. Hărțile însemnau opțiuni. Posibilități de scăpare. Cartografierea însemna putere şi Lorzii Sith o acaparau din ce în ce mai mult.

Rusher bătu tare din palme.

— În regulă, am găsit ceva aici. *Byllura*.

Kerra se uită la ecran.

— Byllura nu este mai aproape de Republică. Este mai departe, spuse ea. Mai departe nu înseamnă mai bine.

— Aici, uneori înseamnă mai bine. Rusher atinse un control, făcând să apară linii de grilă în aer, delimitând cele mai recente teritorii cunoscute de echipajul *Diligenței*. Byllura aparține copiilor.

— Care copii?

— Nu ştiu, spuse Rusher, fluturându-şi mâna pe ecran pentru a muta stelele. Nu am ajuns niciodată atât de departe. Dar se spune că există un principat Sith care este condus de copii.

— *Copii?*

Ideea suna ca o holodramă proastă a Republicii. Kerra îşi imagină regate de joacă conduse de tineri Sith furioşi, cu părul ciufulit.

— Nu cred că asta vrei să spui.

— Ei bine, nu ştiu prea multe despre asta. Întotdeauna mi-am imaginat că era un fel de afacere de regență, cu puterea din spatele cortinei şi toate celelalte.

Kerra se uită la pseudo-stele şi respiră adânc. Dacă era cineva care conducea regatul pentru ei, nu-şi putea imagina că situația dura foarte mult timp – nu în ceea ce-i privea pe Sith.

— Cât de recent este ceea ce ştii despre acest loc?

— Am auzit de la cineva care s-a apropiat odată de zona aia. Sunt la putere de cel puțin cinci ani, spuse el. Şi mie îmi sună ciudat. Niciunul dintre aceşti subalterni Sith nu este foarte răbdător. Aş crede că *unchiul cel bătrân* i-ar fi omorât deja până acum – sau *mătuşa cea bătrână*, sau patiserul de la palat.

Văzându-l pe Rusher zâmbind, Kerra cedă. Dacă era mulțumit de soluția lui, mutarea ar putea dura încă o săptămână.

— Nu cred că avem de ales, spuse ea. Cred că, orice s-ar întâmpla, ei nu pot fi la fel de odioşi ca adulții.

— Au mai fost şi alți copii la şcoala Jedi, nu-i aşa? întrebă Rusher. I-ai întâlnit pe unii dintre ei înainte. Aruncă o privire înapoi spre ieşire. Adică, înainte de evenimentele din săptămâna asta.

Ignorându-l, Kerra porni spre ieşire. Erau multe de făcut, presupunând că locul era cât de cât satisfăcător. Ceea ce nu era deloc sigură că va fi.

— Niciunul dintre copii nu pune piciorul în afara navei până când nu verific locul… *mercenarule*.

Părând amuzat de etichetă, Rusher strigă după ea:

— Acesta este spațiul Sith, Jedi. Nu vom găsi o cale de ieşire – şi nu vom găsi paradisul pe care îl cauți. Urcând treptele din zona de comandă, o găsi pe fată în uşă, uitându-se fix la el. El ridică din umeri şi îşi ridică mâinile. Va trebui să accepți ceea ce putem găsi mai bun – şi aici, *cel mai bun* înseamnă *răul cel mai mic*.

Kerra îi aruncă o privire de gheață.

Rusher se întoarse spre echipajul său şi zâmbi, redevenind beţivul vesel.

— Ştii, mă bucur că am găsit formularea aia. Era cât pe ce să spun *cel mai puţin bestial*.

— Nu, spuse ea. Asta s-ar fi potrivit mai bine.

* * *

— *Regent-aspect*, strigă fata.

Nu era o comandă, de data asta. Calician se trezi din ameţeală şi se uită spre grămada de perne portocalii din centrul camerei. Se întâmpla din nou. Băiatul din vârful muntelui de pluş tremura, cu picături de sudoare curgându-i pe fruntea palidă. Febra revenise. Quillan vedea viitorul. Viitorul, sau ceva atât de departe de cadrul său de referinţă încât îi punea la încercare înţelegerea. Ochii negri cercetau camera, în timp ce omul căuta... ce? Cuvinte? Avea paisprezece ani şi Quillan nu vorbise nici măcar o dată în prezenţa lui Calician. Îngenuncheată lângă el, sora lui, Dromika, se lupta să urmărească mişcările tremurânde ale băiatului. Făcând mişcări mici şi frenetice cu mâinile lângă faţa fragilului ei frate, se lupta să-i capteze atenţia.

Calician păşi cât de aproape îndrăzni. Doar droizii de îngrijire aveau voie să se apropie fizic de gemeni, iar el trebuia să li se adreseze doar de pe podiumul său. Dacă venea mai aproape îl dezorienta prea mult pe Quillan. Percepţiile adolescentului erau prea puternice. Tot ceea ce făcea din Saaj Calician un individ, strălucea deja prin Forţă, orbindu-l pe băiat. Stimulii vizuali suplimentari nu făceau decât să-l copleşească. Acesta era motivul, îşi amintea acum, pentru care avea roba colorată în ton cu pereţii.

Fratele ei se linişti, iar Dromika vorbi pentru el, aşa cum făcea întotdeauna.

— *Regent-aspect*, spuse ea, trasând în aer cu degetele. Regentul va simţi apropierea unor noi *aspecte*, spuse ea, cu vocea şovăind.

— Voi simţi apropierea unor noi *aspecte*, repetă Calician.

Krevaakiul închise ochii şi încercă să îşi concentreze mintea. *Aspecte*. Era modul în care Quillan şi Dromika se refereau la tot ce se afla în afara lor, organic sau electronic. Gemenii aveau corpuri separate, dar erau uniţi prin intermediul Forţei – o singură fiinţă, pe care nicio putere de ştiinţă sau alchimie Sith nu o putea separa.

Avuseseră doar cinci ani când îi întâlnise – foarte tineri, aşa cum erau oamenii – şi niciodată, din câte îşi amintea Calician, nu puseseră piciorul în afara *Mansardei* lor. Şi totuşi, Calician îşi dăduse seama, la întâlnirea cu ei, că reprezentau ceea ce îşi dorea cel mai mult: puterea. Adevărata putere, dincolo de ceea ce-şi imaginaseră toţi pretendenţii Sith din vecinătate. Puterea care într-o zi va conduce galaxia.

Dromika îşi strânse în pumni părul lung şi blond.

— Regentul va găsi *aspectele*, şi le va include.

Calician repetă comanda. Deoarece audienţa sa se terminase, păşi înapoi în afara bârlogului fraţilor. Droidul dădacă trecu pe lângă el, gata din nou să o ajute pe Dromika cu orele ei de îngrijire. El avea propria lui treabă de făcut.

Să includă. Fusese o vreme, cu mult timp în urmă, când nu înţelesese această instrucţiune. Pe atunci, el nu *credea* cu adevărat. Orgoliul său încă stătea în calea iluminării. Încă se gândea la alţi Krevaaki, la cum arăta costumaţia lui şi la cum ar fi putut fi el singurul Sith care să doboare Republica o dată pentru totdeauna. Toate acele banalităţi. Astfel de informaţii erau inutile pentru Stăpânii săi. Nu trebuiau să

existe. Şi, în curând, nici rivalii lor nu vor mai exista. Alunecând pe rampa în spirală spre un etaj inferior, Regentul zări creatura care avea să ajute la realizarea acestui lucru. Creierul uriaş plutea, adormit, în norul său. Calician se uită fix la el. Plutind în cilindrul său de gaz cianogen mortal, forma extraterestră grotescă nu-l băga în seamă. Celegianul era bătrân. Fusese primul pe care Calician îl capturase şi îl adusese în *Mansardă*, cu ani în urmă. Deja în vârstă de două sute de ani, monstruozitatea nu fusese un adversar pentru răpitorii săi. Extraterestrul încă purta semnele *domesticirii* sale; câteva dintre filamentele sale nervoase care atârnau, nu mai erau decât nişte cioturi, secționate de torționari.

Calician îi ura pe Celegiani. Una dintre puținele amintiri care îi mai rămăseseră în minte era aceea că fusese batjocorit atunci când fusese copil. *Saaj Celegian*, îi spuseseră ceilalți Krevaaki, invidioşi pe inteligența lui pătrunzătoare. În timpul educației sale Sith, îi întâlnise în cele din urmă pe adevărații Celegiani într-una dintre coloniile lor de pe Tramanos. Dacă nu i-ar fi displăcut deja, ar fi început atunci. Creaturile zburau de colo-colo în recipientele lor autopropulsate, încercând să participe la comerțul lumii ca şi cum nu ar fi fost nişte creiere colosale plutitoare. Nerecunoscându-şi niciodată propria urâțenie, păreau să se aştepte ca şi ceilalți să o ignore, o povară cel puțin incomodă pentru omologii lor. Şi, în timp ce Celegienii aveau abilități telepatice înnăscute, ceea ce le permitea să depăşească toate barierele lingvistice, păreau să aibă puțin interes în a-şi folosi abilitățile speciale pentru influență şi putere. Ridicol! Ce însemna un avantaj dacă nu-l folosea nimeni?

Calician nu avusese nicio reținere în a folosi ceea ce ei nu voiau. La câteva zile după ce fusese numit tutore al gemenilor, aranjase ca acest prim specimen – niciodată cunoscut sub alt nume decât *Unu* – să fie adus aici. Rezultatele fuseseră atât de pozitive, încât se străduise să atragă comunități întregi de Celegieni pe Byllura. Mii de creaturi se stabiliseră în capitala Hestobyll. Dar, deşi *Unu* era bătrân, se dovedise de neegalat în munca sa.

Era timpul să se dovedească din nou. Calician ridică mâna în fața cilindrului.

— Vei contacta stațiile de apărare, spuse el, apelându-l pe *Unu* prin Forță.

Pentru o clipă, masa gri cu purpuriu rămase fără reacție, în supa cețoasă. Dar apoi răspunsul rece al Celegianului răsună în mintea Regentului: *Voi contacta stațiile de apărare*.

— Vei raporta imediat apariția oricărui străin.

Voi raporta imediat apariția oricărui străin.

Calician se cutremură în timp ce privea cum începeau să se agite filamentele de sub creatură. Sângele violet pulsa prin membranele subțiri de pe *creştetul* creaturii. Ființa prindea viață, contactând celelalte minți din instalație. Telepatia sa avea o rază de acțiune limitată – mai puțin de un kilometru – dar ar fi ajuns la toate părțile vizate de pe insulă. Şi nu numai.

Regentul se holbă la containerul de oțel transparent. Cu ani în urmă, ar fi tresărit, plecând repede pentru a evita să vadă *chestia* aia respingătoare în acțiune. Acum nu-şi mai amintea ce anume i se păruse cândva atât de dezgustător.

Privi fără să facă nimic timp de un minut – până când, mişcându-se, surprinse reflecția cuiva pe care nu-l recunoştea în sticlă. Se uită în jur timp de câteva secunde înainte să-şi dea seama că imaginea reflectată era a lui.

Cu tentaculele faciale căzute, merse târşâit înapoi la etaj, spre locul care îi fusese atribuit lângă gemeni.

Capitolul 13

Rusher spusese că nu va găsi paradisul. Era clar că Brigadierul nu fusese niciodată la Byllura. Capitala, Hestobyll, era construită pe o cascadă. Nu – fusese construită ca o cascadă sau, mai exact, ca o deltă de râu sculptată într-o pantă abruptă, pe diagonală. Kerra văzuse formațiunea remarcabilă în timp ce se apropiau de pe orbită. Cea mai mare formă de relief din Byllura era un platou înalt, despărțit de mare prin prăpăstii înalte de jur împrejur – peste tot, mai puțin în apropierea golfului sudic, unde prăpastia spre ocean fusese sculptată în terase. O grilă de canale tăiate într-un model hexagonal rupea fiecare terasă în sute de cartiere de oraş cu şase laturi, apa coborând în cascadă plăcută de la un nivel la altul prin baraje. Picăturile de ploaie din pădurile tropicale din centrul continentului, aflate la înălțime, îşi încheiau astfel lunga călătorie într-un sunet albastru clipocit, care se prelingea pe marginea malului geometric.

Kerra se întoarse spre soarele rozaliu şi inspiră adânc. Aerul proaspăt al oceanului îi umplu plămânii, amintindu-i de casa ei de pe Aquilar, cu ani în urmă.

Creaturi aviare pluteau leneş pe mare. Nu existau nave în port – ceea ce părea ciudat –, dar existau destul de multe platforme de aterizare, ca şi a lor, construite deasupra valurilor blânde şi conectate la oraş prin poduri.

De la acea distanță, nu putea vedea prea multe detalii ale oraşului terasat; Dackett fusese chemat înapoi înainte să poată cere un macrobinoclu. Totuşi, chiar şi aşa cum fusese proiectată metropola, era evident formele păreau în armonie cu împrejurimile. Structurile joase, fără trăsături distincte, se ghemuiau pe treptele hexagonale care urcau pe terasament, cu poduri care traversau canalele. Nu se vedeau nicăieri coşurile de fum din Darkknell sau gropile miniere din Chelloa.

Nu Sithul a construit asta, gândi ea. *Aceasta a fost o lume a Republicii*. O trecu pe lista ei mentală de locuri de vizitat atunci când o vor lua înapoi.

Singurul lucru care strica frumusețea scenei era platoul. Un munte aplatizat, de aceeaşi înălțime cu platoul de pe continent, cocoțat în mijlocul golfului, la câțiva kilometri de țărm. Kerra îşi imagină că era o rămăşiță de granit rezultată din eroziune sau poate o bucată separată de continent de către evenimentul seismic care crease golful. Văzu că era ceva construit deasupra; o cupolă aproape plată, care trecea pe toate laturile platoului şi făcea ca formațiunea să semene cu o ciupercă *balo* uriaşă. Speederele ocazionale zburau înainte şi înapoi între platou şi oraş. Şi mai era ceva, în golf: geamanduri de mărimea unor nave de luptă, care se mişcau în inele concentrice, radiind dinspre platou spre continent.

Ciudat. Şi mai ciudat era că nimeni nu venise în întâmpinarea lor.

— Jedi, cred că te-ai descurcat mai bine decât ai fi putut spera.

Kerra se întoarse şi îl văzu pe Rusher la baza uneia dintre rampele din dreapta. Odată ce devenise clar că pe platformă nu se afla nicio echipă de întâmpinare, ea coborâse prima la suprafață, urmată de Novallo şi de echipajele sale care verificau integritatea fuzelajului. Dar Rusher nu se grăbise să vină la sol.

— E linişte, spuse Kerra.

— Oricum, nu ne-a oprit nimeni, spuse Rusher.

Navele de luptă cu aspect ciudat de pe orbită nici măcar nu se mişcaseră când ieşiseră din hiperspațiu. Nimeni nici măcar nu-i salutase până la apropierea finală, când o voce guturală se auzi prin sistemul de comunicații, îndrumând *Diligența* către una dintre platformele care înconjurau golful.

— Şi ştim că nu ne aflăm în spațiul lui Daiman, spuse el.

Brigadierul îngenunche şi arătă cu degetul spre suprafața ca de gresie a platformei de aterizare. *Diligența* era parcată pe un *aurek* colosal, format din hexagoane de culoarea cretei.

— Fără steaguri mici. Alfabetul e normal aici.

— Nu ştiu, spuse Kerra. Poate că *lucrătorii revelației* ai lui Daiman nu s-au apucat încă să lucreze în piatră.

Dar şi ea se îndoia că acesta era teritoriul lui Daiman. Toate acele rânduri ordonate de cartiere de oraş – şi nicio statuie holografică pe care să o vadă... Sau măcar reale, dacă tot veni vorba.

Şi cu siguranță nu era teritoriul lui Odion. Încă mai era un oraş de văzut – chiar dacă nu văzuse decât un număr mic de persoane care se deplasau.

Rusher se întinse, ridicându-şi bastonul de mers sus în aer.

— Ei bine, mie mi se pare că arată bine, spuse el, întorcându-se cu fața spre rampa de încărcare. Îşi duse mâna la obraz şi strigă: Dați-i drumul!

Imediat, celelalte şapte rampe de marfă se deschiseră zăngănind. Platformele de metal răsunară, în timp ce primul lot de refugiați cobora zgomotos pe rampă în spatele lui Rusher.

Kerra sări spre piciorul rampei, aproape doborându-l pe Brigadier.

— Aşteptați! Aşteptați!

Îşi ridică privirea. Dackett conducea exodul, cu Beadle Lubboon aproape pierdut în fluxul de trupuri. Tropăitul continuă peste vocea ei până când îşi aprinse sabia de lumină şi strigă:

— Nimeni nu mişcă!

Mulțimea nedumerită se opri în loc – deşi mai mulți elevi continuară să coboare pe celelalte rampe. Kerra îi aruncă o privire iritată lui Dackett.

— Deci de asta ai fost chemat.

Meşterul ridică din umeri, dând din cap spre spatele superiorului său.

Kerra îndreptă sabia care strălucea spre pieptul Brigadierului.

— Ți-am spus, trebuie să verific locul mai întâi!

— Credeam că asta faci, aici jos, spuse Rusher, privind supărat spre vârful strălucitor. Doar verificai aerul de mare?

Kerra dezactivă sabia şi făcu un pas mai aproape de el.

— Trebuie să fac o recunoaştere ca lumea, Brigadier, strigă ea. Ştii măcar ce înseamnă asta?

Bărbatul se holbă la ea, cu răceală. Jucaseră acest joc în ultimele două zile, pe drumul încoace, dar el alesese întotdeauna câmpul de luptă. Îşi dădea seama că ciorovăiala cu micuța Jedi era ceva care îi aducea puncte în fața soldaților săi. Dar el avusese întotdeauna avantajul, sau reuşise să se prefacă că ceea ce ceda nu era important. Dar acum nu mai avea de gând să-l lase să scape cu asta – chiar dacă trebuia să-l înfrângă chiar aici, în fața ofițerilor săi de top şi a tuturor refugiaților.

— Cred, spuse Rusher, vorbind încet, că există un adăpost în acel oraş. Loc

mai mare – pentru mult mai multe persoane – decât are nava mea. Şi nimeni nu a tras în noi pentru că am venit aici. Enumără pe degete, bifând beneficiile din Byllura. Adăpost. Securitate. Hrană. Am câştigat. La revedere.

Începu să se mişte, dar Kerra îl blocă.

— Nu ştim nimic despre Sithul care conduce acest loc! De ce încă nu au venit aici?

— Poate că au plecat să înoate, spuse Rusher. Este o zi frumoasă pentru asta. Uite, ți-am mai spus. Conform datapadului, locul ăsta are tot ce vă trebuie.

— Lucrurile astea sunt doar teorie pentru tine!

— Arăt eu a teoretician? zâmbi Rusher.

Kerra văzu că juca din nou teatru pentru echipajul său, dar nu avea de gând să-i permită asta.

— Eu cred că nu-ți pasă. Nici măcar nu ai venit să-i vezi pe refugiați în tot timpul cât am fost la bord. Făcu un gest spre mulțimea de elevi, care ascultau pe rampă. De aceea eşti în artilerie? Ca să nu trebuiască să vezi niciodată pe cine ataci?

— Acum, stai puțin! explodă Rusher.

Apucând-o brusc de umeri, o întoarse în spatele unuia dintre elevatoarele de pe rampă, departe de ochii majorității mulțimii. Speriată de mişcarea lui bruscă, Kerra îşi ridică privirea spre el.

— Crezi că asta nu este real pentru mine? Brigadierul vorbi repede în fața Kerrei, încercând să o facă încet. Poate că nu văd pe cine împuşc, micuță Jedi, dar întotdeauna văd cine este împuşcat. Am avut copii de vârsta Sullustanei tale şi chiar mai tineri pe care a trebuit să-i car înapoi în fiole după treminarea luptelor!

Smulgându-l pe surprinsul Beadle, îi îndoi urechea pentru a descoperi un cip încorporat.

— Am marcaje de frecvență de comunicații pe toți soldații mei, aşa că ştiu cine, unde şi când se află, spuse el. Nu las pe nimeni în urmă decât dacă aşteptarea lor va duce la uciderea mai multor soldați de-ai mei decât la salvarea lor. Iar atunci când este cazul – cum a fost la Gazzari – mă implic eu însumi! Se îndreptă de spate şi se uită înapoi la rampă. Să-i car pe copii tăi va face să fie ucişi soldații mei.

Kerra fierbea la foc mic. Aceasta era încă o altă latură a lui Rusher – dar era clar că de data asta vorbea serios. Cu seriozitatea putea să se descurce.

— O oră, spuse ea.

Rusher se uită spre podul spre oraş – şi făcu un pas înapoi spre rampa de încărcare. Smulse căştile de comunicare de la Beadle şi i le aruncă Kerrei.

— O oră.

Kerra o luă la fugă pe pistă spre calea ondulată. Rusher se întoarse, făcându-le semn trupelor sale să urce din nou refugiații la bord. Era aproape în mijlocul lor când fu întrerupt de fata Jedi, care stătea la marginea podului şi se uita înapoi.

— Oh, Brigadier? Nici Jedii nu lasă pe nimeni în urmă, zise ea. Ăsta e un lucru bun.

Se întoarse şi fugi spre oraş.

* * *

Acum e momentul!

Calician se plimba prin perimetrul apartamentului circular, entuziasmat cum

nu mai fusese de ani de zile. Îşi simţea chiar şi vârfurile tentaculelor – fără puterea animatoare a comenzilor lui Dromika. După opt ani de comploturi, opt ani de aranjamente banale făcute în numele Stăpânilor săi, totul urma să se concretizeze. Şi totul avea legătură cu noii sosiți, aflați jos. Regentul se întoarse la fereastra nordică pentru a studia din nou nava de război cu aspect ciudat.

Unu raportase primul sosirea ei din hiperspațiu, transmițând informația de la santinelele orbitale. Acum era clar vizibilă pe platforma de aterizare, separată de platou şi de *Mansardă*, de câțiva kilometri de apă de mare. Conform planului, ocupanții navei fuseseră lăsați să debarce fără intervenții.

Cu siguranță, ar fi vrut să facă acest lucru. Byllura era plăcută ochiului organic, chiar dacă Calician nu-şi mai amintea de ce. În concepția pe care o implementase pentru tinerii săi protejați, Byllura era echivalentul planetar al unei plante gorsk Whinndoriene – o floare frumoasă cu o înțepătură paralizantă.

Populația, producția manufacturieră, forța militară: toate aceste lucruri crescuseră constant în *Diarhie* în ultimii opt ani, pentru că atunci când lumea venea în vizită, rămânea – fie că intenționa sau nu.

Şi, foarte curând, datorită eforturilor sale, Quillan şi Dromika vor exporta marca de bun venit a Byllurei către celelalte lumi din spațiul lor şi dincolo de acesta. Planetele controlate astăzi de gemeni se vor supune şi mai strâns comenzilor lor – deschizând calea pentru ca *Diarhia* să se extindă.

Şi acum, în sfârşit, Calician ştia în ce direcție se vor extinde.

Diarhia avea mai mulți vecini Sith, de la Arkadianatul vigilent până la pretendenții din *Chagrasi Remnant*[21]. Dar nicio graniță nu era mai largă decât cea pe care o împărțeau gemenii cu blestematul Lord Daiman. La fel ca şi ceilalți vecini ai lor, Daiman fusese reticent fie să se alieze, fie să declare război *Diarhiei* lor. Calician vorbise cu el de câteva ori, întotdeauna prin hologramă. Narcisistul *Lord al Prezumției* nu părea să-i înțeleagă niciodată pe rivalii săi mai tineri, iar ceea ce Daiman nu înțelegea, respingea.

E bine aşa, gândi Krevaakiul; Quillan şi Dromika nu aveau forțele necesare pentru o confruntare totală.

Dar acum, Daiman făcuse o eroare critică. O mişcare strategică împotriva Lordului Bactra, împreună cu fratele său, Odion. Calician ştia foarte bine de ce o făcuseră; şi el primise mesajul pe canalul special. Dar, deşi *Diarhia* era prea îndepărtată pentru a lua parte la dezmembrarea teritoriilor lui Bactra, avea în față un număr ispititor de sisteme din spatele Daimanatului. Un spate care acum nu era păzit. Daiman se va extinde în spațiul lui Bactra doar pentru a-l pierde pe al său.

Nava de război ponosită de mai jos era prevestitoare. Vestea despre mişcarea lui Daiman împotriva lui Bactra fusese primită cu circumspecție, dar apariția navei – *Diligența*, cum o numise Căpitanul – servise drept confirmare. Când fusese întrebat, mercenarul transmisese chiar şi motivele vizitei sale pe Byllura: livrarea elevilor refugiați din bătălia de la Gazzari. Calician ştia că Daiman nu ar fi permis niciodată evadarea unei părți a forței sale de muncă, atâta timp cât avea nave în zonă pentru a-i opri. Era toată confirmarea de care aveau nevoie. Quillan presimțise deja, desigur; iar când Dromika dăduse comanda, lui Calician îi trebuiră doar câteva clipe să pună planul în aplicare. Navele de luptă, aflate în construcție de ani de zile, erau gata în

[21] Chagrasi Remnant – Rămăşița Chagrasi – regiune din sectorul Grumani care fusese în trecut sub controlul Lordului Sith Chagras, ca parte a Hegemoniei Chagras.

docurile lor secrete. Într-o zi – poate chiar în câteva ore – toate aveau să fie puse în mişcare. Pentru prima dată după luni de zile, Calician se simți cu adevărat viu. Nu ca un individ, ci ca parte a ceva mai mare. Lucruri mari, aşa cum le prevăzuseră Stăpânii săi. Nu conta că planul era al lui. Codul Sith era greşit.

Prin victorie, lanțurile mele sunt rupte? Lanțurile *erau* victoria. Legându-i pe cei slabi, lanțurile *deveneau învingătoare*!

În plină euforie, un gând rătăcitor pătrunse în mintea Regentului, transmis de Celegianul aflat la parter. *Cineva se apropie de Hestobyll dinspre nava de război. Iar elevii se reîmbarcă*. Calician se opri. Asta nu avea sens. Căpitanul *Diligenței* îşi indicase disponibilitatea de a debarca pasagerii. Ce l-ar fi putut face să se răzgândească? Nimic. Doar dacă nu cumva nu erau ceea ce spusese el că sunt. Doar dacă nu cumva făceau parte dintr-un fel de şiretlic Daimanit…

Calician se dădu înapoi. Nu era singurul care auzise gândul lui Unu. Cu tentaculele agitându-se în haina lui, Regentul porni, împotriva voinței sale, înapoi spre podiumul în formă de diamant, ajungând fața gemenilor.

Dromika îl privi, cu ochii verzi strălucind. Îi cunoştea porunca înainte ca ea să o dea. Dar se supuse, totuşi. Ca întotdeauna.

* * *

Era din cauza sării? Sau vântul? Kerra nu ştia ce era cu aşezările de la malul mării, dar nu păreau să arate la fel de bine de aproape cum arătau dinspre ocean, sau de sus. Clădirile din Hestobyll erau în cea mai mare parte albe şi bej, multe construcții din gresie fiind făcute din ceea ce ea bănuia că erau materiale locale. Dar, dintr-un motiv oarecare, fiecare loc pe lângă care trecuse părea… murdar. Neîngrijit. Chiar şi clădirile mai noi aveau un uşor luciu de murdărie pe pereții care dădeau spre port. Piscinele mari care reflectau soarele, construite pe câteva dintre nivelurile terasei, aveau un strat de alge aproape suficient de gros pentru a putea fi traversate. Cusăturile dintre micile dale care formau căile de acces erau pline de mucegai. Nu erau prea mulți stropi care veneau dinspre cascade, dar părea că tot ce ajungea pe străzi nu era niciodată şters. Fiecare alee pe care o găsea era alunecoasă, indiferent de apropierea de apă – iar podurile care făceau legătura între cartierele poligonale ale oraşului miroseau de la murdăria acumulată.

Acesta nu era un loc pentru alergat.

Din fericire, nu părea să aibă nevoie să alerge – cel puțin, nu până acum. Hestobyll îi amintea de unele porturi mai somnoroase din Republică: locuitorii de diferite specii se plimbau fără țintă, umblând de la un iglu de piatră la altul. Duroşi. Caamasi. Ithorieni. Sullustani. Niciunul dintre ei nu-i acorda cea mai mică atenție.

Kerra se uită în jos. Nu, nu ieşise purtând costumul invizibil – dar cu siguranță se simțea invizibilă. Asigurându-se că sabia era ascunsă în buzunarul de la vestă, alese un Ithorian pe care să-l abordeze. Cu siguranță, putea să îl angajeze într-o conversație despre ceva. Dacă nu era altceva, era vremea superbă despre care să vorbească – şi poate că ar putea afla ceva despre starea lucrurilor pe Byllura.

— Scuzați-mă, spuse ea, făcând un pas pentru a se potrivi mersului greoi al gigantului brun. Hei! Cu tine vorbesc!

Ithorianul abia dacă se uită în jos, continuând să meargă spre unul dintre silozurile hexagonale care împânziseră peisajul oraşului.

Nu e bine, gândi Kerra. *Probleme cu limba.* Ea nu cunoştea limba Itoriană.

Dar cineva trebuia să cunoască Bazica. Zărind un cuplu de Duroşi în vârstă care trecea pe lângă ea, încercă din nou. Ei chiar se opriră, dar doar pentru a o privi cu o indiferență mută. Kerra se întoarse dezgustată, scrutând mulțimea. Lumea arăta la fel de ponosită ca şi clădirile: haine vechi, care abia dacă se potriveau în multe cazuri. Şi toți aveau aceeaşi expresie absentă.

— Mă aflu într-o fabrică de droizi!

Ora Kerrei aproape că se terminase când urmări o femeie Sullustană la unul dintre nivelurile inferioare. Sullust se afla într-un sector din apropiere – şi ea ştia că ei înțelegeau Bazica acolo. Dacă nu, înțelegea ea puțină Sullustană din timpul petrecut cu Tengos. Dar, din nou, primi aceeaşi privire tristă. Kerra cercetă ochii bulbucați ai Sullustanei. Era ca şi cum ar fi vrut să răspundă, dar nu-şi putea aminti cuvintele.

— Aminteşte-ți înțelegerea noastră, pocni comunicatorul lui Kerra.

Era vocea lui Rusher, exact la timp. Intrând într-o nişă, vorbi repede, explicând ceea ce văzuse.

— Asta nu mi se pare în regulă, spuse ea.

— Cumva, ştiam că aşa va fi, răspunse vocea. Ei bine, ar fi cazul să te grăbeşti şi să afli ceea ce cauți. Tocmai am primit din nou veşti de la *Vocea Profundă* pe comunicație. Byllurienii au văzut refugiații de pe platformă – şi trimit personal ca să ne ajute cu situația noastră.

— Situația noastră? Kerra privi fix în gol. De unde ştiu ei despre asta? Tu le-ai spus?

— Hei, e planeta lor. Tot ce a spus tipul a fost că vor trimite pe cineva să îndrume copiii către un centru.

— Un centru pentru ce?

— Pentru repartizarea locuințelor. Astea sunt cuvintele exacte, spuse Rusher. Trebuie să recunoşti că sună destul de inocent.

Kerra se încruntă. Era de acord cu Brigadierul. După cum mergeau practicile de mutare în spațiul Sith, era de-a dreptul blândă. Înainte să mai poată spune ceva, Rusher raportă că santinelele sale observaseră apropierea cuiva.

— Aveți grijă, spuse ea.

— Cuvântul este bun, răspunse Rusher. Oh, şi fii atentă – ai pe cineva pe coadă. Rusher, terminat.

Kerra bătu în căşti.

— Alo? Ce?

O coadă? Ce vrea să spună cu asta?

— Nesimțit exasperant, mormăi ea cu voce tare.

— El spune acelaşi lucru despre tine, veni o voce din spate.

Kerra se întoarse, furioasă că fusese prinsă pe nepregătite. Nu mai era nimic altceva decât trotuarul şi canalul de acolo – până când privi în jos.

— Tan Tengo! mârâi ea. Tu m-ai urmărit?

Înainte ca tânăra Sullustană să poată răspunde, Kerra auzi o altă voce familiară venind de pe scara de piatră care ducea în jos.

— Aici erai! spuse Beadle Lubboon, cu sudoarea curgându-i din craniul de smarald când ajunse în vârful scărilor şi o văzu pe Tan. Soldatul Duros căzu în genunchi, hiperventilând. Atât de… multe… scări….

Tan se uită la Duros, apoi în sus, la Kerra.

— Nu ştii vreun truc de vindecare Jedi ca să-l ajuți?

— Cum să-l ajut? Făcându-l să alerge ture în fiecare zi?

Kerra îşi puse brațul în jurul pieptului recrutului şi îl ajută să se îndrepte spre canal. Beadle o surprinse, scufundându-şi brusc capul în apa care clipocea.

Kerra schimbă priviri cu Tan până când Beadle ieşi la suprafață, gâfâind.

— Mulțumesc.

— Ce faceți voi doi aici?

Tan îi explică faptul că făcea parte din unul dintre grupurile care coborâseră pe rampele *Diligenței*, dar când venise ordinul de reîmbarcare, o văzuse pe Kerra alergând spre oraş.

— A luat-o la fugă, Maestră Holt, spuse Beadle, scoțându-şi apa din urechi cu degetele. Bridgadierul m-a trimis după ea.

Kerra îşi strânse părul, sigură că îi va cădea în orice clipă. Îşi dădea seama ce loc ocupau refugiații în mintea lui Rusher, dacă Lubboon era echipa de salvare.

— E atât de mohorât aici, spuse Tan, rătăcind şi privind oraşul de sus. Sunt aceleaşi trei clădiri, la nesfârşit.

— Darkknell nu era chiar un loc colorat, spuse Kerra.

Dar ştia la ce se referea fata. Aici, pe Byllura, toate culorile vii aparțineau naturii. Arhitectura, moda – totul suferea de o lipsă de energie, de imaginație, de noutate. Păşind spre o zonă exterioară suficient de mult timp pentru a confirma că *Diligența* nu-şi pornise încă motoarele, Kerra se întoarse spre o altă mulțime care se îndrepta spre unul dintre silozurile hexagonale. Acesta era masiv, de mărimea unui întreg cartier Hestobyll – şi, după sunetele din interior, era evident un fel de fabrică.

Putea vedea acum fumul, care se ridica dintr-un coş de fum de deasupra.

Cu Beadle şi Tan în urma ei, Kerra trase un Duros bătrân de pe linie. Ca şi mai înainte, nici el, nici altcineva nu reacționase la acțiunea ei. Nici el nu răspunsese la cele mai simple întrebări ale ei. Ținându-l de umeri pe bărbat, ea se uită la Beadle.

— Poți să vorbeşti cu el, Beadle? Arată-i că suntem prietenoşi. Întreabă-l cum îl cheamă.

Durosul lunguieț salută şi i se alătură Kerrei în fața bătrânului.

— Domnule, cum vă numiți?

Kerra îl privi fix.

— Vreau să spun, vorbeşte în Duro!

Beadle ridică din umeri.

— Eu nu vorbesc limba.

— Grozav.

Aşezându-se pe pervazul canalului şi stropind cu picioarele ei scurte şi îndesate, Tan interveni.

— Poate că e ceva în apă.

— Nu prea cred, spuse Kerra, uitându-se în ochii terni şi ofiliți ai bătrânului.

Şi nu limba este problema. Ea putea simți asta. Durosul înțelegea cuvintele. Nu era vorba că nu voia să răspundă; nu putea.

— Pare… amorțit.

Aşteaptă.

Kerra se întoarse înapoi spre bărbat şi îşi ridică degetele. Ura să facă asta, dar dacă bănuiala ei era corectă…

— Nu vrei să intri în clădire, intonă ea.

Bătrânul Duros încremeni.

— Nu vreau… nu vreau… Brațele lui începură să tremure. Să intru în clădire.

Kerra îl ținu de umeri şi îi studie ochii. Era ceva acolo. O emoție. *Confuzie? Nu. Panică.* Brusc, Kerra îl eliberă pe Duros, care o luă înainte ca şi cum ar fi fost lansat de unul dintre tunurile lui Rusher. Silueta verde dispăru pe uşă, aşa cum intenționase dintotdeauna. Sau aşa cum altcineva intenționase ca el să o facă.

— Este un utilizator al Forței, spuse Kerra.

Daiman avea *Corectori* şi istorici propagandişti, dar aici era altceva. Aici, Sithul îşi impunea direct voința asupra locuitorilor – asupra tuturor locuitorilor. Dar cum? Persuasiunea prin Forță era o tehnică individuală. Pentru a influența populația la o asemenea scară era nevoie de… ce anume? Nu avea nicio idee.

Kerra îşi strâmbă nasul, dezumflată. Acesta nu era deloc un loc sigur pentru protejații ei. Sperase că, dincolo de influența lui Daiman şi a lui Odion, condițiile ar putea fi mai bune. Dar de fapt, erau mai rele.

Oare toate locurile de aici sunt pline de nebunie?

Brusc, Kerra făcu un pas spre peretele canalului şi o ridică pe Tan de umeri.

— Beadle, spune-i lui Rusher că ne întoarcem.

— Ai comunicatorul meu, spuse el, scobindu-şi din nou urechea.

Amintindu-şi, Kerra întinse mâna pentru a-şi activa căştile – când, deodată, o voce extraterestră impunătoare îi răsună în urechi:

Lucrători ai Flotei Diarhiei, veți începe acum operațiunile de încărcare! Kerra se uită în jur, surprinsă. Vocea nu venea de la comunicator – ci dintr-o altă minte. *Încărcători, veți livra Celegienii desemnați pe navele care le-au fost alocate!*

Imediat, ritmul leneş din Hestobyll se accelera în jurul ei. Cetățenii care nu se grăbiseră să ajungă la destinație începură brusc să se mişte repede, gonind în trombă spre clădirile hexagonale. Alți locuitori se revărsară pe străzile alunecoase dinspre cupolele albe – *locuințe*, îşi imagină Kerra – pentru a se alătura marşului. Era versiunea din Byllura a *adunării de dimineață* din Darkknell, totul dirijat de o sursă misterioasă: aceeaşi voce pe care Kerra tocmai o auzise.

Celegieni, spusese vocea. Kerra întâlnise un Celegian cu ani în urmă pe Coruscant: greu de privit, dar dezinvolt – parte a unei rase aparent fericite de călători interstelari. Fiind un fenomen natural, transmisiunile lor de gânduri *sunau* cu totul diferit de proiecțiile de gânduri prin intermediul Forței; şi asta fusese, fără îndoială, ceea ce auziseră ea şi localnicii. Avea sens ca formă de adresare publică, ascultătorii putând înțelege indiferent de diferențele lor lingvistice.

Auzind un alt anunț, Kerra se uită în jur. Nu era vizibil niciun Celegian – şi cu siguranță ar fi fost vizibili! – dar asta nu însemna nimic. În timp ce se întorcea să privească în direcția în care senzația era cea mai puternică, ochii i se fixară pe unul dintre silozurile mari. De acolo, un Celegian putea contacta o mare parte din oraş deodată. Asta trebuia să fie. Privind în jur, Kerrei îi veni să se lovească singură. Cartierele erau construite în jurul silozurilor de pe tot cuprinsul oraşului Hestobyll. Acelea reflectau în mod vizibil raza de acțiune pe care o aveau Celegienii, îşi imagină ea. Trebuiau să fie mai mulți.

Dar conformarea rapidă a populației părea ciudată şi nimic nu explica trepidațiile pe care le simțea acum în Forță. În afară de faimosul Maestru Jedi Ooroo, cu milenii înainte, Forța atinsese relativ puțini Celegieni. Folosirea creaturilor pentru

comunicarea în masă era o noutate, dar nu însemna niciun pericol inerent. Împingându-şi drumul pe treptele aglomerate pentru a avea o vedere mai bună, Kerra strigă în spate:

— Beadle! Rămâi cu Tan!

Dintr-o dată, mulțimea începu să se agite mai repede. Luptând împotriva valului, Kerra se străduia să-şi păstreze echilibrul – şi să vadă ce îi conducea. Nu erau cuvintele Celegianului. Siluete umanoide îmbrăcate în costume roşii mulate coborau în oraş de pe faleză la bordul unor speedere argintii cu mai multe persoane. Lăsându-şi speederele să plutească deasupra canalelor, câțiva dintre călătorii stacojii săriră din ele. Traversând câțiva metri într-o clipă, noii veniți aterizară hotărâți în siguranță pe trotuare şi atacară mulțimea.

Iată Sithul, gândi Kerra. *S-a terminat cu paradisul.*

— Tan! Tan!

Kerra se uită înapoi. Fata se pierduse în mulțime – iar Durosul dispăruse şi el. Atacatorii stacojii, bărbați şi femei de diferite specii, erau încă în mişcare, grăbindu-i pe cei rătăciți spre munca lor. Încă nu făcuseră rău nimănui, dar Kerra observă armele în formă de baston purtate pe încheietura brațelor stângi. Înjură.

— La naiba, Beadle, ți-am spus să rămâi cu ea!

Forțându-şi drumul prin debandadă, Kerra sări în vârful zidului de sprijin al canalului şi privi mulțimea. Acolo era Ithorianul de mai devreme, surprinzător de aproape – şi față în față cu unul dintre atacatori. În ciuda diferenței de înălțime, era uşor de spus cine era la conducere. Ithorianul părea nedumerit. Simțind o înțepătură în Forță, Kerra îşi dădu seama de ce. Încordându-se, îi auzi spunând:

— Vă veți îndeplini imediat ordinele! spuse atacatorul.

— Mă voi conforma imediat ordinelor, bâzâi Ithorianul în Bazică, înainte să plece în trombă.

Văzând că acelaşi schimb de replici se desfăşura pe toată artera, Kerra îşi dădu seama de adevăr. Celegienii nu făceau decât să dea – sau să transmită – comenzi. Atacatorii stacojii le impuneau, folosind persuasiunea Forței. Avea sens, acum. Lumea din Byllura era într-adevăr amorțită, epuizată de manipulările mentale constante ale celor care foloseau Forța!

Kerra scană atentă mulțimea în căutarea tovarăşilor ei. Dintr-o dată, îl văzu pe Beadle Lubboon în mulțime, confruntat cu doi atacatori. Şi acolo, în spatele lor, era Tan, ținută de un al treilea. Nu încercau să scape – şi Kerra ştia de ce. Nu era decât un singur lucru de făcut.

— Hei, Sith! strigă Kerra, sărind în vârful unei platforme de piatră şi aprinzându-şi sabia. O duzină de fețe din mulțime se întoarseră spre ea. Da, aşa este! Nu vreau să mă duc la muncă!

Veniți să mă prindeți!

Capitolul 14

Pentru prima dată de la Gazzari încoace, sabia Kerrei sfâşie în carnea Sithului. Acea bătălie fusese haotică; mai mulți combatanți îndreptându-se spre ținte diferite. Aici, chiar şi în mijlocul muncitorilor care se grăbeau să se pună în siguranță, exista o direcție simplă a evenimentelor. Kerra, încercând să-i urmărească pe răpitorii lui Tan şi Beadle; şi mai mulți atacatori stacojii decât putea număra, încercând să o oprească.

Kerra sări într-un zid de gresie şi înapoi în luptă, lansându-se spre atacatorii ei. Bastoanele lor erau acum pline de energie, cu lamele asortate la culoarea costumelor. Dar armele aveau doar jumătate din lungimea sabiei ei, fiind minimul necesar pentru a păzi muncitorii. Să renunțe la disciplinele sofisticate ale sabiei, cu nume pe care oricum nu şi le putea aminti niciodată, şi să lupte în mod liber. Asta îi plăcea ei. O atacatoare o înțepă – şi primi o lovitură de picior urmată de una mortală. Un atacator masiv de sex masculin sări spre ea din spate, înjunghiind în jos; Kerra se roti şi tăie în spate, separându-i brațul cu arma de corp.

Retrăgându-şi sabia de la cel de-al patrulea atacator, Kerra se întoarse, doar pentru a intra într-o vâltoare.

Te vei opri... te vei opri... te vei opri... te vei opri!

Patru Sith care înaintau, vorbind la unison, o loviră prin Forță. Amețită de asaltul mental, Kerra simți cum îi cedează genunchii. Rostogolindu-se pe trotuarul transpirat, deschise ochii şi îi văzu cum înaintau. Înaintând şi vorbind, cuvintele lor lovind-o încontinuu. Tresărind, Kerra privi în spatele lor – şi văzu unul speeder, plutind neocupat deasupra scenei. Întinzându-se prin Forță, apucă şi împinse. Vehiculul se conformă, izbindu-se violent de zidul de susținere al canalului din spatele atacatorilor ei surprinşi. Atacul lor psihic fu momentan întrerupt, iar Kerra atacă din nou, făcându-i să-şi piardă echilibrul pe suprafața alunecoasă.

Revenind-şi, sări spre ei...

... şi trecu pe lângă ei, sărind peste resturile speederului până în vârful zidului de sprijin. O luă la fugă spre mare, uşurată de faptul că presiunea mentală scăzuse. Persuasiunea Forței era o disciplină pe care aproape fiecare utilizator al Forței o învăța, chiar dacă ea detesta să o folosească. Dar nu mai simțise niciodată o asemenea putere până atunci – cu excepția, poate, a chemării lui Odion la autodistrugere. Singurul lucru care o ținea în viață era faptul că, cel puțin din câte îşi dădea seama, atacatorii stacojii învățaseră să facă asta prin excluderea altor abilități fizice. I-ar fi putut învinge într-un duel direct – dar acum nu era momentul potrivit. Îşi zări adevăratul țel, în față. Răpitorii lui Tan şi Beadle îi urcaseră la bordul unuia dintre speedere, primul dintr-un şir de trei care se pregăteau să traverseze golful. Avea o singură şansă să-i prindă.

Accelerând în timp ce se apropia de speederul din urmă, Kerra îşi aminti de căştile sale şi apăsă un buton.

— Rusher, sunt Kerra! Orice ai face – nu lăsa restul refugiaților să coboare de pe navă!

* * *

Spune-mi ceva ce nu ştiu, gândi Rusher, punându-şi comunicatorul în buzunar în timp ce alerga pe covorul odinioară luxuriant al camerei de pregătire. Nu mergeai prea departe în spațiul Sith fără să vezi din când în când câte un truc mintal suspect. Din câte îşi dădea seama, personajele în roşu care se urcaseră la bord învățaseră mai mult decât câteva.

Brigadierul tocmai se pregătea să se relaxeze în solariu când îi văzu prin luminator: primele speedere care veneau dinspre platoul din golf. Când Rusher ajunsese în vârful *Compartimentului Dreapta Trei*, o văzuse pe Novallo şi echipa ei de reparații stând, hipnotizați, în mijlocul punții metalice. Între ei şi *Diligență*, atacatorii care reprezentau guvernul Byllurei străbăteau platforma, adunând pe toți cei pe care îi puteau găsi.

Rusher se blestemă pe sine. Îşi sfătuise santinelele să nu-i sfideze prea tare pe cei care sosiseră, gândindu-se că localnicii veneau să-i escorteze pe refugiați. Ori asta, ori fata Jedi sau soldatul Lubboon se vor întoarce cu puştoaica Sullustană. Dar Sithul care conducea planeta nu avea de gând să se mulțumească doar cu pasagerii lui. Nu era prima dată când un Lord Sith nega independența lui Rusher; nu toată lumea respecta modul în care făceau lucrurile forțele din fostul imperiu al lui Mandragall şi, chiar dacă o făceau, erau Sith. Era în natura lor să înşele. Dar, din câte ştia el, stăpânii fără chip ai Byllurei nici măcar nu ştiau cine sau ce era *Brigada lui Rusher*. Pentru ei erau doar un echipaj de înrobit şi o navă de război care trebuia să fie capturată.

O navă de război în care majoritatea armelor se află în interior, gândi Rusher, alergând pe punte. Cel puțin paznicul de punte avusese prezența de spirit să închidă rampele înainte să urce cineva la bord. Dar opțiunile de aici erau limitate. Avea să fie o situație la limită, dacă reuşeau să scape de ea.

— Am fost chemați de jos, Căpitane!

Rusher coborî în zona de comandă pentru a vedea priveliştea de la camera de sub *Rampa Unu Dreapta*. O grămadă de costume stacojii se aflau acolo, inclusiv un monstru Trandoshan dințos care nu părea prea confortabil în salopeta lui uşoară. Uitându-se la cameră, Trandoshanul flutură o mână verde şi cărnoasă şi şuieră:

— Veți deschide această navă şi vă veți prezenta pentru repartizare.

— Nu merge prin sistemul de comunicație, amice!

Rusher strâmbă din nas. Ăştia nu erau Lorzi Sith, nici măcar adepții Sith de calitate superioară pe care îi mai văzuse. Erau specialişti, ca şi el – antrenați pentru un singur lucru. Şi nu le mergea bine. Atacatorul îşi repetă comanda.

— Să vorbeşti mai tare nu ajută! Rusher se aşează la stația de comunicații. Acum putem vorbi despre eliberarea echipajul meu, sau…

— *Diarhia* a vorbit! Deschideți această navă!

— Dacă spui tu, spuse Rusher, arătând spre cel de la cârmă. Aruncați ancora!

Cu un pocnet metalic, *Rampa Unu Stânga* se deschise, lovindu-i pe Trandoshan şi pe doi dintre colegii săi. Rampa se ridică înapoi în mai puțin de o secundă.

— Bună hidraulică! spuse Rusher, mângâind consola de comandă a *Diligenței* şi zâmbind.

Urmă un scurt răgaz. Reveria lui fu întreruptă când navigatorul Mon Calamari vorbi, arătând spre un alt monitor.

— *Meşterul* Dackett e acolo jos.

— Ce?

— În partea cealaltă, domnule.

Rusher se uită la priveliştea de pe partea inferioară a navei. Dackett şi alte câteva santinele stăteau, nemişcate, în faţa unui alt atacator stacoliu.

— La naiba!

Rusher se lăsă înapoi în scaun, agitat. Grăsanul avea să-l ucidă într-o bună zi.

— Probabil că a văzut ţărmul şi a plecat în căutarea femeilor.

În timp ce Rusher se holba, Trandoshanul intră în scenă, frecându-şi adâncitura proaspătă din craniul său cu piele cauciucată.

— Te vei supune, mercenarule! Aprinse o sabie scurtă de culoare purpurie. Deschide sau te vom tăia! Trandosanul aruncă o privire către ostaticii săi stupefiaţi. Sau poate vom tăia altceva!

Rusher se ridică în picioare, bătând zadarnic în comunicator.

— Acesta este departamentul tău, Jedi! Unde eşti?

Diligenţei i-ar fi prins bine o acţiune de ariergardă, în stil Jedi.

— Kerra Holt, răspunde!

Nimic.

— La naiba şi iar la naiba! spuse Rusher, aruncând comunicatorul pe podea şi urcând treptele spre fereastra mare. Dar de aici nu putea vedea nimic. Suntem pe cont propriu. Se uită în jos la fiinţa de la cârmă. Poţi să decolezi fără să-i arzi?

— Domnule, aveţi de gând să-l părăsiţi pe *Meşterul* Dackett?

— Va găsi el o cale de întoarcere, spuse Rusher, uitându-se înapoi afară. Încă mai avem fostul lui braţ.

* * *

Kerra se aruncase de câteva ori în apă, de pe stânci, când era copil pe Aquilaris. Dar niciodată ca adult, niciodată ca Jedi – şi niciodată de pe o lespede care nu se afla deasupra apei, ci deasupra unui oraş. Alergând pe zidul de susţinere, văzu lespedea de permacretă ieşind în afară chiar în faţa ei, ghidând apa în jos cale de o sută de metri până la următorul nivel din Hestobyll.

Acceleră. *Doamne, ar fi bine să meargă.* Lansându-se, Kerra îşi întinse braţele larg, întinzându-se spre cel mai din spate speeder în timp ce acesta se îndepărta. Dacă era şocată că încercase, fu şi mai surprinsă când îl depăşi, prăbuşindu-se pe capota vehiculului care încetini brusc la ralanti. Rostogolindu-se, văzu că şoferul îmbrăcat în stacojiu se lupta cu manşa de control. Simţind impactul, Rodianul îşi ridică privirea spre ea, nedumerit.

— Probleme cu motorul? întrebă Kerra, introducându-şi bocancul prin parbriz şi în botul şoferului.

Strecurându-se peste resturile sfărâmate, sări asupra Rodianului dezorientat. Înghesuit pe scaunul şoferului, lacheul Sith se chinuia să-şi apuce bastonul. Având o ţintă primitoare în trompa verde a creaturii, Kerra îl apucă de gulerul stacojiu şi îl lovi cu pumnul în mod repetat. Atârnând pe jumătate în afara speederului, Sithul lovit îşi întoarse ochii sticloşi spre ea şi se concentră.

— *Mă vei elibera!*

— Bine, spuse Kerra, trăgându-şi mâinile înapoi în speeder.

Rodianul uimit plonjă în picaj şi dispăru din vedere.

Dând cu piciorul în rămăşiţele parbrizului – *nu au fabrici de oţel transparent aici*, văzu ea – Kerra se aşeză pe scaunul şoferului. În faţă, speederul care îi purta pe Beadle şi pe Tan porni în trombă, urcând deasupra marginii oraşului Hestobyll şi ieşind deasupra portului. Se îndrepta direct spre platoul din centrul golfului, iar ea îşi puse speederul pe un curs care să-i urmeze.

Verificând să nu fie urmărită, Kerra se uită în jos şi în stânga. Se întâmpla ceva cu *Diligenţa*, dar de la înălţimea la care se afla nu era clar ce. Mai multe persoane se aflau pe pistă şi pe pod, iar ea putea vedea câteva speedere şi mai multe siluete stacojii. Dar, cel puţin, nu văzu niciun foc de armă. Kerra nu-şi putea imagina că Rusher şi-ar fi pus în pericol proprii soldaţi de pe docuri, opunând rezistenţă – dar, pe de altă parte, nu se ştia niciodată cu el. Dacă costumele stacojii de acolo erau la fel de puternice ca cele cu care se confruntase ea, s-ar putea să-i fi arătat deja câteva lucruri despre *cum să se conformeze rapid*. Kerra se confrunta cu o decizie. Refugiaţii ar fi fost în mod clar în pericol. Dar, la fel de clar, toţi cei care trăiau pe Byllura erau în pericol: pericolul de a-şi pierde sănătatea mintală, deoarece îşi pierduseră deja independenţa. Această schemă era ceva la care Daiman ar fi putut doar să viseze. Muncitorii nu erau pur şi simplu înrobiţi aici; conducătorii *Diarhiei* – cum o numise Celegianul? – îi transformau de fapt pe locuitori în automate, ascultând de fiecare ordin. Darkknell fusese un loc în care arta şi alte forme de petrecere a timpului liber fuseseră descurajate ca fiind inutile. Byllura dusese noţiunea lui Daiman cu un pas mai departe. Locul era lipsit de culoare nu pentru că locuitorilor nu li se permitea să îşi decoreze viaţa; de fapt, probabil că nici nu erau conştienţi de cum arătau lucrurile. Sau de multe altele, de altfel. Nu sub o asemenea constrângere psihică. Fiinţele cu voinţă puternică puteau rezista persuasiunii Forţei, dar aici, pur şi simplu se întâmpla prea mult. Voinţa era frântă înainte ca cineva să realizeze că era atacat.

Kerra îşi amintea de platoul portului şi clădirea care semăna cu o ciupercă *balo*. Acum, acea primă impresie părea profetică. Una dintre primele ei misiuni ca Padawană fusese să oprească un grup de contrabandişti din Lumile Centrale care transportau încărcături de ciuperci pe Coruscant pentru prelucrare. O simplă muncă pentru un nou recrut; nici Jedii, nici Republica nu aveau prea mult timp pentru interzicerea mirodeniilor, iar între război şi ciumă, populaţia avea multe de uitat. Dar, în acea misiune, ajunsese să vadă fiinţele aflate sub influenţa narcoticelor: încă funcţionau, dar nu mai erau stăpânii propriilor vieţi.

De asta îi aminteau locuitorii din Hestobyll. Şi oricine – sau orice – se afla pe acea insulă verticală îi controla în acelaşi mod. Byllurienii încă erau fiinţe independente, dar fără voinţa de a rezista atunci când venea *chemarea*. Şi, din ce în ce mai mult, fără identitate proprie. Şi acum observa că se întâmplau mai multe lucruri. Accelerând, Kerra privi în jos la geamandurile care duceau de la platou peste golf până la oraş, în spatele ei. Păreau a fi distanţate uniform, la fel ca silozurile din oraş.

— Mai mulţi Celegieni, murmură ea, trecând pe deasupra uneia şi uitându-se mai de aproape.

Acolo, vizibil prin acoperişul transparent al geamandurii, se legăna un Celegian

în cilindrul său protector. Mintea Kerrei o luă razna. Celegienii de pe continent nu erau simpli crainici publici. Acele biete creaturi erau toate verigi ale unui sistem de comunicații telepatice – un lanț care se întindea, neîntrerupt, până dincolo de apă, la platou şi la refugiul de deasuptra. Auzise de metode antice de semnalizare care foloseau semnale cu vizibilitate directă în locul celor electronice. Oricine conducea acest loc pusese întregul golf în rețeaua sa telepatică. Nu era nevoie de comunicator.

Cu excepția cazului ei. Amintindu-şi, Kerra îşi activă căştile şi se pregăti să apeleze destinația. Platoul şi calota sa metalică se profilau în fața ei.

— Încă un sanctuar, gemu Kerra, clătinând din cap.

Sper doar că nu l-au folosit pe arhitectul lui Daiman!

* * *

— Fac găuri în noi, domnule Brigadier!

Nările lui Rusher se umflă. Asta era mai rău decât mynockii. În secunda în care *Diligența* pornise propulsoarele şi începuse să plutească, mai mulți dintre atacatorii stacojii de afară săriseră pe navă. Acum, monitoarele îl arătau pe Trandoshan şi pe câțiva dintre amicii săi ținându-se de masivele retro-rachete, înțepând tot ce găseau cu scurtele lor săbii de lumină roşii.

— Dă-le un impuls, cârmaci!

Femela Khil, cu fața plină de tentacule, se conformă, degetele sale de un verde deschis fiind o ceață pe consolă. *Diligența* se clătină şi se roti, forțându-l pe Rusher să se agațe de spătarele scaunelor pentru a se echilibra. Afară, peisajul Byllurei fulgeră în zbor – iar pe monitor, la fel şi câțiva dintre acoliții Sith.

— Încă mai sunt câțiva, domnule!

— Tăiați propulsoarele! strigă Rusher.

Diligența se izbi violent de platformă, exact când Rusher strigă o altă comandă:

— Porniți propulsoarele!

Timoniera cu fața plină de tentacule prinse ideea, făcând *Diligența* să țopăie ca o dansatoare Zeltron cu voal. Ținându-se bine, Rusher urmări monitoarele de sub bord. De data asta, chiar şi Trandoshanul musculos pierdu controlul.

Rusher făcu semn ca nava să revină în aer.

— Bună treabă, Zussh! Data viitoare când cineva îmi va spune că a fost pe Corellia, îl voi crede!

— Aş zice că e un lucru bun că am reparat sistemul hidraulic, şuieră femela Khil.

— Şi că Novallo nu este aici ca să-mi rupă gâtul pentru cascadoria asta. Amintindu-şi, Rusher urcă treptele spre fereastră. Unde sunt ai noştri?

Diligența se roti deasupra golfului, se întoarse spre pupa şi se înclină. Uitându-se în jos la platformă, Rusher îi zări pe Dackett şi Novallo stând cu vreo treizeci de membri ai echipajului, cu spatele spre marginea îndepărtată a docului ridicat. Oricât de puternică ar fi fost puterea de sugestie a lacheilor Sith, nu era suficientă pentru a ține victimele pe loc atunci când se dezlănțuiau flăcările.

Rusher văzu că Trandoshanul şi celelalte gorile care nu fuseseră aruncați în apă erau în afara oricărui pericol, zăcând în urmele uriaşe de crăpături pe care *Diligența* le făcuse în suprafața de gresie. Dar alții veneau pe pod dinspre oraş.

Doamne, ce bine va fi să împuşc ceva.

— Faceți o insulă!

Cu un impuls care zgudui puntea, turbolasoarele montate în stânga şi în dreapta compartimentului echipajului explodară în jos spre podul de metal. Prevăzute pentru nimic mai mult decât îndepărtarea asteroizilor, fură mai mult decât suficiente pentru a trimite structura – şi destul de mulți dintre bătăuşi cu bastoane – în golf.

— Brigadier! Speederele…

Rusher le văzu – şi le simți – înainte ca Zussh să termine de şuierat cuvintele. O străfulgerare de gri umplu fereastra din fața lui, trimițând un cutremur prin punte care îl trânti pe covor. Mai multe dintre speederele care aduseseră problemele pe platforma de aterizare erau încă acolo. Dacă uitase de ele, acum îi aminteau, izbindu-se de punțile superioare şi încercând să spargă ferestrele. Nu va putea niciodată să folosească armele navei împotriva lor. Păcat că nu…

Aşteaptă, gândi Rusher. *Avem arme*. Din poziția sa de pe covor, se întoarse cu fața spre echipajul din boxa de comandă.

— Rotiți-ne din nou – şi loviți-i cu tunurile lungi! Cu tunurile *Kellie*!

Ochii negri ai lui Zussh clipiră.

— Domnule, alea sunt în cală.

— Cărucioarele şi generatoarele da. Dar țevile sunt ataşate de fuzelaj!

Rusher se ridică în picioare, cu mănuşile la acelaşi nivel cu fereastra. Trei speedere treceau zbârnâind pe lângă ei, încercând să găsească un mijloc sigur de a se apropia de nava care se învârtea pe loc. Zărind un pilot stacojiu care tocmai trecea, Rusher strigă:

— Mult spre dreapta!

Diligența oscilă violent, țevile sale proeminente de tunuri din fier Sarrassian spintecând aerul ca un rotor masiv. Metalul sfâşie primul dintre speederele prost construite ca şi cum nu ar fi fost acolo. În timp ce al doilea speeder abia evită aceeaşi soartă, pilotul său nu scăpă, fiind aruncat aproape spre orizont de țeava care se învârtea.

Ei bine, asta e ceva nou. Rusher privi cel de-al treilea speeder cum se prăbuşea în golf, lovit ca de trăsnet. *Cum va numi această tactică?* Nu era ceva ce ar fi putut încerca împotriva unei nave mai mari sau a unui obstacol fix fără să-şi rupă legăturile. *Manevra Rusher Doar-De-Data-Asta*, poate.

— Îl putem vedea pe *Meşterul* Dackett, domnule.

— Ce face?

— Îl snopeşte pe Trandoshan cu noul său braț.

Rusher zâmbi.

— Pune-ne lângă platformă şi coboară *Rampa Trei Dreapta*. Exact ca la o evacuare obişnuită. Ei bine, nu seamănă deloc cu una, dar va fi bine.

Diligența coborî pe poziție. Rusher îşi căută bastonul. Entorsa de la palatul lui Daiman se vindecase, dar s-ar putea să aibă nevoie de el pentru apărare când va urca la bord Prenda Novallo. Nemaifiind hipnotizată, doctorița carenei *Diligenței* pur şi simplu îl văzuse folosindu-i prețioasa navă ca pe un berbece.

Dar, în timp ce-şi privea echipajul îmbarcându-se pe monitor, îşi dădu seama că inevitabila confruntare ar fi fost cea mai mică dintre problemele sale. Câştigaseră un răgaz de câteva minute cu Sithul, dar refugiații erau încă la bord, iar doica lor nu se întorsese. Rusher îşi găsi comunicatorul, pe podea.

— Holt! Răspunde! Jedi!

Lumina de pe comunicator pâlpâi. Ea îi trimisese un mesaj în timpul haosului. Dar înainte să-l poată reda, veni o atenționare de la femela cârmaci.

— Brigadier, avem noi contacte din nord. Multe – şi sunt mari!

Rusher strânse din dinți. *Şi acum ce mai urmează?*

— Mai mari decât speederele?

— Mai mari decât noi!

Rusher se repezi la fereastra care dădea spre Hestobyll şi rămase cu gura căscată. Aburul se ridica din bazinele uriaşe de piatră construite în câteva dintre nivelurile terasei. Abur – şi încă ceva, ceva ce nu ar fi putut să depăşească cu câteva turbolasere pentru asteroizi şi câteva cascadorii.

Ochii i se măriră.

— Micuță Jedi, oriunde ai fi, cred că i-am enervat cu adevărat!

* * *

Un Jedi!

Calician se minună în timp ce se îndepărta de Unu. Un Cavaler Jedi se afla la mai puțin de zece minute distanță de *Mansardă*. Nu era nevoie să consulte niciun scaner electronic şi nici măcar nu avea motiv să se uite pe fereastră. Rețeaua pe care o dezvoltase îi adusese instantaneu vestea, lui şi tinerilor săi Stăpâni.

O parte din inspirație venise de la observarea *păianjenilor jornisae*, importați accidental şi în mod nechibzuit de pe Cularin pe planeta sa natală. Chiar şi atunci când orbea creaturile, acestea puteau simți apropierea altora, simțind vibrații în pânzele lor. Celegienii aliniați îşi creaseră propria pânză, transmițându-şi constant rapoarte de stare unul altuia. Aceiaşi indivizi care le furnizau rapoartele erau însărcinați să îi forțeze să le trimită: *Unificatorii* îmbrăcați în stacojiu.

Quillan şi Dromika nu înțeleseseră necesitatea ca adepții Sith să poarte uniforme; oricum, nu se aşteptau niciodată să le vadă. În corpul puterii *Diarhiei*, *Unificatorii* acționau atât ca agenți de reglementare – asigurându-se că ordinele erau respectate – cât şi ca *anticorpi*, ucigând sau cooptând *agenții patogeni*. Metafora biologică era tot a lui Calician, direct din scrierile sale despre cum putea fi atins apogeul puterii Sith. *Glorificarea sinelui? Subjugarea celorlalți?* În mod clar, aceste precepte antice indicau o singură soluție. Pentru ca o singură ființă Sith să conducă un sistem de forme de viață de mărimea galaxiei, *ceilalți* ar trebui să facă parte din *sine*. Părți constitutive ale unui întreg mai mare, autoreglat; acționând după directivele unei singure minți. Nu exista o altă cale. Guvernele, despotice sau Republicane, erau prea ineficiente. Atâta timp cât orice altă voință avea propria putere, un lider nu-şi putea impune voința asupra tuturor.

Fusese nevoie să-i coopteze pe gemeni în schema sa, dar reuşise. Daiman şi *Corectorii* săi erau nimic în comparație cu ceea ce realizaseră ei. Până la un punct, Byllura funcționa ca o singură ființă vie – şi, după cum auzea din zgomotul de afară, puiul era pe cale să părăsească cuibul. Dar asta era şi problema.

Şi-o aminti acum, în timp ce intra în turbolift şi se îndrepta spre apartamentul de la ultimul etaj. Quillan şi Dromika fuseseră necesari. Niciun Sith pe care îl întâlnise, Lord sau adept, nu avea talentul natural al băiatului de a vedea atât de departe; şi probabil că niciun utilizator al Forței, de oriunde, nu era egalul fetei când

venea vorba de a da comenzi hipnotice puternice. Dar Regentul presupusese că voința lui va rămâne intactă. El va servi ca ego al lor, lucrând ca mediator conştient între lumea exterioară şi fraţii din cocon. Pentru ei, lumea de sub podeaua lor confortabilă era un loc teoretic. Un tărâm pe care şi-l puteau imagina şi influența, dar în care nu pătrundeau niciodată. Acest rol îi era rezervat lui Calician.

Numai că totul mersese prost. Ieşind la ultimul etaj, îşi aminti totul. Agitația îi redase o parte din facultăți, o parte din spiritul independent pe care îl avusese cândva. Nu era posibil să mediezi între cineva cu puterea Dromikăi şi restul societății fără să-ți pierzi propria identitate. Nu era suficient de puternic. Se îndoia că ar fi fost cineva. Şi totuşi, nu era nimic de făcut în privința asta. Aruncă o privire spre gemeni în timp ce se îndrepta spre locul său de lângă fereastră. Quillan, cu părul nisipos, stătea şi privea, cu gura neştersă, îmbrăcat în haine de culcare, la amiază, ca în fiecare zi. Dromika stătea întinsă pe spate, împletindu-şi şi desfăcându-şi părul în timp ce pipăia o pernă cu degetele goale de la picioare. Calician îşi întoarse repede privirea. Nu putea învinge puteri ca ale lor.

Auzind mai multe tunete din golf, Calician îşi dădu seama că şi restul galaxiei avea să afle în curând acelaşi lucru. Navele de luptă erau pregătite şi se ridicau din hangarele ascunse sub bazinele abia drenate, care reflectau lumina, din Hestobyll. Vehicule mamut, cu două vârfuri din duroțelul prețios importat, cele paisprezece nave fuseseră construite în linişte timp de cinci ani, în pregătirea acestei zile.

Şi fiecare, în mod critic, includea un pasager important: un Celegian. Aceleaşi centre de antrenament de pe Byllura care îi transformaseră pe adepții Sith în *maeştri ai persuasiunii* îşi făcuseră treaba cu puținii Celegieni pe care îi găsiseră receptivi la Forță. Niciunul dintre ei nu va rivaliza vreodată cu detestabilul Maestru Ooroo în ceea ce priveşte puterea. Dar, instalat în inima unei nave de luptă, fiecare dintre ei se va asigura că ordinele de la Byllura sunt urmate întocmai. Spre deosebire de verii lor din port şi din silozurile din oraş, ei nu transmiteau pur şi simplu comenzile. Se asigurau că acestea erau respectate, impunându-şi voința atât echipajului, cât şi piloților de vânătoare din escortă.

Unii trebuiseră convinşi. Celegienii erau foarte independenți. Dar, ca şi aici pe Byllura, *Unificatorii* erau prezenți pentru a se asigura de participarea lor. Iar dacă nu reuşeau, amenințarea cu vătămarea colegilor din captivitate funcționa întotdeauna.

Nu erau mulți, dar erau suficienți. Ei vor fi primul val, revendicând sistemele din spate ale lui Daiman. Calician spera că va putea chiar să câştige luptele spațiale şi pe cele terestre fără să se tragă niciun foc de armă. Orice Daimanit care se apropia la mai puțin de o jumătate de kilometru de navele-creier ar fi fost vulnerabil la atacul lor. Gemenii îi vor comanda pe Celegieni – şi astfel vor comanda totul.

Nimic nu îi va putea opri.

— *Regentul-aspect*... ne va proteja? spuse Dromika.

Calician se întoarse, nedumerit. Fata stătea acum în picioare, privindu-l plângând, în timp ce îl liniştea pe Quillan. Băiatul era din nou în poziție fetală, aşa cum făcea adesea când se confrunta cu ceva nou.

— Vă voi proteja, spuse Regentul, cu întârziere.

Întrebarea neobişnuit de ezitantă a Dromikăi nu avusese în spate tăria ei psihică obişnuită. Dar următoarea o avu.

— Ne vei spune cum să o distrugem pe Jedi, zise fata, cu ochii verzi strălucind de un foc portocaliu. Ne vei spune, *acum*.

Fără să-şi dea seama, el repetă cererile ei – şi apoi constată că nu avea nimic de spus. Se confruntase cu o mulțime de Cavaleri Jedi în timp ce învăța căile Sith. Dar niciunul nu venise în Byllura şi în sistemele învecinate în cei opt ani de la fondare. Sectorul Grumani fusese prea departe, iar Byllura prea departe în interiorul spațiului Sith. Deşi auzise zvonuri despre incursiuni Jedi în spațiul Sith, aceştia atacaseră întotdeauna în altă parte. Dar ştia că îi înfruntase o dată. Ştia doar că...

Pleoapele chitinoase se închiseră, iar Krevaakiul îşi coborî capul de ruşine.

— Eu... nu ştiu cum, Lord Dromika. Nu-mi amintesc.

— *O vei distruge pe Jedi!*

— O voi distruge pe Jedi, spuse Calician, întorcându-se cu o vigoare reînnoită spre turbolift.

Cuvintele pe care le rostise erau ale Dromikăi, dar şi ale lui. El crease structura perfectă de comandă Sith. Oricât de oribil ar fi fost să-şi piardă locul în ea, asta pălea în fața faptului de a lăsa un Jedi să o distrugă, în momentul său de triumf. Mai bine să pierzi în fața unui alt Sith decât în fața unui Jedi.

Ar putea uita restul, dar niciun Sith nu putea uita asta.

Capitolul 15

Şmecheria cu invadarea fortărețelor ascunse, gândi Kerra, *e să alegi o strategie şi să te ții de ea până la capăt*. Nu avusese de prea multe ori ocazia, ca să se declare o expertă, dar, având în vedere experiențele ei recente, părea un adevăr. Puteai să te strecori pe furiş, evitând cu orice preț să fii detectat şi ferindu-te de toate întâlnirile; sau puteai să dai buzna înăuntru, doborând totul, inclusiv uşile. Dacă oscilai între cele două abordări nu făceai decât să tulburi problema. Odată ce aveai o dâră de cadavre în urma ta, nu mai era timp să te gândeşti la o abordare subtilă.

Privind înapoi la dâra de cadavre de pe holul din spatele ei, Kerra decise să nu-şi mai facă griji cu privire la cine o văzuse sau dacă ar fi putut trimite după întăriri. Să se furişeze în căutarea unei căi cu mai puțină rezistență nu ar fi făcut decât să dureze mai mult şi, în cele din urmă, să pună mai multe persoane în pericol.

În plus, calea asta era mai satisfăcătoare.

În toate acele zile petrecute pe Darkknell dorind să riposteze – să lovească ceva – îşi imaginase o zi ca asta. Fusese atentă să nu-şi dorească prea mult; acea cale ducea spre partea întunecată. Dar, în toată acea ascundere, se întrebase dacă va ajunge vreodată să se confrunte direct cu asupritorii Sith. Era adevărat că aceştia nu erau oamenii lui Daiman; lipsa statuilor la fiecare colț de oraş îi spunea asta. Dar văzuse în două ore destule despre opresiunea Sith marca Byllura ca să facă din *Diarhie*, oricare ar fi fost aceasta, ținta ei preferată. *Să-i dăm drumul*.

Cu siguranță că urmau să vină mai mulți. De când ajunsese în hangarul pentru speedere scobit în partea laterală a turnului de granit, Kerra nu mai auzise nicio sirenă şi nu mai văzuse niciun droid de supraveghere sau vreo cameră. Dar Celegienii din instalație nu se opriseră din trăncănit în mintea ei, alertând mai mulți atacatori stacojii – acum *alergători stacojii* – asupra mişcărilor ei. Cei cu bastoane încercaseră să-i blocheze intrarea încă de la început şi o împiedicaseră să vadă unde îi duseseră răpitorii pe Tan şi Beadle. Încercaseră să o împiedice să intre în tunelul principal care ducea în clădire şi făcuseră un efort masiv pentru a o împiedica să intre în singurul turbolift pe care îl găsise. Slugile – dacă asta erau – deveneau tot mai puternice acum. Mai capabile. Bănuise că aşa va fi, dar nu multe alte lucruri pe Byllura merseseră aşa cum se aşteptase. Văzând asta, Kerra începuse să se ghideze după ferocitatea şi numărul lor. Sunetele mentale ritmice ale Celegienilor proveneau din atât de multe direcții diferite din interiorul instalației, încât nu putu să le folosească forța ca mod de orientare. Dar cel mai recent val de atacatori avea un singur lucru în minte: să o împiedice să urce mai sus în interiorul complexului montan. Ca şi în cazul ciupercilor *balo* adevărate, ingredientul activ trebuia să se afle sus, în coroană.

Este exact stilul unui pervers să imite natura, gândi Kerra, împingând afară cadavrul care împiedica uşa liftului să se închidă. Uitându-se la comenzi, văzu doar două niveluri superioare. Direcționând cabina spre cel mai de sus, Kerra se linişti şi intră într-o poziție defensivă, cu sabia pregătită. Uşa se deschise şi dezvălui mai mulți protectori în costume stacojii, de asemenea în poziție defensivă, cu săbiile

aprinse. La unison, îşi ridicară mâinile libere şi strigară prin Forță: *Vei pleca, vei pleca, vei pleca, vei pleca!*

— Bine, spuse Kerra, apăsând pe comandă şi închizând uşa.

Nu intenționase să aleagă calea celei mai mici rezistențe tocmai când se afla la jumătatea drumului, dar nu avea rost să fie strictă în această privință – mai ales când avea atâta bătaie de cap. Văzând un mâner deasupra uşii, Kerra trimise liftul la un etaj inferior şi îşi stinse sabia. Săltându-se spre fanta de deasupra uşii, se legănă într-o mână şi îşi ridică arma. Nu exista nicio trapă de acces în tavanul aflat la câțiva centimetri deasupra capului ei, dar avea să existe în câteva momente.

Fugind pe scara de serviciu din interiorul puțului câteva clipe mai târziu, Kerra încă mai simțea presiunea psihică a apărătorilor prin uşa liftului. Dar tacticile lor o derutau, mai mult decât orice altceva. Apărarea lor părea unidimensională – cel mult bidimensională. Hipnotizare şi luptă. Luptă şi hipnotizare. Garnizoana de pe platou era mai puternică la sugestie şi mai formidabilă la luptă, dar alte sarcini păreau să îi depăşească. Urcând pe scară dincolo de etajul de la care fugise, îi auzi cum se aruncă violent în uşi. *Cine nu poate deschide un turbolift blocat?*

Găsind un tunel de ventilație care ducea în sus şi se îndepărta de puț – îndeajuns pentru a-i evita – îşi aminti de Rodianul de la bordul speederului. Părea să nu aibă nici cea mai mică idee despre cum să-şi repornească vehiculul blocat. Şi modelul de apărare, de asemenea, păruse ciudat. Auzise chemările psihice ale Celegienilor, îndrumând adversarii să apere holurile pe care ea doar se gândise să intre. Foloseau Forța pentru a-i prezice mişcările? Sau era vorba de altcineva?

Cineva controlează toate astea, gândi Kerra, zărind lumină la capătul unui puț lateral. Găsise acum rădăcinile metalice ale structurii din vârful platoului, înfipte în baza stâncoasă; conductele de ventilație aduceau aerul din exterior. Alunecând metrii lungi spre grilajul luminat, privi atentă pentru a găsi ceea ce se aşteptase: o scurtă porțiune de puț, aflată deasupra, care asigura intrarea în domul plat. Dar ceea ce văzu din greşeală între lamelele luminate de soare fu ceea ce îi dădu de gândit. Afară, dincolo de golf, se ridicau nave de luptă mari, ieşind din hangarele aflate în interiorul oraşului terasat.

Îşi dădu brusc seama ce pregătiseră muncitorii. Dar cu ce scop?

Tăind o deschizătură mai mare cu sabia, Kerra miji ochii spre port, încercând să găsească *Diligența* şi platforma ei de aterizare. Ochii ei traversară țărmul de două ori înainte să zărească docul, aparent izolat de continent – şi gol.

Căutând căştile de la gât, Kerra găsi microfonul.

— Rusher! Ar fi bine să ai o explicație bună pentru asta!

* * *

Privind marea, Rusher se gândi că nu părea nici pe departe la fel de liniştită ca atunci când aterizaseră. Poate pentru că apa de dedesubt era acum presărată cu luptătorii care încercaseră să-l înrobească – şi mai multe speedere veneau de pe coastă, încercând să ajungă la navă. Navele de luptă nu le dădeau atenție – cel puțin nu până acum. Primele trei se îndreptaseră spre orbită aproape imediat; cu siguranță aveau unde să se grabească. Prezența altor câteva care zăboveau în stratosferă era singurul motiv pentru care nu zburase mai sus. Evitarea speederelor îi dusese la doar o jumătate de kilometru de mastodontul cel mai din urmă.

Văzându-l, Rusher simți o uşoară înțepătură în partea din spate a craniului. O scânteie uşoară, asociată cu un sentiment. Un sentiment că ar trebui să ordone ca *Diligența* să coboare. Rusher clătină din cap. Era un gând ciudat, dar aşa îi erau presimțirile uneori. Stând în picioare la fereastră, privi din nou oceanul. Cum i-ar fi protejat acum întoarcerea jos? Nu avea nicio…

Veți coborî nava.

Bastonul lui Rusher căzu pe podea.

— Simți ceva? întrebă el.

— Da, domnule! *Meşterul* Dackett stătea în uşa dublă deschisă spre punte. Este exact ca ceea ce făceau cretinii ăia mici jos pe platformă.

— E mai puternic lângă navele de luptă, spuse Rusher, privind pe fereastră. Se uită la Zussh, la cârmă. Hai să… să mergem în altă parte.

Îşi ciufuli părul, aruncând sudoarea pe covor. Ochii lui urmăriră picăturile în jos. Întoarcerea la suprafață păruse o idee atât de bună – pentru o clipă. Aterizarea, debarcarea şi predarea navei către lacheii Sith îmbrăcați în stacojiu, aşa cum îi ceruseră…

Rusher îşi ridică privirea. Nava nu se mişcase. Privind înapoi la timoniera sa, observă că mâna îi tremura deasupra comenzilor. Coborî în zona de comandă şi îşi puse mâna înmănuşată peste mâna ei.

— Este în regulă, Zussh. Şi eu am simțit.

Apăsară împreună comutatorul pentru a îndepărta *Diligența*.

— Îmi pare foarte rău, domnule.

— Ajunge cu asta, zise Rusher, urcând treptele. Scoate-ne deasupra oceanului şi îndreaptă-te spre spațiu.

Refugiați sau nu, Byllura nu era un loc în care să rămâi. *Asta se întâmplă atât de des în spațiul Sith*, gândi el. Lucrurile erau atât de fluide, iar mulți dintre Lorzi erau atât de secretoşi, încât nu ştiai niciodată la ce să te aştepți de la un sistem la altul. Dar vor găsi o altă lume destul de repede. Poate în *Chagrasi Remnant* – care nu era foarte departe. Orice loc ar fi mai bun decât acesta.

— Încă mai avem o persoană dispărută, domnule Brigadier, spuse Dackett, stând în picioare la balustradă.

— Lubboon? Rusher se uită neîncrezător la *Meşterul* navei. Parcă vorbisem să-l lăsăm în vârful celei mai apropiate geamanduri hiperspațiale.

Sperase pe jumătate că puştiul va sfârşi prin a rămâne pe Byllura cu refugiații; de aceea îl trimisese în căutarea Sullustanei, în locul cuiva mai competent.

— La naiba, Dack, chiar tu vorbeai despre asta!

— Ştiu. Dar asta a fost înainte să ştim ce rahaturi fac ăştia aici.

— Şi ce importanță are asta?

— Nu are, spuse Dackett, scărpinându-şi gâtul cărnos cu mâna sa artificială. Apoi suspină. Dar el m-a scos din gaura aia de pe Gazzari. Măcar atât pot să fac.

Îşi plesni dosul mâinii de fereastră.

— Nimeni nu m-a mai scos dintr-o gaură! Lumea doar mă bagă în ele!

Rusher privi în jos la oceanul care se agita, înviorându-se pe măsură ce *Diligența* zbura mai departe de continent. Amintindu-şi, Rusher se uită din nou la comunicatorul său. Luminița clipea; sosise un alt mesaj în timp ce ei fuseseră preocupați de navele de luptă.

— Aşteptați. Am un mesaj de la *Măria Sa Nebuna*.

Punându-l la ureche, ascultă.

De lângă zona de comandă, Dackett privi cum se ridica Comandantul său.

— Ceva?

— Mă înjură. Şi apoi se întrerupe.

Aruncă comunicatorul pe podea şi se uită la Besaliskul aflat la stația de comunicații.

— Morrex, mai ai ceva?

— Nu, domnule, spuse uriaşul verde, bătând în căştile sale masive. Dar ei chiar ştiu câteva cuvinte noi în Bazică.

Rusher se întoarse spre fereastră. Speederele care zburaseră alături, în căutarea unei oportunități, dispăruseră de mult. Nimeni nu le oprise zborul peste oceanul deschis. Se întoarse să o vadă pe timoniera sa privindu-l.

— Am o traiectorie liberă spre orbită, domnule Brigadier, trâmbiță Zussh. Şi nimic între această emisferă şi cel mai apropiat culoar hiperspațial.

Rusher îşi încrucişă brațele, luă o decizie de comandă şi lovi peretele în mod repetat cu piciorul său bun.

— Scoateți înregistrările de comunicații, spuse el, privind în jos la Besalisk. Lubboon. Grad – *Dezastru major*. Cu puțin noroc, fata Jedi va fi acolo unde se află el. Se uită spre Dackett, care zâmbea uşor. Şi tu nu mai rânji, sau îți voi lua şi celălalt braț.

— Am doar o indigestie, domnule.

— *Rusher! Ar fi bine să ai o explicație bună pentru asta!*

* * *

Rusher! Oare omul îşi verifica vreodată comunicatorul? Ar fi vrut să-i fi spus ce canale monitoriza *Diligența*. Cel puțin operatorul de comunicații Besalisk părea să ştie ce face.

Dar probabil că nu e vina lui Rusher, gândi ea, alergând prin holul întunecat.

Între urcarea printr-un turn de granit şi clădirea din vârf în care intrase, nu reuşise să mai prindă semnal de când cu aerisirea. *Şi având în vedere modul în care se comunică în cuibul ăsta de mynocki, nu este deloc o surpriză*, gândi ea.

Mai mulți *acrobați* cu costume stacojii o asaltaseră, mai hotărâți decât înainte. Oricine îi dirija părea să fi schimbat strategia la jumătatea drumului. În loc să prevadă unde s-ar putea duce Kerra şi să încerce să o intercepteze, apărătorii începuseră să instaleze baraje în incintă. Războinicii înarmați pândeau în spatele baricadelor construite în grabă pe unele coridoare; pe altele, precum cel în care se afla ea acum, existau doar bariere fizice. Birouri prăfuite şi echipamente informatice stăteau grămadă, adunate la întâmplare în fața uşii.

— Este ca şi cum un copil ar fi barat uşa camerei sale, spuse Kerra cu voce tare, croindu-şi drum.

Nu ştia prea bine de unde venise comparația; Rusher vorbise despre copiii care conduceau Byllura, dar ea nu văzuse niciun semn de copii pe întreaga planetă. Doar mai mulți războinici stacojii. Avea nevoie de răspunsuri – răspunsuri pe care spera să le găsească în lumina slabă a camerei rotunde, din față. Locul era imens. Birourile şi consolele din baricade proveneau de aici, îşi dădu ea seama; era clar că fusese cândva un fel de centru de comandă. Tot ce mai rămăsese în funcțiune erau şapte

monitoare video mari, atârnate de tavan într-un model circular şi care arătau în tăcere hărți ale oraşului Hestobyll. Dar, în loc să fie orientate spre exterior, ecranele fuseseră întoarse cu fața spre cilindrul din oțel transparent din centrul încăperii. Şi spre ocupantul său monstruos, care plutea într-un nor galben pal şi emitea un zumzet psihic constant.

Kerra nu-şi imaginase niciodată că Celegieii puteau creşte atât de mari. Chiar dacă ar fi fost mobil, nu ar fi încăput niciodată prin niciuna dintre uşile de aici. Nu ştia ce mâncau Celegienii şi cum, sau dacă o făceau. Dar această creatură părea să fi crescut, fiind acum o masă flască şi ternă, presărată cu noduri de culoarea sângelui asemănătoare unor furuncule. Şi, spre deosebire de personajul animat pe care îl întâlnise pe Coruscant, acesta avea tentacule asemănătoare unor rădăcini care atârnau, deteriorate şi moi.

Se apropie cu grijă de container, amintindu-şi că gazul din interior era la fel de mortal pentru ea cum era aerul pentru Celegian. Creatura rămase nemişcată şi fără reacție. Kerra îşi încreți nasul. Nu avea nicio logică. Această ființă era în mod clar centrul nervos – era imposibil să eviți astfel de referințe atunci când priveai un creier uriaş fără corp. Mesajele telepatice de la un capăt la altul al oraşului începeau şi se terminau aici, într-o cacofonie pe care ea trebuia să se străduiască să o ignore. Şi totuşi, Celegianul nu părea deloc să fie un Lord Sith, un răspuns malefic la vechiul Maestru Ooroo. De fapt, părea mort. Un specimen într-o fiolă.

Atingând partea laterală a cilindrului, Kerra fu surprinsă de vocea sumbră din capul ei, diferită ca volum şi ton de celelalte. *Care este mesajul tău?*

— Mesaj?

Care este mesajul tău?

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse ea, din nou, cu voce tare.

Nu-şi amintea dacă Celegienii aveau un auz normal sau erau strict telepatici, dar creatura părea să se agite când vorbea. Şi zumzetul de fond al comunicațiilor telepatice de ieşire încetase. *Acum ascult.*

— Cei de acolo… îți urmează instrucțiunile. Tu eşti cel care înrobeşte lumea.

Kerra se uită în jur, precaută, aşteptându-se ca Celegianul să-şi cheme executorii. Dar creatura stătea pur şi simplu, nemişcată în gaz. Zumzetul comunicațiilor de fond porni din nou, continuând între Celegian şi… ce anume?

— Şi navele de luptă, spuse Kerra, amintindu-şi de priveliştea de afară. Le conduci şi pe ele. Au Celegieni la bord, nu-i aşa? Se uită la reflexia ei în container. Le trimiți mesaje. Tu răspândeşti toată această nebunie.

Pentru încă un moment lung, nu veni niciun răspuns. Kerra îngenunche lângă baza cilindrului. Acolo, în partea de jos, se aflau comenzi care clipeau. Nu putea să spargă rezervorul, dar putea să-i dezactiveze sistemul circulator. În câteva minute, s-ar fi acumulat suficient gaz rezidual înăuntru pentru a reduce la tăcere comenzile creaturii către slugile sale, o dată pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, zise Kerra, întinzând mâna spre un comutator. Dar eşti un Sith.

Îşi ridică privirea, pentru ultima oară, pentru a vedea dacă exista vreo reacție. Din nou, nimic. Şi apoi urmă un scâncet. Nu semăna cu nimic din ce mai auzise până atunci – un geamăt subțire şi sonor, nu mai tare decât o şoaptă. Dar se simțea ca şi cum o tristețe străveche ar fi trecut pe lângă ea, abia atingându-i mintea în timp ce trecea. Gândul, dacă asta era, nu era îndreptat spre ea. Era îndreptat spre

univers. *Ca un geamăt.*

Kerra se uită la bestia care se înălța în ceața din spatele oțelului transparent. Instalația era plină de emanații din partea întunecată a Forței. Dar niciuna, își dădea acum seama, nu venea de la Celegian. Brusc, își îndepărtă mâna de pe comutator. Fusese prea rapidă, atât de ocupată să asculte zgomotul telepatic, încât nu mai ținuse cont de Forță. Celegianul nu o folosea deloc, de bine sau de rău.

Ezitantă, Kerra își puse mâna pe suprafața rece a recipientului și se întinse prin Forță. În clipa în care atinse mintea mamut a Celegianului, emoțiile o copleșiră. Frică. Mânie. Bucurie. Ură. Iubire. Toate deodată, confuze și amestecate.

Întrerupând contactul, își dădu seama că sentimentele erau toate ale ei, scoase în față ca autoapărare împotriva unei minți care devenise nulă. O non-entitate. Mintea Celegianului era vie și trăia prin mesajele pe care le transmitea – dar toată această activitate, își dădu ea seama, era autonomă. Centrele de judecată ale creaturii fuseseră ocolite, dacă mai funcționau. Rațiunea independentă nu-și avea locul în mintea sa trează. Vorbea, dar nu mai știa cuvintele.

Respirând adânc, Kerra reluă contactul cu mintea ciudată. De data asta, își concentră abordarea, încercând să-și găsească drumul prin epava psihicului Celegianului. Cele mai multe ființe conștiente ale căror minți le atinsese aveau o scânteie, un foc care le anima. Aici nu mai rămăsese decât un tăciune mocnit, iar ceea ce simți o înfioră. Creatura părea… lipsită de viață. Toată viața ei era o agonie eternă. O minte independentă, redusă la a fi o simplă conductă controlată de alții.

Alții. Kerra căută o imagine vizuală, dar nu găsi decât o singură siluetă umbrită, cu antebrațe solzoase și platoșe-carapace pe față.

— Un Krevaaki? El este cel care te controlează?

Controlează… pe cine?

Surprinsă să audă un răspuns, Kerra se uită în jurul bazei pentru a găsi o plăcuță de identificare.

— Unu? Ăsta e numele tău?

Celegianul se agită, emițând o versiune mai blândă a aceluiași sunet. Kerra înțelese că avusese un alt nume, la un moment dat, dar acel timp trecuse demult. Insistă după mai multe detalii despre Krevaaki – și despre ceilalți. Dar ființa nu mai înțelegea spațiul și timpul. Înțelegea că exista o putere mai mare care îl conducea pe Krevaaki, dar aceasta putea fi la etajul următor sau în galaxia următoare.

Auzind o lovitură în cealaltă parte a camerei, Kerra își întoarse rapid privirea. Nevăzând nimic, se uită în jos, la baza containerului.

— Unu, vrei să te eliberez?

Să eliberez… pe cine?

Kerra se aplecă aproape de placă. Nu era timp pentru o dezbatere existențială.

— Uite, am nevoie de ajutorul tău. Știu ce faci… știu totul.

Unu era responsabil pentru Byllura – și pentru coordonarea apărării platoului. Faptul că vorbise cu ea îi cumpărase probabil câteva momente de liniște. Nu simțise nicio comandă referitoare la flotă; atingându-i mintea, înțelesese că un alt Celegian, aflat în altă parte a clădirii, transmitea comenzi către nave prin intermediul operatorilor sistemului de comunicații Sith. Nu ar fi putut să conecteze telepatic Celegienii aflați la distanțe mari fără ajutor. Dar masa tremurândă din fața ei putea face diferența pentru toată lumea.

— Știi unde sunt prietenii mei? Poți să le spui celor care mă urmăresc să mă

lase în pace?

Tentaculele se mişcară. Nu o înțelegea.

— Te vor asculta, Unu, spuse Kerra. Aşa hotărăsc ei ceea ce trebuie să facă. Spune-le doar să...

Se opri. Culorile calde de pe lobii frontali ai Celegianului începură să se estompeze. Ea îşi pierdu din nou cumpătul. Dându-şi seama ce avea de făcut, Kerra îşi muşcă buza şi se ridică. Aduse două degete ale mâinii drepte în fața ei şi vorbi pe un ton monoton:

— Vei ordona santinelelor să se întoarcă în barăcile lor.

Viața reveni în Celegian. *Voi ordona santinelelor să se întoarcă în barăcile lor*. Şi apoi o făcu.

— Vei ordona unei santinele să îi ducă pe prizonierii Duros şi Sullustan la hangarul speederelor.

Îi voi putea scoate de acolo, gândi ea; auzindu-l că se conformează, continuă:

— Vei ordona populației din Hestobyll să se întoarcă la casele lor, spuse ea. Vei înceta să mai trimiți mesaje pentru alții.

Unu se opri o clipă, părând nedumerit, înainte să repete comenzile, în cele din urmă. Pentru o clipă, Kerra crezu că simțise un alt scâncet. Zâmbi. Poate că ar fi putut rupe doar temporar stăpânirea Sith asupra Byllurei – aveau mulți alți Celegieni – dar Unu nu va mai face parte dintre ei, cu condiția să-l poată proteja de stăpânii săi.

— O să te scot de aici, cumva, spuse ea, bătând în marginea containerului şi uitându-se în jur.

Rezervorul era încastrat în podea, iar uşile nu erau suficient de largi. Dar cel puțin Rusher avea o echipă de ingineri, presupunând că îi putea găsi.

Mergând spre intrare, întinse mâna pentru a-şi trage căştile înapoi la locul lor – doar pentru a auzi bipul unui apel primit. Activă comunicatorul şi spuse.

— Unde ai fost, Rusher? Nu-mi place să ți-o spun, dar vom avea un alt oaspete!

— Eu nu sunt Rusher, spuse o voce hârâită.

Kerra se opri din alergat. Nu avea timp pentru jocuri de ghicit.

— Uite, nu-mi pasă cine eşti, atâta timp cât eşti cu *Diligența*...

Interlocutorul nu o lăsă să termine.

— Ne-am întâlnit pe Darkknell – de două ori. Prima dată, ai furat ceva de la mine.

Kerra se uită fix în lumina slabă. Abia reuşise să primească un semnal înainte. Dar vocea aceasta era pură şi clară. Şi familiară.

— Bothanul?

— Îți aminteşti.

— Sunt surprinsă să aud de tine. Kerra nici măcar nu-i ştia numele. Eşti aici?

— N-aş vorbi deloc cu tine, veni răspunsul sec, dar am instrucțiuni. Şi iată-le şi pe ale tale, continuă el. *Dezbină şi cucereşte*.

— Aşteaptă! Ce? Privi prin camera de control întunecată. Singurul lucru de aici era Celegianul în rezervorul său. Unde eşti?

— Sunt aici, Jedi, răspunse o voce mult diferită din spatele ei.

Văzând lumina roşie reflectată în rezervor, Kerra simți cum focul îi biciuieşte spatele. Rostogolindu-se înainte, se uită în spate pentru a vedea şase săbii de lumină

– toate în tentaculele unui singur atacator.

Krevaakiul!

* * *

O voi distruge pe Jedi!

Comanda Dromikăi răsuna în urechile cavernoase ale Regentului. Ajuta să şi-o amintească. Fiecare silabă îi trezea corpul la acțiune, îi reda tinerețea şi vigoarea pierdute. Comenzile adolescentei avuseseră întotdeauna acest efect, dar niciodată atât de mult ca acum – acum, când tocmai îşi fixase ochii de smarald pe primul Jedi în viață după mulți ani.

— O voi distruge pe Jedi! O voi distruge pe Jedi!

Tentaculele Krevaakiului se puseră în mişcare, făcând roți mortale din armele pe care le ținea. Îşi aruncase haina în turbolift şi, văzând-o pe femeia umană zăbovind, se năpusti asupra ei. Abia sfâşiase spatele jachetei invadatoarei cu părul închis la culoare când aceasta se aruncase în față, ieşindu-i din cale. Era o Jedi. Trebuia să fie, ca să se mişte aşa. Iar Quillan simțise deja că era şi îi spusese Dromikăi, care îi ordonase *Regentului-aspect…*

— O voi distruge pe Jedi! spuse el, înaintând ca un vârtej spre centrul de comandă.

Femeia sări peste un scaun răsturnat, rămas din zilele în care Celegianul nu se ocupa de comunicații. Creatura era acolo, în față, în tubul ei. De data asta, Calician îşi aminti că o ura. Va trebui să o pună iar să-şi facă treaba, după ce se va ocupa de Cavalerul Jedi care se amestecase.

— O voi distruge pe Jedi!

— *Taci din gură!*

Fata Jedi ridică mâna şi trimise unul dintre scaune să zboare prin aer spre el.

O chestie ciudată, gândi Calician în timp ce tăia mobila în bucăți într-o pată de săbii de lumină. Îşi amintea vag că ştiuse cândva cum să facă lucrurile să leviteze, dar trecuse mai bine de un deceniu de când nu-şi mai exercitase această putere.

Dar despre luptă, corpul său îşi amintea. Iar comanda Dromikăi îi eliberase talente pe care nu le avusese niciodată. Krevaakii erau luptători formidabili. Dar chiar şi cel mai mare Jedi Krevaaki, Vodo-Siosk Baas, îşi folosise doar cele două membre superioare pentru a-şi ține săbiile. Acum, tentaculele care în acea dimineață nu putuseră să ridice nici măcar o ceaşcă pentru Calician, mânuiau propriile săbii.

Fata Jedi stătea la câțiva metri de el, cu propria armă aprinsă. O lance de smarald în întuneric. Se uită la el, precaută.

— Tu eşti Krevaakiul, să înțeleg.

Calician nu se învrednici să răspundă, în timp ce zigzaga prin labirintul de mobilă pe drumul cel mai scurt către femeie. Cavalerul Jedi se dădu înapoi, sărind de pe un birou răsturnat pe altul. Părea să vrea să vorbească, să afle ceva despre el şi despre operațiune. Calician o atacă fără ezitare. Avea ordinele lui.

Şi acum avea şansa vieții. Văzând-o pe fata Jedi ferindu-se în fața camerei Celegianului, Regentul răsuci una dintre săbii şi o aruncă spre ea. Femeia începu să se mişte, aşa cum se aşteptase – doar că se opri, deviind arma aruncată spre podea cu a ei. Atacând, Calician mai aruncă una, țintind un punct deasupra capului ei.

— Nu! strigă femeia, sărind pentru a îndepărta sabia de mici dimensiuni

înainte ca aceasta să lovească tubul. Ce faci? Vei sparge tubul!

— O voi distruge pe Jedi! strigă Calician.

— Şi pe tine, idiotule!

Ea lovi cu degetul mare în oţelul transparent.

Calician încremeni pentru o clipă, privind creierul uriaş care se legăna în gazul toxic. Se uită în jos la cele patru săbii rămase, prinse în tentaculele sale. Da, spargerea rezervorului i-ar fi ucis pe amândoi. Şi da, nu-i păsa. O distrugea pe Jedi.

Regentul se dădu înapoi un metru, mutând armele în alte membre. Nu asta trebuia să fie calea Sith – nu cea despre care îşi amintea că învăţase. Sithul nu se autodistrugea. Crezuse mai devreme că făcea parte din ceva mai mare, ceva pentru care merita să-şi predea identitatea. Dar ordinul implantat de Dromika îl îndemnase la propria moarte, pentru a o proteja pe ea şi pe fratele ei.

Nu aşa, gândi el. Făcu un gest de invitaţie pentru ca fata Jedi să se angajeze cu el, departe de tubul Celegianului.

— Acum gândeşti, zise fata, sărind peste o masă şi intrând în poziţie defensivă.

Calician se aruncă înainte, tentaculele biciuind săbiile înainte şi înapoi într-o mişcare de împletire. Fata Jedi se aruncă rapid în jos, lovind săbiile superioare înainte să-şi tragă arma înapoi în sus, pârjolindu-i tentaculele faciale. Regentul avansă din nou, doar pentru a o găsi sărind agilă în dreapta lui, forţându-l să se întoarcă pentru a o urma. Cu cât se întorcea mai mult, cu atât ea se îndepărta mai mult. Regentul mârâi. Mişcarea în cerc îl împiedica să folosească mai mult de două dintre armele sale la un anumit moment dat.

Krevaakiul se întoarse brusc în cealaltă direcţie, sperând să o prindă pe Jedi cu garda jos. Dar ea, în schimb, se mişcă spre interior, apucându-i cu mâna liberă unul dintre membrele fără arme şi trăgând de el. Dezechilibrat, Calician căzu… şi se trezi uitându-se la unul dintre tentaculele sale, mort şi nemişcat în mâna înmănuşată a Jediului. I-l secţionase în timp ce el cădea.

Nu simt durere, observă Calician. Era unul dintre membrele de la carapacea de mijloc; în acea dimineaţă, nu fusese în stare să simtă nimic cu el. Doar puterea de sugestie a Dromikăi îi redase mişcarea. Acum chestia era din nou moartă. La fel şi el, dacă nu se mişca. Calician alunecă înapoi în timp ce fata Jedi avansa. Femeia era prea puternică. Avea abilităţile necesare pentru a o distruge, adânc în profunzimile memoriei sale. Dar… avea nevoie de o direcţie, aşa cum membrele lui uscate aveau nevoie de viaţă. Exista un singur loc de unde le putea obţine pe amândouă.

— Jedi! spus el, întorcându-se spre liftul cu care coborâse.

— Ca să poţi spune şi altceva decât…

Calician o ignoră.

— Ai venit să-i cauţi pe copii, Jedi. L-am auzit pe Celegian transmiţând comanda ta către santinele. Păşi în lift. Dacă vrei să vezi copiii, urmează-mă!

Uşile se închise în urma lui.

Byllura va deveni, din nou, o capcană.

Capitolul 16

— N-o să-ți vină să crezi, domnule Brigadier.

Aşteptând pe puntea de marfă, Rusher privea în gol în timp ce imaginea apărea pe monitor. Sfidând orice raţiune, străbătuseră kilometri de ocean, înapoi la platoul de unde veniseră speederele *Diarhiei*. Şi acolo, jos, era Beadle Lubboon, în mijlocul unui speeder şi făcând semne către cer ca un naufragiat într-o capsulă de salvare.

Rusher se uită la Dackett, care stătea la poarta de lansare.

— Dacă am avea audio, l-am putea auzi pe salvatorul tău ţipând ca un idiot.

Dackett îşi dădu ochii peste cap.

— Am permisiunea de a deschide sau nu?

— Oh, sigur că da, spuse Rusher, bătându-l pe umăr pe *Meşter* şi păşind de cealaltă parte a uşii de marfă. Dar nu uita, dacă vrei să-l păstrezi, e responsabilitatea ta.

Ignorând răspunsul bătrânului – ceva despre generalii de brigadă şi mamele lor –, Rusher apăsă comutatorul pentru a coborî rampa. Durosul stătea, singur, într-un speeder care plutea chiar în afara hangarului. Nimeni nu-i contestase prezenţa; de fapt, nimic nu le împiedicase propria apropiere. De la nivelul lor, o puteau vedea pe fata Sullustană stând pe marginea portului de aterizare, dând din picioare.

— De ce n-ai luat-o pe fată? strigă Rusher în jos spre speederul care se legăna.

Beadle făcu un gest blând spre manşa de direcţie a vehiculului.

— Am pornit speederul înainte să vină ea, spuse el. Ştiu doar să merg înainte şi să mă opresc.

Dând indicaţii echipajului său de pe punte să aducă *Diligenţa* mai aproape de mare, Rusher începu să născocească un răspuns. Dar *Meşterul* navei îi atrase primul atenţia.

— Pe toate stelele, domnule Brigadier. Priviţi!

Cadavrele împânzeau garajul din spatele nonşalantei Sullustane. Cel puţin o duzină de santinele îmbrăcate în stacojiu, ca şi cele care îi hărţuiseră la doc, toate tocate în diverse puncte din încăperea imensă. Ici şi colo ardeau încă epavele de speedere prăbuşite, rămăşiţe ale unei încăierări colosale.

Dackett se uită la Beadle, care se chinuia să urce pe funia pe care o lăsaseră să ajungă la el.

— Crezi că a luptat cu toţi acei atacatori ca să o scoată afară?

— Nu am nici cea mai mică idee.

Rusher se uită la Dackett şi traseră amândoi, la unison, de frânghie, ridicându-l pe Durosul rătăcit.

— Unde-ţi sunt căştile, recrutule? întrebă Rusher, privindu-l cum se caţără pe rampă. Vezi ce se întâmplă dacă pleci fără comunicator.

— Cer iertare, domnule, spuse Beadle, dar, dacă îşi aminteşte, Brigadierul i le-a dat fetei Jedi.

Rusher îşi strânse buzele.

— Oh. Se uită înapoi în hangarul speederelor şi la cadavrele împrăştiate pe

podea. Tu ai făcut asta?

— Kerra Holt a venit după noi, strigă Sullustana de pe margine.

Rusher se dădu la o parte pentru ca doi dintre soldații săi să poată sări în speederul plutitor.

— Ascultă – cum te cheamă?

— Tan!

— Tan, o să dăm speederul înapoi până la tine, ca să poți urca. Nava mea nu poate ateriza aici, iar noi nu ne putem apropia mai mult. Hangarul speederelor se afla la câțiva metri mai jos, iar rampele de marfă nu ar fi ajuns niciodată până acolo fără ca tunurile depozitate să se înfigă în peretele stâncii. Urcă când o să ajungă la tine!

— Nu!

— Nu?

— E aici, în interiorul platoului, pe undeva. Trebuie să intri după ea.

Rusher se uită la Dackett. *O să mor*, mormăi el.

— Îmi pare rău, puştoaico, spuse Rusher, privind în jos şi încercând să pară amabil. Pur şi simplu nu ştim unde este. Este un loc imens şi nu ştim cât timp avem la dispoziție pentru a o căuta...

Dintr-o dată, *Diligența* fu lovită de resturi de metal, ricoşând din ansamblul de compartimente din dreapta şi plouând pe lângă Rusher.

Aproape că îi fu teamă să întrebe.

— Ce a fost asta?

— Droizi, domnule.

Dackett arătă spre alte chestii care cădeau. Arme. Picioare. Un trunchi ciudat. Toate făceau parte dintr-o ploaie mai mare de cioburi de oțel transparent, care cădeau din instalația din vârful platoului.

— E acolo sus, domnule Brigadier! strigă Tan, stând pe cornişă şi sărind în sus şi în jos şi arătând spre clădire, la sute de metri deasupra.

Rusher se îndreptă de spate.

— Retrag ceea ce am spus. Nu mai sări, să nu cazi! Îi aruncă o privire încruntată lui Dackett. Sau să încep şi eu să fac la fel.

* * *

Un alt dulap se deschise – şi un alt droid se lansă înainte, spre Kerra. Aşa cum făcuse cu ultimii cinci, se folosi de Forță pentru a arunca chestia prin fereastra spartă. Începuse să fie plictisitor.

Kerra îl urmase pe Krevaaki la etaj cu un turbolift de serviciu. N-avea de gând să îl urmeze în acelaşi lift. Nu părea probabil ca Krevaakiul să o ucidă cu un lift capcană, dar nu era dispusă să creadă că nu ar fi putut face asta. Ieşirea din lift îi confirmă locația. Încăperea era vastă, cu uşurință de diametrul complet al domului plat pe care îl văzuse de afară; camere de locuit spațioase cocoțate deasupra golfului.

Întotdeauna se cuibăresc la ultimul etaj, gândi ea. De obicei, puteai să recunoşti un Lord Sith după proprietățile imobiliare.

O cupolă opacă care se ridica aproape până la tavan se afla în centrul camerei, la ceva distanță de ea. Fereastra curbată înconjura tot apartamentul, fiind întreruptă la fiecare douăzeci de metri de încăperi mici care pătrundeau în interior. Unele nu

conțineau nimic altceva decât cutii de depozitare multicolore, bine închise şi depozitate. Altele aveau grupuri de dulapuri – şi de îndată ce trecea, afla ce era în ele.

Droizi dădacă. Sfere mari şi dolofane, care pluteau pe baze repulsorlift. Mai văzuse aşa ceva înainte, în Republică; seria BD avusese grijă generații de tineri aristocrați, dăscălindu-i şi îngrijindu-i cu nişte tendoane metalice care semănau cu cele ale Krevaakiului.

Şi, ca şi Krevaakiul, se aruncaseră asupra ei într-un mod foarte puțin tandru. Pe măsură ce fiecare dulap se deschidea, ocupanții săi metalici zburau prin încăpere, înconjurând bolul colosal din centrul într-un vârtej protector. Droizii nu aveau arme, dar, având o sută de kilograme fiecare, deveneau ei înşişi arme. Cu fiecare pas pe care Kerra îl făcea în încăpere, un alt droid se desprindea din roi, aruncându-se spre ea. Îi decapitase pe primii trei cu sabia – şi, deşi o ținea încă la îndemână, îşi pierduse de mult răbdarea cu acest joc. Acum, când se năpustea câte unul dintre ei, pur şi simplu îşi flutura mâna liberă, orientând proiectilul contorsionat prin ferestre. Dacă ocupanții vii ai încăperii erau aici, nu aveau cum să nu observe zgomotul.

După ce ultimul droid se prăbuşi în golful de afară, Kerra cercetă camera. Încă nu-l vedea pe Krevaaki; doar ciudata emisferă de onix, tăcută, cu un diametru de vreo zece de metri. Încăperea din jurul ei avea un aer de cameră de joacă, dar părea de mult ieşită din uz. Mobilierul de culori vii ieşea la iveală de sub cearşafurile terne. Toate jucăriile erau ascunse. Îi amintea lui Kerra de camera din casa unui vecin de pe Aquilaris, cu ani în urmă. Locuise un copil acolo, dar fără bucuria copilăriei.

În schimb, aici simțea doar prezența furioasă a părții întunecate. O simțise şi în alte părți din clădire, dar aici, la mansardă – era un nume destul bun, credea ea –, venea de peste tot. Şi era mai mult decât furie, îşi dădu ea seama; era *agitație*. Agitație pentru că erau prinşi în capcană şi din cauza pierderii a ceva niciodată cunoscut. Oricine locuia aici se axase pe acest resentiment, lăsându-l să crească într-o ură densă care îi făcea inima să se scufunde cu fiecare pas.

Şi în centrul urii era domul negru. Cu sabia pregătită, Kerra îl înconjură. Era o închisoare? Sau un *capac*? Auzi foşnetul dinăuntru. Distrugerea locului nu scotea pe nimeni afară. Ar fi făcut-o ceva?

Apoi observă o platformă uşor înălțată în formă de diamant, la câțiva paşi de cupolă. Covorul care ducea spre ea era uzat; oricine stătuse acolo se apropiase doar din exterior, cu fața spre cupolă. Strângând din dinți, făcu la fel.

De îndată ce ambele picioare îi ajunseră pe podium, Kerra văzu jumătatea de glob tremurând. Aerul recirculat şuieră de la baza sa, în timp ce un gol se deschise între dom şi podea. Era un capac, care se rotea pe o axă orizontală şi se scufunda înapoi în podeaua din spate. Înăuntru se afla o scenă rotundă ridicată – dar nu era un amfiteatru. Lumina de la ferestrele sparte cădea peste mai multe perne portocalii, îngrămădite în cel mai mare pat pe care îl văzuse vreodată. Aproape în centru stăteau doi adolescenți umani. Băiatul se legăna cu mâinile în jurul genunchilor, aruncându-i priviri furişate Kerrei şi apoi îndepărtând rapid privirea. Pentru cineva cu doar câțiva ani mai tânăr decât ea, Kerra se gândi că se îmbrăca precum un copil, stând în aşternuturi în mijlocul zilei. Dar ochii lui întunecați păreau bătrâni, traşi înapoi în capul chel, deasupra unor cearcăne grele.

El, măcar, păru să o fi observat. Fata blondă de lângă el îşi peria încontinuu părul, fără să o bage deloc în seamă pe fata Jedi. Kerra se întrebă pentru o clipă dacă perechea bine hrănită era într-adevăr prizonierii Krevaakiului – până când îşi dădu

seama că ei erau focarul energiei părții întunecate pe care o simțise. Privi capacul dat pe spate. Era o cameră de meditație, cea mai mare pe care o văzuse vreodată.

Băiatul se uită din nou la Kerra, ochii căutând familiaritate. Tocmai când Kerra începu să vorbească, fata o băgă în seamă şi ea, lăsându-şi jos peria şi vorbind în aer.

— Regentul se va adresa *Jediului-aspect*.

Era o declarație ciudată, venită dintr-o sursă şi mai ciudată. Fata îmbrăcată în cămaşa de noapte supradimensionată era aproape femeie, şi totuşi avea ochii mari ca ai unui copil.

— Te afli în prezența *Diarhiei*, veni o voce din spatele capacului rotund.

Krevaakiul ieşi din spatele semicupolei, purtând cele patru săbii scurte. Tentacul rupt atârna, moale şi nebandajat.

— Acesta este Lordul Quillan, spuse el arătând spre băiat, şi sora lui, Lordul Dromika.

Kerra rămase pe podium, privindu-i îngrijorată pe cei doi.

— Şi ție cum să îți spun?

Krevaakiul păru să tragă de timp, bâjbâind după cuvinte. Privind înapoi la cuplul uman, răspunse în cele din urmă.

— Eu sunt Regentul.

Regentul intrigant, gândi Kerra, amintindu-şi gluma lui Rusher. Dar nu era clar cine era la conducere aici.

— Mi-ați luat prietenii, spuse ea. Am ordonat să fie eliberați.

Quillan pur şi simplu se clătină înainte şi înapoi şi privi în altă parte, în timp ce sora lui se uită supărată la Kerra. Dromika părea nerăbdătoare să debiteze ceva – dar, uitându-se înapoi la fratele ei, nu spuse nimic.

— Lorzii nu înțeleg despre ce vorbiți, spuse Regentul. Ei nu interacționează cu universul aşa cum facem noi doi.

Uitându-se la frați şi neprimind niciun refuz, Krevaakiul explică mai departe. Fiind copiii gemeni ai unui puternic Lord Sith, Quillan şi Dromika nu percepeau niciodată realitatea aşa cum o făceau ceilalți. Quillan trăia în întregime în interiorul minții sale expansive, simțind alți organici ca pe nişte fantasme care se mişcau în lumea lui personală de vis. Nimeni nu-l putea contacta, în afară de Dromika, conectată la el la un nivel pe care niciun învățat sau medic Sith nu-l înțelegea.

Dar şi ea avea o situație unică. De când învățase să vorbească, singura formă de comunicare a Dromikăi era persuasiunea Forței. Iar talentul ei era imens, acționând la niveluri dincolo de cele vocale. Chiar şi în copilărie, înainte să învețe cuvântul pentru foame, Dromika îşi posedase îngrijitorii umani pentru a obține tot ceea ce aveau nevoie ea şi fratele ei.

— Acum folosim droizi pentru nevoile lor imediate, atunci când nu sunt eu prezent, spuse Regentul.

Puterea Dromikăi fusese atât de mare încât arsese mințile mai puțin pregătite.

Aveau problema lui Daiman, îşi dădu seama Kerra, doar că mai rău. Mult mai rău. Daiman îşi dobândise puterile Forței şi filozofia Sith la o vârstă mai înaintată, după ce fusese deja socializat într-o oarecare măsură. Poate că nu credea că ceilalți erau ființe simțitoare cu voință liberă – şi cu siguranță percepea mediul din jurul său printr-o prismă ciudată. Universul era terenul unui joc pe plan astral. Dar Daiman cel puțin interacționa cu acel mediu; îl înțelegea şi îl accepta ca pe un dat. Gemenii

acționau doar prin intermediul mediului înconjurător, făcând din celelalte ființe extensii ale propriei lor voințe.

Era exact, își dădu ea seama cu groază, *ceea ce încercase Daiman să realizeze în tabără cu femela Woostoid*.

— Mi s-a cerut să îți explic acest lucru pentru ca să-ți încetezi activitățile și să te supui incluziunii, spuse Regentul.

— Incluziune? Kerra coborî de pe podium și continuă să meargă, ferindu-se să se apropie prea mult de gemenii acum vigilenți. Așa cum i-ați inclus pe Celegieni? Au cerut ei să facă parte din toate astea?

— Au fost utili. Trebuiau să fie primii.

— Primii din câți? Kerra făcu cu mâna spre fereastră și spre Hestobyll, dincolo de port. Aveți deja o planetă în sclavie. Cât timp ai de gând să lași să continue asta?

Sunt Sith, își dădu ea seama, răspunzându-și la propria întrebare. *Dar puteai să te naști Sith?* Se întoarse cu fața spre Krevaaki și arătă spre frați.

— Ascultă, Regent, cum se face că ei au ajuns să fie în centrul tuturor acestor lucruri? De ce nu încearcă cineva să-i ajute?

— Eu încerc să îi ajut. Eu... am orchestrat toate astea. Eu le-am conceput pentru noi toți. Ne vom realiza destinul – ca unul singur.

În lateral, Quillan îl privi pe Krevaaki. Sora lui îi urmă exemplul. Regentul păru să se micșoreze sub privirile lor, iar Kerra observă acest lucru.

— Nu cred că ei consideră că rolul tău este la fel de central cum crezi tu, spuse ea. Ești doar un alt Sith ratat – doar o altă unealtă.

Regentul tresări de furie.

— Te vei alătura nouă – alătură-te *lor* – sau vei fi distrusă.

— Nu.

Așteptându-se la un atac din partea Krevaakiului, Kerra fu surprinsă să vadă mișcare din altă parte. Băiatul îngenunche în vârful pernelor și își ridică tremurând mâna. *Copilul nu făcuse niciodată exerciții fizice*, gândi ea, *asta dacă ieșise măcar vreodată din cameră*. Dar, la mișcarea lui slabă, sora lui se ridică în picioare și își ridică mâna.

— Vei îngenunchea, spuse Dromika, cu fața spre Kerra.

Kerra se poticni. Toată ziua respinsese încercările de hipnotizare, dar asta era la o cu totul altă scară. Cuvintele tinerei fete îi înjunghiară creierul, zdruncinându-i voința. Sprâncenele Kerrei se încruntară, scuturile ei mentale activându-se prea târziu.

— Vei îngenunchea! bubui Dromika, strângându-și pumnii.

Kerra își blocă genunchii, luptând împotriva greutății care o împingea în jos. Era mai mult decât o simplă sugestie. Dromika părea să fi folosit fără să gândească alte forme de manipulare a Forței în comenzile ei, acționând asupra lumii fizice pentru a forța mușchii și oasele Kerrei să se supună. Totuși, fata Jedi se luptă.

— Eu... nu voi...

— VEI ÎNGENUNCHEA!

Genunchii Kerrei ieșiră de sub ea. Lovindu-se dureros de podea, mâinile ei atinseră pământul cu palma înainte. Arma ei, stingându-se, se rostogoli deoparte. Cu ochii înlăcrimați, Kerra încercă să se târască spre sabia aflată la câțiva metri în fața ei. Dar o presiune imensă continuă să se abată asupra ei. Singura cale de a nu fi strivită, era să îngenuncheze.

— *Regent-aspect*, spuse Dromika, mult mai încet.

Krevaakiul alunecă spre Kerra din lateral, cu cvartetul său de mini săbii ridicate. Transpirând, Kerra îşi ridică privirea şi încercă să vorbească. Încercă să se mişte. Încercă să facă ceva împotriva călăului care se profila acum deasupra ei. Tentaculele se încolăciră, aducând cele patru instrumente incandescente ale morții la câțiva centimetri de gâtul ei, din toate părțile.

Simțindu-le prezența arzătoare, Kerra avu un gând fugar la toate situațiile din care scăpase la mustață, din pură încăpățânare blestemată. Tocmai acum, la final, acea voință o dezamăgise în sfârşit.

Calician se uită în jos la fata Jedi, aflată complet la mila lui. *A trecut atât de mult timp*, gândi el, savurând momentul. Atât de multe fuseseră pierdute pentru el. Dar acest moment va fi al lui, şi al lui…

Regentul îşi văzu membrele flexându-se în fața lui, gata să-şi înfunde armele în victima sa.

— Nu!

În ultima clipă, Calician îşi dăduse seama că nu el era cel care mânuia săbiile.

— Lasă-mă pe mine să o fac!

Regentul se uită înapoi şi o văzu pe Dromika stând acolo, la marginea pernelor, cu mâinile ridicate, îndemnându-l să o facă.

— O vei distruge pe Jedi! strigă fata. Înțepă cu degetele încleştate, încercând să-l facă pe Calician să se mişte. O vei distruge pe Jedi!

Calician tresări, săbiile oprindu-se la un fir de păr de gâtul Jediului.

— Da… o voi distruge pe Jedi! Dar nu tu! Eu! Se luptă cu forța care îi anima tentaculele. Dă-mi drumul!

Fata pur şi simplu se holbă la el. Înfuriat, Krevaakiul ripostă, îndreptându-şi spre tânăra sa Stăpână puterea psihică pe care o folosise atât de des în numele ei.

— Mă vei elibera!

* * *

Văzând cum Krevaakiul ezită, Kerra căzu pe podea şi se întinse prin Forță. Sabia ei se rostogoli printre picioarele Regentului şi ajunse în mâna ei. Înainte să treacă o singură secundă, Kerra o aprinse şi se rostogoli spre dreapta, privându-l pe Regent de unul dintre tentaculele care îi asigurau echilibrul. Krevaakiul țipă, îndoindu-se şi aruncând armele. Eliberată momentan de sub controlul Dromikăi, Kerra reveni în picioare şi începu să alerge. Fata se mişcă, începând să reacționeze, dar Kerra nu putea permite asta. Întinzându-se înainte, mătură cu mâna stângă, adunând resturile de droizi din calea ei şi lansându-le orbeşte spre cuibul fraților. Fugind în cerc în jurul lor, nu avea să poată să-i lovească cu nimic. Dar nu încerca să împrăştie distrugere, ci doar să le distragă atenția. Pentru a impune voința gemenilor, Dromika trebuia să îi atragă atenția, sau cel puțin să se concentreze.

Kerra nu putea lăsa să se întâmple asta. Cu coada ochiului, îi văzu pe tineri reacționând la ploaia bruscă de resturi. Quillan îşi împreunase mâinile şi dădu drumul unui urlet jalnic, în timp ce sora lui se împiedica pe perne, încercând să-şi țină corpul în fața lui, în timp ce Kerra se întorcea.

Fata Jedi îşi lărgi cercul, stingându-şi sabia şi prinzând-o la centură dintr-o singură mişcare lină. Avea nevoie de ambele mâini în timp ce făcea cercuri tot mai

largi în jurul celor doi. I se părea aproape ca un joc într-o sală de gimnastică în timp ce smulgea containerele de depozitare din dulapurile deschise, aruncându-le conținutul în apartament. Jucării. Mâncare. Haine. Totul ieşi afară, zburând în stânga ei în timp ce alerga. Prin miasma de vechituri, îl putea vedea pe băiat în picioare acum, echilibrându-se pe picioare şubrede şi plângând în timp ce sora lui îi striga ceva inaudibil Krevaakiului, care era la pământ.

Regentul nu se ducea nicăieri, văzu Kerra – dar acum Dromika era în mişcare. Kerra o văzu pe fată cățărându-se de pe grămada de perne şi ajungând pe podea, în curentul de obiecte aruncate. În timp ce canistrele şi ustensilele se ciocneau pe lângă ea, Dromika îşi ridică mâinile şi imită mişcările mâinilor Kerrei. Kerra derapă până la oprire. Apucând de pe podea unul dintre abdomenele sferice ale droizilor dădacă, Kerra îl ridică, aruncându-l spre Dromika. Lovită de mingea săltăreață, fata căzu.

Quillan țipă – şi în timp ce o făcea, Dromika sări de la pământ, revigorată. Kerra începu să alerge din nou, de data aceasta măturând cu Forța pentru a smulge cioburi de fereastră de pe podea. Trebuia să continue să schimbe strategiile, să-i țină în defensivă. Singura înțelegere a gemenilor în materie de luptă, fizică sau prin Forță, era la mâna a doua, prin intermediul slujitorilor lor. Nu erau obişnuiți cu aşa ceva.

Dar rămase repede fără lucruri de aruncat. Schimbând din nou tactica, Kerra traversă în fugă diametrul camerei, sărind pe şi peste grămada de perne. Quillan se îndepărtă în fugă, făcându-i semn Dromikăi să se întoarcă. Fata se mişcă mai repede de data asta, traversând rapid platforma. Kerra se uită înapoi, încercând să găsească turboliftul prin care intrase. Asta fu o greşeală. Dromika, alergând în spatele ei, se întinse prin Forță. Întorcându-se să fugă din nou, Kerra se împiedică de un sertar gol de la unul dintre dulapurile pe care le aruncase. Căzând în fața unui geam spart, întinse instinctiv mâna după sabie. Dar, ridicând privirea, o văzu pe fata Sith, la câțiva metri distanță şi apropiindu-se cu mâinile ridicate. Dromika începu să deschidă gura…

…şi țipă, în schimb. În spatele ei, Quillan văzuse ceva ce ea nu văzuse. Capul Dromikăi se smuci spre dreapta, privind pe fereastră – şi în țeava unui tun *Kelligdyd*, care se îndrepta spre ea. Fata căzu în timp ce mii de kilograme de fier Sarrassian înjunghiau prin fereastră, împinse de mişcarea navei de război de afară.

Rostogolindu-se, Kerra se uită înapoi surprinsă. *Diligența!* Nava de război se îndepărtă de clădire, retrăgând colosalul berbec improvizat şi luând o parte din rama ferestrei. Uitându-se să vadă dacă Dromika îşi revenea, Kerra se ridică şi începu să alerge. Reamintindu-şi, întinse mâna spre comunicator şi strigă:

— Tu eşti, mercenarule?

— Ce întrebare prostească, veni răspunsul.

Kerra nu putu argumenta. În stânga ei, îl văzu pe Krevaaki încercând să se ridice pe tentaculele rămase. Doar una dintre săbiile sale de lumină era aprinsă – dar, uitându-se înapoi, o văzu pe Dromika ținând una dintre celelalte.

Kerra tresări. *Ar fi trebuit să-l dobor pe Regent mai întâi*, gândi ea. *Şi fata ştie oare cum să folosească sabia?* Nu-i plăcea gândul la o altă confruntare.

Săltând prin cameră, Kerra se uită înapoi pentru a vedea că *Diligența* nu mai zăbovea în fața ferestrei. Cu cizmele alunecând pe covor, auzi şi motivul.

— Nu putem coborî o rampă spre tine aşa! pocni vocea lui Rusher. Kerra văzu cum nava se clătina în afara ferestrei şi cobora din nou. O să ne strecurăm pe sub locul în care începe clădirea. Va trebui să sari!

Când nu trebuie să sar? se întrebă Kerra, uitându-se înapoi. Regentul căzuse, incapabil să-şi facă membrele rămase să se supună. Dar Dromika continua să avanseze, cu ochii verzi acum de un roşu gol, asortat cu arma care-i ardea în mână. În spatele şi în dreapta ei, Kerra îl văzu pe Quillan dându-se înapoi cu blândeţe spre fereastră, cu mâinile ridicate pentru a imita mişcările Dromicăi. Sau era invers?

Dezbină şi cucereşte, spusese Bothanul. Kerra se uită la ochii lui Quillan, la fel de vii acum pe cât erau cei ai surorii sale de goi. *Nu Dromika este păpuşarul. Ea este doar o altă marionetă pentru Quillan!*

— Opreşte-te! strigă Dromika, ridicând mâna liberă.

Față în față cu ea, Kerra tresări sub comanda psihică…

…şi apoi o luă la fugă, trecând printre Dromika şi Regent, îndreptându-se direct spre Quillan. Băiatul o privea fără cuvinte, panicat, cu mâna ridicată la fel ca a surorii sale. Atacând, Kerra o văzu pe Dromika cum se ofileşte, nemaifiind animată de legătura cu mintea fratelui ei.

— Naaah! strigă Quillan.

Îngropându-şi capul sub subsuoara lui, Kerra îşi înfăşură mâinile în jurul băiatului şi îl împinse spre fereastra unde văzuse ultima dată *Diligența*. Cu o împingere puternică peste partea de jos geamului, îl purtă pe Quillan peste margine. După ce ținerea se transformă în cădere, Kerra văzu nivelurile inferioare ale *Mansardei* trecând pe lângă ea – şi puntea de lux a navei de război, transformată în cuib de observatori – ridicându-se în întâmpinarea ei. Îngropându-şi piciorul stâng sub adolescentul îngrozit, Kerra se izbi violent de corpul navei. Căldura albă îi trecu de la gleznă la ochi într-o clipă.

Ameţită, Kerra se rostogoli, Quillan fiind încă parțial deasupra ei. *Diligența* se rostogoli şi ea, curenții de aer din port aruncând nasul navei în sus. Kerra şi băiatul alunecară înapoi, spre balustrada de pe punte şi spre golful aflat la sute de metri mai jos. Kerra lovi cu degetele, căutând cu disperare un punct de prindere.

În schimb, o apucă o mână metalică.

— Am prins-o! strigă *Meşterul* Dackett.

— Mişcați-ne de aici! auzi Kerra.

Trasă împreună cu Quillan de Dackett şi de alți doi soldați, îl zări pe Rusher stând parțial vizibil, în trapă.

— Nu, strigă ea, zbătându-se zadarnic împotriva purtătorilor ei. Tan şi Beadle sunt încă acolo jos!

— I-am luat, strigă Rusher, făcând loc pentru ca membrii echipajului său să treacă pe lângă ea prin trapă. Se uită la Quillan, care împingea slab aerul. Nu crezi că avem destui copii cu noi?

Kerra se luptă să se smulgă de lângă cei care o împingeau pe scară. Deci Tan şi Beadle reuşiseră să iasă. Dar nu erau singurii care erau în primejdie. Celegienii erau acolo, încă trăind o viață de o agonie inimaginabilă în balize. Şi ce se întâmpla cu toți ceilalți de pe Byllura? Din întreaga *Diarhie*?

— Nu putem pleca! spuse ea, strâmbându-se când echipajul o aşeză pe punte. Voi nu înțelegeți. Nu pot să plec.

— Nicio şansă, Holt, spuse Rusher, făcând un gest pentru ca trapa de deasupra să fie închisă şi vorbind în comunicator. Viteza orbitală, acum.

— Nu mă poți obliga să vin cu tine!

— Încărcătura pe care o transport este a ta, spuse Rusher, coborând scara

spre ea. Până când este livrată, mergi unde mergem şi noi.

Simțind impulsul brusc care împingea nava înainte, Kerra se întinse pe spate pe punte, înfrântă. Rusher trecu pe lângă medicul care o îngrijea şi se îndreptă spre coridor. Kerra se holbă la el.

— Iar laşi camarazi în urmă. Asta nu va ajuta *raportul de încărcare* al navei.

Capitolul 17

— E doar un copil! Rusher lovi cu capul bastonului în balustrada zonei de comandă. Şi tu îmi spui că e Sith?

— Un Lord Sith, îl corectă Kerra.

— Oh, ei bine, asta are sens, spuse Brigadierul. Nu am mai avut niciun Lord Sith în colecție. Mă bucur că l-ai adus la bord!

O privi fix pe fata Jedi, care stătea pe covorul de pluş al punții şi îşi îngrijea coapsa scrântită. Atenția ei era acolo unde era şi a lui: asupra băiatului ghemuit în colț, în față. Rusher postase gărzi înarmate de o parte şi de alta a adolescentului, dar nu părea deloc necesar. Puştiul era un dezastru. De când ajunsese cu Kerra pe punte, alternase între priviri febrile prin ferestre către Byllura, mai jos, cu crizele de urlete cu capul băgat între genunchi.

Un Lord Sith în pijamale, gândi Rusher. *Acum am văzut totul.*

— N-a mai fost niciodată în spațiu?

— Quillan nu a mai ieşit niciodată din camera lui, spuse Kerra, apropiindu-se mai mult – şi apoi îndepărtându-se. Şi ea părea să alterneze: între simpatie şi precauție. Rusher înțelesese de la ea că, acum doar câteva minute, băiatul încercase să o ucidă. Dar *Lordul Quillan* nu părea puternic. Mai mult, părea… retardat mintal.

Kerra privi în jur la cosmosul care umplea vederea lui Quillan din toate părțile.

— Este acest afurisit de spațiu de observație al punții. Nu poți polariza ferestrele sau ceva de genul ăsta?

— Nu când suntem atacați, spuse Rusher, cu ochii care măturau spațiul de la dreapta la stânga.

Navele de luptă ale *Diarhiei*, pe care le văzuse plecând de pe Hestobyll erau toate acolo, ca parte a unei forțe serioase care includea crucişătoare şi nave de vânătoare cu două locuri. Zări chiar şi câteva transportoare de trupe, toate grupate în apropierea cuirasatelor. *Diarhia* era pusă pe treabă împotriva cuiva.

Dar nu a lor – cel puțin nu până acum. În ciuda spuselor sale, *Diligența* nu era atacată. De când ajunseseră pe orbită, flota *Diarhiei* rămase pur şi simplu acolo, între ei şi orice punct de salt hiperspațial. Părăsirea sistemului Bylluran pentru a ajunge oriunde presupunea negocierea acestui câmp de prădători, pregătiți să atace. Şi, spre deosebire de Gazzari, Rusher nu credea că navele vor pleca brusc la o altă întâlnire.

— Spui că puştiul ăsta e şeful lor, spuse el, arătând spre Quillan. De aceea nu atacă?

— Nu ştiu, puse Kerra. Toate eforturile ei de a ajunge la băiat eşuaseră. Cred că aşteaptă ordine.

— De la el?

— De la oricine.

Fata Jedi se ridică în picioare, privind marea de nave nemişcate.

Rusher îi făcu semn Besaliskului din boxa de comandă, ordonând o scanare completă a tuturor canalelor care veneau dinspre Byllura. Dacă apărea vreo veste,

voia să o afle primul.

— Uite, Holt, dacă puştiul ăsta e şeful, nu poate să le spună să înceteze?

Kerra se uită la adolescent, care se uita la ea cu ochii înroşiți în timp ce tremura.

— Nu cred că poate spune nimănui nimic, spuse ea. Nu fără sora lui.

Rusher dădu din brațe.

— Ei bine, atunci hai să o aducem pe sistemul de comunicații!

— Nu!

Brigadierul se clătină pe călcâie, surprins de urgența răspunsului ei.

— Adică, spuse Kerra pe un ton mai liniştit, nu, nu cred că merge aşa. Ea vorbeşte în numele lui, dar el îi vorbeşte doar prin intermediul Forței.

— Credeam că voi puteți să acționați cu scamatoriile voasre la distanțe mari.

— Nu este uşor, dacă nu ai mai făcut-o niciodată, spuse Kerra. Iar Quillan nu a mai fost niciodată nevoit să o facă.

Capul lui Rusher se învolbură. Agitat, îşi lovi capul bastonului de balustrada de metal, provocând un pocnet care îl făcu pe băiatul Sith să gemă din nou.

— Da, aşa este, spuse Rusher. Şi mie îmi vine să plâng. Se îndreptă spre Jedi. Nu vreau pe niciunul dintre voi aici!

Tresărind din cauza presiunii asupra piciorului ei, Kerra încercă să se ridice.

— Te-ai făcut înțeles.

— Nu a existat niciodată un Sith la bordul *Diligenței* indiferent de motiv, spuse Rusher, cu sprâncenele încruntate. Asta mă ține pe mine şi echipajul meu în siguranță – şi îi ține departe de artileria grea. Făcu semn cu mâna spre puzderia de stele de dincolo de flota *Diarhiei*. Nu vă învață propria voastră istorie în Republică? Poate că ai auzit de o chestie mică, numită *Maxima lui Telettoh*. Spune aşa…

— *Să nu-l laşi niciodată pe Malak la bord*, încheie ea.

— Ai dreptate! Generații de militari profesionişti cunoşteau povestea Amiralului Republicii care lăsase un Sith în haine de Jedi să vină la bord. Îşi petrecuse tot restul carierei încercând să repare pagubele. *Le vom lua locurile de muncă. Le vom lua combustibilul. Dar nu vom trece un Sith peste drum. Nu şi dacă eu…*

Morrex strigă din interiorul zonei de observație.

— Avem foc, Brigadiere!

— Trag în noi?

Rusher se repezi la balustradă, distras de la furia sa. Ofițerul de comunicații răspunse arătând spre monitoare. Luminile străluceau pe suprafața Byllurei, unde Hestobyll şi continentul alunecau acum în noapte. Dar nu era iluminare artificială.

Era foc.

Kerra se îndepărtă şchiopătând de adolescent spre fereastra din dreapta. Studiind suprafața lumii care aluneca pe lângă ea, arătă cu degetul spre locațiile de pe tot parcursul liniei de noapte. Rusher i se alătură, purtând un electrobinoclu. Din mai multe niveluri ale capitalei se ridicau coloane de fum.

— Revolte?

— Îmi imaginez că lumea se trezeşte, spuse Kerra. Şi se trezesc supărați.

Fusese un flux constant de comenzi venind de la platou către toate slugile gemenilor de pe Byllura, le explică ea. Acum, că sora lui Quillan nu mai avea comenzi de transmis, ordinea se prăbuşea.

Rusher îşi frecă fruntea.

— Şi primul lucru pe care îl fac este să dea foc la ceea ce este al lor? Asta nu are niciun sens!

— De unde să ştiu eu? întrebă Kerra. Li se spune de ani de zile să muncească, să doarmă şi să mănânce. Asta este prima dată când au o opțiune. Făcu o pauză. De acord, este un mod ciudat de a-ți petrece prima noapte liberă.

— Nu-mi spune mie, spuse Rusher. Eu îmi câştig existența distrugând lucruri. Se uită înapoi peste umăr la navele de război de afară. Dacă asta e şansa noastră, poate că ar fi mai bine să ne strecurăm pe lângă ele chiar acum – înainte să îşi dea seama cât de amuzant este.

— Da, spuse Kerra. Cred că ai…

— Transmisie în curs, Brigadiere!

La fel cum Daiman le apăruse acum câteva zile, un alt Sith se materializase în lumina slabă. Rusher văzu că era un Krevaaki cu aspect sumbru, cu tentaculele înfăşurate într-o pelerină.

— Cine este ăsta?

— Regentul, spuse Kerra. Nu-i ştiu numele.

În față, băiatul chiți, uimit de imaginea ciudată.

— Numele meu este Saaj *Celegian*, răspunse figura din imagine. Krevaakiul tuşi şi privi în jos. Vreau să spun, Saaj Calician. Făcu o pauză, poziția lui îndreptându-se. Acum ştiu asta.

Rusher se uită la imagine, nedumerit.

— Deci îşi cunoaşte numele. Care este marea problemă?

— Cred că este o mare problemă, spuse Kerra. Linişte. Apoi şchiopătă pentru a se adresa holoramei. Ce vrei?

* * *

La kilometri mai jos, Calician se afla în camera de control a *Mansardei*. Alături de Celegianul adormit în tubul său, Krevaakiul privea cele şapte monitoare video, care arătau imagini de peste golf, din Hestobyll. Era una dintre puținele părți supraviețuitoare ale sistemului de supraveghere pe care creierele plutitoare nu-l înlocuiseră – şi acum îi oferea singura imagine detaliată a ceea ce se întâmpla.

Conform comenzii, muncitorii din şantierele navale subterane secrete începuseră să lucreze la mai multe cuirasate în clipa în care flota lor recent construită fusese în siguranță. Din nefericire, cunoştințele despre procedurile de turnare a metalelor nu se aflau la muncitorii de la fața locului, ci la un mic grup de experți de la unul dintre etajele inferioare ale complexului din platou. În mod normal, Celegienii îşi transmiteau instrucțiunile către *Unificatorii* îmbrăcați în stacojiu, aflați în instalațiile din toată Byllura, ceea ce le permitea să conducă mai multe operațiuni în acelaşi timp.

Dar când nodul Celegian încetase să mai direcționeze mesajele, fabricile fuseseră prinse fără informații chiar într-un moment critic. În şase locații din Hestobyll, matrițele se umpluseră necontrolat cu duroțel topit, revărsându-se şi declanşând lanțuri de explozii. Putea vedea că ceva similar se întâmplase şi la trei dintre fabricile de muniții. Pleoapele grele căzură în timp ce Calician privea cum se răspândea haosul. Byllura fusese un model de centralizare Sith, un sistem neelectronic centrat pe voința unui singur Lord. Acum, fostul Regent vedea cum totul

se sfârşea. Un corp putea supraviețui fără o minte gânditoare doar atât timp cât organele îşi cunoşteau funcția.

Fără Unu, rețeaua era avariată. Fără voința gemenilor, nu putea fi reparată niciodată.

— Am întrebat, de ce ne-ai apelat?

Auzind vocea fetei, Calician se întoarse şovăind spre configurația holografică cât putu de bine pe tentaculele rămase.

— Vă sun pur şi simplu pentru a afla dacă băiatul Quillan mai trăieşte.

— De ce? Fata cu părul negru din imaginea clară părea să devină rezervată. Cauți să negociezi?

— Nu, este prea târziu pentru asta, spuse Krevaakiul, explicând pe scurt dezastrele industriale în creştere care se răspândeau în Byllura.

Redirecționă camera spre un monitor care o arăta pe Dromika, care se prăbuşise leşinată după dispariția fratelui ei prin fereastră.

— Ea nu poate deosebi o prezență fizică de una pe care o observă prin intermediul Forței. Nu-l poate vedea, aşa că nu-l caută, spuse el, uitându-se la corpul ei nemişcat. Ea era singura care putea ajunge la el – şi pentru asta, a devenit o sclavă a lui, la fel ca şi mine.

Calician reorientă camera spre el însuşi şi pufni.

— Omoară-l, dacă îți face plăcere, spuse el, ridicând un ciot pârlit care cândva ținuse o sabie de lumină. S-ar putea ca mie să-mi facă plăcere.

Comentariul o surprinse pe Jedi fără cuvinte.

O altă explozie veni din cealaltă parte a golfului, atât de puternică încât fu audibilă prin pereții fără ferestre ai camerei de control.

— Asta ar trebui să fie una dintre stațiile energetice, spuse Calician.

Femeia îşi încrucişă brațele, cu fruntea încruntată.

— Nu puteți trimite instrucțiuni prin comunicator, ca oricine altcineva?

— Slugile noastre nu au aşa ceva. Un sistem secundar de comunicații oferă o potențială cale de acces pentru disidenți, spuse el. Şi înainte să întrebi, ceilalți Celegieni s-au răzvrătit, la fel ca şi Unu, aflat aici. Nu mă pot folosi de ei.

— Nu aveam de gând să întreb, spuse ea. Dar v-aş cere să îi eliberați.

— Ăsta, Jedi, este ultimul lucru pe care l-aş face, spuse el. Dar oricum, nu pot face mai mult. Îi voi lăsa pe ceilalți să facă asta, când vor sosi. Aruncă o privire spre un alt monitor. Şi se pare că au sosit.

* * *

— Ceilalți? Ce vrei să spui…

Înainte ca Kerra să-şi termine întrebarea, spațiul din jurul punții *Diligenței* se animă de mişcare. Una după alta, navele albe colosale ieşiră din hiperspațiu, înconjurând planeta şi flota orbitală. Lungi şi maiestuoase, navele de război cristaline – ca nişte fulgi de zăpadă pe o frigăruie, gândi Kerra – deschiseră focul cu mare viteză asupra navelor de luptă ale *Diarhiei*.

Kerra se poticni spre zona de comandă, unde Rusher şi echipajul său abia începeau să reacționeze. La fel şi navele de luptă, văzu ea prin fereastra din dreapta. Nu aveau nevoie de îndrumări de pe Byllura pentru a fi făcuți să acționeze defensiv, dar se mişcau lent în comparație cu crucişătoarele şi navele de luptă cu aceeaşi

formă.

— Scoate-ne de aici! spuse ea.

— Încotro?

— În orice direcție!

Diligența se zgâlțâi, îndepărtându-se de Byllura pe un vector prin mijlocul luptei. Privind, Kerra văzu precizia cu care loveau noii veniți. Două nave de luptă în flăcări erau scoase din uz – dar salvabile. Cei care sosiseră aveau grijă să nu-şi distrugă prada.

— Nu i-am mai văzut până acum, spuse Rusher, apropiindu-se de fereastra de lângă ea.

— Credeam că locuiți pe aici!

— Locuiesc pe această navă, spuse el, bâjbâind nervos cu bastonul său. Lucrez peste tot. Dar nimeni nu ştie câți Lorzi Sith sunt – dacă aceştia sunt chiar Sith.

Kerra se încruntă. *Altcineva ar fi fost cu siguranță drăguț, măcar de data asta*. Dar aici, între statele Sith concurente, nu putea fi *altcineva*.

Agățându-se de brațul lui Rusher în timp ce *Diligența* țesea printre atacatori – aproape că uitase de rana ei în agitația asta – Kerra se prăbuşi din punct de vedere emoțional. Acesta era cel mai rău coşmar al ei de la Darkknell încoace, realiză ea. Era exact ceea ce se temuse că se va întâmpla în Daimanat, dacă ar fi provocat o prăbuşire din interior care să fie vizibilă în exterior. Se uită peste umăr la Byllura. Nu mai era timp să elibereze pe nimeni. Întreaga *Diarhie* se prăbuşise – şi, cumva, rivalii gemenilor văzuseră asta. Dar cum, atât de repede? Cu o tresărire, Kerra îşi dădu seama că *Diarhia* se învecina cu teritoriul lui Daiman. Erau navele lui? Ce ar putea face Daiman, se întrebă ea, dacă ar şti puterea pe care o dețineau gemenii? Cea mai mare dorință a lui era să subjuge în mod absolut, să facă din ceilalți organici extensii ale voinței sale. Iar gemenii realizaseră ceva ce el nu reuşise.

Din nu ştiu ce motiv, Daiman încă îşi considera propriul ego, propria individualitate prea importantă. Voia să-i subjuge pe ceilalți, dar, în acelaşi timp, îi plăcea prea mult să-i domine pentru a permite cu adevărat o contopire a voinței şi a materiei. Dar Quillan şi Dromika nu înțelegeau conceptul de *celălalt*. Din câte putea spune Kerra, ei trataseră Forța, încă din copilărie, ca pe un alt simț al lor – şi nu aveau o înțelegere clară a locului unde se opreau ei şi unde începea restul. Cu toată lăudăroşenia lui, Daiman îşi dobândise puterile Forței mai târziu. Ştiuse deja cine era pe atunci. Ce ar fi putut face Daiman dacă i-ar fi capturat pe gemeni acum? I-ar putea coopta? Să învețe de la ei?

Kerra se uită înapoi la ecranul tactic. Nu erau încă nici pe departe pe cale să scape din zona de luptă – şi mai era o altă navă, încă şi mai mare, în față. Nava amiral, care stătea în spate şi observa totul. Şi, în acel moment, le bloca drumul.

În spate, ea văzu holograma, încă acolo.

— Calician, nu poți face nimic?

Fostul Regent clătină din cap, cu tristețe.

— Asta nu este casa mea. Făcu o pauză, apoi îşi ridică privirea. *Văduva* va decide soarta noastră.

Imaginea dispăru.

— Raza tractoare ne-a prins, domnule Brigadier!

Rusher se uită la Kerra, rostind cuvintele cu neîncredere. *Văduva?*

* * *

— Ea este, spuse Narsk, stând în uşa navei amiral. Este Kerra Holt. Bothanul se uită la hologramă şi zâmbi, arătându-şi dinții. Nu mai fugi acum, micuță Jedi.

Şi fusese uşor, la fel ca şi restul acestei misiuni. Narsk sosise pe Byllura cu doar o zi în urmă, călătorind la bordul unei nave speciale de luptă, invizibilă, contribuție a ultimului său angajator. Localizând rapid sistemul de supraveghere video rămas de la începutul domniei gemenilor, instalase un emițător secret şi plecase pe un teren mai înalt, în vârful cascadelor, pentru a-l monitoriza.

Fusese surprins – dar nu alarmat – să o vadă pe fata Jedi şi nava ei de război apărând în acea dimineață. Dar funcționase bine: comunicațiile purtătorului de artilerie erau chiar mai uşor de spart din poziția sa. De la ele, aflase că Kerra se afla într-adevăr în centrul haosului care se producea mai jos; când o văzuse fugind prin golf spre platou, îi sugerase clientului său să fie pregătit.

Iar când se asigurase că se afla în sanctuar, apăsase pe trăgaci, intrând în acțiune şi oferindu-i informațiile de care avea nevoie. Nici măcar nu aşteptase să afle rezultatul, ci se întorsese în spațiu – pentru a se întâlni cu nava amiral care sosea.

Fusese uşor. Fata Jedi nu îl dezamăgise.

— Foarte bine, Narsk Ka'hane. Ia loc.

Narsk se aşeză pe un scaun acoperit cu piele şi îşi privi propria respirație în timp ce expira. Era atât de rece aici. Prin particulele strălucitoare de gheață, se concentră asupra angajatorului său. Era cea mai arătoasă dintre toți Lorzii Sith pentru care lucrase, gândi el. Daiman încercase să pară că era în centrul atenției. Dar această femeie chiar o merita.

Fiind umană şi cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Kerra, femeia luă o postură de războinică nobilă în blănuri albe şi armură. Pielea ei era limpede, pistruiată de ger. Ochii aurii, înguşti şi cu o inteligență feroce, se uitau la el.

El nu era om, dar dacă ar fi fost...

— Mulțumesc pentru treaba bine făcută, agent, spuse ea, trecând pe lângă el pe puntea superioară a punții. Şi pentru gândul tău. Se uită în jos şi se adresă hologramei. Deci tu eşti fata Jedi.

— Tu... eşti în avantaj, ştiind deja cine sunt.

— Da, ştiu, spuse ea. Numele meu este Arkadia Calimondra. Sunt un Lord Sith şi sunt aici pentru a ajuta.

Partea a treia
ARKADIANATUL

Capitolul 18

Hiperspațiul devenise un refugiu pentru Kerra; singurul ei refugiu, de când ajunsese în spațiul Sith. Suferința putea să stăpânească de o parte şi de alta, dar ciudata regiune dintre stele era ceva ce nici măcar Sithul nu putea distruge.

În trecut, când călătorise între lumi aflate sub constrângere, Kerra alesese întotdeauna să facă acea călătorie. *Diligența*, în schimb, fusese obligată să urmeze nava amiral cristalină şi o parte din flotă în culoarul hiperspațial, sub amenințarea dezintegrării. Ea ar fi vrut să se opună, dar Rusher nu avea de gând să se abată de la cursul care îi fusese furnizat. Ziua petrecută în *Diarhie* fusese pur şi simplu prea mult. Dorința de luptă se stinsese din toată lumea – inclusiv din ea însăşi.

Nu fuseseră abordați. Dar, înainte să sară în hiperspațiu, li se ordonase să furnizeze informații despre câți războinici şi refugiați se aflau la bordul *Diligenței*. Lui Kerra nu-i plăcea să recunoască faptul că erau sute de elevi la bord, dar era mult mai îngrijorată că invadatorii le-ar putea distruge pur şi simplu nava de război.

Oricum, femeia din hologramă părea cumva să le cunoască deja situația.

Noul Lord Sith era o enigmă: serioasă şi directă. Kerra îşi petrecuse o parte din orele de zbor prin hiperspațiu analizând cele câteva cuvinte ale Arkadiei. Rusher părea să nu ştie nimic despre ea şi despre domeniul ei. Cum îl numise ofițerul de comunicații al femeii? *Arkadianatul*. Un alt pretins Lord războinic cu un imperiu omonim. Exact ce-i trebuia galaxiei.

Dar, deşi Rusher nu recunoscuse emblema de pe nava amiral – şapte blazoane întrepătrunse, câte unul pentru fiecare culoare din spectrul vizibil –, recunoscuse numele navei. *Noul Creuzet* era legat de *Ieldis*, un Lord Sith antic ciudat care era favoritul unui număr de descendenți filozofici – inclusiv al lui Odion dintre toți oamenii. *Creuzetul lui Ieldis* fusese o instituție militară inedită, creată pentru a transforma popoarele supuse paşnic în războinici talentați; mai mulți Lorzi Sith din vremuri mai recente încercaseră să îi dea propria lor turnură. Inima Kerrei se scufundase la auzul explicației lui Rusher. Dintr-o groapă de sclavi în alta.

La începutul călătoriei, Rusher se dusese în cabina sa pentru a dormi, sau poate înapoi în solariul său pentru a se fortifica. Kerra nu ştia. De teamă să nu-l lase pe Quillan singur – *Diligența* nu avea o carceră oficială – încercase să se odihnească pe podeaua de pluş din apropiere, de unde putea să fie cu ochii pe el. Îi fusese imposibil să doarmă mai mult de o oră la un moment dat, având în vedere agitația din zona de comandă. Dar cel puțin o persoană rămăsese liniştită: Quillan se liniştea cu fiecare an-lumină pe care *Diligența* îl punea între ea şi Byllura.

Kerra îi dădea parțial credit pentru asta lui Tan. Vizitând puntea de comandă pentru a-şi vedea fosta colegă de cameră, Sullustana îl zărise pe Quillan tulburat, ghemuit în fața gărzilor sale care cascau de plictiseală. Înainte ca Kerra să poată obiecta, Tan se lăsase pe covor lângă băiat, presupunând că era doar un alt refugiat. Într-un fel, desigur, aşa era. Şi în timp ce Tan stătea de vorbă despre priveliştile şi sunetele hiperspațiului din jurul lor, Quillan încetase să mai tremure şi începuse să o privească în schimb. Kerra se temuse inițial că băiatul încerca să găsească o altă

potențială marionetă, dar nu percepu nimic de genul acesta în Forță. Mai degrabă, tânăra fată părea pur şi simplu să fie o influență liniştitoare pentru adolescentul tulburat. Tan era aproape de vârsta Dromikăi, îşi dădu seama Kerra – şi la fel de copilăroasă, în felul ei plin de viață. De la învățarea în umbra apartamentului familiei Tengo, ajunsese într-o săptămână, să servească ca şi parteneră de joacă a unui Lord Sith; avea la fel de mult sens ca orice altceva.

Restul călătoriei fusese o alunecare epuizantă. Momentul o purtase pe Kerra departe de acea primă călătorie de la Chelloa până la Byllura. Dar când *Diligența* şi escorta sa ieşiră din hiperspațiu într-un buzunar albăstrui de stele nou-născute, fu cuprinsă de teamă. Nu deținuse controlul asupra destinației în timpul zborului spre Gazzari, dar măcar avusese un plan pentru sosire. Văzând lumea albă dantelată cu striații roz din fața ei, nu ştia decât numele planetei. Şi asta de la răpitorii lor.

Syned. Citind ceea ce se numeau *hărți stelare* la bordul navei, Rusher spusese că rima, în linii mari, cu *Lie dead*[22]. I se păru o alegere ciudată a expresiei, până când se apropiară. Se potrivea. Syned era o bucată frigidă. Apropiată, dar puțin încălzită de steaua adolescentină, globul se învârtea rapid, lumina slabă a soarelui alergând pe suprafața sa de apă şi gheață de dioxid de carbon. Dar, în timp ce suprafața părea netedă şi lipsită de caracteristici de pe orbită, la apropiere Kerra văzu plăci mamut înclinate în diagonală, rămăşițe ale fracturilor tectonice. În altă parte, suprafața era marcată de pete luminoase, dovezi ale unui crio-vulcan antic. Poate că Syned zăcea moartă acum, dar nu fusese întotdeauna un loc liniştit.

Diligența fusese îndrumată să aterizeze în apropierea unui monolit de gheață, chiar peste un bazin larg, față de ceea ce părea a fi un mic grup de case verzi. Alte câteva nave erau aşezate pe gheață în apropiere. *Noul Creuzet* nu îi urmă la sol, în schimb expedie o navetă către clădirea marcată cu litera A de pe câmpia înghețată.

Acesta fu semnalul lor. Acum, Kerra şi Rusher stăteau, aşa cum li se ordonase, pe suprafața lui Syned, amândoi purtând costumele spațiale pe care Brigadierul le scosese din cală. O urmă de oxigen se agăța de suprafața lui Syned, dar, având în vedere temperatura, îndepărtarea costumelor ambientale ar fi fost primul pas al unei sinucideri lente. Obosită din cauza somnului întrerupt, Kerra privi tot terenul în căutarea oricărui indiciu. Bazinul era o mare parcare. Vehiculele cu şenile fuseseră pe gheață, circulând între nave şi serele termale – dacă asta era ceea ce erau.

Căldura şi Syned nu păreau să meargă împreună.

Dar nici perechea de la poalele rampei *Diligenței* nu se potrivea. Kerra se mai gândise la asta înainte; acum o ştia cu siguranță. Rusher nu era un aliat. O privea încruntat, ținând în mână bastonul ăla prostesc al lui, chiar şi aici, afară. Costumul lui spațial era greoi şi de culoarea cuprului, la fel ca al ei – şi ambele ar fi fost considerate antichități în Republică. Bărbatul se mişca înainte şi înapoi pe gheață; Kerra credea că încerca să găsească ce picior îl făcea să pară cel mai statuar.

Nu era de mirare că lucra pentru Daiman.

Se uită la mica stea a lui Syned, care străbătea vizibil cerul.

— Alătură-te *Brigăzii lui Rusher* şi vezi galaxia, spuse el prin comunicator.

O altă glumă. Kerra făcu un pas înainte, rămânând cu spatele la el.

— Nu vorbesc cu tine, spuse ea.

— Şi totuşi, o faci.

— Nu trebuia să-i urmăm până aici, zise Kerra. Am fi putut ieşi din hiperspațiu

[22] Lie dead – zaci mort.

înainte să ajungem aici!

— Ştii că nu e adevărat, spuse Rusher, împingându-şi bastonul de mers în gheața roz de la picioarele lui. Nu aveam nicio idee despre cine mai era pe culoar. Am fi putut să ne ciocnim. Sau mai rău.

— Mai rău? explodă Kerra. Tocmai am trecut de la un Lord Sith la altul. Din nou. Se întoarse şi îl găsi pe Rusher cioplind pământul şi încercând să nu chicotească. Tan şi prietenii ei urăsc să mai meargă la culcare! Încă o zi şi s-ar putea să se trezească... Aaahh! Cu furia depăşindu-i capacitatea de a vorbi, Kerra îşi scutură pumnii în mod teatral. S-ar putea să ajungă în fabrica de morți a lui Odion. Sau să se întoarcă de unde au plecat, lustruind statui pentru Daiman!

Rusher se scutură în timp ce râdea.

— Îmi place toată partea asta cu *nu vorbesc cu tine*, spuse el. Uite, puştoaico – Jedi – nu am fi reuşit să găsim niciodată un loc care să nu fie condus de Sith. Hai să avem răbdare şi să verificăm cum stă treaba cu acesta.

— Mi-ar plăcea să verific, dar nu pot! spuse Kerra, deschizându-şi pumnii şi privindu-şi mâinile.

Noul Creuzet le ordonase Kerrei şi lui Rusher să aştepte afară, neînarmați. Nici folosirea odiosului costum invizibil nu era o opțiune. *Versiunea VI* avea capacități remarcabile, dar temperatura de pe Syned se afla cu mult în afara lor.

Kerra se uită înapoi spre vest şi miji ochii. Cu doar câteva minute în urmă, fusese amiază la această latitudine înaltă; acum soarele din Syned cobora în spatele aşezării. Cele două generatoare conice de raze tractoare pe care le văzuseră de pe orbită aruncau cele mai lungi umbre, amintindu-i că, orice s-ar întâmpla, *Diligența* nu se îndepărta prea mult fără permisiune. Armele sale externe erau pur şi simplu prea slabe.

Mijind ochii împotriva strălucirii de gheață, distinse o mişcare. Brigadierul o văzuse şi el. Făcând un pas înainte, Rusher aruncă bastonul în mâinile surprinse ale Kerrei şi îşi ridică macrobinoclul.

Kerra se uită la baston şi zâmbi. *Aş vrea să-ți sparg casca cu...*

— Uau, spuse Rusher, coborând aparatul. Trebuie să te uiți la asta!

Curiozitatea învingând enervarea, Kerra întinse mâna şi trase de macrobinoclu, încă înfăşurat în jurul gâtului blindat al lui Rusher. Trăgându-l pe Brigadier în jos, înclină ocularele spre ceața care se apropia.

Lordul Arkadia Calimondra călărea peste stratul de gheață spre ei, arătând cu totul şi cu totul ca una dintre prințesele războinice ale iernii pe care Kerra le văzuse în holopoveştile copilăriei. Deasupra blănurilor şi armurii de dinainte, Arkadia purta acum o pelerină argintie care fâlfâia în aerul rece în timp ce animalul galopa. Reptila mare, cu trei membre, alerga cu pumnii strânşi, iar coada bifurcată şerpuia într-o parte şi în alta în spatele ei. Şi, în mod uimitor, fața şi antebrațele Arkadiei erau expuse la clima crudă de pe Syned. Chiar şi creatura pe care o călărea avea o sursă de aer încălzit, văzu Kerra. Singurul indiciu al Arkadiei față de elemente era adăugarea pelerinei şi a unui ornament ca o relicvă de muzeu, pe care îl purta pe cap. Trăgând de frâie cu o mână, Arkadia păru să se bucure de ziua răcoroasă.

Kerra eliberă brusc macrobinoclul, făcându-l pe Rusher aproape să cadă. Femeia se afla deja la jumătatea drumului spre ei. Kerra încercă să şteargă ceața de pe vizorul ei, fără succes.

— Ce a spus Krevaakiul? O văduvă. Cum adică *o văduvă*?

— Văduvă, aici, spuse Rusher, înseamnă o femeie bătrână care deține proprietățile răposatului ei soț, ca pe o moşie.

— Mie nu mi se pare a fi văduvă.

— Poate. Cu siguranță nu cred că aş supraviețui unui concediu de relaxare cu ea, zise Rusher, frecându-şi mâinile înmănuşate. Dar n-ar fi un mod rău de a muri.

— Te rog, spuse Kerra. Încearcă să te maturizezi.

În fața lor, şopârla de gheață alunecă până la oprire, întinzându-şi palmele larg pentru a se sprijini pe gheață. Înălțându-se deasupra lor, Arkadia trase de frâie. În timp ce Lordul Sith se răsucea deasupra creaturii, Kerra zări un toiag de un metru lungime, ornamentat, legat de spatele Arkadiei.

— Îmi pare rău pentru circumstanțe, spuse Arkadia, cuvintele ei precipitându-se în zăpadă. Zona noastră de aterizare încă nu este suficient de mare pentru a găzdui nave ca a voastră. Se aplecă şi mângâie botul creaturii care se zbătea. Iar eu nu pot scoate *beralyxul* la plimbare decât vara.

Asta e vară? Kerra se holbă la noul venit. Femeia avea douăzeci şi cinci de ani, poate cel mult treizeci – şi era sănătoasă. Şi pentru prima dată printre Lorzii Sith pe care îi întâlnise aici, Kerra văzu vopsea pe față: dungi argintii deschise sub ochi, care îi puneau în valoare obrajii pătați de îngheț şi completau întregul aspect de regină războinică. Era o ținută pe cinste.

Arkadia părea la fel de uimită. Se uită în jos la Kerra şi zâmbi.

— Am spus fără arme, Jedi.

— Ce? Kerra se uită în jos pentru a vedea bastonul lui Rusher, încă în mâna ei stângă. Oh, spuse ea, ridicându-l în ambele mâini. Bine.

Brusc, lovi bastonul peste genunchiul ei în costum spațial, rupându-l în două. Îi aruncă jumătățile lui Rusher, care o privi cu ochi răi şi le aruncă mai departe pe gheață. Arkadia îl privi.

— Cu Kerra Holt din Republică, am vorbit mai devreme. Dar cine sunteți dumneavoastră, domnule?

— Jarrow Rusher, din *Brigada lui Rusher*. Salută. Nava pe care ați forțat-o să coboare este a mea. *Diligența*.

— *Diligența*, repetă Arkadia. Ca şi nava Amiralului Morvis?

— Exact, spuse Rusher, vizibil impresionat.

Femeia Sith era bine educată.

— Isprăvile sale din Prima Bătălie de la Omonoth au fost false, să ştii.

Zâmbetul lui Rusher îngheță.

— Înseamnă că ştiți ceva ce eu nu ştiu.

— Probabil.

Cu cizme până la coapse, femeia puse reptila în mişcare. În timp ce se târa într-un cerc studios în jurul celor doi, Kerra îl privi pe Rusher. Omul era uimit de data asta. Arkadia îl înțepase pe unul dintre eroii săi istorici şi păruse sigură de ceea ce spunea.

Va trebui să studiez ca să pot face şi eu asta, gândi Kerra.

— Ne-ați chemat aici, doamnă, spuse Rusher. Cu ce vă putem ajuta?

— Este vorba de ceea ce pot face eu pentru dumneavoastră, spuse Arkadia, oprind *beralyxul*. Este aşa cum am spus. Sunt aici ca să vă ajut. Tocmai plecați din Byllura când v-am găsit. Am înțeles că aveți refugiați la bord.

Kerra o studie pe femeie în timp ce cobora de pe animal. Ea abia ajungea până

la bărbia Arkadiei.

— Refugiații nu participau în acel conflict, spuse Kerra. Noi suntem doar în trecere.

— Ştiu, spuse Arkadia, îndepărtând gheața din ochii *beralyxului* care dădea din cap. Ne-ai spus asta. Şi sunt conştientă de ceea ce s-a întâmplat în Daimanat. Cu *arxeumul* spre care se îndreptau, spuse ea.

Rusher se uită la Kerra, nedumerit. În transmisiunile lor nu menționaseră de unde aveau pasagerii.

Arkadia continuă, fără să se uite la ei.

— Sunt dispusă să-i ajut pe elevi – şi să asigur nevoile navei dumneavoastră, domnule Brigadier. Dar mai întâi am nevoie de ceva.

Brusc, ea se întoarse spre ei.

— Aveți un refugiat din Byllura, spuse ea, cu ochii pătrunzători concentrați asupra Kerrei. Ceea ce am cu adevărat nevoie acum… este să-l văd pe Quillan.

Kerra înțepeni.

— Poftim?

— Nu te juca cu mine, Kerra Holt, spuse Arkadia, privind în jos. Ştiu că îl ai pe Lordul Quillan din Byllura la bordul navei tale. Sunt pregătită să vă acord ajutor, dar numai dacă văd băiatul mai întâi.

Rusher începu să se îndrepte spre rampă, dar Kerra îl apucă de braț.

— Stai aşa, spuse ea. Privind-o pe Arkadia, făcu semn cu mâna. Uite, orice ar fi fost băiatul cândva – acum nu mai este. Am văzut ce au făcut soldații tăi cu navele *Diarhiei*. Ştiu că a fost un rival. Dar acum nu mai este o amenințare pentru tine.

Se întrebă ce făcea, pledând pentru un Sith – dar creatura patetică aflată sub pază nu părea să fie aşa. Nu mai era.

— Nu trebuie să-l omori.

Arkadia se uită în jos la Kerra, fața ei netrădând nicio emoție. După o clipă glacială, izbucni în râs.

— Să-l omor? Bineînțeles că nu am de gând să-l omor! spuse ea, zâmbind larg. Eu sunt sora lui.

* * *

Încă în construcție, cetatea Arkadiei fusese clădită în interiorul unei serii de căldări de gheață conectate între ele. Întrucât conținutul rezervoarelor subterane se evaporase demult în spațiu, constructorii Arkadiei ridicaseră pur şi simplu o pătură de piloni de gheață deasupra, acoperită cu un strat de oțel transparent. Rezultatul fusese un compartiment masiv etanş în interiorul gheții, mult mai mare decât părea la suprafață şi suficient de încăpător pentru un oraş întreg.

O creatură ascunsă sub o carapace, gândi Kerra.

Iar Calimondretta, aşa cum numea Arkadia oraşul, era la fel de viu pe cât de moartă era suprafața. Ieşind din cabina vagonului – transportorul terestru cu şenile pe care Arkadia îl trimisese la *Diligență* – Kerra cercetă marele atrium. Sute de muncitori trecură în trombă, traversând podele artificiale pline cu grămezi ordonate de provizii. Cu navele Arkadiei forțate să parcheze afară, *Sala Patrioților* servea ca un depozit masiv. Mai multe rampe duceau treptat în jos de la etajul principal spre galeriile mari săpate în ghețar. Doar stelele străluceau prin tavanul transparent;

noaptea căzuse pentru a doua oară în patru ore. Syned era complet opusul lui Darkknell şi al zilelor şi nopților sale nesfârşite. Dar locul era totuşi luminos, grație unor tuburi lungi încastrate în pereții de gheață. Un lichid albastru efervescent curgea prin ele, emițând o lumină caldă.

— Sângele nostru vital, zise Arkadia, întorcând *beralyxul* către un manipulant cu pielea verde şi precaut. Alge Synediane.

Mările de sub calotele de gheață erau pline de această substanță, le explică ea, trăgând energie din gurile de aerisire termală. Secțiuni întregi din Calimondretta erau dedicate cultivării şi procesării algelor, care asigurau atât combustibil cât şi hrană pentru aşezare.

— Folosim fiecare moleculă din ea. Nimic nu este irosit.

Kerra îşi observă propria respirație.

— Totuşi, nu ține foarte cald aici.

— Halal oaspete eşti, spuse Rusher, coborând din vagon. Nu critici pe cineva care trăieşte într-o casă de gheață pentru că nu dă drumul la căldură.

El măcar avea paltonul ăla al lui, văzu Kerra. Nu se deranjase să găsească ceva de îmbrăcat şi pentru Kerra şi nici nu vorbise cu ea pe drum. Se gândi că încă îl ustura incidentul cu bastonul. Dar cel puțin nu făcuse asta în fața echipajului său. De ce era supărat?

Ochii ei se îndreptară spre traficul pietonal, care acum curgea în jurul vehiculului lor parcat. După străzile lugubre din Darkknell şi mizeria robotică din Byllura, Syned avea destulă energie. Cetățenii din *Sala Patrioților* se uitau în sus şi în jur în timp ce mergeau, nu în jos, la podea. Iar majoritatea hainelor lor erau noi: uniforme de diferite culori şi stiluri. Era clar că nu proveneau toate de la alge.

— Avem ceva pentru voi, spuse Rusher, lovind cu palma în partea laterală a maşinii.

Soldatul Lubboon ieşi din interior, împingându-l pe Quillan pe rampă într-un scaun plutitor maro. Cu mâinile prinse de mânerele modelului învechit, Quillan părea aproape catatonic.

Păşind la piciorul rampei, Arkadia se uită la adolescent. Nicio urmă de emoție nu îi traversă chipul, şi nici Quillan nu răspunse – nici măcar atunci când Arkadia îngenunche lângă el, cu pelerina curgând pe podeaua rece. Kerra îi studie pe cei doi împreună. Dincolo de frunțile înalte, nu putea vedea prea multe asemănări – şi nici multă căldură de soră mai mare din partea Arkadiei. Dar cel puțin era o întâlnire paşnică. Arkadia o asigurase mai devreme că nu toți frații Sith erau ca Daiman şi Odion.

— Încă te mai ascunzi acolo, micuțule Quillan? spuse Arkadia, cercetându-i ochii.

Deodată, băiatul se mişcă în scaun. Arkadia păru surprinsă pentru o clipă înainte să observe că Tan se strecurase în spatele ei.

— Ah. Bună, fetițo, spuse Arkadia, apoi îşi ridică privirea spre Kerra. De ce este ea aici?

— Nu am vrut să o aduc, spuse Kerra, apucând-o de umăr pe Tan şi trăgând-o înapoi. Ea este una dintre eleve – adică, dintre refugiați. Dar trebuia să-l calmăm pe Quillan pentru a-l muta, iar ea poate să ajute.

Arkadia aprobă din cap spre fată şi se ridică, îndreptându-l pe Beadle spre un portal de gheață unde ajutoarele ei aşteptau să se ocupe de Quillan.

— De ce l-ai adus pe Beadle? îi şopti Kerra lui Rusher.

— Încercăm să fim cât mai puțin amenințători posibil, îți aminteşti? Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face Lubboon ar putea fi să o calce pe picior cu scaunul.

— Este un scaun plutitor.

Rusher îşi dădu ochii peste cap.

— Crede-mă, el ar găsi o modalitate.

Măcar vorbeşte din nou, gândi Kerra.

Întorcându-se după ce îşi conduse fratele, Arkadia i se adresă militarului.

— Ieri ați intrat în istorie, domnule Brigadier. Sper că apreciați asta.

— O face, interveni Kerra. Dar ce vrei să spui mai exact?

— *Diarhia* a căzut. După opt ani, tărâmul lui Quillan şi al Dromikăi a devenit parte a Arkadianatului.

Prin înlocuirea comandanților de pe navele *Diarhiei* cu Celegieni, le spuse Arkadia, Quillan ar fi putut să îi facă o extensie organică a controlului său planetar. Dar existase întotdeauna un defect fatal. Creierele care se legănau la bordul crucişătoarele trebuiau să primească ordinele, cumva, iar asta cerea tehnologie.

În timp ce Arkadia spunea că îşi putea imagina că utilizatorii antrenați ai Forței puteau transcende spațiul cu telepatia lor, metoda i se părea nepractică. Astfel de isprăvi erau dificile şi rare, nu ceva pe care să te poți baza.

— O greşeală a tinereții şi a lipsei de experiență, o numi ea. Quillan ar fi fost întotdeauna dependent de o legătură fizică, undeva. Iar acea legătură putea fi atacată.

Arkadia le explică faptul că tocmai trimisese un agent la Byllura, căutând să compromită acea legătură, când Kerra apăruse brusc, întrerupând comunicațiile lui Quillan de la sursă.

— Atunci ne-am gândit să vă ajutăm, spuse ea. Şi v-ați făcut treaba bine. Ați declanşat invazia noastră.

— Să ne ajutați? Kerra simți cum îi revine durerea din picior. Ce vrei să spui?

— *Dezbină şi cucereşte*, veni o voce familiară din spatele vagonului.

Bothanul veni de după mijlocul de transport, purtând un hanorac maro care se asorta cu blana lui. Kerra rămase cu gura căscată. Nu-l mai văzuse pe spion din castelul lui Daiman de pe Darkknell. Dar cu siguranță auzise vocea Bothanului pe Byllura.

— Tu…

— Să înțeleg că vă cunoaşteți? zise Rusher, privindu-l nedumerit pe noul sosit.

— Da, îl cunosc! El este… este…

Kerra se opri, blocată. Nu-i aflase niciodată numele.

— Narsk, spuse Bothanul, ridicând privirea spre Brigadier.

Rusher îşi scărpină gheața din barbă şi zâmbi.

— M-am prins! Tu eşti tipul de pe roata de tortură a lui Daiman!

— Ei bine, mulțumesc pentru ajutor, spuse Narsk, privindu-l în treacăt pe General în timp ce trecea pe lângă el. Aici este raportul final, Lord Arkadia.

Arkadia luă datapadul de la spion şi îl citi. Narsk îi descrise conținutul în timp ce ea făcea acest lucru. Chiar acum, forțele ei debarcau pe Byllura, preluând controlul întregului regim.

Kerra îl apucă de mânecă.

— Am crezut că lucrezi pentru Odion!

— Sunt un antreprenor independent, zise Narsk cu răceală, la fel ca prietenul tău de aici, care nu ajută lumea. Arkadia este cel mai mare ofertant. Făcu o pauză. Pentru moment.

— De aceea îmi placi, Narsk, spuse Arkadia, fără să-şi întoarcă privirea de la datapad. Întotdeauna ştiu care este poziția mea față de tine. Citind, un zâmbet slab îi traversă fața. Asta e bine.

— Forțele tale au cucerit Hestobyll fără să se tragă un singur foc de armă, doamna mea, spuse Narsk.

Avangarda Arkadiei se instalase în *Mansardă* şi trimitea forțe pe întreaga planetă pentru a-i elibera pe Celegieni din închisorile lor. Rețeaua *Diarhiei* urma să fie dezmembrată, iar toți cetățenii săi – inclusiv creierele plutitoare – vor deveni membri contribuabili ai Arkadianatului.

Kerra se uită în direcția în care fusese dus Quillan.

— Ce… se va întâmpla cu Dromika?

— Va rămâne în casa ei din vârful muntelui, supravegheată şi îngrijită, spuse Arkadia. Departe de fratele ei. Nu ar trebui să se mai vadă niciodată, având în vedere legătura lor curioasă. Nu ştiu ce fel de viață va fi pentru Dromika, dar mă aştept să fie superioară celei pe care a avut-o. Făcu o pauză. O să o vizitez mai târziu, ca să văd ce face.

— Şi Calician?

— Este mort, spuse Arkadia, plesnind datapadul pe pieptul lui Narsk.

Bothanul aprobă din cap şi luă dispozitivul.

— Regentul a fost executat chiar înainte ca eu să primesc apelul. Au spus că şi-a găsit sfârşitul în linişte.

Kerra făcu un pas înapoi. Cel cu care luptase acționase ca un posedat, dar în hologramă, Krevaakiul păruse aproape tragic.

— De ce a trebuit să moară?

— Quillan era mintea, spuse Arkadia, dar Calician era creierul. El a construit sistemul. L-a întreținut. El a făcut posibil tot ceea ce a făcut fratele meu.

Un alt ajutor, gândi Kerra, privind la Narsk şi Rusher. *Sunt înconjurată de ei.*

— Fiecare Sith vede o cale diferită spre conducerea galaxiei, spuse Arkadia. Dar odată ce s-a demonstrat că o strategie a eşuat, strategul trebuie să plătească prețul.

Kerra se uită înapoi la Bothan.

— Şi când anume ai încetat să lucrezi pentru Odion şi ai început să lucrezi pentru ea?

Arkadia îl privi calmă pe Narsk.

— Agentul Ka'hane este o persoană cu care am mai lucrat înainte, spuse ea.

O contactase imediat după ce Bătălia de la Gazzari se transformase într-un război împotriva Lordului Bactra, susținând că se săturase de Odion şi Daiman pentru o vreme.

— Cu greu îl puteam învinovăți, într-adevăr. L-am trimis la Byllura. Iar restul, adăugă ea, zâmbindu-i blând lui Rusher, este istorie.

— Credeai că mă poți convinge să-ți fac munca murdară, spuse Kerra acidă.

— Ai făcut-o, spuse Narsk cu un rânjet.

— De fapt, când mi-a spus că eşti acolo, nu ştiam ce puteai face, spuse Arkadia. Dar ai avut tendința de a fi un factor destabilizator, oriunde te-ai dus. Ne

aşteptam să apară o oportunitate de data asta.

Narsk se înclină în fața Arkadiei.

— Mai există vreun alt serviciu pe care îl pot face?

Arkadia o studie pe Kerra timp de câteva secunde.

— Poate. Rămâi prin preajmă, Narsk. Sunt sigură că există ceva ce poți face.

Bothanul se uită înapoi la Kerra.

— Mai este ceva. Ea are un bun al meu – pe navă, bănuiesc.

Costumul invizibil, gândi Kerra.

— Oh, ăla! L-am dat unei fetițe. Mult noroc în a-l recupera.

Amintindu-şi brusc, îşi ridică privirea, surprinsă.

— Tan! Unde s-a dus?

Rusher arătă cu degetul spre unul dintre holurile imense luminate în albastru.

— A plecat cu Beadle şi cu băiatul.

— Iar începem, mârâi Kerra. Se mai întoarce cineva vreodată pe nava ta?

— Hei, tu ai adus-o. Tu ai pierdut-o.

O mână atinse umărul Kerrei, înfiorând-o.

— Nu-ți face griji, spuse Arkadia. Fără îndoială că este emoționată. Sunt multe de văzut pentru ea în oraşul nostru – şi pentru tine, de asemenea.

— Eu?

Retrăgându-se din raza de acțiune a Arkadiei, Kerra se uită în jur. Se aştepta ca gărzile să apară pentru a o duce acolo unde îi țineau pe Jedii capturați, presupunând că aveau un astfel de loc. Dar toți cei pe care îi vedea păreau calmi.

— Acesta nu este un lagăr de concentrare, Kerra. Este o civilizație. O comunitate fără prejudecăți, care îți va primi refugiații.

Maxilarul Kerrei se încordă.

— Fără gărzi?

— Ei bine, nu veți fi lăsați singuri, spuse Lordul Sith. Dar toți membrii Arkadianatului au un fel de pregătire de luptă. Şi toți vor acționa pentru a proteja comunitatea, dacă vei încerca să o deranjezi.

Înainte ca Kerra să poată răspunde, Arkadia bătu din palme. Un ajutor Twi'lek îmbrăcat în mov făcu un pas în față.

— Duceți-l pe Brigadierul Rusher la rechiziții. Sunt sigură că echipajul şi pasagerii săi au unele nevoi imediate.

În timp ce Rusher aproba din cap cu amabilitate şi saluta, Kerra se uită la el.

Încă îşi mai caută o slujbă.

— Şi cheam-o pe Seese, strigă Arkadia, plecând într-o altă direcție. Sunt multe lucruri pe care le vrem de la Jedi – dar sunt multe lucruri pe care ar trebui să le învețe mai întâi!

Văzându-l pe Rusher plecând cu Twi'lekul, Kerra se uită înapoi în atrium spre Arkadia. Un ajutor îi luase ornamentul de pe cap, dezvăluind părul la fel de deschis pe cât era de întunecat cel al Kerrei. Un alt ajutor stătea în apropiere, aşteptând fiecare cuvânt al ei.

Capul Kerrei se învârtea. Asta nu semăna cu nicio primire pe care o avusese vreodată un Jedi de la un Lord Sith. Şi niciuna dintre zecile de persoane din jur nu părea să bage în seamă acest lucru. Nimeni în afară de Bothan, care se sprijinea de vagon, cu ochii alergând înainte şi înapoi între ele două.

Capitolul 19

Arkadia îşi dorise ca Kerra să se pună în locul cetățenilor ei. Făcând turul Calimondrettei, Kerra îşi închipui că şi-ar fi putut strecura, confortabil, întregul corp în una dintre cizmele ghidului ei. Şi totuşi, femela Herglic se deplasa pe străzile oraşului cioplit în gheață cu o viteză uimitoare, forțând-o pe Kerra să mărşăluiască în ritm dublu doar pentru a ține pasul cu ea. Fiind unul dintre cei mai mari membri ai unei specii cândva acvatice, Seese era un mastodont cenuşiu greoi care măsura peste doi metri în toate direcțiile. *Îmbrăcată în veşminte de un galben strălucitor, ar putea fi văzută de pe orbită*, gândi Kerra.

Totuşi, oraşul Sith părea să fi făcut multe pentru a găzdui speciile mai mari decât multe centre comerciale ale Republicii. Toate uşile erau suficient de largi pentru femela Herglic şi chiar şi scările rulante aveau trepte lungi şi gradate.

— Vor fi Celegieni care se vor alătura Arkadianatului, spuse Seese, coborând la un nivel inferior. Va fi bine să avem pe cineva de aceeaşi mărime prin preajmă!

Kerra aprobă din cap. Tocmai observa aburul care se ridica din gaura de aerisire din vârful capului acoperit de gheață al femelei Herglic.

— Nu ți-e frig aici? întrebă ea.

Seese lăsă să-i iasă un râset furtunos.

— Un corp care este în mişcare nu observă, spuse ea, lansându-se într-o discuție despre viața ei în timp ce ieşeau dintr-o altă fabrică.

Seese se afla în Arkadianat de doar şase ani, dar găsise timp să se familiarizeze cu toate operațiunile de pe Syned, precum şi cu alte câteva dintre lumile liderului ei.

— Şi tot am avut timp să am patru copii – îți vine să crezi?

Într-adevăr, Seese părea să ştie totul despre fiecare loc în care intrau. Uzinele de procesare a algelor, fără de care nu ar fi existat viață pe Syned. Instalațiile de regenerare, care găseau metale vitale pentru cauza Arkadiei, miligram cu miligram, din apele din adâncurile subterane. Chiar şi centrele de educație, unde tinerii din Syned erau transformați în cetățeni productivi şi dedicați. Seese îşi găsise acolo prima însărcinare ca profesoară, imediat după ce Arkadia îi cucerise planeta natală.

Dar dacă ghidul ei nutrea vreo repulsie în legătură cu asta, Kerra nu văzu niciun indiciu în acest sens. De fapt, nu reuşi să obțină prea multe detalii despre Arkadia de la femela Herglic, cu excepția unor banalități despre mintea ascuțită a Lordului Sith. La începutul turului, Kerra, amintindu-şi declarația lui Calician, întrebă dacă Arkadia era văduvă. Seese se gândi o clipă, dar nu-şi aminti ca Stăpâna ei să-şi fi luat vreodată un partener. Acea linie de conversație dusese la şi mai multe elogii despre Arkadia.

— Bineînțeles, bubui Seese, ar fi într-adevăr o minte isteață cea care ar putea să-i atragă atenția doamnei noastre!

Acum, intrând în cea de-a şasea fabrică din *Piața Progresului*, Kerra se trezi obosită de turul victorios. *Ăsta era*, îşi dădu ea seama, *un spectacol, dovedind că drumul Arkadiei spre putere era superior celui al oricărui alt Sith*. Inițial, îşi imaginase că numele marilor săli subterane erau ironice, dar se părea că lumea credea în ele.

Nu existau *Corectori*, nu existau şefi de fațadă îmbrăcați în stacojiu.

În schimb, aproximativ un lucrător din douăzeci purta o eşarfă albastră şi un blaster; erau membri ai *Gărzii Cetățeneşti*, responsabili pentru pace şi ordine.

— Avem mai mulți voluntari decât avem nevoie, de fapt, spuse Seese. Mulți îşi asumă această sarcină suplimentară pentru a-şi ajuta propria avansare. Dar rareori au ceva de făcut.

Cu siguranță, sistemul părea mai puțin opresiv – nimeni, nicăieri, nu părea să lucreze sub amenințarea vreunei dureri. Dar ceva tot părea în neregulă. În grădinile hidroponice, unde se creşteau fibre de mătase pentru ață; şi aici, în fabrica de textile, ale cărei produse ajutau la încălzirea cetățenilor.

Toată lumea părea, cumva, prea devotată.

— Aşteaptă, spuse Kerra, zărind un bărbat cu pielea verde prin camera fabricii. Tipul acela!

Seese privi peste camera care vâjâia de activitate.

— Falleenul? Acolo e postul directorului. El este managerul de aici.

— Dar l-am mai văzut, spuse Kerra. Atunci când am ajuns. Era manipulantul *beralyxului* Arkadiei!

Femela Herglic se uită în gol la figura cu moț.

— S-ar putea foarte bine să fie aşa. Repezindu-se în față, Seese îi atrase atenția managerului. Tu, cetățeanule. Eşti nou în funcția asta?

— Promovat chiar în acest ciclu de lucru, spuse Falleenul, afişând un zâmbet mototolit.

Se întoarse la panoul său de control, care clipea frenetic. Kerra îl privi pe noul manager cum se chinuia. I se părea că expresia lui era la jumătatea distanței dintre mândrie şi teroare. Îndepărtându-se, îşi întrebă ghidul.

— Lucra la grajduri. Acum e *aici*?

Arkadia fu, ca întotdeauna, răspunsul.

— Întotdeauna îi place să începem un proiect cu personal nou, spuse Seese, legănându-se pe picioarele foarte butucănoase. Cu ochi noi.

Restul orei trecu cam în acelaşi mod. De ce fabrica producea haine în atâtea culori strălucitoare? Pentru a-i ajuta pe cetățenii Arkadiei să devină indivizi remarcabili, memorabili. De ce nu părăsise nimeni, din câte îşi amintea Seese, Arkadianatul? Niciun Lord Sith nu oferea ceva comparabil cu viața găsită aici, sub pustiul friguros. De ce Arkadia întârziase atât de mult să aducă restul galaxiei sub protecția ei? Ea ştia că o cucerire rapidă avea un preț pentru civilizația existentă. O masă trebuia să fie digerată, înainte să mănânci din nou.

— Dar să nu faci nicio greşeală, spuse Seese, văzând agitație în față. Arkadia va conduce galaxia, iar noi vom fi împreună cu ea.

Kerra privi departe, pe holul gol, ca să o vadă pe Arkadia, îmbrăcată mai lejer într-o tunică argintie şi o pelerină, conducându-i pe Beadle şi pe Tan prin Promisorium[23]. Tan părea entuziasmată să viziteze academia Arkadiei; Beadle părea să-şi frece fruntea.

— Văd că timpul meu cu tine s-a terminat, spuse Seese. Cu buzele uriaşe strânse, femela Herglic o privi pe Kerra. Dacă mi se permite să o spun, Kerra Holt, nu pari a fi o persoană rea. Nu înțeleg de ce se spune că Jedii îi urăsc pe Sith.

Kerra îşi ridică privirea, cu limba încleştată.

---

[23] Promisorium – Promițătoare, în latină.

— Nu ştiu ce să răspund la asta.

— Ei bine, poate că există diferite tipuri de Jedi – la fel cum există diferite tipuri de Sith.

Întorcându-se pe călcâiele masive, Seese începu să plece, dar Kerra puse o mână pe brațul puternic al creaturii.

— Aşteaptă, Seese. Mai am o întrebare.

— Desigur.

— De unde ai ştiut că vor veni aici Celegiani?

Calimondretta părea să aibă o societate deschisă, dar Kerra nu văzuse niciun indiciu de vreun fel de mass-media.

— Pentru că am participat la bătălie, spuse Seese. Am fost ofițer tactic la bordul *Noului Creuzet* chiar ieri.

— Şi acum eşti ghid turistic?

— *Ochi noi*, spuse Seese, zâmbind larg.

Dar, uitându-se în fantele galbene strălucitoare, Kerra se gândi că ochii lui Seese păreau foarte bătrâni. Femela Herglic se îndepărtă, poate un pic mai încet decât înainte.

— Kerra! Kerra! Kerra!

Fata Jedi descoperi că avea ceva ataşat de picior.

— Bună, Tan. Cum a fost… turul tău?

Tan țopăia în sus şi în jos, descriind priveliştile pe care le văzuse în *Promisorium* cu Arkadia, de la sălile de clasă până la sălile de mese. Atenția lui Kerra, însă, era îndreptată spre Beadle şi fruntea lui sângerândă.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— S-a împiedicat în cizme şi a căzut pe una dintre scările rulante, spuse Arkadia fără să arate cât era de amuzată.

Kerra se uită spre o scară în mişcare din spatele ei.

— Fiecare treaptă are o lungime de doi metri! Cum ai putut să cazi?

Arkadia zâmbi cu afectare.

— Nu am fost acolo, dar mi s-a spus că a fost ceva ce ar fi trebuit văzut.

Beadle îi zâmbi slab lui Kerra. *Dacă el este reclama pentru serviciile lui Rusher*, gândi Kerra, *ar putea la fel de bine să zboare înapoi în Daimanat chiar acum!*

Tan sporovăi despre minunile sistemului educațional din Calimondretta, devenind aproape o versiune minusculă a fostului ghid turistic. În timp ce vorbea, uşile se deschideau în stânga şi în dreapta, evacuând tinerii de toate speciile de la lecțiile lor. Kerra se întrebă dacă eliberarea lor fusese sincronizată pentru a însoți mesajul lui Tan, pentru a întări starea de sănătate a tineretului local.

Dacă era aşa, argumentul Arkadiei era demonstrat. Kerra scană fețele mici care treceau pe lângă ei, toți în drum spre alte cursuri. Aceştia nu erau copiii muncitori acoperiți de unsoare din Darkknell; orice ar fi putut construi în viitor, în acest moment, se construiau pe ei înşişi. Atenția ei se îndreptă spre un cuplu de Gotali, care stătea într-o parte cu un copil mic. Atingându-şi conurile de pe cap, părinții îşi conduseră fiul până la uşa clasei.

În timp ce adulții Gotal îşi croiau drum înapoi prin sala aglomerată, Kerra închise ochii. Ceva din această scenă o încălzea şi o răcea în acelaşi timp. Momente similare se petreceau peste tot. Toate asemănătoare, într-un fel, cu despărțirea lui Gub de Tan, cu câteva zile în urmă: părinți care îşi trimiteau copiii să îşi găsească

locuri mai bune în viață. Era oare ceva universal? Văzuse imagini identice în Republică, de fiecare dată când un Padawan intra în Ordinul Jedi.

Nu avusese niciodată o experiență ca aceea. Sithul îi furase familia. Şi totuşi, aceste despărțiri păreau temporare. Arkadia nu destrămase aceste familii.

Ce spusese Seese? *Poate că există diferite tipuri de Sith*.

Mergând în şirul de elevi de aceeaşi înălțime cu ea, Tan deveni din ce în ce mai exuberantă. Şi lucrul de care părea cel mai entuziasmată era gama de materii pe care le învățau studenții de aici, de la calcul, la genetică şi până la cartografie stelară.

— Favorita ta mi-a povestit despre viața pentru care fusese destinată, zise Arkadia, dând din cap către tinerii uimiți pe lângă care trecea. Tan şi ceilalți pasageri ai tăi urmau să fie legați de o singură materie pentru tot restul vieții lor! Absurd. Asta a fost ideea lui Daiman? Îi căută privirea Kerrei. Haide, poți măcar să-mi răspunzi la asta.

— A fost o corporație, spuse Kerra, privind în altă parte. *Heuristica Industrială*.

Arkadia aprobă din cap.

— Una dintre proprietățile Lordului Bactra. Fostul Lord, se corectă ea însăşi.

Fusese pusă la curent cu evenimentele de pe Gazzari.

— Ultimele mele informații sunt că se ascunde undeva, într-o colonie Quermiană de pensionari. Ei bine, acolo ar trebui să fie în siguranță în afara luptei.

Kerra se întrebă cum de aflase Arkadia, de aici. *Prin Narsk, poate*. Asta avea sens. Plimbându-se înapoi spre *Sala Patrioților*, atriumul principal, Arkadia îi descrise Kerrei modul cum vor fi educați Tan şi ceilalți pe domeniul ei. Elevii urmau să învețe pentru a deveni cât mai polivalenți cu putință – pentru ca, la vârsta adultă, să poată contribui în cât mai multe feluri de care statul ei ar fi avut nevoie.

Alți Lorzi Sith tratau ființele simțitoare doar ca pe o altă materie primă: elemente de bază, de netrecut şi imuabile. Minerii luați prizonieri pe teritoriul unuia dintre ei deveneau mineri în următorul. Dar ce se întâmpla dacă învingătorul avea nevoie de fizicieni? Nevoile strategice ale unui imperiu se schimbau odată cu amestecul de vecini de la granițele sale. Cum ar fi fost ca un stat care dintr-o dată nu avea nevoie decât de piloți de vânătoare să aibă doar câțiva, simbolici?

Înainte ca Kerra să poată răspunde, Arkadia zări pe cineva în față şi acceleră pasul. Rusher şi Twi'lekul se aflau într-o zonă de încărcare din apropierea unei porți magnetice masive către lumea exterioară friguroasă. Alături, mai mulți muncitori încărcau un munte de containere şi cilindri pe un trio de vagoane.

Arkadia se îndreptă spre ei.

— Asistentul meu v-a găsit proviziile, domnule Brigadier?

— Tot ce aş fi putut cere, spuse Rusher, studiind un datapad. Ar trebui să pot reface toate stocurile pe care le-au consumat refugiații. Sunt surprins de varietatea de alimente pe care o aveți aici.

— Nu trăim doar din alge – nu cu atâtea guri diferite. Ceea ce nu creştem aici, importăm. Se uită la Beadle. Probabil că echipajului tău îi va lua mai mult timp să descarce marfa decât ne-a luat nouă să o creştem.

— Ne pricepem destul de bine la încărcat, spuse Rusher, dându-i recrutului său datapadul. Este una dintre specialitățile noastre, de fapt.

Arkadia zâmbi politicos. Privind în jos, întinse mâna spre mâinile lui Tan.

— Du-te, fată, şi spune-le prietenilor tăi de la bordul *Diligenței* despre felul de viață care îi aşteaptă aici.

Kerra tresări când Tan o îmbrățișă pe Lordul Sith, luându-şi la revedere. Arkadia acceptă gestul, părând să considere expresia ca fiind ceva nou.

— O să trec mai târziu, îi spuse Kerra Sullustanei, conducând-o spre rampă. Nu cred că Arkadia a terminat cu mine.

— Ne va lăsa să rămânem aici, nu-i aşa? întrebă Tan, cu ochii negri plini de speranță în pragul uşii. Te rog să încerci să o convingi, Kerra.

Kerrei îi rămase inima în gât. Uitându-se înapoi, o văzu pe Arkadia stând încrezătoare în timp ce discuta cu Rusher şi cu asistentul Twi'lek.

— Va fi după cum o să vrea ea să facă, Tan. Sunt destul de sigură că s-a hotărât deja, spuse Kerra. Ai grijă de tine.

Făcând un pas înapoi, îl văzu pe Beadle apropiindu-se de transportor.

— Asigură-te că se întoarce în siguranță la *Diligență*.

Recrutul aprobă din cap.

— Maestră Jedi, crezi că acesta ar putea fi cu adevărat un cămin pentru noi? Agitat, se corectă. Vreau să spun, pentru ei?

— Nu eşti sigur de viața de mercenar, soldat? Kerra îl mângâie pe umăr şi îi zâmbi slab. Ei bine, sper să iei decizia corectă.

— Şi tu, spuse Beadle, salutând-o inutil. Oprindu-se în trapă, se uită înapoi. Îmi pare rău, nu ştiu de ce am spus asta.

Clătind din cap, dispăru în interiorul vagonului.

Kerra se întoarse să o vadă pe Arkadia privind cu evidentă satisfacție la munca pe care o făcuse echipa Twi'lekului.

— Ți-ai însuşit repede această funcție, Warmalo, spuse Arkadia. Îl privi pe Twi'lek în ochii lui mici. Aş dori să te provoc în continuare.

— Eu... apreciez o provocare, spuse ajutorul.

— Prezintă-te la turnătorie. Eşti noul director al operațiunilor metalurgice.

Personajul cu pielea palidă se legănă, părând să nu ştie cum să răspundă la acea veste. În cele din urmă, Warmalo îşi înclină capul bombat.

— Mulțumesc, doamna mea.

Kerra îl privi pe asistentul nou promovat îndepărtându-se.

— Ştie ceva despre metalurgie?

— Are aceeaşi pregătire de bază pe care o aştept de la toți cetățenii mei, spuse Arkadia. Dar el a avut aceeaşi misiune timp de aproape trei luni. Cred că poate face mai mult. Mă aştept să o facă.

În timp ce vagoanele încărcate porneau în spatele ei, vacarmul reverberă în tot atriumul. Şi totuşi, Rusher şi Arkadia nu putură să nu remarce când Kerra izbucni brusc în râs.

Rusher se uită la ea, nedumerit.

— Ai des astfel de ieşiri?

— Am înțeles! Cu podeaua răsunând odată cu trecerea maşinilor prin uşile magnetice, Kerra îngenunche şi îşi împreună mâinile. Am înțeles. Înțeleg ce faci aici!

Se uită din nou la Twi'lekul care se micşora în depărtare. Femela Herglic. Falleenul. Şi acum el. Era firul comun. Îşi ridică privirea spre Arkadia.

— Întreaga voastră societate. *Pare* ordonată. Dar funcționează în haos.

Arkadia o privi o clipă înainte ca expresia ei să se înmoaie.

— Percepțiile tale sunt ascuțite, Jedi, spuse ea. Ştiam că vor fi. Ai aflat, în călătoria ta de o zi, ceea ce eu mi-am petrecut o viață întreagă învățând – cum să

forjezi o societate eficientă sub conducerea unei singure persoane.

Rusher o privi cu interes.

— Nu înțeleg.

— Organizațiile se descompun din momentul în care sunt create, domnule Brigadier, spuse Arkadia. Toți Lorzii Sith vor să conducă şi să o facă pentru totdeauna. Dar pentru a domni pentru totdeauna, trebuie să existe o renaştere constantă. Văzând-o pe Kerra că se ridică în picioare, făcu un gest spre stele prin panourile din tavan. Ai văzut mult haos în spațiul Sith. Eu am exploatat haosul. L-am organizat. L-am făcut sclavul schimbării.

Kerra îi explică lui Rusher ceea ce văzuse.

— E aşa cum îți conduci tu echipajul. Te aştepți ca subordonații tăi să fie capabili să facă orice muncă, spuse ea.

— Flexibilitate. Versatilitate. Acestea sunt trăsăturile pe care le caut, spuse Arkadia. Nu presupun că supuşii mei au un singur tip de potențial, un singur destin. Îi provoc să găsească mai mult în ei înşişi.

Kerra răspunse cu un zâmbet viclean.

— Dar pun pariu că Rusher nu-şi scoate cei mai buni artilerişti de pe teren în momentul în care devin buni în ceea ce fac. Nu-i aşa, domnule Brigadier?

Rusher îşi îndreptă gulerul, părând nesigur de direcția pe care trebuia să o ia.

— Nu. Nu ar avea sens. Se uită la Arkadia. Nu aveți probleme de competență?

— Tu nu ai? Arkadia arătă cu degetul în direcția în care plecaseră Lubboon şi vagoanele. Cel puțin am garanția că toți lucrătorii mei au aceleaşi cunoştințe de bază despre lucrurile care mă interesează. Iar cei care au cunoscut viața sub regimuri anterioare celui al meu au un mare stimulent în a vedea că reuşim cu toții.

Kerra o studie pe Arkadia. Filozofia femeii Sith era mai puțin deranjantă decât altele pe care le auzise în spațiul Sith – dar tot Sith era. Întotdeauna exista un anumit punct de vedere. Kerra trebuia doar să îl găsească.

Arkadia o urmărea cum lucra la el.

— Poți să spui ce gândeşti.

— Mă gândesc că toată această mutare a celorlalți te ține în siguranță, la fel de mult ca orice altceva, spuse Kerra. Subalternii tăi mai pricepuți nu devin niciodată rivali, pentru că au mereu ceva nou de făcut. Mereu trebuie să se străduiască să-şi revină. Se uită direct la Arkadia. Filozofia ta este o poliță de asigurare.

— Şi reducerea conflictelor inutile este rea în ce fel? Arkadia îşi odihni bărbia pe dosul mâinii. Ai văzut cum e acolo. Poți spune cu adevărat că rivalitatea dintre Lorzii Sith este bună pentru galaxie?

Zâmbetul Kerrei se estompă. Femeia avea dreptate. Oricât de mândră era Kerra de perspicacitatea ei, asta nu schimba faptul că, din tot ce văzuse până acum, Arkadianatul părea a fi un loc sigur pentru cei care trăiau în el. Dacă acesta era cel mai mare secret al Arkadiei, era greu de găsit o obiecție la el. Dar se întreba de ce voise Lordul Sith ca ea să ajungă singură la această constatare.

— Am făcut-o, spuse Arkadia, prinzând gândul prin intermediul Forței, pentru că este important pentru mine să ne înțelegem una pe cealaltă – şi ca tu să înțelegi ce am eu de oferit. Păşind în mijlocul atriumului, îşi întinse brațele lungi, îmbrăcate în argint. Ofer sanctuar tuturor elevilor tăi, aici pe Syned.

Kerra se holbă la ea.

— De unde ştiu că nu-i vei pune să lucreze la fabricarea de arme?

— Nu ştii – şi o voi face, spuse Arkadia. Am propriile mele granițe de protejat şi războaie de purtat. Dar asta va fi doar o parte din timp. Cu mine, ei au speranța de a face şi altceva, în plus. Şi într-o siguranță relativă, adăugă ea.

Rusher clătină din cap.

— Îmi pare rău, Lord Arkadia, spuse el, dar vecinii tăi fac lucrurile mult diferit. Dacă vreți copiii – şi, hei, dacă-i vreți, cereți – de ce nu-i luați pur şi simplu?

Prinzând privirea furioasă a Kerrei, adăugă:

— Nu că ar trebui să o faceți.

— Pentru că vreau bunăvoința Kerrei, spuse Arkadia. Ospitalitatea pe care i-o ofer este autentică şi am nevoie ca ea să ştie asta – înainte să pot cere ceva în schimb.

Iată că ajungem la subiect, gândi Kerra. Comportament agreabil sau nu, Arkadia era tot un Sith. Elevii nu erau de ajuns.

— Ce, vrei şi *Diligența*?

Kerra aproape că putu să audă dinții lui Rusher scrâşnind la acea ofertă.

— Nimic de genul ăsta, spuse Arkadia, gesticulând cu deferență către bărbat. Sunt sigură că Brigadierul Rusher este talentat, dar specialiştii nu prea se potrivesc în schema mea. Gândirea lor este prea... îngustă. Îi zâmbi cu eleganță lui Rusher. Fără supărare.

— Chiar deloc, spuse Rusher, respirând mai uşor. M-aş fi dat dispărut în clipa în care ați fi decis că v-aş fi servit mai bine ca şi contabil. Frecându-şi palmele înmănuşate, adăugă: Totuşi, suntem disponibili pentru închiriere.

Kerra îl ignoră.

— Atunci ce vrei? De ce ai vrea bunăvoința mea?

Arkadia nu răspunse. Un alt ajutor îi adusese un datapad pe care Lordul Sith îl scrută cu interes. Ridicându-şi privirea, spuse:

— Am ceva de rezolvat, dar vă voi chema pe amândoi. Până atunci, sper că veți rămâne aici ca oaspeți ai mei.

Kerra se uită înapoi pentru a vedea mai mulți membri ai Gărzii Cetățeneşti ai Arkadiei staționând în fața uşilor magnetice. Arkadia putea oferi speranță, dar nu-şi asuma riscuri.

Capitolul 20

Viața era ca un tun, spusese mereu Beld Yulan. *Trebuie să elimini cartuşele goale înainte să poți trage din nou.*

La fel ca în majoritatea lucrurilor – cel puțin, până când devenise Odionit – bătrânul mentor al lui Rusher avusese dreptate.

Depresia aproape că îl răpusese pe Rusher la bordul *Diligenței*, după Gazzari. Dar, într-un mod ciudat, fata Jedi şi puii ei fuseseră distragerea de care avusese nevoie pentru a se orienta din nou. Evadarea din Byllura îl trezise. Încă mai avea un echipaj care avea nevoie de protecția şi îndrumarea lui.

Dar acel proiectil fusese tras. Era timpul să meargă mai departe. Aici, în doar câteva ore petrecute în Calimondretta, devenise interesat să o ia de la capăt. Cetățenii Arkadiei făcuseră lucruri uimitoare cu fabricile, isprăvi care ar putea face ca viitoarele piese de artilerie să fie mai uşoare. Să-l privească pe maestrul de aprovizionare Twi'lek lucrând – pe când încă mai avea acea slujbă – fusese, de asemenea, instructiv. Rusher văzuse trei moduri în care putea reorganiza capsulele de marfă ale *Diligenței*, pentru a accelera desfăşurarea armelor. Nu se aştepta ca Arkadia să îi permită să recruteze aici, dar vizita sa avusese ca rezultat un viitor mai bun pentru *Brigada lui Rusher*. Atingerea acelui viitor însemna să *golească țeava*. Refugiații trebuiau să plece. Şi acolo, *cartuşul* era blocat.

Intrând în Calimondretta, îşi dăduse seama de ce nu avea voie să intre în instalație nimic mai mare decât o navă de luptă: locul era un depozit de gheață la propriu. Panourile acoperişului din atrium puteau fi din oțel transparent, dar căpriorii şi structura erau din gheață solidă. Nu era un loc în care să aprinzi motoarele – şi nici măcar să aterizezi prin apropiere, având în vedere trepidațiile pe care le simțise atunci când ieşiseră vagoanele. Cea mai mare parte a oraşului putea fi în siguranță în marile tuneluri, dar ieşirea spre lumea exterioară trebuia protejată. *Diligența* nu se putea apropia mai mult; refugiații trebuiau să traverseze stratul de gheață. Dar aducerea a o mie şapte sute de elevi în vagoane ar fi durat zile întregi.

Cabinele etanşe puteau transporta doar patru pasageri, iar încărcătura venea în urma lor pe sănii. Nici nu voia să se gândească la transportarea costumelor spațiale pentru o mie de extratereştri de diferite mărimi. Era o problemă reală, dar una la care cetățenii Arkadiei lucraseră serios cu el pentru a o rezolva.

Acum, soluția era aproape gata. Făcându-şi notițe pe un datapad, Rusher coborî pe o scară rulantă într-o grotă albăstruie. Văzuse că localnicii erau mari amatori de alge; tuburi colosale umplute cu această substanță plină de bule se înălțau la treizeci de metri în jurul unei piețe interioare, servind atât ca sursă de lumină, cât şi ca artă vie pentru locuitorii din Arkadianat, care se grăbeau să meargă la muncă.

Nămol albastru într-o peşteră de gheață. Era, oricum mai bine decât Daiman şi statuia lui, gândi Rusher. Dar bulele care curgeau nu păreau să calmeze pe nimeni. Syned nu dormea niciodată. Toată lumea avea ceva de făcut, un loc unde să meargă.

Aproape toată lumea.

— Hei, strigă o voce de jos.

Rusher se uită în jos. Era Kerra, cu cotul sprijinit pe unul dintre genunchi, la poalele unuia dintre cilindrii masivi de spumă care luminau *Perspectiva de Reflecție*. Trebui să se uite de două ori. Energia aceea nervoasă dispăruse. De când o cunoscuse pe Kerra, nu o văzuse decât în acțiune. Chiar şi după ce o luase cu el de pe Byllura, rămăsese pe punte, agitându-se şi întrebându-l despre destinația lor. În cele din urmă se retrăsese, doar ca să nu-şi forțeze piciorul rănit. Vindecarea Jedi nu părea să fie un curs pe care să-l urmeze toată lumea.

Kerra pur şi simplu stătea pe jos, bând dintr-un recipient ca un cerşetor în fața unei cantine.

— Cam devreme pentru a începe, nu-i aşa? întrebă el. Tocmai a răsărit soarele.

— Pentru a cincea oară astăzi, răspunse ea, deschizând capacul. Este apă.

— Tu pierzi.

Rusher se uită dintr-o parte în alta. Singurele persoane care nu se îndreptau undeva erau câteva *Gărzi Cetățeneşti* ale Arkadiei, care o urmăreau pe Kerra de la o distanță respectuoasă, de cealaltă parte a holului.

I se păru că mai zărise unul pe balcon, mai sus.

Kerra închise capacul cu un pocnet.

— Ce te-a pus să faci?

Rusher îi explică munca pe care o făcea pentru a-şi aduce pasagerii în oraş.

— Au o şenilată mare pentru gheață care va face treaba, dar au nevoie de ajutorul meu pentru un manşon care să se potrivească cu una dintre rampele noastre de marfă, spuse el. Aceasta este problema dacă am pus nava spațială deasupra compartimentelor de marfă. Toate uşile noastre de la sol sunt pentru echipamente grele.

— Nu este singura voastră problemă, spuse Kerra, băgând recipientul în buzunarul de la vestă. Nu am decis că ar trebui să plece.

— Ce, uşile?

— Refugiații!

— Eşti sigură că e apă? Pentru că nu are sens ceea ce spui, spuse Rusher. Este nava mea şi este planeta Arkadiei. Cine eşti tu, în toate astea?

Kerra se îndreptă ajutându-se de tub şi îşi scutură pumnii în aer.

— Ştiam eu că te va convinge! Mă mir că nu ți-a înghețat saliva pe podea!

— Despre ce vorbeşti?

— De când v-ați întâlnit, orbitezi în jurul ei ca un satelit.

Rusher chicoti, deşi nu voia să o facă.

— Ei bine, este o femeie frumoasă, spuse el.

Uimitoare era mai bine spus, dar el părea destul de agitat, oricum.

— Şi a creat toate astea. Nu vezi nimic de admirat acolo?

— Este Sith.

— Da, dar ştie şi alte lucruri. O mulțime de persoane de aici nu-şi cunosc propria istorie, cu atât mai puțin pe cea a altora, spuse el. Îmi place o femeie care se ține la curent cu evenimentele actuale… de acum o mie de ani.

Kerra se ridică în picioare şi, în timp ce o făcea, *umbrele* ei de peste drum deveniră atente. Ea făcu semn cu mâna, disprețuitoare.

— Întotdeauna mă urmăresc. Sunt ca într-o cutie până când are nevoie de mine – pentru *indiferent ce*.

— Ei bine, orice ar pune la cale, nu pare că are de gând să-ți facă rău, spuse el, altfel ar fi făcut-o până acum.

— Minunat.

Rusher râse.

— Nu ştiu la ce te aştepți, dar asta pare o afacere destul de bună. Oricum, nu aveam nicio idee cum să te ducem înapoi în Republică, iar multe dintre rute duc, pur şi simplu, undeva mai rău. Kerra începu să se îndepărteze, dar el continuă. Lui Tan se pare că îi place aici. Şi nu numai că vom putea pleca – ei ne ajută!

Kerra se întoarse, țipându-i în fața.

— Deci ai de gând să te duci în altă parte? Să serveşti un alt Lord Sith?

— Nu sunt mulți alți clienți, spuse Rusher.

Nu-i cunoştea pe mulți dintre Lorzii Sith vecini, dar practicile lui Mandragall se răspândiseră mult. Oricine ar fi fost dispus să folosească un operator independent.

— Ai putea să faci altceva!

— Cum ar fi? Se uită la navetiştii care se grăbeau spre misiunile lor. Sunt puțin cam bătrân ca să încep să am grijă de animalele de călărie.

— Ceva real, spuse Kerra, dându-i la o parte gulerul trenciului şi apucând medaliile de pe piept. Uită-te la tine, Rusher. Porți însemne pe care tu le-ai inventat. Nu faci parte din nimic real. Nu lupți pentru nimeni.

— Îmi irosesc viața, asta e? Luând-o de braț, Rusher o scoase din traficul pietonal şi o conduse spre flaconului înalt de alge strălucitoare. Uite, ce anume credeai că se va întâmpla? Că te voi căra în brațe peste tot prin *creația* lui Daiman şi mai mult ca să te duc undeva unde nu am fost niciodată? Acest sector este casa mea, spuse el. Aceasta este slujba mea. Nu sunt un ticălos cu o inimă de aur pe care îl poți convinge să se alăture…

— Nu spune asta! Kerra încercă să forțeze trecerea. Conversația s-a terminat!

Rusher îi blocă calea şi îi prinse încheieturile mâinilor.

— Uite, ai o mulțime de opinii – dar nu şi de fapte. Nu înțelegi nimic.

— Lasă-mă să plec.

Ochii îi străluceau de ură.

— Într-o secundă – după ce vei înțelege ce fac eu, spuse Rusher. Da, sunt un mercenar. Da, lucrez pentru Sith. Dar nu am pentru cine altcineva să lucrez.

— Asta nu e adevărat, spuse Kerra. Ai putea lucra pentru popor!

— Bine. Spune-mi tu cum, spuse Rusher. Vrei ca eu să fac parte din ceva, dar nu ştii ce. E foarte bine să-ți stabileşti singur cursul când eşti doar o singură persoană, purtând un *băț* strălucitor. Dar eu sunt un tunar. Aceste piese de artilerie cântăresc tone! Unele au nevoie de şaizeci de operatori pentru a fi pregătite, trase şi retrase! Cum ar trebui să-mi hrănesc soldații, să alimentez nava, în timp ce lucrez pentru *nu-ştiu-ce*? Apelând la escrocherii?

— Asta faci acum!

— Da, cu permisiunea Sithului pe al cărui teritoriu mă aflu. În câte locuri crezi că aş putea ateriza *Diligența* dacă aş fi un renegat? Rusher aruncă o privire înapoi spre observatori şi îşi coborî vocea. Ar înrobi fiecare persoană din echipajul meu şi nu le-ar păsa ce se întâmplă cu ei. Tu ai o galaxie de care să-ți faci griji. Eu am cinci sute şaizeci. Şi nu am de gând să mai pierd niciunul, spuse el. Aşa că, înainte să decizi care este responsabilitatea altora față de galaxie, poate ar fi mai bine să te uiți mai atentă. S-ar putea ca ei să aibă deja responsabilități.

Kerra se holbă supărată la el. Şi apoi văzu cum ochii i se lărgiră, doar cu un milimetru, iar sprâncene negre încep să se arcuiască. Pentru prima dată de când o cunoscuse, Rusher văzu ceva nou pe fața acea mică şi hotărâtă. *Îndoială*.

Îi dădu drumul la mâini şi respiră adânc, surprins şi puțin ruşinat de intensitatea izbucnirii sale. Tot uita: Kerra Holt era doar o puştoaică, nu cu mult mai în vârstă decât acei refugiați ai ei şi de aceeaşi vârstă cu mulți dintre proprii lui recruți. Se certase cu ea pentru că părea să fie capabilă să facă față la orice.

Dar aici era vorba de *dealul ei Gazzari*.

Kerra îşi întoarse privirea, încruntată.

— Nici măcar nu am *bățul* meu strălucitor.

Rusher îşi aminti. Sabia era pe *Diligență*, acolo unde i se ordonase să o lase.

— Ei bine, tu l-ai rupt pe al meu.

Unul dintre slugile Arkadiei păşi pe lângă coloana de alge pentru a li se adresa.

— Kerra Holt, ați fost invitată să vă întâlniți cu Lordul Arkadia în muzeul ei.

— Muzeu? Sună interesant, spuse Rusher.

— Şi ar trebui să o aşteptați pe doamna noastră afară, domnule Brigadier, după ce vă veți termina munca cu inginerii noştri.

În mod sumbru, Kerra începu să-l urmeze pe slujbaş prin mulțime. Dar înainte să iasă din raza vizuală a lui Rusher, se întoarse.

— Este adevărat, zise ea, uitându-se la umbrele albastre de pe podea. Arkadia nu a cerut nimic – încă. Doar a dat. Şi pare a fi cea mai bună opțiune pe care o avem. Apoi îşi ridică privirea. Dar tot este un Sith. Şi asta înseamnă ceva.

Rusher se uită la ea.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că trebuie să fii cu ochii în patru, Jarrow. Pentru copiii mei şi ai tăi.

* * *

De la balconul de la nivelul de deasupra, ochii Bothanului priveau cum se despărțeau cei doi oameni. Narsk nu reuşise să o urmărească pe fata Jedi în tot timpul petrecut pe Syned; Arkadia îi dăduse o surprinzătoare libertate de mişcare. Nu conta. Kerra fusese uşor de găsit, cutreierând fără chef sălile mari de gheață. Părea dezumflată, complet calmă. Dar, deşi ştia unde se afla fata Jedi, Narsk încă nu avea nicio idee despre ce încerca Arkadia să realizeze cu ea. Nu-i păsa, în ciuda interesului personal de a o vedea suferind. Dar observarea Kerrei făcea parte din instrucțiunile pe care le primise în deşert, instrucțiuni pe care avea să le execute. Gândindu-se la acel răgaz scurt şi însorit, Narsk se cutremură. De ce nu putea Arkadia să aleagă o astfel de planetă pentru cetatea ei?

După munca sa pe Byllura, se aştepta ca Arkadia să-i facă confidențe despre planurile ei. Dar nu se întâmplase, însă faptul că se afla încă în Calimondretta sugera că nu era totul pierdut. S-ar putea să pregătească o altă misiune – şi ştia ceea ce, mai mult ca sigur, o va declanşa.

Moştenirea se întâmpla în sfârşit.

Primise vestea despre evenimentul care urma să aibă loc cu doar o oră în urmă, prin intermediul implantului său. Şapte impulsuri lungi, transmise de un sistem care rămăsese un mister pentru el. Voiau să spună că astăzi va fi o zi

specială. Întotdeauna fusese aşa. Cum ar fi putut să nu fie? *Când puterea se asociază cu puterea, galaxia se cutremură.*

Întorcându-se de la balustrada rece a balconului, Narsk îşi imagină pregătirile care se făceau în capitalele din întregul sector. Conversații cu consilierii, înțelegerile secundare secrete care erau deja luate în considerare.

Moştenirea era în desfăşurare.

Şi dacă ochii lui puteau fi de încredere, Arkadia tocmai chemase un Jedi la ea. Ce avea de gând să facă?

Narsk fugi spre scara rulantă. Era timpul să aibă o discuție cu mercenarul.

* * *

Kerra nu prea apucase să viziteze muzeele de pe Coruscant. Întotdeauna fusese ceva ce lăsase pentru o altă zi. Cu greu îşi imaginase că primul ei muzeu vizitat de când devenise Cavaler Jedi va fi sub o pătură de gheață, în reduta unui Lord Sith. Ajutorul Arkadiei o condusese pe Kerra pe câteva rânduri de scări până într-o rotondă, deschisă spre stelele de deasupra printr-o mică fereastră din oțel transparent. Algele curgeau în cascadă prin corpurile de iluminat de pe circumferința încăperii, dând locului o strălucire rece. Un pilon heptagonal înalt de o jumătate de metru se afla în centrul încăperii, punct focal al gresiei care ducea la cele şapte ieşiri aflate la distanțe egale.

O mulțime de spațiu gol, gândi ea, privindu-şi ghidul plecând. *E mai degrabă un planetariu decât muzeu.* Singurele exponate se aflau pe pereți, aşezate în mici alcovuri înălțate între uşi. Se aşteptase să vadă obişnuitele relicve Sith – de parcă ar putea fi ceva *obişnuit* în acele instrumente sinistre de distrugere. În schimb, multe dintre obiecte păreau banale, deşi epoca lor era în mod clar veche.

Aici, conform legendei, se afla un dispozitiv de traducere folosit de un consilier al Cancelarului Fillorean în timpul negocierilor cu Duinuogwuin. O bucată de diamant folosită de un sclav fără nume pentru a extrage cristale în Marele Război Hiperspațial. Un holorecorder folosit pentru a-l intervieva pe filozoful Laconio – dar nu şi faimoasele înregistrări în sine. Un tăietor cu fuziune folosit de un soldat Sith pentru a aborda *Endar Spire*[24]. Toate fuseseră esențiale pentru istorie – şi totuşi toate păreau banale, la fel de anonime ca şi cei care le-au folosit.

Uitându-se la corpurile de iluminat organice, îşi dădu seama de elementul comun. Toate aceste lucruri erau unelte. Arkadia mai împărtăşea cu Daiman şi altceva în afară de plăcerea pentru cifra şapte folosită în designul interior: nu exista artă pe tărâmul ei. Totul era funcțional, chiar şi exponatul din piața unde îl lăsase pe Rusher. Tuburile drăguțe nu făceau decât să direcționeze materia de la pompe către destinația finală. O parte din arhitectura din Calimondretta era remarcabilă, dar, ca şi în cazul lui Daiman, servea în principal pentru a o înfrumuseța pe Arkadia, mai degrabă, decât pentru a linişti populația.

Iar aceştia aveau nevoie de liniştire. Erau cu toții atât de frenetici. Kerra se gândi la familia de Gotali pe care o văzuse despărțindu-se pe holurile academiei. Se

---

[24] Endar Spire – crucişător din clasa *Cap de Ciocan* care a servit în Marina Republicii Galactice în timpul Războiului Civil Jedi. În anul 3956 BBY, a fost atribuită Cavalerului Jedi Bastila Shan şi a avut ca echipaj, printre alții, pe Comandantul veteran Carth Onasi, pe sublocotenentul Trask Ulgo, pe Revan şi pe mai mulți soldați ai Republicii. Făcea parte dintr-o flotă de luptă Jedi mai mare, menită să oprească flotele invadatoare ale Imperiului Sith al Lordului Întunecat Darth Malak.

gândise atunci că lipsea ceva din scenă, dar nu-şi dăduse seama ce – până acum.

Bucuria.

Arkadienii nu sufereau de acelaşi tip de opresiune ca şi sclavii lui Daiman, dar trăiau totuşi sub un nor. Lumea nu trebuia să fie ameninţată cu un pericol fizic pentru a se teme. Iar sistemul Arkadiei îi menţinea temători. Frica de pierderea statutului, în cazul în care nu ar fi fost performanţi. Frica de a fi mutaţi în ocupaţii despre care nu ştiau nimic, în cazul în care aveau performanţe prea bune. Arkadia îi ţinea în mişcare perpetuă. Poate că erau mai fericiţi decât rezidenţii fără speranţă din Darkknell; cu siguranţă, nu stăteau atât de rău ca *dronele* din Diarhie. Dar, în felul lor, cetăţenii de aici sufereau.

Ochii Kerrei se fixară pe un singur obiect, lung cu puţin peste un metru. Era un alt instrument, dar diferit de restul. O unealtă de marcat cioplită din osul unei creaturi monstruoase, avea un vârf de metal lucrat cu grijă în caneluri lustruite manual. Pe lungimea sa curbată erau gravate inscripţii care descriau povestea familiei proprietarului.

— Este frumos, nu-i aşa? întrebă Arkadia.

Kerra se întoarse să o vadă pe Lordul Sith în spatele ei. Era din nou în ţinuta ei de război, la fel ca atunci când se aflase la bordul navei sale amiral.

— Este o lucrare foarte frumoasă, spuse Kerra.

— Chiar şi eu pot să văd asta, spuse Arkadia, trecând pe lângă ea spre vitrină. Meşterul care a făcut-o a trudit treizeci de ani lungi pentru a crea astfel de piese. Erau însemne de statut, apreciate de şefii de familie. Ridică unealta de marcat de pe suportul ei. Aceasta era de la sfârşit, aproape de apogeul abilităţilor femeii-meşter.

— La sfârşit?

— Navele comerciale ale uneia dintre corporaţiile Republicii voastre au sosit pe Odryn pentru a lansa un comerţ cu bunuri prefabricate. Au reuşit să reproducă uneltele existente la o sutime din preţul lor. Meşterul, care nu ştia nimic altceva, s-a aruncat în mare şi s-a înecat.

Mâinile Arkadiei se încleştară, rupând în două unealta de marcat.

— Frumuseţea este lipsită de sens împotriva valului schimbărilor.

Aruncă fragmentele pe podea. Kerra se uită la unealta spartă, uimită.

— Un asemenea lucru nu ar fi fost niciodată permis aici, spuse Arkadia, pentru că meşterul ar fi avut alte abilităţi pe care să se bazeze. Ideea de a petrece o viaţă întreagă într-o singură îndeletnicire e o reţetă pentru stagnare, pentru *învechire*.

— Dar costul este capodopera.

— Atunci merită să-l plăteşti.

Kerra îngenunche şi adună piesele.

— Costul este mai mare decât atât, spuse ea, aşezând cu blândeţe fragmentele pe suportul lor. Cetăţenii tăi. Tu îi faci să funcţioneze. Dar îi vei face să alerge până la moarte.

— Cum rămâne cu Republica? spuse Arkadia. Societatea voastră – chiar şi iubitul vostru Senat – este condusă de comerţ. Voi creaţi ocupaţii, dar nu le garantaţi. Permiteţi concurenţilor şi noilor tehnologii să le perturbe, fără să vă gândiţi măcar la cei ale căror mijloace de trai sunt afectate.

— Dar noi alegem să facem faţă acestor provocări, spuse Kerra.

— Aşa faceţi? Arkadia se îndreptă spre pilonul din centrul camerei. Cu mine, ei ştiu că vine o schimbare. Dar acea schimbare are un sens. Serveşte unei cauze. Se

întâmplă doar să fie a mea.

Kerra se holbă, perplexă. Femeia nu era deloc aşa cum se aşteptase. Oricât de eronat ar fi gândit, Arkadia era… logică.

Observându-i expresia, Arkadia râse.

— Te aşteptai ca toţi Lorzii Sith să fie nişte răufăcători ucigaşi? Nu poţi conduce o galaxie în acest fel.

— Atunci lasă elevii să plece.

— Nu pot face asta, spuse Arkadia. Înţelege, Kerra. Dacă par rezonabilă, este pentru că preţuiesc raţiunea. Dar sunt Sith – şi nu voi elibera vieţi pe care le controlez doar pentru a câştiga încrederea unui Jedi.

Merse în spatele pilonului şi atinse un control ascuns.

— Dar le voi oferi refugiu – şi mai am ceva care cred că va fi şi mai valoros pentru tine.

În jurul lor, iluminatul viu se diminuă – şi deasupra, luminatorul deveni opac. Părţile laterale ale pilonului heptagonal alunecară în jos, dezvăluind proiectoare care aruncau imagini de stele şi nebuloase în jurul rotondei întunecate. Kerra privi în sus, străduindu-se să găsească un punct de referinţă, dar nu putu.

— Ai venit aici pentru a da o lovitură împotriva Sithului, zise Arkadia, şi poate pentru a-i ajuta pe unii dintre cei aflaţi sub influenţa noastră. Dar simt că vrei şi altceva. Ceva ce nu ai reuşit să obţii de la nimeni, pe niciuna dintre aceste lumi.

Înecată într-o mare de stele sub dominaţia Sith, Kerra închise ochii. Era ceva ce-şi dorea. *O explicaţie*.

— O explicaţie, repetă Arkadia. O explicaţie pentru toate războaiele, pentru toate distrugerile pe care le-ai văzut. Cum au ajuns fraţii să se războiască. Sfârşitul ciudat al evenimentelor de pe Gazzari. Şi cum tot acest haos se încadrează într-o ordine mai mare.

Arkadia stătea în faţa luminilor a două proiectoare, umbrele căzând în faţa ei.

— Am nevoie de ceva de la tine, dar ca să mă ajuţi, trebuie să ştii ceva ce nimeni din afara spaţiului Sith nu ştie. Trebuie să ştii *de ce*.

Capitolul 21

Kerra stătea jos, din nou studentă la cartografie stelară, la fel ca la Academia Jedi. Numai că aceasta era o lecție pe care niciun Cavaler Jedi nu o primise vreodată – de la o profesoară pe care nimeni nu ar fi suferit-o.

Şi totuşi, era vrăjită. Stelele de deasupra aveau un sens acum, pictate în culori şi conturate. Vedea Chelloa, unde ajunsese ea. Vedea calea sinuoasă spre Darkknell. Şi mai era calea de fugă a refugiaților, care ducea prin Byllura spre Syned. Simbolurile pluteau în aer, marcând cele mai bune presupuneri ale Arkadiei despre cine, ce controla. Fata Jedi îşi frecă ochii, neîncrezătoare. Voia să memoreze totul cât mai repede posibil. Dar erau atât de multe lucruri de aflat. Mult mai multe sisteme se aflau sub controlul Sith decât şi-ar fi imaginat oricine din Republică.

Iar din labirintul şerpuitor de teritorii şi din amalgamul de culori şi embleme, era clar că existau şi mult mai mulți jucători.

— Ştii despre Lordul Sith Chagras, spuse Arkadia.

Kerra aprobă din cap. Chagras controlase Darkknell înaintea lui Daiman.

— Chagras şi Xelian fuseseră frate şi soră – doi dintre cei şapte copii ai Viliei Calimondra.

Kerra nu auzise acest din urmă nume. Dar ştia că Xelian fusese mama lui Daiman şi a lui Odion. Chagras era unchiul lor? Asta era ceva ce *Sithologii* din Republică nu auziseră niciodată. Cercetătorii sub conducerea cărora studiase nu ştiau clar cine era tatăl lui Odion şi al lui Daiman – doar că acesta ieşise din peisaj de mulți ani. Dar niciunul dintre frați nu se comporta şi nu arăta prea mult din imaginea populară a lui Chagras. Imperiul său fusese destul de ordonat.

— Cred că va trebui să o iei de la început, spuse Kerra.

— Izvorul, spuse Arkadia, cu dinții sclipind în lumina strălucitoare, este Vilia. Bunica mea. De-a lungul anilor, bunica mea a avut mai mulți soți morți – şi un imperiu considerabil. Deasupra, blocuri mari de spațiu clipeau în albastru înghețat, o secțiune după alta.

— *Văduva*, şopti Kerra.

— Ei bine, sper că nu ai crezut că sunt eu, spuse Arkadia, zâmbind. Dar Vilia avea o problemă. Fiecare dintre căsătoriile ei produsese urmaşi. Iar acei şapte copii, ajunşi adulți, îşi revendicau fiecare dreptul de a fi singurul moştenitor. Deasupra, şapte lumi se colorară în roşu. Aşa că a propus un concurs. *Matricea Puterii*. Copilul care i-ar fi extins cel mai mult proprietățile ar fi avut întreaga ei moştenire, atunci când ar fi venit timpul.

Kerra se ridică în picioare, hipnotizată de ceea ce vedea.

— Când… când a fost asta?

— Acum treizeci şi patru de ani. Înainte ca tu, sau eu, sau aşa-zisul *Creator al Universului* să se fi născut, spuse ea. Aşa a început provocarea.

Deasupra, zonele albastre se umflară, întinzându-se peste granițele sectoarelor şi umplând golurile. Fiecare lume, îşi dădu seama Kerra, era una dintre multele care îşi pierduseră libertatea – iar una dintre planete era cea pentru care Vannar Treece

luptase ca să o salveze.

— A funcționat, spuse Arkadia, pentru o vreme. Dar Sithul nu joacă corect. Când oferta ei a început să eşueze, Xelian – mama lui Odion şi Daiman – i-a declarat război lui Chagras. *Tatălui meu*.

Arkadia îşi împreună mâinile şi se uită în jos la ele.

Kerra se uită la ea, uimită. *Fiica lui Chagras*.

— Asta a stricat totul, spuse Arkadia. Toți copiii Viliei au pornit la război unul împotriva celuilalt. Bunica mea a părut… ciudat de puțin dispusă să arbitreze. Şi cauza noastră comună a avut de suferit.

În afişajul holografic din jurul lor, masa albastră de spațiu încetă să mai crească şi începu să se fragmenteze, rupându-se în zone multicolore.

— Timp de ani de zile, cuceririle Sith din regiune au stagnat din cauza luptelor interne. Până când, din generația sa a mai rămas doar Chagras – şi a venit pacea.

— Ştiu, spuse Kerra.

Ea se născuse în acea insulă de relativă linişte. Nimeni nu ştiuse vreodată de ce se opriseră violențele interne. Părinții ei erau pur şi simplu bucuroşi că se întâmplase, ca să nu mai trebuiască să fugă.

— Tatăl tău a câştigat moştenirea Viliei?

Arkadia înțepeni.

— Da. Şi nu. Începu să se plimbe în jurul pilonului care pâlpâia. A fost singurul moştenitor. Dar Vilia încă mai trăia, aşa că a păstrat cea mai mare parte a proprietăților sale. Tot ce i s-a garantat tatălui meu a fost cooperarea numeroaselor sale nepoate şi nepoți pentru a restaura tot ce fusese deteriorat. Cu zece ani în urmă, Chagras era gata să înfrunte din nou Republica.

— Aquilaris, spuse Kerra. Chagras l-a trimis pe Odion să cucerească Aquilaris. Lumea mea natală.

Se uită fix la Arkadia, iar aceasta îi întoarse privirea.

— Înțeleg că ți-ai pierdut familia. Ei bine, suntem uniți în tristețe – pentru că înainte ca multe alte lumi să cadă, Chagras a murit brusc, acum opt ani. Şi acum opt ani…

— A început o a doua *Matrice a Puterii*, şopti Kerra. Între nepoți?

— Între nepoți.

Arkadia lăsă ceea ce spusese să fie înțeles, în timp ce, deasupra, harta stelară afişată căpătă un aspect de bolnav de lepră. Hegemonia Chagras se sfărâmă în cinci cioburi. Apoi în zece. Apoi mai multe.

— Daiman şi Odion au intrat primii în război, spuse Arkadia. Abia au avut nevoie de scuză. Pe Byllura, unde tatăl meu îi pusese în siguranță pe fratele şi sora mea tulburați, Calician a preluat controlul şi a început să construiască un stat în jurul lui Quillan şi Dromika. Mai sunt şi alții, spuse ea, aproape sumbru. Nici măcar nu mi-i pot aminti pe toți, uneori.

Kerra se simțea amețită.

— Stai puțin. Vrei să-mi spui că fiecare Lord Sith care se războieşte aici este rudă? Era pur şi simplu prea fantastic – şi ceva ce nimeni, nici măcar Vannar, nu auzise vreodată. Sunteți toți verişori?

— Nu, nici pe departe, spuse Arkadia. Nici măcar toți Lorzii Sith umani nu se trag din Vilia. Dar este o familie mare. Există şi metişi – şi unii străini, precum Calician, care încearcă să se integreze, zise ea. Totul ca să o impresioneze pe bunica.

— Ca să-şi amintească de ei când va muri?

— Ea îi favorizează şi acum, spuse Arkadia. Vilia distribuie din când în când bunuri din proprietățile ei ca recompensă.

Uimită, Kerra se lăsă să cadă lângă perete. Privind mozaicul de culori suspendat în aer, totul părea prea incredibil.

— Cine ar crede aşa ceva?

— Tu vei crede, spuse Arkadia. Este timpul.

Apăsând un control de pe pilon, privi cum dispare câmpul stelar. Lordul Sith păşi prin întuneric pe lângă Kerra, oprindu-se într-un semicerc de pe podea.

— Rămâi în umbră, zise ea. Priveşte – şi nu spune nimic. Dacă eşti observată, va trebui să te ucid imediat. Se uită înapoi. Şi pe elevii tăi.

Înfrigurată, Kerra privi spre pilon. În locul sistemelor stelare plutitoare, pâlpâia o constelație de imagini. Odion, mare şi urât. Daiman, în cele mai frumoase veşminte ale sale. Şi mai erau şi alții. Bărbați, femei. Mai mulți adolescenți. Îmbrăcați sau nu în haine de luptă. Majoritatea oameni, dar şi câteva fețe ciudate. Mai mulți cyborgi, ca Odion. O siluetă pe un scaun. O entitate ciudată, ca o fantomă, cu glugă.

Ochii Kerrei săreau de la unul la altul. Nici nu ştia unde să se uite mai întâi. Şi fiecare dintre ei avea o anumită postură, încercând să pară cât mai amenințători – sau regali, sau înțelepți, sau distanți – posibil. Daiman părea complet dezinteresat, nici măcar nu îşi îngăduia să se uite la ceilalți. Ceea ce era greu, având în vedere cât de mulți erau. Kerra văzuse şapte marcaje pe podea: locații pentru a sta în picioare. Presupunea că existau încăperi similare în altă parte. Dar erau mult mai multe decât cele şapte imagini care împărțeau cercul. Era ca şi cum ar fi participat la întâlnirea Consiliului Jedi. Doar că era consiliu *al urii*.

— Salutări, copiii mei, se auzi o voce blândă din centru.

Kerra privi dincolo de Arkadia. Acolo, plutind deasupra pilonului, se afla imaginea unei femei cu părul alb, într-o rochie galbenă şi vaporoasă. *Văduva. Vilia.*

Umană şi în vârstă de cel puțin şaptezeci de ani – ridată, dar nu epuizată. Kerra privi cum femeia mângâia o floare extraterestră ciudată; părea să fie într-o grădină, undeva. *E clar că se bucură de locul ei retras*, gândi Kerra. *Lăsând sistemele stelare să se rostogolească în jurul ei.*

— Doresc să vă felicit pe toți pentru lichidarea Lordului Bactra, spuse Vilia.

— Pe noi toți? rânji Odion.

— Da, Odion, spuse femeia. Quermianul a fost un străin. A fost un prieten al familiei noastre timp de mulți ani – dar nu a putut schimba ceea ce era. Se întoarse, ca şi cum i-ar fi văzut deodată pe toți cei peste o duzină de Lorzi Sith prezenți virtual. Am simțit că Bactra nu mai era necesar – şi el ne-a dat ocazia să facem ceva în acest sens.

Kerra îşi puse mâna strâns pe gură, înăbuşindu-şi icnetul. *Bineînțeles că da.* Daiman şi Odion se luptaseră cu adevărat pe Gazzari – până când îl înjunghiaseră brusc pe Bactra pe la spate. Dar nu-şi imaginase niciodată că o făcuseră la comandă.

Şi mai ales la îndemnul cuiva care părea atât de amabil. Vilia îşi flutură cu grație mâna prin aer.

— V-ați descurcat cu toții foarte bine de când am vorbit ultima oară, spuse ea. Şi a sosit timpul pentru atribuirea moştenirilor.

Un murmur se ridică din partea Lorzilor Sith holografici adunați. Jumătate de aprobare, jumătate de resentimente.

— Teritoriile lui Bactra au căzut deja în mâinile celor aflați mai aproape de el: Daiman, Odion, Lioko şi Malakite, spuse ea, arătând spre câțiva Lorzi Sith pe care Kerra nu-i mai văzuse până atunci. Este aşa cum ar fi trebuit să fie. Dar cele mai mari atuuri ale sale sunt proprietățile corporative, care nu numesc *acasă* nicio singură lume. Întinse mâna în lateral, în afara imaginii proiectate, pentru a recupera un mic pergament. Acum orânduiesc asta. Lui Daiman îi dau *Heuristica Industrială* şi toate întreprinderile afiliate.

Un râset se stârni în stânga Arkadiei. Kerra nu putu vedea decât spatele lui Daiman din locul în care era îngenuncheată; cu siguranță acum era atent. În dreapta, Odion începenise în fața râsului înăbuşit al unora dintre verii săi virtuali.

— Moştenirea nu schimbă nimic, spuse Odion, fața lui cicatrizată umplându-se de furie. Eu ocup capitala lui Bactra. Dacă mucosul ăla mic îi vrea pe aceşti… aceşti *negustori*, poate să vină şi să-i ia!

— Premiul a fost acordat, spuse Vilia, întorcându-se spre imaginea masivului ei nepot. Planeta este a ta, Odion, dar vei da timp personalului executiv să se mute într-o poziție în spatele granițelor lui Daiman.

— Voi trimite doar cadavrele!

— *Este de ajuns*, spuse Vilia.

Camera se linişti instantaneu. Pentru prima dată, Kerra văzu clar ochii acelui chip amabil: strălucitori şi roşii. Brusc afectată, se retrase şi mai mult spre perete.

— Departe de mine gândul de a-ți ține predici despre filozofii, Odion, spuse bătrâna, înmuindu-se. Fiecare dintre voi are propria abordare – şi eu respect asta. De fapt, aplaud asta. Dar corporațiile nu trebuie să fie distruse cu uşurință.

— Sunt o unealtă a Republicii, mârâi Odion.

— Iar Republica este o unealtă a corporațiilor, interveni Arkadia.

Vilia zâmbi, recunoscând-o pentru prima dată pe gazda lui Kerra.

— Foarte bine, Arkadia. Ştiu cum ați fost învățați cu toții. Recunoaşteți puterea atunci când o vedeți.

Văduva privi în altă parte pentru o clipă.

— Dar poate că ceva din proprietatea mea va echilibra conturile pentru tine, Odion, spuse ea, ridicând un bloc de date. Poftim. Două legiuni de războinici-sclavi Trandoshani, din forțele mele. Ți le atribui. Vor ajunge pe teritoriul tău în trei zile – chiar în momentul în care personalul corporației *Heuristicii Industriale* va părăsi spațiul tău pentru cel al lui Daiman. Ai înțeles?

Odion se încruntă. În cele din urmă, foarte uşor, capul sclipitor se mişcă aprobator.

Kerra îşi puse mâna peste gură pentru a-şi înăbuşi oftatul. *Distrugătorul Universului, este pus la punct de bunica sa!*

* * *

— Ascultă, Bothanule, dacă nu vrei să te înrolezi, pleacă de lângă mine!

Mărşăluind pe holul îngust în spatele ghidului Arkadiei, Narsk păşea mai repede pentru a ține pasul cu Rusher. Mercenarii erau atât de frustranți. Niciodată dispuşi să fie deturnați de la cursul pe care şi-l stabiliseră singuri – chiar şi atunci când alții le stabiliseră cu adevărat cursul.

— E important, spuse Narsk, cizmele scrâşnind pe podeaua crocantă în timp

ce încerca să țină pasul. Există o pungă pe nava voastră care îmi aparține.

— Aşa spui tu. Fata Jedi ți-au furat costumul invizibil, spuse Rusher. Cred că a adus cu ea şi un tanc din bătălia de la Mizra. Mă aştept să fie ascuns sub patul ei.

Narsk se apropie şi apucă de mâneca războinicului.

— Am întrebat-o despre asta în atrium, când ați sosit. A spus că îl avea o fetiță, spuse el. Poate Sullustana pe care ați adus-o?

— Poate. Rusher îşi smuls brațul. Dar nu mă pot duce să aduc nimic. Lordul Arkadia mi-a ordonat să aştept aici, la fel ca tine.

— Ai un comunicator, cu siguranță.

Rusher merse mai departe după ghid.

— Uite, Snark...

— Narsk.

— Nu contează. Nu am de gând să enervez un Lord Sith cerând să fac plimbări fără rost. Toți refugiații vor veni mai târziu cu şenilata pentru gheață. Dacă bunul tău există, îl vom trimite înapoi cu Tan – atunci. Clătină din cap şi continuă. Şi apoi am plecat de aici!

— S-ar putea să fie prea târziu, spuse Narsk, intrând în anticamera din fața muzeului Arkadiei.

Nu era nimeni aici, în afară de două *Gărzi Cetățeneşti* Wookiee postate de o parte şi de alta a portalului auriu. Verifică cronometrul în timp ce ghidul se despărțea de ei. *Moştenirea* era în plină desfăşurare, chiar acum. Iar fata Jedi era martor la asta. Trebuia să fie. Ghidul care o escortase pe Kerra o luase pe acelaşi hol, un coridor fără alte ieşiri. Într-o treime de secol, niciunui Jedi nu i se permisese să vadă cum se desfăşoară o *Moştenire*. Singura posibilitate era că Arkadia intenționa să-şi arate captura – iar Cavalerul Jedi ar fi trebuit să fie executat imediat, sub privirile tuturor celorlalți Lorzi Sith. Acesta era decorul, sau echivalentul Sith.

Ce încearcă Arkadia să demonstreze?

Blana Bothanului se ondulă, iar urechile i se ridicară. Cineva venea pe holul de intrare: un alt ajutor al Arkadiei îl împingea pe Quillan, încă în scaunul plutitor de pe nava mercenarului.

Bineînțeles că era invitat, îşi dădu seama Narsk. Băiatul avea tot dreptul să participe la *Moştenire*, chiar şi în starea lui actuală. Dar adolescentul părea să nu țină cont de nimic, având capul înclinat stângaci pe un umăr.

Privind cum se deschide uşa mare pentru a permite scaunului lui Quillan să treacă, Narsk îşi dori să aibă din nou costumul invizibil. Toate răspunsurile se aflau în acea cameră, cu Arkadia. *Iar Quillan nu ar fi fost atent!*

* * *

Unde este holoînregistratorul atunci când ai nevoie de unul?

În interiorul rotondei întunecate, privirea Kerrei sărea de la o față ciudată la alta în timp ce Vilia derula o listă cu corporațiile capturate de la Bactra, împărțindu-le. Kerra strânse din dinți. Nu reuşea să țină evidența numelor. Tipul de lângă Odion chiar părea înapoiat pe calea evoluției. Nu exista nimeni pe tărâmul lui care să-i îngrijească părul. Femeia din dreapta Arkadiei se ascundea în spatele unei măşti purpurii abia vizibile sub un coif ornamentat. Iar o siluetă continua să se estompeze, ca şi cum ar fi fost sub apă. Îndoindu-şi gâtul ca să vadă mai bine, Kerra alunecă

brusc pe peretele înghețat. Punându-şi forța pe piciorul rănit, se luptă să nu facă niciun zgomot când fundul ei lovi pământul. Deasupra, bucățile instrumentului de marcat se prăbuşiră de pe suportul lor. Kerra se întinse cu Forța pentru a le prinde, la doar câțiva milimetri deasupra podelei.

— Ce-a fost asta? întrebă Vilia.

— Nimic, spuse Arkadia, întorcându-şi capul şi aruncându-i Kerrei o privire răutăcioasă. *Regina de gheață* se întoarse din nou. Dacă afacerea Bactra e încheiată, mai este ceva de care trebuie să ne ocupăm. Îi am în custodie pe gemeni, Quillan şi Dromika.

Un alt sunet de surpriză, mai puternic de data asta, se ridică din cerc. Din dreapta Kerrei, una dintre slugile Arkadiei intră în cameră cu scaunul plutitor al lui Quillan. Arkadia aduse scaunul şi pe pasagerul său inert în raza holocamerei, lângă ea.

— Este… se simte bine? întrebă Vilia, privind cu îngrijorare. Ea este bine?

— Sunt despărțiți, dar îi am pe amândoi, spuse Arkadia. Sunt în siguranță.

— Mă bucur să aud asta.

În timp ce bătrâna vorbea, Kerrei i se păru că îl vede pe Quillan ridicându-se în scaun. Erau prea multe imagini în cameră pentru ca el să se concentreze asupra lor – nici măcar Kerra nu putea să le urmărească pe toate. Dar păru să recunoască vocea bunicii sale.

— Le revendic lumea şi teritoriile ca fiind ale mele, spuse Arkadia.

În stânga ei, sprânceana lui Daiman se ridică.

— Şi interesele corporatiste?

— Nu aveau niciunul.

Vilia suspină.

— Nu văd nicio obiecție la asta, spuse ea, strălucind în întunericul camerei. Doar recompense, câştigate în mod echitabil. Făcu o pauză. Dar gemenii… Ce se va întâmpla cu ei?

— Cred că ar fi mai bine să fie îngrijiți separat, zise Arkadia. Dromika rămâne pe Byllura, şi cred că va prospera acolo – singură. Dar Quillan ar trebui să aibă parte de mai multă atenție. Mă gândeam, spuse ea, mă gândeam că tu i-ai putea oferi asta.

Vilia păru surprinsă. După o clipă, zâmbi larg.

— Ce idee minunată. Da, este perfect logic, spuse ea. Să mi-l livrezi imediat. Voi trimite coordonatele actualei mele locuințe pe un canal securizat. Te-ai descurcat bine, Arkadia.

— Mulțumesc, bunico.

Kerra se uită de la unul la altul. Acum putea să vadă asemănarea. Atât prin modul lor clar şi precis de a vorbi, cât şi prin înfățişarea lor. Aveau în comun aceiaşi ochi iscoditori şi inteligenți.

Vilia se întoarse din nou, ca şi cum ar fi admirat florile din grădina ei.

— Şi vă mulțumesc tuturor. Este atât de plăcut să vă revăd. Să vă urmăresc progresul, să vă văd cum creşteți – asta mă ajută să continui să trăiesc. Să sperăm că va exista o oportunitate pentru o altă *Moştenire*, în curând.

Bătrâna dădu din cap către puii ei şi dispăru. La fel făcură şi ei.

Kerra o privi cu uimire pe Arkadia când luminile se reaprinseră.

— Sunteți cu toții o familie, spuse ea. Vă luptați unii cu alții – dar ea vă poate face să vă opriți. Dădu din cap, nedumerită. De ce nu vă face să vă opriți? Aşa veți

putea să vorbiți unul cu altul... şi lucrați împreună atunci când vă cere ea. De ce nu lucrați împreună tot timpul?

— Întâlnirea asta a durat zece minute, spuse Arkadia. Intervalul de cooperare reală împotriva lui Bactra probabil că nu a fost cu mult mai lung de atât. Dar Vilia deține o pârghie, prin toate resursele provenite din propriile cuceriri şi din diversele ei căsătorii.

Vilia stătea pe o grămadă enormă de bogății materiale, putere militară şi participații corporative. Distribuirea lor ca pe nişte cadouri îi ținea pe toți la respect, toată lumea jucând jocul ei. Cei mai puternici Lorzi aveau toate motivele să îl ducă până la capăt.

— Nimeni nu vrea să eşueze la *Matricea Puterii*. Nimeni nu vrea să o dezamăgească pe bunica.

Arkadia se uită în jos la fratele ei, care părea să fie din nou complet detaşat de realitate.

— Ți-am spus că am nevoie de ceva de la tine, Kerra. Ei bine, asta este. Vreau să-l duci pe Quillan la bunica mea.

Kerra se uită la cei doi frați, uimită.

— Şi când te va primi, spuse Arkadia, complet serioasă, vreau să o ucizi.

Capitolul 22

— Să o ucid? Kerrei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Este bunica ta!

Arkadia nu păli.

— Da. Şi este bunica, biologică sau prin adopție, a fiecărei persoane pe care ai văzut-o până acum câteva clipe. Şi din cauza lor – din cauza nebuniei ei – toate aceste sectoare se frământă cu conflicte.

Kerra clătină din cap. Nu avea sens. Pentru câteva clipe, femeia din imaginea holografică păruse... drăguță. Se uită la Quillan, care dormea în scaunul său. Vilia păruse sincer îngrijorată pentru băiat. Şi pentru ceilalți, de asemenea; părea interesată să avanseze în viața tuturor nepoților ei.

— Ceea ce o preocupă pe bunica este *întârzierea* zilei în care se va ivi un succesor, spuse Arkadia. Este motivul pentru care a organizat prima *Matrice a Puterii* acum o generație. Şi pe aceasta de acum.

Vilia Calimondra acumulase atât de multe în tinerețe, încât nu ar fi putut niciodată să le protejeze pe toate, în cazul în care s-ar fi răzvrătit măcar câțiva dintre numeroşii ei urmaşi. Şi asta fusese o certitudine, după spusele Arkadiei, căci gelozia şi ura curgeau în voie printre copiii Viliei de la cei trei soți răposați ai ei.

— Fără concurs, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost nevoită să ia atitudine, spuse Arcadia. Dar tabăra de care îi pasă cu adevărat era a ei. Dacă copiii Viliei doar îşi extind proprietățile atacând străinii pe care îi sugerează ea, precum Bactra, nu aş fi avut niciun argument. Dar ea a permis – nu, ne-a încurajat subtil – să ne atacăm unii pe alții. Aceste mici sesiuni de arbitraj sunt pentru spectacol, doar pentru ca ea să poată arunca nişte resturi de carne însângerată pe podea pentru care să ne batem.

Amețită, Kerra se uită de la un artefact de pe perete la altul. Ceea ce spunea Arkadia se potrivea cu istoria pe care o cunoştea, dar părea atât de incredibil. Şi o parte nu avea sens. Fusese un învingător la primul concurs.

— Tatăl tău. Chagras.

— Şi tatăl meu a murit, spuse Arkadia. Acea perioadă de stabilitate pe care ți-o aminteşti, când Chagras trăia ca unic moştenitor? Vilia a trăit cu teama constantă de a fi asasinată de el.

— I-a dat el vreun motiv de îngrijorare?

— Vrei să spui dacă a simțit cum simt eu? Nu ştiu. Ştiu doar, continuă Arkadia, că a murit. Otrăvit. Arma era o toxină nervoasă puternică, atât de puternică încât a depăşit toate abilitățile lui de a se vindeca prin Forță. L-am căutat pe ucigaşul lui timp de un an, dar avea atât de mulți duşmani.

Ochii aurii se concentrară din nou asupra lui Kerra.

— Un număr convenabil de duşmani.

Kerra se animă.

— Crezi că ea a pus să-i fie ucis fiul?

— Ei bine, cu siguranță şi-a pus fiul să ucidă, spuse Arkadia. Nu sunt sigură cât de departe înseamnă asta în lumea voastră, dar printre Sith...

Clătind din cap, Kerra se îndepărtă de zid şi privi pilonul. Nu văzuse niciun fel de sistem de comunicații ca acesta în spațiul Sith. Fără relee ale Republicii, nu era nimeni prin preajmă ca să mențină o rețea care să le permită atât de multor persoane, atât de îndepărtate, să converseze. Simțindu-i interesul, Arkadia îi explică faptul că era o altă parte a moştenirii familiei, oferită de Vilia ca mijloc de a păstra legătura cu nepoții ei. Şi numai ea putea să o activeze.

— Este o altă modalitate prin care Vilia păstrează controlul. Nu i-aş putea chema pe ceilalți, chiar dacă aş vrea. Tehnicienii mei de top l-au cercetat amănunțit. Nu reuşesc să-l înțeleagă.

Tehnicienii tăi de top sunt probabil bucătarii de săptămâna trecută, gândi Kerra.

— Oricum, de ce vrei să mă implici în asta? Dacă aşa simți, de ce nu o faci tu?

— Nu pot să merg cu Quillan, spuse Arkadia. Bunica este paranoică. Are zeci de refugii secrete. Este prima dată când ştiu unde a fost – şi îți garantez că nu va fi acolo săptămâna viitoare. Gărzile de corp ale Viliei scanează în permanență pentru a detecta prezențe familiare. N-aş putea coborî de pe navă, neinvitată. Am şi o a doua opțiune – dar nu se compară cu tine.

— Şi dacă eşuezi sau reuşeşti, un asasin Jedi înseamnă că ai mâinile curate.

Arkadia făcu o pauză.

— Ceva de genul ăsta. Dar nu este vorba doar despre mine. Este vorba despre tine şi despre motivele pentru care te afli aici. Ar trebui să vrei să faci asta. Se uită spre luminatorul, acum transparent. Soarele lui Syned trecea pe deasupra. Ai spus că Odion ți-a lovit casa. Aquilaris, nu-i aşa?

Kerra aprobă din cap.

— O aşezare liberă din afara spațiului nostru, dacă îmi amintesc bine. Lângă margini. Ei bine, Chagras l-a trimis pe Odion să cucerească Aquilaris, spuse Arkadia, repetând cuvintele Kerrei de mai devreme. Asta este adevărat. La vremea respectivă, nepotul său încă lucra în numele lui. Dar Chagras urma şi el ordine. Se uită fix la Kerra. Vilia a ordonat invazia planetei tale natale.

Kerra rămase pe loc. Arkadia lucra asupra ei, cu siguranță, folosind logica şi cuvintele pentru a o motiva, aşa cum slugile gemenilor folosiseră Forța. Dar nu avea de gând să accepte.

— Dacă faci din asta ceva personal, nu mă vei convinge să o omor pe bunica ta, spuse Kerra.

Renunțase deja la şansa de a se răzbuna pe Odion cu câteva săptămâni în urmă, pe Chelloa.

— Cred că te subestimezi, spuse Arkadia, mergând în jurul pilonului ca un prădător. Ți-am cercetat gândurile – şi ți-am văzut acțiunile. Tot ceea ce ai făcut. Eşti un adevărat agent de gherilă, pentru propria ta cauză. Făcu un gest spre Quillan, care dormea. Nu erai gata să-l asasinezi pe Daiman – să-i ataci pe gemeni – doar pentru a uşura suferința ființelor de rând?

— Daiman este un războinic, spuse Kerra. Şi uciderea unei bătrâne nu va rezolva nimic. Voi restul sunteți tot Lorzi Sith.

— Şi ne vom lupta în continuare. Dar nu va mai fi o competiție. Nu va mai fi o cursă.

Kerra se uită la adolescentul care dormea, apoi se întoarse spre luminator. Căutase o modalitate care să aibă un impact real, ceva care să ajute toate ființele aflate sub conducere Sith. Dar existau limite în privința a ceea ce putea face o

singură persoană. Sau poate că nu. Vilia demonstrase contrariul. Şi fusese acel moment, acea sclipire de furie din timpul *Moştenirii*. Kerra îl văzuse. Vilia era Sith, iar un Sith era capabil de toate lucrurile pe care le spunea Arkadia.

Dar şi Arkadia era Sith, la fel ca toţi cei prezenţi la *Moştenire*. Ce fel de haos ar putea declanşa o schimbare bruscă? Kerra îşi făcuse griji în legătură cu un vid de putere în Daimanat. Dacă uciderea Viliei ar fi declanşat ceva mai rău?

Decizia fu uşor de luat.

— Nu am de gând să o fac, spuse Kerra. Nu ştiu ce s-ar întâmpla. Iar eu sunt Jedi. Nu lucrez pentru Sith – şi nu te voi ajuta nici pe tine. Arătă spre obiectele de pe pereţi. Găseşte o altă unealtă.

Arkadia se cutremură, cu furia crescând. Aproape imperceptibil, toiagul lung de un metru, legat la spate, îi alunecă prin aer în mâna dreaptă. Atinse cristalul din centrul său şi două lame strălucitoare de lumină purpurie se întinseră de la fiecare capăt al toiagului.

— Tu ai fost cea mai bună opţiune a mea, spuse ea, ridicând sabia cu două lame de lumină în faţa oaspetelui neînarmat. Şi tocmai mi-ai luat-o.

Făcând un pas înapoi spre uşa pe care intrase, Kerra aruncă o privire spre pereţi, căutând uneltele care puteau fi folosite ca arme. Dar în timp ce făcea asta, celelalte şase portaluri se deschiseră, dezvăluind *Gărzile Cetăţeneşti* care purtau blastere puternice. Opţiunile ei dispărură şi ele.

* * *

Unde este o roată de tortură când ai nevoie de una? Rusher se sprijini de peretele de gheaţă şi încercă să nu-l mai asculte pe Bothan. *Faţă îmblănită* continuă să vorbească despre faptul că-şi dorea costumul ăla stupid de camuflaj. Poate că Daiman voise doar să aibă parte de un moment de linişte, atunci când îl torturase.

Cel mai agravant lucru era uşa cea mare, închisă ispititor chiar în stânga lui. Muzeul Arkadiei se afla acolo, aşa cum i se spusese. Rusher îşi putea doar imagina ce comori istorice puteau fi ascunse înăuntru. Un muzeu adevărat? În spaţiul Sith? Ştia că Arkadia îl chemase aici doar pentru a discuta despre refugiaţi. Dar, cu toate astea, îşi dori ca uşa să se deschidă şi ca Arkadia să-l lase măcar un minut să se uite în jur…

Dintr-o dată, uşa se deschise. Cu sabia strălucind, Arkadia ieşi urmată de o mică trupă de războinici. În mijlocul grupului se afla Kerra, abia vizibilă dincolo de corpurile lor blindate. Rusher văzu că antebraţele îi erau legate împreună la spate.

Prinzând o privire fugară a Kerrei în timp ce trecea, Rusher strigă după ea.

— Hei, aşteaptă!

Arkadia se interpuse între ei, permiţând santinelelor să treacă cu prizoniera.

— Îi vreau pe pasagerii tăi aici, acum, Brigadiere. Manşonul a fost fabricat?

— Da, dar…

— Atunci prezentaţi-vă în atriumul principal, spuse Lordul Sith. Vor aduce şenilata din cala garajului sudic, atunci când va fi gata. Urcaţi-vă la bord şi aduceţi-mi refugiaţii.

— Şi apoi putem pleca?

— Doar atunci, spuse Arkadia, cu severitate. Tot nu am nevoie de specialişti în organizaţia mea. Îl privi pe Bothanul care stătea în spatele lui Rusher. Narsk, până la

urmă vom putea face afaceri. Eşti pregătit pentru ceva muncă de teren?

Narsk aprobă din cap.

— Întotdeauna, Lord Arkadia.

Arkadia îşi dezactivă sabia dublă şi făcu un gest spre uşa deschisă. Un ajutor uman ieşi, împingându-l pe Quillan în scaunul său plutitor. Luând un datapad de la asistentul ei, Arkadia îşi trecu rapid degetele peste dispozitiv.

— Narsk, urmează-i pe Quillan şi Enbo, aici de față. Voi veni în scurt timp pentru a te pune la curent.

Întorcându-se, împinse datapadul către Rusher.

— Ce este asta?

Ochii lui Rusher încă erau pe gărzile care dispăreau pe holul lung.

— Aceste coordonate vă vor scoate din spațiul meu. Folosiți-le. Poate că *Chagrasi Remnant* ar putea folosi serviciile tale.

Arkadia se întoarse pentru a-şi urma detaşamentul.

— Ce… Ce se va întâmpla cu Kerra?

Fără să se uite înapoi în timp ce mergea, Arkadia răspunse.

— Va avea parte de acelaşi tratament de care are parte orice Jedi prins în spațiul Sith.

Rusher înghiți în sec. Văzând atenția Bothanului fixată pe adolescentul legat de scaun, inspiră şi se îndreptă pe hol după grup. Kerra dispăruse din vedere acum, undeva în acea masă de haos. Puştoaica fusese o problemă, dar nu merita pedeapsa unui Lord Sith. Puțini o meritau.

— Ascultă, nu e nevoie să te deranjezi, spuse el, folosind cel mai bun zâmbet de vânzător. O pot lua cu mine în afara lumii.

Arkadia se răsuci nervoasă.

— Şi să înceapă să atace şi să demoleze lucruri pe aici, aşa cum a făcut în Daimanat? Mulțumesc, domnule Brigadier. Vocea ei picura venin. Va fi stoarsă de informații despre Republică şi despre ceilalți Lorzi Sith pe care i-a văzut. Apoi o voi distruge personal.

Brațele lui Rusher se prăbuşiră. Din spatele lui, Bothanul strigă.

— Lord Arkadia, spuse Narsk. Ca să vă pot servi, am nevoie de returnarea unor bunuri de pe nava de război. Ceva ce mi-a furat fata Jedi.

— Fă-o, Brigadiere, spuse Arkadia. Nu-mi pasă cum.

* * *

Toate chestiile astea erau greşite, iar Narsk o ştia.

Privi cum Arkadia şi camarila ei dispărură pe holul lung. Brigadierul stătea în fața lui, cu ochii holbați. Omul nu părea să ştie ce să înțeleagă din acțiunile Arkadiei. Ei bine, nici el nu ştia. Fata Jedi fusese condamnată la moarte – dar oricum nu ar fi trebuit să mai fie în viață.

Narsk se uită la Quillan, care era împins pe lângă el de ajutorul Arkadiei. Nu exista nicio îndoială cu privire la ceea ce se întâmplase în muzeu. Kerra Holt văzuse o *Moştenire*, cu toți membrii marii familii prezenți. Mai mult ca sigur că ştia despre *Matricea Puterii*. Narsk cunoştea regulile, oricât de învăluite în mister ar fi fost ele: Kerra ar fi trebuit să fie executată fără întârziere, pentru a proteja cel mai mare secret al familiei. *Faptul că ei sunt o familie*.

Cu statele lor atât de îndepărtate, descendenții Viliei reuşiseră în mare măsură să păstreze secrete legăturile lor de familie. Dezactivarea releelor de comunicații subspațiale ale Republicii secase oceanul interstelar de cunoştințe, lăsând multe bazine neconectate. Puțini cunoşteau în detaliu genealogia Lorzilor Sith locali – cu excepția, poate, a supuşilor lui Odion şi Daiman, a căror înrudire dintre lideri fusese integrată în mitologiile lor personale. În mare măsură, *Cei Puternici*, aşa cum îi considera Narsk, prosperaseră datorită secretului. Asta făcuse posibile loviturile coordonate împotriva străinilor precum Bactra; de asemenea, îi protejase împotriva faptului că ceilalți Lorzi Sith îi puteau vedea ca pe un inamic comun.

Sângele fetei Jedi ar fi trebuit să fie pe podeaua muzeului.

Şi acum, implantul său bâzâia din nou. Narsk se gândi din nou la codurile sale. O rafală lungă era un *Apel*. Şapte explozii scurte semnalizau o *Moştenire* iminentă. Ce însemna alternanța impulsurilor scurte şi lungi?

Fereşte-te de angajatorul tău.

Narsk se clătină, aproape alunecând pe podeaua înghețată. Superiorul său îi ordonase să o servească pe Arkadia. Acum, Arkadia era o amenințare, aşa cum o vedeau – sau, mai precis, *o prevedeau* – cei cu resurse mult mai mari decât ale lui. Orice ar fi avut Arkadia în minte, probabil că însemna probleme pentru adevăratul său angajator – iar acum, Lordul Sith de gheață se aştepta ca el să fie parte din ele.

Era, în acelaşi timp, un loc palpitant şi terifiant. Da, avea să-i cunoască adevăratele intenții. Dar dacă nu le putea opri? Chiar dacă ar fi avut acces la sistemele de comunicații din Calimondretta – ceea ce nu avea – s-ar putea ca Arkadia să nu-i dea şansa de a lansa un avertisment. Dacă va fi prins în capcană în planul ei, forțat să facă parte din… orice ar fi fost, fără să aibă cum să iasă din asta?

Fereşte-te de angajatorul tău.

— Veniți, domnule?

Asistentul chel se uita la el, scrutător.

— Deschide drumul.

Narsk işi fixă ochii pe cizmele ajutorului în timp ce acesta mergea. Trebuia să aibă o strategie de ieşire.

— Asta nu e în regulă.

Privind în sus, Narsk îl văzu pe liderul mercenarilor în față, mormăind şi părând să caute pe cineva cu care să vorbească.

— Nu este corect, repetă Rusher.

Narsk fu de acord cu el în sinea lui.

— Atunci trebuie să faceți ceva, domnule Brigadier.

— Ce? întrebă Rusher în timp ce ajutorul trecea pe lângă el, împingând scaunul plutitor. Nu-i pot risca pe toți pentru o singură persoană. Privi spre capătul holului gol. Chiar dacă ea şi-a riscat viața pentru noi toți, pe Byllura. Nu am dreptul să-i pun pe toți ceilalți în pericol. Se uită la Narsk şi se opri din vorbit, controlându-se. Oricum, nu e treaba mea.

Narsk îl privi pe om. Un alt specialist, care spunea lucruri pe care le-ar fi putut spune şi el. Îşi alese cuvintele cu grijă, mergând suficient de încet pentru a-i permite ajutorului Arkadiei să se îndepărteze, pentru a nu-i mai auzi.

— Înțeleg asta, domnule Brigadier. Dar cred că ceea ce s-a întâmplat în acel muzeu ar fi putut schimba lucrurile. Echipajul tău ar putea fi în pericol dacă urmezi ordinele Arkadiei.

— Poate. Dar cu siguranță vor fi în pericol dacă nu o fac. Rusher clătină din cap. Am nevoie de mai mult decât atât. Înjură în sinea lui. Oricum, nu contează. Ai văzut emițătoarele de raze tractoare. Nu vom ajunge pe orbită cât timp sunt acolo – şi mă îndoiesc că ne vor lăsa să le oprim, pur şi simplu.

Narsk aprobă din cap. Stațiile redundante se aflau la un kilometru distanță şi nu erau conectate. Lovirea uneia, dezactivarea ei, nu ar fi făcut nimic.

— Este o problemă, spuse el. Dar s-ar putea să existe o cale. Suntem amândoi parte din aceeaşi afacere.

— Care anume?

— *Demolările*.

Mergând alături de Rusher, Narsk discută rapid despre ideile pe care le avusese de când văzuse prima dată *Diligența* de pe puntea navei *Noul Creuzet*. La început, Generalul roşcat ascultă cu rezervă. Dar, pe măsură ce Narsk continuă, putu vedea cum culoarea se scurgea de pe fața bărbatului.

— Eşti bolnav, omule?

— Nu, dar s-ar putea ca tu să fii, spuse Rusher. Astea sunt unele dintre cele mai nebuneşti idei pe care le-am auzit vreodată. Ce ştii tu despre nave şi muniții, oricum?

— Am spionat săptămâni întregi în centrul de testare de top al lui Daiman.

— Ei bine, probabil că ți le-ai petrecut în puțul de ventilație, spuse Rusher, pufnind în nas. Nu-mi va mai rămâne nicio navă dacă fac ceea ce-mi ceri.

Narsk ridică din umeri.

— S-ar putea să nu mai ai una dacă nu o faci. Şi mai este o altă parte, spuse el, una care nu poate aştepta. Va fi nevoie de cineva din echipajul tău, complet în afara suspiciunilor Arkadiei.

Rusher se uită la el o clipă, calculând.

— Da. Da, am înțeles asta.

— Aveți vreun comunicator?

Rusher scoase unul din buzunar şi zâmbi.

— Criptare modernă şi toate cele.

— Da, am spart-o pe Byllura, spuse Narsk, luându-l şi lucrând la comenzi. Foloseşte acest canal şi nu altul. Arkadia nu ar trebui să poată auzi transmisiunile către nava ta. Văzând că asistentul se apropie de o bifurcație de pe holul din față, Narsk împinse comunicatorul în mâna lui Rusher. Trebuie să plec. Trebuie să te hotărăşti acum.

Rusher clătină din cap.

— Nu e nimic de decis, Bothane. Ceea ce spui tu este o nebunie. Şi nu pot face toate astea fără motiv.

Narsk înțelese. Mercenarul lucra la fel ca el. Nu exista decât o singură cale.

— Bine, spuse Narsk. Vreau să te angajez.

Rusher se uită la el – şi apoi începu să râdă sănătos.

— Vrei să ne angajezi?

— E chiar atât de incredibil?

— Brigada noastră nu a acceptat niciodată slujbe decât de la Lorzii Sith.

— Şi, într-un fel, exact aşa ar fi şi acum, spuse Narsk. Şi lasă-mă să-ți spun despre plată…

* * *

În apartamentul lui Gub Tengo se simțise doar ca într-un sicriu. Acum Kerra se afla de fapt într-unul – sau echivalentul său Sith. Arkadia nu era genul care să irosească spațiul cu prizonieri.

În timp ce era dusă în adâncurile înghețate ale Calimondrettei, Kerra se aşteptase să vadă ceva asemănător unui bloc de detenție tradițional. Dar instalația Arkadiei semăna mai degrabă cu un centru de procesare a datelor, cu rânduri înalte de dulapuri metalice orizontale care se înălțau în aerul rece. Apropiindu-se, îşi dăduse seama că interiorul dulapurilor era viu: prizonieri, hrăniți cu aer şi nutrienți prin tuburi. Kerra putea vedea droizi interogatori pe platforme plutitoare, extrăgând date de la bietele ființe prinse în cutii. Era un sistem de arhivare pentru organici.

Ridicată de gardieni într-una dintre camere, Kerra se întrebase cine mai era prins în capsulele din jurul ei. Cu siguranță, nu puteau fi cu toții persoane pe care Arkadia îi capturase de pe teritoriile vecinilor ei. Era cumva o zonă de recondiționare pentru dizidenți? Sau, poate, un loc de pedepsire a celor care eşuaseră în prea multe dintre slujbele lor mereu schimbătoare? Arkadia nu fusese niciodată clară în legătură cu ceea ce se întâmpla cu cei care nu se ridicau niciodată la înălțimea aşteptărilor.

Cu masca respiratorie legată la gură, Kerra fusese închisă în interiorul cutiei. Dar înăuntru fusese întuneric doar pentru o clipă. În câteva secunde, mica incintă fusese luminată din interior de stroboscoape orbitoare – şi tăcerea fusese înlocuită de sunete stridente şi ascuțite. Ori lumina, ori sunetul se stingeau la intervale neregulate, doar pentru ca celălalt să crească în intensitate. Era imprevizibil, şi trebuia să fie aşa. Nu exista nicio şansă să mediteze, nicio şansă să se întindă prin Forță spre cineva sau ceva. Singura ei liniște relativă venea în acele momente în care unul dintre droizi se auzea prin difuzoarele interne, cerând răspunsuri despre Republică. La unele dintre întrebări se aşteptase. *Care erau cele mai recente frontiere ale sale? Care este stadiul actual al tehnologiei navelor de război ale Republicii?* Altele o surprinseseră. *Care este biologia speciilor cele mai apropiate de graniță? Cât de mult a investit Republica în studii toxicologice?*

Desigur, nu răspunsese la niciuna dintre întrebările lor, ceea ce adusese şi mai multă pedeapsă pentru urechile ei. Cel puțin putea să închidă ochii, lăsând-o să vadă doar vasele de sânge iluminate din pleoapele ei – şi o mulțime de regrete. Se înşelase atunci când acceptase *ospitalitatea* Arkadiei, la fel cum se înşelase să creadă că Byllura ar fi putut fi un fel de refugiu. În ambele cazuri, îşi spusese că îşi dorea cu adevărat ca elevii să părăsească cu totul spațiul Sith. Dar, în realitate, ar fi acceptat o alternativă mai bună în spațiul Sith pentru Tan şi pentru refugiați, dacă ar fi existat vreuna. Gub şi toți părinții şi tutorii care îşi plasaseră copiii în *Heuristica Industrială* şi *Brigada lui Rusher* speraseră că aceştia vor merge într-un loc puțin mai sigur. Căzuse în capcana de a crede că o uşoară îmbunătățire era acceptabilă, doar pentru a se putea întoarce la contracararea Lorzilor Sith.

— Să arunci în aer lucruri este uşor, îi spusese mai devreme lui Rusher. Mila este dificilă.

Îşi dădea seama că fusese dură cu el, în parte pentru a menține presiunea asupra ei însăşi, pentru a se împiedica să se mulțumească cu mai puțin pentru elevi. Ca mercenar în slujba Sithului, el nu era chiar atât de josnic. Cu siguranță părea să-i pese de echipa lui. Îl invidia pentru că slujba lui era limitată. Erau atât de mulți

care aveau nevoie de ajutor – de ajutorul ei personal – încât abia dacă putea concepe amploarea muncii ei. Erau o mie şapte sute de refugiaţi la bordul *Diligenţei* care se bazau pe ea. Dar asta nu era nici măcar o fărâmă din numărul celor care urmau să rămână în pericol. Era oare corect ca ea să-şi concentreze eforturile pentru a face lucrurile perfecte pentru câţiva *aleşi*, când mai erau atât de multe de făcut?

Da. Kerra nu avea nevoie decât să îşi amintească imaginea Lureiei, fetiţa care avea bentiţa surorii ei dispărute. Ea – şi atât de mulţi alţii ca ea – suferiseră prea mult timp ca să merite doar jumătate de măsură. Da, faptul că era singurul Cavaler Jedi din sector îi dădea Kerrei şi alte responsabilităţi. Dar asta nu o absolvea de datoria ei faţă de cei care îşi puseseră încrederea în ea. Le era datoare. Nu exista un *loc mai sigur* în spaţiul Sith. Într-un fel sau altul, trebuia să-i scoată naibii de aici!

Interogatorii începură din nou, vorbind despre numărul de Jedi şi despre locul unde erau staţionaţi. Auzindu-le întrebările, Kerra îşi dădu seama că ea afla mai multe despre ceea ce ştia Arkadia – sau ce nu ştia – decât aflau ei de la ea. Marele atu al Jedilor, reputaţia lor, persistase după plecarea lor, dar multe fiinţe pe care le întâlnise în spaţiul Sith păreau să nu ştie nimic despre Jedi. Rusher recunoscuse că toate cunoştinţele sale proveneau mai ales din studiile sale despre istorie. Chiar şi unii dintre Lorzii Sith pe care îi întâlnise păreau să nu aibă habar cum să se comporte cu Jedii. Arkadia crezuse că se putea negocia cu Kerra. Odion, în afacerea Chelloa, crezuse că Kerra putea fi convinsă să vadă sinuciderea ca pe o alegere raţională. Gemenii păreau să nu aibă niciun fel de cunoştinţe despre ceea ce era ea.

Într-adevăr, dintre toţi Lorzii Sith şi slugile pe care le întâlnise, doar Narsk păruse să fi înţeles imediat despre ce era vorba în cazul Jedilor.

Voi, Jedi, ar trebui să fiţi cinstiţi şi decenţi!

Kerra deschise ochii. Bothanul avusese dreptate, desigur.

Dar de unde ştia? Cine era el?

Capitolul 23

Narsk stătea răbdător în micul hangar rotund. Locul nu avea niciunul dintre numele măreţe ale Arkadiei: *Staţia de Îmbarcare 7* făcea parte dintr-un grup de cupole de pe suprafaţa lui Syned, fiind conectată la *Sala Patrioţilor* şi la restul oraşului printr-o lungă serie de coridoare subterane spre sud. Dar micuţa structură era, în felul ei, un fel de *Colţul Negru* al Arkadiei – şi nava argintie unică ce se pregătea înăuntru însemna mai mult pentru eforturile ei decât însemnau pentru el toate invenţiile sălbatice ale lui Daiman.

Iar Narsk fusese pur şi simplu invitat înăuntru. Sau i se ordonase să participe, mai degrabă. Pentru că acea navă era acum pregătită pentru el.

Strălucind pe fundalul întunericului reînnoit din afara câmpului magnetic, naveta era puţin mai mult decât o navă de luptă cu o cabină mai lungă pentru echipaj. Un pilot droid stătea în cabina de pilotaj, cu trunchiul lipit de structura navei. Secţiunea pasagerilor părea ceva mai confortabilă; suficient de largă pentru noul scaun plutitor pe care tehnicienii Arkadiei îl construiseră pentru a-l înlocui pe cel de proastă calitate al *Diligenţei.* Tronul plutitor stătea, moale şi strălucitor în stacojiul regal, la marginea pasarelei.

— Băiatul va fi aici în curând.

Narsk privi în spate şi o văzu pe Arkadia în uşa domului. Nu mai purta podoabele ostentative de la *Moştenire*, ci se învăluise într-o robă turcoaz curgătoare. Dispăruseră accesoriile din blană şi marea coafură; acum, pletele ei argintii atârnau în faţă în împletituri lungi. În orele scurse de la ieşirea din muzeu, trecuse de la furie la o linişte deplină. Uimitor, având în vedere ceea ce tocmai îi ordonase să facă.

— Tehnicienii tăi mi-au arătat nava, spuse Narsk. Pot vedea unde va sta Lordul Quillan. Dar unde voi sta eu?

Arkadia se îndreptă spre pupa, spre cele trei motoare cilindrice, fiecare îndreptat spre spate. Când răsuci un control ascuns deasupra motorului central, portul de evacuare se deschise pentru a dezvălui o zonă goală dinăuntru, suficient de mare pentru o persoană mică. Sau un Bothan mare.

Mergând în spate, Narsk aruncă o privire înăuntru. Existau o mască de oxigen şi o rezervă de apă; niciun centimetru cub de spaţiu nu fusese irosit şi, cu toate astea, Narsk putea vedea un pasager călătorind înăuntru fără prea mult disconfort.

— Nu-şi vor da seama că motorul nu este aprins?

Arkadia închise capacul şi îi făcu semn unui tehnician. Dintr-o dată, o explozie ca un cuptor de flăcări şi zgomot veni din portul fals de evacuare, pârlind mustăţile lui Narsk. Când vacarmul se linişti, Narsk mângâie conturul navei. Ce diferenţă faţă de ceea ce văzuse la *Colţul Negru*. Supuşii Arkadiei cunoşteau bine designul.

— Am calculat că saltul către lumea ţintă va dura şapte ore. Vei avea oxigen în compartiment pentru opt ore.

— Nu e mult timp în plus, spuse Narsk.

— Dacă vei vrea timp în plus, vei fi eşuat deja, spuse Arkadia. După cum ţi-am spus, ţinta este un Lord Sith – bătrân, dar nu este de joacă. Ea studie faţa spionului.

Ai studiat imaginile. Bănuiesc că ai o idee despre cine este Vilia, Bothanule.

Narsk încercă să pară indiferent.

— Aud multe lucruri.

— Atunci ştii că îți încredințez o misiune foarte importantă.

— Şi îmi cunoaşteți reputația, spuse el. De aceea m-ați angajat ca să intru în *Diarhie*. Chiar dacă fata Jedi nu ar fi apărut, v-aş fi oferit oportunitatea de care aveați nevoie.

Lordul Sith se holbă la el.

— Şi dacă vei fi capturat?

— Întrebați-l pe Daiman ce dezvălui atunci când sunt capturat, spuse Narsk. Eu nu spun niciodată mai mult decât trebuie să spun. În plus, adăugă el, din câte ştie oricine de pe această planetă, ultimul meu angajator a fost Odion.

Arkadia zâmbi.

— Asta ar putea merge.

Narsk aprobă din cap. Nu ştia ce se întâmplase la *Moştenire*, dar era probabil ca Odion să aibă o nemulțumire împotriva *Văduvei*. Nimic nu-l mulțumea.

Arkadia traversă podeaua de zăpadă tasată până în fața navei, explicându-i cum nava îi va transporta automat pe Quillan şi pe Narsk la ascunzătoarea Viliei. Tocmai descria codurile secrete de acces care urmau să treacă nava în siguranță prin apărarea ei planetară, când Narsk observă mişcare în exterior, dincolo de câmpul magnetic.

— Ce e? spuse Arkadia, văzând expresia lui Narsk. Întorcându-se, văzu o siluetă în costum spațial care se plimba fără țintă pe gheață. Ce naiba...

Văzând-o întinzând mâna după armă, Narsk făcu un pas înainte.

— Cred că aceasta este livrarea pe care ați cerut-o.

Păşind spre deschizătura strălucitoare, Bothanul îi făcu semn cu mâna noului venit. Văzându-l, personajul îi răspunse cu un salut entuziasmat şi traversă în fugă pustiul spre structura lor.

— E Durosul ăla prost!

Arkadia privi fix în timp ce Beadle Lubboon se apropia într-un costum de mediu, în mod clar potrivit pentru un Wookiee. Casca transparentă, abia fixată, se clătina în jurul capului său verde. Brațul stâng blindat îi atârna fără vlagă pe lângă el, în timp ce soldatul se chinuia pe suprafața alunecoasă. Privind spre Arkadia pentru aprobare, Narsk se apropie de comenzi şi îi permise tânărului Duros să intre.

Beadle intră în cupolă, cu cizmele tropăind pe tabla de protecție. Durosul bâjbâi stângaci cu mâna liberă după o pungă atârnată pe umărul drept. Nereuşind lamentabil, începu să trăncănească o scuză – sau, cel puțin, asta îşi imagină Narsk. Casca se aburise complet pe dinăuntru.

— Porneşte difuzorul sau dă-ți casca jos, Durosule.

Cu ajutorul lui Narsk, Beadle desfăcu casca, care se rostogoli pe podeaua înghețată.

— Mulțumesc, domnule. Dacă sunteți Narsk, am ceva pentru dumneavoastră.

Narsk trase punga de pe umărul recrutului. O desfăcu şi privi înăuntru. După atât de multe zile şi mai multe planete, *Versiunea VI* era din nou a lui.

Arkadia îl privi pe curier.

— De ce ai venit pe jos până aici? Rusher ar fi putut să te trimită cu unul dintre vagoane.

— A făcut-o, doamnă. Am căzut.

— Se deplasează cu patru kilometri pe oră!

— Serios? Ceea ce m-a lovit părea că merge mai repede, spuse el. Cred că mi-am rupt brațul.

Arkadia îşi dădu ochii peste cap.

— Mândria mercenarilor. Arătă spre ieşire. Comandantul tău ar trebui să sosească în curând cu refugiații, Durosule. Aşteaptă-l în *Sala Patrioților*. Văzându-l pe Beadle foindu-se în uşă, mârâi: Camera mare, cu uşa care dă afară!

Beadle zâmbi cu blândețe.

— Infirmeria este deschisă? Aş vrea să iau ceva pentru durere, dacă se poate.

Arkadia aprobă din cap, făcându-i semn unui ajutor să-l conducă pe recrut.

Narsk privi uşa închizându-se în urma lor.

— Fără speranță, spuse el, clătinând din cap. Ei bine, va pleca, în curând. Făcu o pauză. Chiar aveți de gând să-i lăsați pe mercenari să plece?

— Pot pleca, spuse Arkadia. Doar că nu vor trăi. Acele coordonate hiperspațiale pe care i le-am dat Brigadierului îi vor arunca în *Gaura Neagră Nakrikal*.

— De ce nu-i confiscați pur şi simplu nava?

— De ce să ne deranjăm? A spus că au rămas doar câteva piese de artilerie. Şi dacă vreau un transportor de tunuri, supuşii mei pot construi, din fier vechi, o navă mult mai bună decât asta. Se uită în jos la pungă. Ăla este marele avantaj al lui Narsk Ka'hane?

Narsk scoase costumul invizibil şi i-l arătă, încercând să-şi ascundă consternarea. Fata Jedi îl supusese la o mulțime de pedepse. Într-adevăr, arăta ca şi cum s-ar fi jucat un copil cu el. Ar fi fost norocos dacă ar fi reuşit să-i curețe petele înainte să aibă nevoie de el.

Cel puțin Arkadia păru impresionată de el, aşa cum era. Îşi trecu mâna prin interiorul cusăturii, minunându-se.

— Cum ai ajuns să ai un asemenea dispozitiv?

— Dacă v-aş dezvălui toate sursele şi metodele mele, nu ați mai avea mare nevoie de mine, nu-i aşa? spuse Narsk. Dar mă va duce aproape de această Vilia, destul de uşor.

— Este un Sith. Te va simți venind.

— Nimeni nu-i provoacă pe Lorzii Sith, aşa cum fac eu, fără să învețe cum să nu fie simțit.

Privindu-l pe Narsk punând meticulos costumul înapoi, Arkadia se întoarse spre navetă, unde muncitorii scoteau scaunul plutitor după ce probaseră sistemul de ancorare din navă.

Misiunea avea să fie una simplă. Când nava va ajunge pe lumea Viliei, Narsk se va strecura nevăzut, urmărindu-l pe Quillan. Odată ce va confirma că Quillan se afla în prezența Viliei, o va ucide pe bătrâna Sith. Narsk se uită în jur cu nelinişte.

— Aveți vreo armă pentru mine?

— Este chiar aici, spuse Arkadia, mergând spre scaunul plutitor.

Înclinându-l pe o parte, deschise un panou ascuns pentru a dezvălui cinci sfere de gaz albăstrui. Capsulele erau ataşate la un dispozitiv de detonare.

— O bombă?

Arkadia chicoti.

— Nu eşti la curent chiar cu toate, nu-i aşa, agent? Făcu un gest către algele

corpurilor de iluminat, de deasupra. Am vorbit serios când am spus că folosim toate componentele algelor de pe Syned. Unul dintre produsele secundare puțin cunoscute ale plantei se întâmplă să fie un gaz neurotoxic incredibil de puternic. Îşi îndreptă degetul mare spre punga lui Narsk. În locul tău, aş purta masca de oxigen pe sub chestia aia.

Ochii lui Narsk se măriră.

— Fratele tău... fratele tău va fi în scaun.

Arkadia se uită cu răceală la scaun.

— Există pierderi în război. În fața lui Narsk, îşi încrucişă brațele. Dacă ar fi plecat fata Jedi în locul tău, poate că aş fi avut nevoie de asta doar ca rezervă. Dar, indiferent de talentele tale, tu nu eşti Jedi. Prin urmare, tu eşti rezerva. Îi dădu o mică telecomandă. Asta declanşează gazul.

Narsk se uită la dispozitiv şi aprobă din cap. Aşadar, încercase să o recruteze pe fata Jedi – şi eşuase. Arkadia era în mod clar egală cu vărul ei Daiman atunci când venea vorba de intrigi.

— Când se activează capcana şi ai confirmat că este moartă, vei găsi locația plății tale în interiorul scaunului. Scoțând o mică tabletă din faldurile veşmântului ei, Arkadia i-o arătă lui Narsk înainte să o strecoare deasupra recipientului central de gaz. Cipul de date conține toate informațiile pe care le-am adunat despre toți vecinii mei – destule informații care te vor face foarte popular printre viitorii tăi angajatori timp de ani de zile. Dar noi doi nu ne vom mai întâlni niciodată.

Narsk zâmbi slab şi se întoarse spre ieşire. Trebuia să plece în decurs de o oră.

Trecând pragul, Narsk încremeni când Arkadia strigă după el.

— Bothanule. Dacă poți face orice cu costumul, de ce nu l-ai asasinat pe Daiman? Şi de ce n-a făcut-o fata Jedi, atunci când l-a avut? Se pare că ați avut ocazia.

— Nu pot vorbi în numele fetei Jedi, spuse Narsk, întorcându-se în uşă. Nu sunt sigur că poate cineva. E clar că e nebună. Şi nu voi vorbi despre ordinele primite de la Odion, decât pentru a spune că, dacă mi s-ar fi ordonat să-l ucid pe Daiman, Odion ar fi fost astăzi unicul copil. Văzând că Arkadia îl studiază, continuă. Îi sunt dator lui Daiman pentru felul în care m-a tratat. Dar, oricât de mult aş vrea să-l pedepsesc pentru asta, eu nu fac lucruri din plăcere.

Asta e adevărat, gândi el, dându-se înapoi.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă vizitez infirmeria înainte de plec. Algele voastre nu se potrivesc cu sistemul digestiv Bothan.

— Urmează-l pe Durosul ăla inutil, spuse Arkadia, întorcându-se să studieze nava.

— Voi face exact asta.

* * *

Oricine susținea că gheața era netedă nu fusese niciodată pe Syned. Şenilata amplifica fiecare denivelare, trimițând vibrații prin cabină şi de-a lungul unui traseu care se termina în molarii lui Rusher. Vehiculul zgomotos era enorm, cu uşurință jumătate din dimensiunea *Diligenței*. Rusher privi înapoi în compartimentul de marfă cavernos. Personalul Arkadiei suspendase mai multe niveluri de scaune pe schele metalice spre partea din spate a vehiculului, creând mai mult decât suficient spațiu

pentru a-i găzdui pe toți refugiații. Lordul Sith dorise să termine totul într-o singură călătorie.

— Am ajuns, mercenarule, spuse şoferul cu ochii strălucitori.

Rusher îl mai văzuse înainte pe Nazzarul cu capul păros.

— Nu tu conduceai vagonul care ne-a adus aici? întrebă el.

— Am fost promovat.

Rusher privi prin vizor. Şenilata se înălța deasupra brațului din dreapta al *Diligenței*, apropiindu-se de baza ei cu gheare uriaşe. Echipa lui îndepărtase tunurile proeminente de pe o parte pentru a permite apropierea vehiculului. Întorcându-se, Rusher se aplecă peste balustrada din spate, spre compartimentul şoferului şi strigă către *Gărzile Cetățeneşti*, care aşteptau lângă uşa enormă la vreo patruzeci de metri mai jos.

— Extindem manşonul! Avem nevoie de voi înăuntru, pregătiți pentru momentul în care se deschide uşa, în caz că există vreo breşă!

Ascultătoare, siluetele în costume spațiale îşi lăsară armele şi dispărură în tunelul scurt. Văzându-i apărând pe ecranul video al cabinei de pilotaj, Rusher îşi ridică comunicatorul.

— Am ajuns, Dackett. Ştii cum stă treaba.

Un alt fel de bubuitură zgudui carcasa şeilatei în timp ce uşa ondulată începu să se deschidă. Văzându-l pe şoferul cu fața lungă eliberând comenzile, Rusher vorbi din nou.

— Hei, cred că vor avea nevoie de ajutor acolo jos.

— Nu e treaba mea. Şi dacă ți-ai făcut partea ta, n-ar trebui să aibă probleme!

Şoferul cu vocea dură privi cu nesaț spre monitorul de securitate. Văzând agitație pe ecran, începu să se ridice, doar pentru a avea capul dat pe spate.

Cu câte un smoc de coamă de Nazzar în fiecare mănuşă, Rusher trase capul şoferului spre înapoi, înainte să-l trântească cu fața de consolă. Un geamăt agonizant ieşi din gâtul creaturii ametite, în timp ce Brigadierul îl trăgea de pe scaun şi îl împingea peste balustradă, în zona de marfă care se deschidea în spatele cabinei de pilotaj. Întorcându-se rapid la monitorul de securitate, Rusher dezactivă transmisia chiar înainte ca trupul nefericitului pilot să atingă grătarul.

— Îmi pare rău, amice, spuse el, auzind împuşcături de blaster mai jos. Nu toate promovările sunt un pas înainte!

Rusher se uită în jos, spre zona de încărcare. Corpul lui Nazzar era acum doar unul dintre mai multe. Zeller şi trupele blindate ale *Batalionului Spintecătorii* se aflau în tunel, trăgând. Echipajul Arkadiei muri înainte ca presiunea să se egalizeze între cele două nave. Privind spre ofițerul superior de deasupra, Zeller strigă:

— *Meşterul* Dackett vă transmite salutări. Şi – cer iertare Brigadierului – spune că sunteți nebun!

— Nu e singurul! Alunecând deja pe scara de la nivelul superior, Rusher strigă. A reuşit *cărăuşul* nostru să facă livrarea?

— Da, domnule!

— Aduceți tăietorii aici să dărâme puntea asta! Rusher scană compartimentul de marfă. Aveau nevoie de tot spațiul pe care îl puteau obține. Va trebui să facem asta în timp record!

* * *

Kerra simțea cum îi scade energia. Luminile şi sunetele continuau să o lovească precum ciocanele – dar chiar şi fără ele, simțea că ajunsese la capăt. Timp de săptămâni, fusese alimentată alternativ de compasiune şi de indignare. Dar acum parcă era un *quadractyl* singuratic, la fel ca cel pe care îl văzuse în copilărie, luptându-se să rămână pe linia de plutire în valurile înghețate.

Abia se putea mişca în compartimentul strâmt; poziția ciudată îi tăia circulația în brațe şi picioare şi simțea că muşchii i se înmoaie. Dacă nu ieşea repede, nu mai reuşea deloc să scape. Ar fi trebuit să se zbată mai mult împotriva temnicerilor, gândi ea. Orice ar fi fost mai bine decât asta. Țipetele se potoliră din nou, în aşteptarea altor întrebări din partea droidului. Kerra tresări. Totul era prea mult. Câte zile, câte săptămâni aveau să o țină aici? Asta era execuția despre care vorbise Arkadia? *Omoară-mă odată!*

Dar, de data asta, vocea era diferită. O şoaptă organică.

— Ține-te bine.

Kerra deschise ochii în lumina orbitoare. *Bothanul!*

Trecură minute lungi, timp în care Kerra se întrebă dacă nu cumva totul era o glumă, încă o metodă de tortură. La urma urmei, Bothanul lucra pentru Arkadia. Dar, în cele din urmă, simți o mişcare, în timp ce întregul compartiment din jurul ei alunecă spre exterior. Aerul rece pătrunse înăuntru şi, apucând masca de oxigen, Kerra se forță să se ridice. Amețită, se strădui să înțeleagă lumea care se învârtea afară. Era mai puțin luminoasă, iar spațiul din afara cutiei metalice se agita.

Kerra lansă mâna, pentru a apuca orice. Prinse ceva.

— Bună, Narsk.

Bothanul dezactivă *Versiunea VI* şi îşi scoase masca.

— Îmi pare rău, spuse el. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama în ce cutie erai. Şi am avut ceva companie de care să mă ocup. Plutind lângă închisoarea Kerrei pe un aeroglisor, Narsk arătă spre rămăşițele droizilor interogatori, zdrobite pe podea la câțiva metri mai jos.

— Evident, nici droizii nu te pot vedea venind în acest costum.

— Nu şi dacă nu ai fost pe Gazzari, gemu Kerra, rostogolindu-se din cutie şi urcând lângă Bothan. Apoi tuşi. Dacă eşti aici pentru răzbunare, am fost deja închisă în cutie toată ziua.

— Mă bucur să aud asta. Narsk închise rapid uşa cutiei ei şi coborî vehiculul. Acum îmi vine mai uşor să te las să pleci.

Prăbuşită pe balustradă, Kerra îl privi cu suspiciune.

— De ce vrei să mă ajuți?

— Nu vreau, zise Narsk, trăgând punga din spate. Să spunem doar că reprezint pe cineva care nu ar aprecia planul Arkadiei. Şi pentru a-mi îndeplini misiunea, voi avea nevoie de o diversiune… Mai mult decât poate oferi mercenarul singur.

Mercenarul? Kerra ezită.

— Rusher?

Aterizând vehiculul, Narsk desfăcu punga şi căută un obiect înăuntru. Reuşind să-l găsească, i-l înmână Kerrei.

— Aşteaptă. Asta este sabia mea de lumină!

— *Perspicace*.

— Dar era pe nava lui Rusher, spuse Kerra, uitându-se la armă. Îşi ridică

privirea. Ai fost acolo?

— Nu – dar mi l-a adus persoana care mi-a returnat proprietatea. Narsk scoase un instrument de scris din pungă înainte să şi-o pună pe umăr. Am fost norocos că am reuşit să ți-o aduc. A ascuns sabia în brațul costumului său spațial – dar s-a blocat între cot şi inelul de articulație. Nu şi-a putut mişca brațul tot timpul cât a mers până aici.

— Beadle? Kerra rămase uimită. L-a trimis pe Beadle?

— I-am spus lui Rusher să trimită pe cineva pe care Arkadia nu s-ar fi gândit niciodată să-l percheziționeze, spuse Narsk. Cred că de fapt a îmbunătățit echilibrul soldatului. Spionul deschise poarta laterală a aeroglisorului. Trebuie să ne mişcăm.

Grăbindu-se după el, Kerra constată că îi era greu să rămână în poziție verticală. Din fericire, Narsk nu voia să meargă prea departe, îndrumând-o spre o nişă protejată între stive de dulapuri pentru prizonieri. Arkadia era ocupată să se pregătească pentru ceva important, îi spuse el, ceva ce necesita întreaga ei atenție.

— Asasinatul, completă Kerra.

— Asasinatul este primul capitol, spuse Narsk. Am avut la dispoziție doar puțin timp pentru a cerceta oraşul cu *Versiunea VI*, dar am văzut deja o jumătate de duzină de trupe de război pregătindu-se să se îndrepte spre diferitele granițe ale Arkadiei, gata să acționeze. Dacă complotul ei va reuşi, va urma haosul, în tot acest sector şi nu numai. Ştiind că se apropie, îi plac şansele pe care le are.

Şi Arkadia mai avea ceva: organofosfatul distilat din algele de pe Syned. *Sângele lui Chagras*, aşa cum era numit, se evapora instantaneu, ucigând cu o viteză care făcea ca atmosfera Celegienilor să pară sănătoasă prin comparație. Narsk făcu semn cu mâna către turnurile de dulapuri de o parte şi de alta a lor.

— Din câte văd, acest loc nu este atât o închisoare, cât un alt centru de testare. După ce termină de pus întrebări, experimentează ce face gazul diverselor specii.

Iar acum, acea toxină nervoasă era încărcată în proiectile pentru a fi livrată navelor de război ale Arkadiei, ancorate în exterior.

Nu e de mirare că nu are nevoie de artileria lui Rusher, gândi Kerra.

— Dar Rusher te ajută?

— Ne ajută, spuse Narsk. Pe tine şi pe refugiații tăi.

— De ce i-ar păsa ce se întâmplă cu copiii? Sau cu mine?

— Nu ştiu dacă îi pasă, spuse Narsk. Dar ştie că ai asta.

Apucând-o de încheietura mâinii, îi împinse mâneca înapoi şi îi mâzgăli câteva numere pe braț cu stiloul său static.

— Acestea... sunt coordonate hiperspațiale, zise Kerra. Dar este doar jumătate dintr-o locație.

Narsk îi aduse mâneca înapoi.

— El are cealaltă jumătate – jumătate de plată pentru ceea ce i-am cerut să facă. Dacă Generalul tău artilerist vrea restul, voi doi va trebui să vă reîntâlniți. Iar el trebuie să-mi asigure diversiunea, într-un fel sau altul.

Kerra clătină din cap.

— El poate găsi o cale de ieşire din spațiul Arkadiei, spuse ea. Nu va avea nevoie de restul cordonatelor!

— Poate că nu. Dar acestea duc la un punct de salt într-un spațiu necontrolat – începutul unei alte rute. *Care duce spre Republică*.

Aruncând stiloul pe podea, Narsk începu să se întoarcă. Kerra, orbită de dezvăluirile sale, îl apucă de braț.

— O rută spre Republică? Rusher nu mai întâlnise aşa ceva în toate călătoriile sale. Cum ai făcut rost de aşa ceva? Cine eşti tu?

Narsk o privi calm.

— Ți-am spus când ne-am întâlnit. Eu nu sunt un Sith. Doar lucrez pentru ei.

— Evident, pentru mai mulți în acelaşi timp!

— Nu, spuse Narsk. Nu chiar. Doar pentru unul singur.

Mergând spre un monitor de securitate, afişă o imagine de afară. Şenilata era pe drumul de întoarcere, exact la timp.

— Avem zece minute, cel mult. Du-te spre *Sala Patrioților* – şi în locul tău aş găsi un costum spațial.

Nerăbdătoare, Kerra se uită înainte şi înapoi la închisorile de metal care mărgineau culoarul.

— Trebuie să-i eliberez pe restul!

— Pierzi timp prețios, spuse Narsk. Cei mai mulți sunt deja morți.

Chiar dacă toxina devenea inertă după câteva minute, Kerra ar fi trebuit să deschidă o mulțime de compartimente pentru a găsi pe cineva în viață – şi pe oricine ar fi găsit, ar fi fost într-o stare mai proastă decât era ea. Amintindu-şi de toxină, Kerra se gândi la fabricile pe care le vizitase, care produceau tuburi de cartuşe. Aşa-numitul *Sânge al lui Chagras* putea face un rău imens inocenților din vecinătatea tărâmului Arkadiei. Dar erau atât de multe fabrici – şi atât de puțin timp. Disperată, se repezi la monitorul de securitate, căutând o hartă.

— Nu le poți face pe toate, Jedi, spuse Narsk, privindu-i căutările. Nu mai e timp.

— Lumea se bazează pe mine!

— Cine anume? lătră Narsk. Uite, nu-mi pasă ce faci. Eliberează prizonierii! Atacă fabricile! Aruncă-te în aer! E diversiunea pe care o vreau, oricum. Bothanul ieşi din nişă. Dar hotărăşte-te dacă vrei să mori ajutând pe oricine – sau să trăieşti ajutând pe cineva.

Paşii răsunară pe holuri, departe. Kerra privi spre stivele de compartimente.

— Ai aterizat aici cu o misiune, Jedi. Vrei să faci mai mult? Fă-o în timpul tău liber. Bothanul îşi trase masca peste bot şi vorbi, cu vocea înăbuşită. Dacă vrei să supraviețuieşti aici, concentrează-te asupra misiunii.

Kerra îşi întoarse atenția de la monitor la sabia de lumină, aflată în mâna ei, în sfârşit. *Concentrează-te*. Era un lucru pe care ştia să-l facă. *Unul din multele*, gândi ea, strângând sabia.

Trecând de un colț, Kerra realiză ceva cu o tresărire. Narsk avusese acelaşi angajator tot timpul şi nu putea fi decât o singură persoană.

— Narsk! strigă ea. Dacă o protejezi pe Vilia, de ce laşi în viață un Jedi care ştie atât de multe despre ea?

Silueta în costum de la capătul culoarului se uită la ea pentru o clipă.

— Pentru că nu mi s-a ordonat să te omor.

Apăsând pe un control, dispăru.

Capitolul 24

— Mult noroc, domnule!

Trecând pe lângă *Gărzile Cetăţeneşti* în timp ce mergea spre turboliftul staţiei de îmbarcare, Narsk aprobă din cap cu dezinvoltură şi salută cu mâna, simţindu-se ca un explorator care pleacă într-o misiune de descoperire. Asta şi era, din câte ştia; cu masca scoasă, *Versiunea VI* semăna cu salopetele pe care le văzuse la piloţii de test ai Arcadiei. Ştiau că nu era unul dintre ei, dar era un specialist care lucra pentru cauza lor.

Dacă ar fi ştiut cât de repede alergase până aici, nu ar fi zâmbit. Narsk trase aer în piept când uşile liftului se închiseră. Îi luase prea mult timp să o găsească pe fata Jedi. Se bazase pe *Versiunea VI* şi sperase că va fi bine, fugind cu capul înainte prin Calimondretta. Nu rămăsese suficient de mult timp ca să afle reacţiile celorlalţi, dar cu siguranţă fusese văzută o fantomă în acea zi. Cel puţin nimeni nu dăduse alarma. Nu avea nevoie de asta. Nu încă, cel puţin.

Uşile liftului se deschiseră pentru a dezvălui cupola hangarului la capătul unui hol lung. Narsk putea auzi pregătirile de zbor ale navetei, în curs de desfăşurare. Timpul era scurt. Păşi repede, întrebându-se dacă făcuse ceea ce trebuia. Eliberarea fetei Jedi fusese un risc calculat. I se ordonase doar să o supravegheze, iar eliberarea ei fusese mult mai mult decât supraveghere. Dar chiar înainte să audă planurile Arkadiei pentru Vilia, ştiuse că va avea nevoie de o diversiune. Nu se putea baza doar pe tunar. Mercenarii puteau fi cumpăraţi. Jedii nu.

Dacă Narsk avea planuri de rezervă, Lordul Sith avea de două ori mai mult. Bothanul îşi aminti ce văzuse mai devreme, când Arkadia strecurase cipul de date sub ansamblul de canistre de gaz din scaunul plutitor. Exista un al doilea dispozitiv, pe lângă receptorul pentru detonatorul său de la distanţă: un cronometru.

Văzuse destule în munca sa ca să-l recunoască imediat. Arkadia pusese un dispozitiv de siguranţă. Dacă Narsk nu declanşa capcana cu gaz otrăvitor în prezenţa Viliei, aceasta urma să se declanşeze oricum, la o anumită perioadă de timp după ce naveta atingea destinaţia sa. Cât timp ar fi avut la dispoziţie? Nu ştia. Dar excludea posibilitatea de a fugi pur şi simplu cu Quillan şi de a nu declanşa niciodată bomba.

Quillan. Unde se afla? Narsk scană podeaua hangarului, căutând scaunul plutitor. Băiatul ar fi trebuit să fie adus aici până acum, pentru a fi transportat. Dacă nu era, întreaga schemă se putea destrăma într-o…

— Ce te-a reţinut?

Narsk se întoarse şi o văzu pe Arkadia, chiar în pragul uşii, purtând din nou armura de luptă. Cu părul adunat într-o cască metalică, femeia stătea lângă Quillan, tânărul fiind încă înghesuit în scaunul plutitor maro. În dreapta lor, Narsk văzu noul scaun elegant, inocent şi ameninţător în acelaşi timp, aşa cum bine îşi amintea.

— A trebuit să trec costumul prin câteva diagnostice, spuse Narsk, înclinându-se în faţa Arkadiei. Fata Jedi nu a avut grijă de el.

— Hmm.

Arkadia îl privi pe Narsk în sus şi în jos înainte să-şi întoarcă atenţia asupra

fratelui ei. Cu grijă, folosi Forța pentru a levita corpul lui Quillan de pe scaunul ponosit şi plin de cicatrici de luptă. Băiatul se lăsă purtat prin aer înainte să se fie aşezat uşor pe noul model catifelat.

— Îmi iau doar la revedere, spuse Arkadia, aruncând o privire supărată către Narsk înainte să se întoarcă la momentul ei intim. Îngenunche lângă Quillan, mângâindu-i mâna moale. Îmi pare rău, frate. Nu ai avut niciodată o şansă în viață. Înclinându-şi capul, vorbi pe un ton scăzut. Dar în moarte, îl poți răzbuna pe tatăl nostru.

Narsk îl studie pe Quillan. În ochii lui nu era deloc urmă de înțelegere. Fără Dromika la îndemână, nu era cu adevărat nimic pozitiv sau negativ – dar era totuşi viu. *Tragic*, gândi el.

Revenindu-i privirea de oțel, Arkadia arătă spre secțiunea din coadă a navetei, cu compartimentul secret din spate, deschis la vedere. Un tehnician străbătu rapid încăperea, depunând o mică scăriță pentru a fi folosită de Bothan. Arkadia se uită la Narsk.

— Ei bine?

— Am crezut că poate ai treburi mai urgente, acum, se bâlbâi Narsk, trăgându-se de guler.

— Totul este pregătit, spuse Arkadia. Asta este o zi importantă. Nu am de gând să ratez acest moment.

— Foarte bine, spuse Narsk, uitându-se cu teamă la navă.

Mergând spre ea, privi dincolo de câmpul magnetic, în față, spre suprafața lui Syned, din nou în umbrele lungi ale după-amiezii. Nu se întâmpla nimic acolo – şi nici în toată Calimondretta, din câte îşi dădea seama. Nu mai era nimic de făcut. Strânse din dinți şi păşi pe scară.

Mercenari! Privind în interiorul compartimentului înghesuit, se întrebă dacă mai avea cineva respect pentru munca pe care trebuia să o presteze. *Am plătit pentru o diversiune! Unde mi-e distracția?*

* * *

— Aici Controlul Calimondretta. Câmpul de protecție este deschis, *Şenilata Unu*. Bine ați venit acasă.

Bariera magnetică a uşii mari străluci şi dispăru, permițându-i şenilatei accesul în atrium. Vehiculul masiv înaintă, cu nasul său înalt abia trecând pe sub partea superioară a intrării în *Sala Patrioților*.

— Mulțumesc, Control *Cali*, spuse şoferul prin sistemul de comunicații. A fost o călătorie distractivă. Nu va mai dura mult.

Nu, nu va mai dura mult, gândi Rusher, închizând transmițătorul. Era bine că Arkadia îl implicase în procesul de transfer al refugiaților; îi dăduse acces la puntea de comandă şi nimănui din oraşul de gheață nu i se păruse ciudat că el fusese cel care le vorbise. Rusher se întinse într-o parte şi luă casca pentru costumul spațial.

Era o nebunie. Să provoci un Lord Sith de unul singur era mai nebunesc decât orice ordonase Beld Yulan în apropierea sfârşitului său – şi îşi înstrăinase jumătate din subordonați. Şi totuşi, când Rusher le descrisese mai devreme planul nebunesc pe canalul securizat, obținuse imediat acordul lui Dackett şi al tuturor şefilor de secții. Chiar şi inginera Novallo fusese de acord, cu părere de rău.

Poate din cauza veştii despre plata Bothanului. Când Narsk îi oferise o serie de coordonate de salt care să-l ducă în siguranță spre Lumile Centrale, Rusher râsese în hohote. Dar apoi spionul afirmase că dovada cunoştințelor sale se afla chiar la bordul *Diligenței*: în presupusul costum invizibil. Imediat ce Rusher îl prinse pe Dackett pe comunicator, îi descrisese uimitoarea piesă de tehnologie aflată în posesia lui Tan – un produs care, conform micro-etichetei din interior, fusese fabricat pe Coruscant, cu patru luni în urmă.

Poate că tocmai faptul că o văzuseră Tan demonstrând tehnologia costumului îi făcuse pe toți să fie de acord: o călătorie în Republică ar fi fost concediul de o viață pentru unii, iar pentru alții o şansă de evadare. O şansă pentru reparații adevărate, dincolo de nesfârşitele lor cârpeli. Sau poate pentru că, în sfârşit, făcea ceea ce spusese Dackett, în solariu, cu câteva zile mai devreme. *Nu poți să-i laşi să te vadă doar trecând prin viață. Trebuie să faci ceva. Să apeşi pe trăgaci.*

Rusher putea să-i vadă pe cei care îi întâmpinau adunându-se pe podeaua depozitului, mult sub cabina de pilotaj supraînălțată a şenilatei. *Gărzile Cetățeneşti* ale Arkadiei erau pregătite, gata să primească vehiculul şi pasagerii săi. Judecând după armele pe care le purtau unii dintre ei, nu părea că se aşteptau ca toți elevii să vină de bunăvoie.

Ei bine, bravo vouă, gândi Rusher. *Asta mă face să mă simt mai bine în legătură cu ceea ce urmează să facem.*

Urcându-se pe scară, strigă către tovarăşii săi.

— Fiți gata, brigadă! Suntem pe cale să facem istorie!

* * *

Cetățeanul Gardian Houk de la intersecția pasajelor înghețate îşi flutură blasterul către muncitorii care îi cereau atenția.

— Nu-mi pasă câți dintre voi au văzut această... această fantomă, strigă el, cu obrajii căprui tremurând. Nu aveți slujbe? Eu ştiu că am!

Kerra se strecură din uşă în uşă, recunoscătoare pentru distragerea atenției. Baza de interogare nu fusese păzită ca o închisoare, dar, evident, plecarea lui Narsk din ea atrăsese atenția pe tot parcursul traseului său. Tehnologia de camuflare nu era de prea mare ajutor atunci când îți forțai drumul printr-o mulțime de navetişti.

Cu toate astea, Kerra se trezi că acum îşi dorea să aibă acel costum detestabil. Muşchii o usturau, capul încă îi mai răsuna, dar ea se forța să înainteze. Faptul că muncitorii Arkadiei nu purtau uniforme identice îi dăduse şansa să se mişte în anonimat prin holuri, dar încet. Prea încet. *Zece minute*, spusese spionul. Nici măcar nu ştia de ce trebuia să se ducă în *Sala Patrioților*, sau ce înțelegea el prin diversiune. De unde naiba ar fi trebuit să ştie când se terminau cele zece minute...

— Închiderea! Închiderea! Două santinele cu costumații albastre trecură în viteză pe lângă nişa ei. Opriți-i pe toți! A avut loc un incident la *Sechestru*!

Deci aşa se numea acel loc.

— Bănuiesc că începem, spuse Kerra, păşind în tunelul de gheață şi aprinzând sabia de lumină. Hei, băieți! strigă ea către gărzile din față. Eu sunt incidentul!

* * *

În hangar, Arkadia ridică mâna, gata să închidă uşa compartimentului în spatele lui Narsk.

— Ai canalul meu criptat programat în datapadul tău, spuse ea. Contactează-mă când ai reuşit.

Înainte ca ea să finalizeze mişcarea, sirenele reverberară prin dom. Narsk le putu auzi rezonând pe holul lung dinspre lift.

Arkadia se uită supărată la un difuzor de pe perete.

— Ce se întâmplă?

— Fata Jedi a evadat de la *Sechestru*, răspunse o voce stinsă.

Narsk se zbătu în spațiul strâmt.

— *Sechestru*? Asta e închisoarea?

— Este mai degrabă o morgă, spuse Arkadia. Sau ar fi trebuit să fie, pentru ea. Nu putea ieşi singură. Cineva a lăsat-o să iasă!

Din reflex, Narsk îşi trase brațele înapoi în interiorul motorului fals. Ochii lui se îndreptară spre Quillan şi spre scaunul său plutitor, care era condus spre rampă pentru a fi încărcat în compartimentul pentru pasageri.

— Eu... cred că ar trebui să vă ocupați de această problemă, Lord Arkadia, spuse Narsk. Vă mulțumesc că ne-ați condus la plecare, dar lucrurile sunt bine puse la punct.

— Da, spuse Arkadia. Asta pentru că este planul meu.

Fugind spre ieşire, Arkadia chemă una dintre *Gărzile Cetățeneşti*, o femelă Wookiee, de la postul său de lângă perete.

— Tu, de colo! Arătă spre secțiunea din spate a navetei. Asigură-te că Bothanul închide bine acel compartiment. Nu vrem să se asfixieze în spațiu!

Inima lui Narsk căzu în momentul în care turnul purtător de blană luă poziție în spatele motoarelor. În spatele femelei Wookiee care se holba, Arkadia dispăruse deja. Narsk îi zâmbi slab paznicului.

— Bună zi pentru un zbor, nu-i aşa?

* * *

Directorul dolofan al depozitului bătu în poarta şenilatei.

— Nu avem toată ziua la dispoziție! Când aveți de gând să deschideți?

Cu siguranță nu încă, gândi Rusher, privind prin micul vizor. Departe, în spatele managerului cu fața bolnăvicioasă, o văzu pe Arkadia şi pe mai multe dintre slugile ei traversând în mare grabă podeaua atriumului de la nord la sud. Văzându-i cum dispăreau pe una dintre rampele laterale din ghețar, Rusher se întoarse spre echipa sa, care aştepta în spatele lui, în interiorul vehiculului.

— Ar fi fost frumos să fi văzut acel muzeu, spuse el, cu mâna ridicată. Deschideți poarta!

Afară, managerul se împletici înapoi, aproape strivit de poarta care cădea. Scuturându-şi pumnul, urlă.

— Ce crezi că...

Managerul rămase cu gura căscată. În loc să vadă în interiorul masivului transportor de marfă refugiații aşteptați, privea țeava lungă a unui tun laser antic, cu un echipaj format dintr-o echipă de tunari în costume spațiale, cu un aer hotărât.

— Am dori să ți-o prezentăm pe *Bitsy*, spuse Rusher, stând nonşalant în

stânga.

Uitându-se la *Gărzile Cetățeneşti* din fața lui, care se holbau la el, îşi coborî mâna. *Va fi o zi grea pentru voi, prieteni.*

— Foc!

* * *

Pământul de sub *Stația de Îmbarcare 7* se zgudui, făcând ca fulgi de gheață să cadă din tavanul emisferic. Aflat în ascunzătoarea navetei, Narsk se uită la gardianul Wookiee.

— Nu crezi că ar trebui să faci ceva?

Femela Wookiee mârâi. Dând la o parte scara, îl apucă pe Narsk de bot şi îl împinse dureros înapoi în compartiment. Narsk scuipă, tuşind în propriile mustăți.

— Nu asta am vrut să spun, idioato!

* * *

Muncitorii îngroziți alergau prin holurile de gheață sculptată care duceau la *Perspectiva de Reflecție*. Asaltul inițial al Kerrei luase prin surprindere santinelele, care dăduseră apoi alarma. Dar Gardianul Houk nu se gândi deloc la siguranța concetățenilor săi, trăgând cu blasterul în timp ce se năpustise asupra mulțimii. Houkul îi împuşcase de fapt pe ambii *Cetățeni Gardieni* nefericiți în spate, înainte să-i poată lovi Kerra. Mutându-şi sabia în mâna stângă, atrase cu Forța una dintre armele santinelelor căzute în mâna dreaptă şi ripostă. Îngenunchind, ținti peretele cristalin abrupt din dreapta Houkului, doborându-l cu ricoşeul.

Alți câțiva combatanți intrară de pe coridoarele laterale, răspunzând la sirena care urla. Punând blasterul la centură, Kerra îi atacă, lovind dintr-o parte în alta cu sabia. De data asta nu era nicio eliberare în faptul că ataca. Nu ca pe Byllura, cu hipnotizatorii săi. *Gărzile Cetățeneşti* de pe Syned nu erau viitori Sith, ci mai degrabă ființe devotate – sau blocate în sistemul militar-industrial al Arkadiei. Când un alt gardian căzu în fața ei, Kerra se bucură că nu o văzuse pe Seese printre ei. Întotdeauna era mai greu să omori pe cineva cunoscut. Văzând o deschizătură în linia adversă, Kerra sări spre ea. Acolo, în față, se afla grota uriaşă cu balconul şi scara rulantă, înconjurată de țevi uriaşe de alge care bolboroseau. Dar nimeni nu reflecta acum în piața grotei. O duzină de gărzi veniseră lângă celelalte ieşiri, iar mai mulți lunetişti se aflau pe punctul de observare, balconul care ducea înapoi spre *Sala Patrioților*. Alarmată de numărul lor, Kerra îşi scoase blasterul şi ținti spre tubul lângă care ea şi Rusher se certaseră cu atâtea ore în urmă.

— Să vedem ce părere aveți despre asta, strigă ea, trăgând.

Nu se întâmplă nimic. Kerra se rostogoli, evitând salvele de ripostă. Sperase să inunde grota cu lături albastre – doar produsul secundar era toxic, spusese Narsk. Dar cilindrii impunători erau făcuți din ceva mai rezistent decât oțelul transparent. Aruncând blasterul la o parte, intră din nou în acțiune cu sabia, deviind focul în timp ce încerca să avanseze. Dar cu lunetiştii care trăgeau de sus, Kerra nu putu decât să se retragă spre uşa pe care intrase. *Ce n-aş da pentru o grenadă de şoc*, gândi ea. Piața era singura rută pe care o cunoştea spre *Sala Patrioților*.

Dintr-o dată, se produse o pauză în focurile de armă de la balcon. Kerrei i se

părea acum că aude un tunet, reverberând slab peste sunetul claxoanelor. Sus, la etajul superior, lunetiştii se despărțiră pentru a permite unui nou sosit să se apropie.

Lordul Arkadia se uită în jos.

— *Jediul Rătăcitor*, spuse ea, aparent fără să fie distrasă de zgomotele din spate. Eşti înconjurată. E timpul să mori.

* * *

Dăduse totul. Rusher o avea acum pe *Bitsy* pe podeaua atriumului, făcând o nouă gaură în peretele glaciar. După prima sa lovitură mortală, fusese nevoie de zece purtători şi douăzeci de secunde pentru a o scoate din şenilată şi a o pune în acțiune. Acum, *Batalionul Zhaboka* se împrăştia în stânga şi în dreapta, trântindu-şi lansatoarele de rachete pe suprafață şi fixând şuruburi de ancorare în podea. În spate, Zeller şi colegii ei din *Batalionul Spintecătorii* scoteau ultimul tun *Kelligdyd* bun al brigăzii, corpul său masiv prăbuşindu-se zgomotos peste poarta de lansare. Desfăşurarea rapidă era uşoară atunci când nu te aşteptai să-ți iei armele înapoi.

Rusher deschise din nou focul cu *Bitsy*. Nu era nevoie de observatori în această bătălie. Fiecare salvă lovea ceva. Comitetul de primire al Arkadiei dispăruse de mult timp. Şi fiecare lovitură trimitea unde seismice prin *Sala Patrioților*. Ba chiar se părea că prin toată Calimondretta.

Să trecem la etapa a doua.

— *Zhaboka!* strigă Rusher în comunicatorul de pe cască către soldații aflați la nici zece metri de el. Foc rapid, foc rapid!

Cu o precizie sincronizată, şase lansatoare de mortiere se înclinară şi tuşiră, trăgând în acoperământul din oțel transparent din vârful atriumului. Divizoarele sonice ale obuzelor se activară la contact, pulverizând ecranul care proteja *Sala Patrioților* de temperaturile scăzute de pe Syned. Atmosfera atriumului se umflă instantaneu spre exterior, transformând în pulbere metalică acoperişul transparent şi spulberându-l inofensiv în afară. Imediat, uşile automate din duroțel închiseră căile de acces în oraş, protejându-l împotriva pierderilor de căldură şi aer. Zeci de soldați nefericiți ai Arkadiei, expuşi acum atât la focul laser cât şi la gheața de pe Syned, bătură în bariere, cerând să intre.

— Ajutați-i să spargă uşile alea, ordonă Rusher, nu din dorința de a ajuta.

Bitsy bubui din nou, lovind bariera vestică cu atâta forță încât o rupse chiar de pe pivoții ei din duroțel. Caverna din față era ca o gură deschisă acum, plină de fum, care ducea în oraşul subteran. Dând o palmă pe spatele unuia dintre soldații săi, Brigadierul făcu semn echipei să pivoteze arma spre nord. Kerra fusese dusă spre sud, mai devreme – şi mult mai departe, spre vest, se afla *Promisoriumul* şi tinerii Arkadiei. Nu mai condusese niciodată un asalt asupra unei fortărețe din interiorul acesteia. Ar fi fost nevoie de finețe, atât cât se putea reuşi cu artileria grea!

Cu toate astea, înregistraseră deja un oarecare succes. Privi în sus la norul de distrugeri care fusese tavanul şi se miră. Lovituri curate, toate. Bârnele masive de gheață încă mai stăteau în mare parte în picioare, neținând nimic, dar încadrând priveliştea noii nopți de afară.

Afară. Etapa a treia. Îşi bătu din nou casca.

— *Diligența*, aici Rusher! Dackett – mişcați-vă!

* * *

Femela Wookiee tresări. Stratul de gheață începu să vibreze uşor, făcând să se cutremure obiectele libere din hangar. Dar gardianul desemnat al Arkadiei mârâi pur şi simplu, privindu-l fix pe Bothanul îndesat în coada navetei.

— Oh, la naiba!

Frământându-se în spațiul îngust, Narsk îşi trase masca înapoi pe cap şi activă *Versiunea VI*, dispărând.

— Wurf?

Femela Wookiee se apropie de cameră, înclinând capul în stânga şi în dreapta în timp ce privea la golul aparent. Până când se apropie prea mult.

— Îmi pare rău, doamnă!

Mâinile înmănuşate ale lui Narsk țâşniră, apucând un pumn de păr de fiecare parte a feței femelei Wookiee. Trăgând, trânti cu putere fruntea paznicului în rama metalică. Narsk sări în față, peste spatele victimei sale ametite. Lovindu-se de podea, se repezi în spatele unuia dintre trenurile de aterizare, departe de ochii tehnicienilor.

Mai multe tunete veniră dinspre sud. Temându-se de efectele vizibile ale zăpezii care cădea din tavanul tremurând, Narsk se ghemui sub fuzelaj şi se întări pentru a-l găsi pe Quillan. Băiatul stătea placid la baza rampei, înconjurat de trei tehnicieni care erau considerabil mai puțin calmi.

Alăturați-vă mie, gândi Narsk. *Nu mă plăteşte suficient pentru toate astea!*

* * *

Kerra îşi scoase sabia dintr-un corp doar pentru a o înfige în altul. Arkadia îşi lăsa gărzile să aibă şansa de a o ataca. *Perspectiva de Reflecție* trecuse în câteva minute de la un loc de pace la o zonă de ucidere.

Se străduia să găsească un loc unde să stea. Noi atacatori înlocuiau pe fiecare dintre cei care cădeau. Iar devierea focurilor de blaster în ei nu era eficientă, descoperise ea. Eşarfa elegantă nu era singurul lucru pe care Arkadia îl dăduse *Gărzilor Cetățeneşti*; tunicile din plasă electrificată de sub hainele lor reduceau impactul focurilor de blaster. Kerra sări, lovind un alt atacator. Tunicile blestemate nu se puteau măsura cu sabiei ei de lumină, dar îi făceau dificilă retragerea. Nu o putea face cu lovituri la corp. Era deja o muncă destul de murdară.

Podeaua se zgudui. Acum nu mai era nici o îndoială: erau explozii care veneau dinspre nord, din direcția *Sălii Patrioților*. Aruncând o privire spre etajul superior, Kerra văzu că şi Arkadia observa asta.

— Ajunge, le spuse lunetiştilor de lângă ea. Fără blastere. Detonatoare termice!

Un *Gardian Cetățean* se uită la ea.

— Dar gardienii noştri sunt jos cu ea…

— Şi îşi fac treaba! *Acum ar fi bine să v-o faceți pe a voastră*!

* * *

Din postul său de pe şenilele maşinii parcate, Rusher putea vedea *Diligența* urcând în aerul subțire spre *Sala Patrioților*. Lumini roşii străluceau pe marele turn conic de la nord, unul dintre cele două emițătoare de raze tractoare pe care le văzuse

la aterizare.

— Asta este, şopti Rusher. Fă-i să creadă că vii după noi.

Nava de război acoperise jumătate din lungimea stratului de gheață de afară când luminile de pe turnul de nord se făcură brusc verzi. *Diligența* părea să se lupte împotriva unei forțe nevăzute care împingea nava şi grupurile de compartimente de marfă ataşate spre zona de parcare, deja plină de nave. Nava se clătina, străduindu-se să se ridice mai sus, deasupra emițătorului de raze tractoare.

Rusher îşi bătu casca pentru a activa comunicatorul.

— Asta este! Dați-i drumul!

Diligența plonjă şi devie – şi, brusc, întregul ansamblu de marfă de pe dreapta se desprinse de navă, prăbuşindu-se ca o bombă colosală spre emițător şi spre flota parcată a Arkadiei.

Capitolul 25

Syned se cutremură!

Narsk apucă trenul de aterizare şi se ţinu de el. Privi prin câmpul magnetic spre infernul de dincolo. Mercenarul se angajase ca lumea. Cu o răzbunare.

Emiţătorul de raze tractoare din nord era o amintire. Şi chiar şi în timp ce floarea mortală a exploziei de muniţie se înălţa şi se extindea, se prăbuşea în sine, creând o altă calderă în gheaţa unde fusese câmpul de aterizare.

Pe măsură ce gheaţa de la suprafaţă distribui energia cinetică, *Staţia de Îmbarcare 7* urcă şi coborî ca pe un resort care se desfăşura. Deasupra, bucăţi masive de gheaţă căzură din tavan, ratând-o de puţin pe Wookiee. În jurul navei tremurânde, tehnicienii alergau clătinându-se spre pereţi, îndepărtându-se de Quillan aflat în scaunul său mortal de culoare stacojie.

Narsk sări de după trenul de aterizare şi se năpusti asupra adolescentului. Pe jumătate vizibil în ploaia de gheaţă, Bothanul îşi forţă braţul sub umărul băiatului nepăsător şi apăsă.

— Ţine-te bine, puştiule. Asta e pentru binele tău!

* * *

Mai la sud, prin tuneluri, explozia zgudui *Perspectiva de Reflecţie*, doborând-o pe Arkadia şi pe lunetiştii ei la pământ. De sub balcon, Kerra o văzu: reverberând prin scheletul glaciar al Calimondrettei, unda de şoc sfâşie în bucăţi pilonii de gheaţă care suspendau etajul doi. Se aruncă spre singurul adăpost pe care îl putea vedea – pragul holului din care intrase, plin de cadavre. Deodată, în faţa ei, întregul etaj al doilea se ridică şi cedă, zguduit de explozii secundare în timp ce se prăbuşea.

Kerra îşi protejă faţa împotriva valului de resturi reci. *Alea erau detonatoarele termice*, gândi ea. Dar niciun detonator termic nu putea zgudui un oraş întreg!

* * *

— Băiete, ce frumos a fost, spuse Rusher bucuros.

— Nu ştiu, răspunse Dackett prin comunicator. Novallo o să-mi ia şi celălalt braţ pentru asta.

Rusher îi spusese realitatea Bothanului: fusese o idee nebunească. Toate armele *Diligenţei* erau desfăşurate pe podeaua *Sălii Patrioţilor* în jurul lui; nici pe departe nu erau suficiente pentru a consuma toată muniţia stocată în cele patru compartimentele de marfă ale navei. Nici echipa terestră a lui Rusher, nici nava nu aveau cum să tragă cu ele. Dar *Vichary Telk* fusese cândva o navă de sine stătătoare, înainte să fie sudată peste capsulele de marfă. Secţionarea unuia dintre cele două compartimente de marfă care serveau drept picioare ale *Diligenţei* fusese o simplă chestiune de sigilare a căilor de acces şi de declanşare a şuruburilor explozive care ţineau sistemul hidraulic în poziţie. Inginerul inventase, într-adevăr, câteva cuvinte

noi când auzise planul lui Rusher în schimbul de comunicații securizate. Dar planul funcționase, având un impact uluitor.

— Eşti tare, Bothanule – oricine ai fi!

Acum, *Diligența* părea împietrită, cu jumătate din talpă amputată. Nava nu va mai ateriza niciodată în acea stare.

— Pierd controlul lateral, Brigadiere! strigă Dackett prin comunicator.

— Rezistă, spuse Rusher.

Deschizând un pachet de la centură, se uită la senzorul de orientare. Nimic.

— Dack, ai aflat ceva despre rătăciții noştri?

— Negativ. Balizele nu sunt suficient de puternice pentru a penetra gheața!

S-a dus şi gambitul ăsta, gândi Rusher. Beadle livrase mai mult decât costumul invizibil şi sabia de lumină. Sudaseră la baza armei fetei Jedi o plăcuță de frecvență de comunicații, la fel ca cea pe care o purtau toți soldații lui. Dar nici Beadle şi nici sabia de lumină nu apăreau pe ecranele sale.

— Va trebui să facem asta pe calea cea grea. Lasă-mă să dau un telefon!

Trecând de pe canalul securizat pe cel pe care îl folosise pentru a contacta Controlul Calimondretta, Rusher alunecă jos de pe şenilată şi emise apelul.

— Lord Arkadia, sunt curierul dumneavoastră, spuse el. Dă-mi-o pe fata Jedi – sau îți voi sparge oraşul şi vă voi lăsa să muriți cu toții!

* * *

În hangarul care se dezintegra rapid, tehnicienii Arkadiei ascultau cum Brigadierul îşi repeta mesajul. Sau încercau să asculte – căci exploziile continuau să vină dinspre sud. Intruşii din *Sala Patrioților* trăgeau din nou, încercând să semene cât mai bine cu minerii care scobiseră inițial tunelurile din Calimondretta.

Brusc, un mecanic uman musculos se întoarse pentru a vedea o privelişte surprinzătoare în ceața friguroasă: un om de zăpadă biped, care îl împingea pe Quillan şi scaunul său plutitor pe rampa către navetă.

— Hei!

S-a dus planul, gândi Narsk, plesnind o comandă de la încheietura mâinii şi dezactivând costumul invizibil. Apărând brusc în ploaia de cristale de gheață, Narsk îi strigă mecanicului prin masca sa.

— Sabotori! spuse el, împingând scaunul mai sus. Grăbiți-vă, trebuie să ducem misiunea la bun sfârşit!

— Nu cred că ar trebui să facem ceva fără să întrebăm…

Narsk se întoarse spre mecanic, costumul şi masca având rolul de a-l face să pară amenințător şi misterios.

— Priveşte în jur! Nu-ți cunoşti meseria? Îşi îndreptă gheara înmănuşată spre navetă. Acum ajută-mă să-l încarc!

Năucit, mecanicul se repezi în vârful rampei, împingându-l pe Quillan şi vehiculul său în interiorul trapei. Văzându-l pe muncitor asigurând secțiunea de pasageri, Narsk coborî în fugă pe rampă, îndreptându-se spre compartimentul ascuns din care încercase din răsputeri să evadeze cu doar câteva momente în urmă.

Scara dispăruse, dar Narsk sări, apucând secțiunea din spate şi trăgându-se în sus. Încordându-se, se reorientă şi îşi strecură corpul, ca un şarpe, în cameră. Ajungând la tubul de alimentare cu oxigen din compartiment, îl trecu pe sub mască.

Vehiculul se scutură în jurul lui, începând să ruleze spre ieşire. Pilotul droid primise semnalul de plecare. Întinzând mâna spre butonul de închidere a compartimentului, Narsk văzu haosul de pe podeaua îndepărtată a *Stației de Îmbarcare 7*. Paznicul Wookiee şi doi dintre tehnicieni erau acolo, țipând la mecanicul aparent paralizat. După o secundă, bărbatul îşi dădu seama de greşeală şi începu să țipe la Narsk.

— Aşteaptă o clipă! Ai greşit scaunul plutitor!

Mecanicul trecu în fugă pe lângă scaunul capcană, încă parcat pe podeaua hangarului, cu culoarea sa bogată întunecată de îngheț.

— Repede! Ridicați câmpul magnetic! Ordonă droidului să oprească nava!

Simțind cum naveta leneşă se ridică de la sol, Narsk găsi telecomanda pe care i-o dăduse Arkadia şi apăsă pe buton. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca compartimentul său ascuns să se închidă, fu scaunul stacojiu care se înălța în aer în spirală, pe un vulcan de gaz albastru. Iar țipetele înfiorătoare fură ultimul lucru pe care îl auzi, înainte ca sunetul motoarelor care accelerau de o parte şi de alta a lui să-i ia auzul pentru totdeauna.

* * *

Kerra pufni, sprintând pe distanța lungă de câțiva metri pe hol. Ghidul Arkadiei o condusese pe aici mai devreme, în drumul lor spre muzeu. Era singura cale de ieşire din grotă acum; prăbuşirea celui de-al doilea nivel ruinase traseul până la *Sala Patrioților*. Şi, deşi o văzuse pe Arkadia pe terasă înainte, nu o văzuse căzând.

Kerra nu-şi asuma niciun risc. Nu mai mult decât o făcuse deja, oricum.

Deşi pompele nu mai funcționau, algele încă mai luminau drumul, fluorescente în tuburile lor. Chiar şi în ruinele de la *Perspectiva de Reflecție*, țevile gigantice rezistaseră, deşi câteva dintre ele se înclinau acum în unghiuri periculoase. Societatea Arkadiei era într-adevăr formidabilă cu realizările sale. Reprezenta o mare amenințare pentru toți cei din jurul ei – iar Jedi şi Republica nici măcar nu ştiau că exista. Kerra trebuia să schimbe asta, trebuia să o oprească pe Arkadia.

Dar ea avea deja o treabă. Trebuia să-i scoată pe refugiați de acolo. Ajungând în anticameră, Kerra se aruncă spre uşa opulentă a muzeului. Deschizând-o, găsi ceea ce se aştepta înăuntru: Muzeul Arkadiei, în toată măreția sa circulară. Câteva dintre artefactele ei prețioase căzuseră pe podea, zguduite de cutremurele gheții.

Kerra căută ieşirile. Stelele străluceau prin luminatorul aflat la douăzeci de metri deasupra – mult prea sus pentru a ajunge la el, chiar şi sărind de pe pilonul din centrul încăperii. Dar existau alte şase intrări. Una dintre ele trebuia să aibă…

Arkadia.

Lordul Sith stătea în pragul uşii din stânga, cu bastonul ei ornamentat în ambele mâini, cu fața mânjită de fum, cu armura ei cândva mândră, acum zgâriată şi pârlită.

— Nu ştiu ce ai făcut sau cum ai făcut-o, spuse Arkadia, activând controlul care transforma bastonul într-o sabie cu două lame. Dar se termină aici.

* * *

Rusher înjură. Trecuseră câteva minute, fără niciun răspuns. Continuase să

tragă asupra oraşului, dar oraşul nu avea nimic să-i spună. Doar *Batalionul Zhaboka* mai trăgea acum; Rusher îi trimisese pe ei şi armele lor portabile afară pentru a ținti vehiculele terestre care se apropiau peste ceea ce mai rămăsese din stratul de gheață.

Cu siguranță că cineva îl auzea; prindea discuții panicate pe canalul de comunicații. Dar nimic din toate astea nu părea să fie îndreptat spre el. Dacă Arkadia era acolo, probabil că era ocupată.

Şi dacă Kerra era acolo, înseamnă că şi Arkadia era acolo.

— Nu mai trageți! Nu mai trageți!

Rusher se uită spre nord, unde tunelul care ducea în ghețar se prăbuşise între focul lor şi bomba lor improvizată. O siluetă în costum spațial se cățăra greoaie printr-un spațiu îngust dintre poarta zdrobită şi mai mulți bolovani de gheață.

— Lubboon!

Rusher se repezi pe podeaua crocantă a depozitului. Doi dintre soldații săi îndepărtară bucățile, ajutându-l pe recrut să treacă.

— I-am dat Bothanului sabia, aşa cum ați spus, domnule, spuse Beadle, fără suflare.

— Fata Jedi, soldat! Ai văzut-o?

— Nu, domnule. Dar domnul Bothan s-a dus după ea, spuse Beadle, arătând în fața lui. Spre nord.

— Acolo e sudul.

Rusher urmări podeaua plină de resturi, încercând să-şi amintească. Grota cea mare se afla direct la sud, la intersecția unor pasaje care duceau spre est, spre Muzeul Arkadiei, şi mai la sud, mai jos, pe o serie de scări rulante. *Gărzile Cetățeneşti* o luaseră pe Kerra pe acolo, mai adânc în măruntaiele ghețarului. Cu pagubele pe care le făcuseră pasajelor, nu se mai putea ajunge la grotă, cu atât mai puțin la ceva care să ducă acolo.

Nu, dacă Narsk ar fi ajuns la Kerra, fata Jedi ar fi încercat să urce. Asta însemna fie *Sala Patrioților* – fie să urce pe coridorul lung, care ducea spre Muzeul Arkadiei. Exista vreo ieşire în acel capăt? Şi mai important, ar putea să o găsească vreodată? Nu era timp pentru a căuta printre dărâmături. Dacă Arkadia avea alte nave în sistem, ar fi fost deja pe drum. Un apel pe canalul securizat îl întrerupse.

— Ne-a prins cealaltă rază tractoare, Brigadiere!

— Dă-le şi celălalt *butoi*, *Diligență*, spuse Rusher, făcând semn echipajului său să nu mai tragă. Privind spre sud, apăsă din nou pe comunicator. Oricum, nu puteți ateriza, până nu scăpați. Ne vom aduna afară.

— Nu pari fericit. Nici urmă de Jedi?

— Nu, spuse Rusher, şi nici nu avem vreo rută către Republică.

— Să folosim coordonatele pe care ni le-a dat doamna Sith, spuse Dackett. Le avem pregătite şi gata de plecare imediat ce îi recuperăm pe toți. Nu cred că vom fi foarte populari aici după asta.

Ca de obicei, *Meşterul* navei avea dreptate. Rusher suspină. Încercase.

* * *

Kerra pară lovitură după lovitură de sabie, întorcându-se spre încă o uşă din camera circulară. Toate ieşirile erau blocate din exterior, inclusiv cea prin care

intrase. Arkadia o prinsese în capcană.

— Eşti puțin mai mult decât un Padawan, spuse adversara ei, cu arma învârtindu-se în mâini. Nu ştii cu ce ai de-a face. Nu ai ştiut niciodată!

Lama rubinie coborî, lovind podeaua de gheață. Sărind, Kerra trecu pe lângă pilonul holoproiectorului, care acum reprezenta singura acoperire din încăpere.

— Nu eşti primul Sith pe care îl înfrunt, spuse ea, luptând pentru a câştiga timp. Eşti doar un alt dictator meschin, ca şi ceilalți. Nu eşti specială.

— Nu mă compara cu ei, răbufni Arkadia. Regimul meu este unul educat!

Kerra râse.

— Ei bine, atunci este adevărat ceea ce am auzit mereu. Un Sith *educat* şi-ar ucide propria bunică!

Ignorând gluma, Arkadia îşi ridică arma deasupra capului şi atacă. Kerra sări din drum, făcând ca vârful sabiei Lordului Sith să scoată scântei pe pilon.

— Iau doar ceea ce este al meu. Ceea ce ar fi trebuit să fie al meu!

Apăsând un control de pe arma ei, Arkadia desprinse capetele de pe toiagul lung de un metru, lăsând bara ornamentată să cadă pe podea. Transformase o armă în două. Kerra sări, doar pentru a fi respinsă de apărarea strălucitoare a Arkadiei. În mod incredibil, femeia părea la fel de coordonată cu două săbii ca şi cu una singură, folosindu-se de prima pentru a para în timp ce pregătea o contraofensivă cu cealaltă.

Forțată să dea înapoi, Kerra căzu, împiedicându-se de dalele ridicate de pe podeaua înghețată. Folosindu-şi avantajul, Arkadia aduse ambele săbii cu putere împotriva lamei verzi a Kerrei. Angajându-se în bătălia forțelor, Kerra privi în ochii adversarei. Inteligența calculată rămăsese, dar furia se instalase, de asemenea.

— Am fost o proastă că m-am aşteptat să mă ajuți, spuse Arkadia, izbindu-şi săbiile de cele ale Kerrei. Dar s-a terminat. Asasinul este pe drum. O lumină roşie strălucitoare îi dansă pe față. Au plecat amândoi.

Cu ochii ațintiți asupra Arkadiei, Kerra prinse brusc un sentiment prin Forță. *Amândoi au dispărut*.

— Tu… tu l-ai trimis pe Quillan să moară. Nu-i aşa?

Arkadia îngheță – şi lumea din jurul ei începu să vibreze. Lordul Sith îşi ridică privirea şi văzu o străfulgerare de lumină deasupra luminatorului. *Diligența* urla blocată deasupra, eliberând ceva de dedesubt.

Kerra recunoscu ansamblu de marfă din partea stângă, cam un sfert din masa navei, care se îndrepta în spirală spre suprafață. Syned se cutremură din nou, mai tare decât înainte. Peretele sudic al muzeului erupse, forțat spre interior de întâlnirea cataclismică dintre megatonele de explozibil şi gheață. Arkadia se clătină din cauza impactului. Kerra o lovi cu piciorul, zburând picioarele Lordului Sith de sub ea.

Brusc, podeaua însăşi se fractură, două treimi din gheață ieşind în sus. Forțată să se apropie de peretele nordic, Kerra îşi dezactivă sabia şi se cățără pe dărâmăturile de gheață, căutând un pasaj deschis dincolo de uşile strâmbe. Replicile şi exploziile secundare continuau să zguduie domul. Nori de gheață cădeau de sus.

Şi acolo, în ninsoare, o văzu pe Arkadia, plină de vânătăi, dar înaintând.

— Cum ai putut? strigă Kerra, căutând în zadar un punct de sprijin pentru a se cățăra pe perete. Ți-ai trimis fratele să moară – într-o capcană împotriva bunicii tale? Cum ai putut să faci asta?

Păşind peste o crăpătură în podea, Lordul Sith făcu semn cu mâinile. Ambele săbii se întoarseră la ea de sub dărâmături, iar ea le aprinse.

— Nu poate exista decât un singur Lord Sith, spuse ea. Şi niciun Jedi.

Arkadia sări…

… şi deasupra, cerul se aprinse într-o strălucire orbitoare.

* * *

Kerra se luptă să-şi deschidă ochii acoperiți de o pojghiță de gheață. Treimea superioară a domului dispăruse. Muzeul Arkadiei, spulberat de sus şi de jos, era deschis spre stele şi spre frigul mortal al lui Syned.

Auzind scârțâituri în timp ce încerca să se mişte, nu-şi putu da seama dacă veneau din groapa prăbuşită din jurul ei sau de la propriile oase. Scormonind în gheață, găsi o bară de metal şi o înfipse în peretele de zăpadă, folosindu-se de ea pentru a se trage în sus. O unealtă, din ceea ce fusese cândva un muzeu de unelte. Lovind din nou în perete, escaladă lespezile înghețate, disperată să scape. Ceva se mişca printre dărâmături în spatele ei.

Cu un efort, Kerra se aruncă pe suprafața lui Syned şi inspiră. Aerul înghețat, abia oxigenat, îi înjunghie plămânii. În jurul ei, văzu doar devastare. Majoritatea clădirilor de la suprafață dispăruseră, iar maiestuoasa *Sală a Patrioților* era acum un cadru înclinat de stâlpi. Emițătoarele de raze tractoare dispăruseră. Câmpul care fusese odinioară presărat cu nave se clătina, zvârcolindu-se şi reînghețând.

Auzind paşi pe gheață în spatele ei, încercă să fugă, doar că se împiedică şi căzu, sufocându-se de frig. *Diligența* dispăruse. Dar o văzuse în aer, mai devreme. Oare scăpase? Cu obrazul lipit de gheață, se hotărî să creadă că da.

Fusese o luptă bună. Îşi făcuse partea ei.

Apoi închise ochii.

Capitolul 26

Lumina din camera medicală era caldă şi liniştitoare, tot ceea ce se aştepta de la o navă spațială de clasă. Kerra clipi, privind camera prin masca de oxigen.

— Se pare că se dezgheață, spuse o voce familiară.

Întinzându-se pe pernă, Kerra privi cum un droid medical îi scotea masca. Modelul argintiu se dădu la o parte pentru a-l arăta pe Rusher, aplecat în interiorul uşii. Fără pardesiu, roşcatul purta o cămaşă neagră sub o jachetă uzată de culoarea ruginei.

— Ce s-a întâmplat? cârâi Kerra, cu vocea răguşită din cauza expunerii.

— Te-ai plimbat pe afară fără costumul spațial, spuse Rusher, zâmbind.

Kerra se chinui să se ridice.

— Nu, am vrut să spun cu domul. Mă luptam cu Arkadia – şi apoi jumătate din dom a dispărut.

— Oh, spuse Rusher, păşind în cameră. Mulțumeşte-i lui *Bitsy* pentru asta.

Îi explică faptul că în timp ce aştepta să fie luat de ceea ce mai rămăsese din *Diligență*, zărise pe cineva, singur pe gheață, la est. Captând o foarte slabă urmă de semnal de la baliza de pe sabia Kerrei, îşi trimisese nava să survoleze pentru a confirma că era vârful unui dom adânc şi masiv. Apoi, Brigadierul, împreună cu Lubboon şi cu *Spintecătorii*, încărcaseră arma masivă pe o sanie de marfă în spatele unuia dintre vagoanele de transport ale Arkadiei. O ultimă lovitură nivelă domul.

— Ai crezut că sunt acolo şi ai tras? Ai fi putut să mă omori!

— Suntem o echipă de precizie, zise Rusher. L-am ras ca părul de pe o bantha.

Turnându-şi o ceaşcă de ceva medicinal, povesti cum îşi croise drum prin Calimondretta cu piesele de artilerie rămase. Fusese norocos că Arkadia trimisese şenilata pentru a-i lua pe toți refugiații într-o singură călătorie; îi permisese să-şi pună în funcțiune toată muniția.

— Nu am mai desfăşurat niciodată o acțiune în interiorul unei clădiri, dar am sperat că dacă intrăm acolo şi tragem destule focuri de armă, mi te vor da – sau te vei furişa pe undeva. Bău din ceaşcă. Aşa a funcționat.

— Cum m-am întors la navă?

— Eu... am aranjat transportul.

— M-ai cărat?

— Cu greu, zise Rusher. Eşti mai grea decât pari. Zâmbi. Numai muşchi, ştiu.

Kerra îşi dădu ochii peste cap.

— Cum rămâne cu piciorul ăla al tău vătămat?

— Ei bine, a trebuit să-mi păstrez *raportul de încărcare* perfect în această misiune. Şi, după cum mi s-a atras atenția, bastonul a fost întotdeauna doar pentru spectacol.

— Îmi pare rău că ți l-am rupt pe cel vechi.

— Oh, nu mă deranjează. Îmi place mai mult cel nou pe care mi l-ai adus.

Rusher ridică ceva de pe un raft, din spatele ei.

Kerra îl recunoscu cu o tresărire.

— Sabia Arkadiei?

Uitându-se din nou, îşi dădu seama că era mijlocul detaşat, ornamentat. *Deci ăsta era bățul care m-a scos din muzeu*, gândi ea. Dar e prea mic pentru un baston.

— Dar e foarte bun pentru un baston de paradă, spuse Rusher.

Kerra îşi frecă ochii.

— Refugiații?

— Toți la bordul *Diligenței*, în siguranță. Toți cei două mii două sute.

Sprâncenele întunecate ale fetei Jedi se încrețiră.

— Dar noi am avut…

— O mie şapte sute şaptesprezece, spuse Rusher. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar am mai luat câțiva autostopişti în drum spre ieşire. O grămadă de muncitori au găsit costume de mediu şi s-au repezit pe gheață spre noi, implorând să fie luați. Se pare că nu erau atât de patrioți pe cât ar fi vrut Arkadia să fie. Îți aminteşti de Twi'lekul ăla, funcționarul de la aprovizionare devenit metalurgist? Evident că nu a fost o promovare prea bună.

Rusher îi împărtăşi o parte din ceea ce le spuseseră noii sosiți, inclusiv detalii despre programul de arme chimice al Arkadia. Apoi zâmbi.

— Se pare că am eliminat o parte din această operațiune în timpul micului nostru dezmăț.

— Din greşeală, spuse Kerra. Nici măcar nu ştiai că era acolo!

— Eu sunt în artilerie. Tot ce lovim, lovim intenționat – chiar dacă nu ştim ce este! Bătu în peretele etanş. Oricum, era destul loc în *Diligență* pentru ei, deşi am cam redevenit *Vichary Telk*. Doar că mai urâtă.

Odată cu dispariția grupurilor de module de marfă, nava era din nou o navă spațială, mai mult sau mai puțin.

— Am putea la fel de bine să o facem din nou funcțională, spuse el.

Kerra clătină din cap.

— Ți-ai dezmembrat nava ca să mă salvezi pe mine?

— Inginerul meu nu este foarte mulțumit de mine, dar ce altceva este nou? În plus, spuse el, întinzându-se spre brațul Kerrei şi trăgându-i mâneca, tu ne duceai la destinație.

Kerra se uită la numerele de pe brațul ei, mâzgălite acolo de Bothan. Se întrebă ce se întâmplase cu el. Ultimul lucru de care avea nevoie această parte a galaxiei era ca el să fie acolo, făcând năzbâtii în costumul său invizibil. Şi totuşi, dintr-un motiv oarecare, o ajutase – şi îl ajutase şi pe Rusher. Se întrebă dacă însuşi Narsk ştia motivul.

Un gând o lovi brusc.

— Piesele voastre de artilerie! Le-ai lăsat pe Syned?

— Ei bine, nu puteam să le aducem cu noi fără compartimentele de încărcare. Ştii cum e cu chestiile astea. Rapid ca fulgerul pentru a fi desfăşurate, o veşnicie pentru a fi mutate. Şi am fost puțin ocupați.

— Dar ele sunt toată afacerea voastră.

— Mergem în Republică, Kerra. Cumpărăturile sunt sportul oficial, din câte am auzit. Sunt sigur că vom găsi un producător dispus să facă afaceri. Se uită la pereți. Şi ar fi frumos să luăm nişte holotablouri noi.

— Republica!

Amintindu-şi, Kerra îşi plesni genunchiul cu entuziasm – doar pentru a tresări

de durere.

— N-ar trebui să o fac, spuse ea, dar cred că o să-ți placă să auzi asta.

Îi povesti repede o parte din ceea ce aflase de la Arkadia despre familia Sith şi despre *Matricea Puterii*. În timp ce încerca să-şi amintească fiecare chip şi fiecare nume din *Moştenire*, Rusher sărea cu detalii, umplând golurile. Părea să se lumineze pe măsură ce piesele se aşezau la locul lor.

— Este uimitor, spuse el.

Ştia despre unele dintre relații, dar nu despre toate – şi, deşi existau mult mai mulți posibili Lorzi Sith care nu erau din familie, descoperirea Kerrei făcuse ca multe dintre întâlnirile pe care le văzuse să aibă sens.

— Aduceți un reportofon aici. Voi documenta totul, spuse ea. Vrei să întâlneşti un adevărat Cancelar al Republicii? Cred că eşti pe cale să ai şansa.

Kerra se încălzi pe dinăuntru. Prima dată când îi trimisese pe alții înapoi în Republică, trebuiseră să le transmită vestea tristă despre ce se întâmplase cu Vannar Treece şi trupa lui. Nu erau veşti bune, dar era ceva de care Republica avea mare nevoie: lumină, strălucind în întuneric.

Rusher îşi scărpină barba.

— Asta sună destul de valoros. Ştii, mă mănâncă să fac o reparație la carcasa asta veche, spuse el. Dacă informația asta merită să fie cunoscută, poate că vor plăti pentru a da *Diligenței* patru grupuri de marfă, în loc de două. Îi urmări fața. Ce? Nu folosesc şi ei sistemul de troc?

Kerra zâmbi.

— Nu mă face să vin cu tine.

Rusher râse. Ea auzi şi alte râsete pe holuri. Nava, morocănoasă după Gazzari, era plină de veselie de când se răspândise vestea destinației lor, după spusele lui. Tan s-ar putea să nu mai doarmă niciodată.

— Abia dacă dormea înainte. Kerra suspină. *Misiune îndeplinită, Gub*. Sunt destul de sigură că şi Beadle va fi mai fericit în Republică.

— De fapt, el vrea să rămână cu noi, spuse Rusher. Şi câțiva dintre copiii tăi vor să rămână ca parte a noii brigăzi când mă voi întoarce. Nu mă învinovățiți pe mine – nu i-am recrutat eu. Dar cu ai lor încă sub stăpânire aici, preferă să rămână în urmă, să facă ceva.

P*un pariu că nu vor mai avea această părere după ce vor vedea Republica*, gândi Kerra. *Dar, totuşi, poate că s-ar putea să o facă.*

— Şaizeci şi trei de mii, mormăi ea.

— Ce înseamnă asta?

— Hmm? Îşi ridică privirea, suflându-şi o şuviță de păr de pe ochi. Oh. Tocmai adunam câte persoane am trimis înapoi. Între Chelloa şi ceea ce am făcut de atunci, am adus şaizeci şi trei de mii de refugiați la graniță. Cam aşa ceva.

— Asta înseamnă mult trafic, spuse Rusher.

— Mai ales când nu încerci cu adevărat să conduci vreun exod, spuse ea. Se întâmplă, pur şi simplu. Şaizeci şi trei de mii de persoane au plecat, mai sunt miliarde.

Dând din cap, Rusher îşi luă noul său baston de paradă şi se ridică în picioare.

— Bănuiesc că ai propriul tău *raport de încărcare* de care să-ți faci griji. De asta am venit aici să-ți spun. Avem o oprire rapidă în câteva ore – Tramanos, cred. Sunt sigur că există cineva neplăcut acolo care să te țină ocupat.

Kerra îl privi pe bărbat îndreptându-se spre uşă. Pentru cineva pe care îl crezuse o unealtă a Sithului, o surprinsese. Dar asta era chestia cu *uneltele*. Puteau fi folosite şi în alt scop. Unul mai bun.

— Rusher, strigă Kerra. Când ajungi în Republică, aş rămâne acolo, dacă aş fi în locul tău.

— Nu, nu ai face-o, spuse el, zâmbind. Vei face ceea ce ai venit să faci aici, luând sistemele pe rând.

Kerra râse.

— Eu şi ce armată?

— Nu se ştie niciodată, puştoaico. Poate că o să-ți fac o reducere.

* * *

Grădina se afla pe un vârf de deal cu iarbă, cu vedere la o mare verde care se întindea sub norii roz impunători. Nimic din ploaia de dimineață nu mai persista dincolo de o briză răcoroasă, care făcea să foşnească frunzele plantelor care mărgineau aleea.

Urcând treptele de piatră spre piață, Narsk se opri pentru a sorbi dintr-o fântână. Chiar şi apa de aici avea un gust dulce. Cu toată asprimea Stăpânilor săi, spațiul Sith avea o frumusețe enormă. Era greu de crezut că acesta era doar unul dintre cele câteva astfel de refugii, pregătite şi îngrijite de către infirmierii de încredere ai Văduvei.

Locul era animat de sunete naturale. Narsk le putea auzi acum, prin protezele implantate în urechile sale mai devreme în acea zi. Arkadia securizase compartimentul navetei împotriva pericolelor spațiului, dar nu şi a zgomotului motoarelor. Nici măcar activarea *Versiunii VI* nu servise la nimic împotriva bombardamentului sonic; receptorii se supraîncărcaseră, arzând costumul pentru totdeauna. Încă unul dintre compromisurile din domeniul său de activitate; Narsk credea că noile sale urechi îl vor face un spion mai eficient.

Nasul îi tresări. Un fluture multicolor se cocoțase pe el, înainte să zboare amețitor spre o floare exotică de pe spalier.

În față, o mână ofilită cuprinse floarea.

— Bun venit în pepiniera mea, îi spuse *grădinarul* insectei. Şi ție, de asemenea, *Maestre* Ka'hane.

În vârful treptelor, Narsk îngenunche.

— Vă mulțumesc, Vilia Calimondra.

Aşteptă răbdător în timp ce femeia cu părul de zăpadă îşi îngrijea grădina. Întotdeauna îl uimea. Vilia Calimondra, *Steaua de Seară*. Cuceritoarea Phaegonului şi şefa a trei case. Cocoşată de timp, dar cândva înaltă şi mândră; *ce războinică trebuie să fi fost*, gândi Narsk. Mâinile care cândva țineau săbii de lumină erau acum pistruiate şi ridate, cu mult înainte de vreme – şi totuşi, ochii ei aurii erau încă atât de vii. Puterea Sith făcea asta, uneori. Mintea îşi lua tributul asupra cărnii.

Narsk se aşteptase ca ea să plece de îndată ce aflase de complotul Arkadiei. Dar Vilia primise vestea despre complotul nepoatei sale cu calm şi fără surpriză. Clarvăzătorii ei se aşteptaseră la aşa ceva, de unde şi scurta avertizare pe care o primise prin intermediul implantului său. Şi dacă o neliniştise câtuşi de puțin, nu o arătase. Era aici, în rochia ei simplă, de culoarea chihlimbarului, îngrijindu-se doar

de plantele ei – şi acum de nepotul ei. Adus aici de la ultima călătorie a lui Narsk pe deal, Quillan stătea în lateral, sub o umbrelă portabilă. De data asta nu mai era vorba de un scaun plutitor; purtătorii cărau ei înşişi scaunul.

Creaturi aviare se înălțau deasupra oceanului. Quillan se animă, văzând dincolo de ele spre galaxii necunoscute. Cu capul sprijinit de spătarul scaunului, rosti silabe în aer.

— Da, Quillan, spuse Vilia, aşezându-se pe o bancă lângă băiat. Îi încrucişă mâinile şi continuă: Bunica înțelege.

Narsk înțelegea şi el acum. Adolescentul era centrul a tot ce se întâmplase: tot ce se întâmplase de la Gazzari încoace. În timp ce Narsk fusese pe câmpul de luptă, având grijă ca Odion şi Daiman să primească directiva ei de a-l ataca pe Bactra, Vilia devenise preocupată de altcineva: Arkadia. Cumva, Vilia aflase de interesul nepoatei sale de a pune mâna nu doar pe teritoriul *Diarhiei* – ceea ce era de aşteptat – ci şi pe gemenii înşişi. Aflase Vilia de asta prin intermediul Forței? Sau prin intermediul altor spioni ca el? Narsk nu o întrebase. Dar atenția deosebită a Arkadiei asupra copiilor o îngrijorase pe Vilia suficient de mult încât îl însărcinase pe Narsk să cerceteze.

Reputația lui îi adusese o poziție cheie pentru planurile Arkadiei pe Byllura. Fusese o pură coincidență faptul că fata Jedi se dusese şi ea la Byllura; cu siguranță îl surprinsese. Dar Vilia aflase despre asta de îndată ce *Diligența* se apropiase de o lume populată din *Diarhie*. Vilia reuşise să urmărească locația lui Kerra încă de la furtul inițial al costumului invizibil – pentru că Vilia i-l dăduse lui Narsk. Tehnicienii ei îl obținuseră şi îl modificaseră astfel încât să-l poată urmări Narsk – şi, îşi imagina el, orice alte slugi cărora le dăduse aşa ceva. Poate că *Versiunea VI* fusese o gaură în spectru când era activat, dar o dată pe zi, când era dezactivat, se conecta în tăcere la rețeaua secretă de comunicații pe care Vilia o folosea pentru a păstra legătura cu familia ei. Aşadar, Vilia ştiuse dintotdeauna că fata Jedi va juca un rol în viitorul ei. Doar că nu ştiuse care era acesta. Kerra Holt îi salvase, de fapt, viața Viliei, refuzând să joace rolul de asasin pentru Arkadia.

Odată ce Narsk aflase exact ce avea Arkadia în minte, profitase de ocazie pentru a o elibera. Viliei îi plăcea întotdeauna ca datoriile să-i fie plătite.

— Ai venit cu veşti?

— Ar trebui să vă facă plăcere, spuse Narsk.

Doi dintre agenții Viliei folosiseră momentele de confuzie din Arkadianat pentru a o lua pe Dromika de pe Byllura. Fata va fi ținută departe de fratele ei geamăn în viitor – cu toții învățaseră că aşa era cel mai bine – dar şi departe de oportunişții care ar fi putut să-i exploateze, aşa cum făcuse Calician. Şi Arkadia, de altfel.

Nu existase nicio comunicare din partea Arkadiei. O altă rudă a Viliei ar fi putut trimite un mesaj mieros, făcând pe nevinovatul şi sondând pentru a vedea ce ştia Văduva. Arkadia păstrase tăcerea față de bunica ei. Dar vorbise cu Narsk, când acesta îi trimisese un mesaj pretinzând că se ascunde pe o lume neutră. De la ea, aflase că planul său de moment funcționase mai bine decât ar fi avut dreptul să se aştepte. Pagubele provocate de *Diligență* făcuseră ca podeaua de sub hangar să se prăbuşească la scurt timp după plecarea lui Narsk. Tot ce găsise Arkadia printre dărâmăturile înghețate erau fragmente din scaunul plutitor capcană şi cadavrele câtorva dintre tehnicienii ei. Dându-şi seama că aceştia fuseseră ucişi de gazul neurotoxic şi nu de cataclism, Arkadia ajunsese la concluzia că asistenții ei încărcaseră cumva scaunul greşit la bordul navetei în timpul devastării, doar pentru

ca rezervoarele din scaunul corect să se spargă în timpul bombardamentului. Văzut ultima dată urcând în ascunzătoarea sa, Narsk putu să pretindă că nu ştia nimic atunci când comunicase cu Arkadia. Şi el fusese o victimă, spuse el, ajungând pe lumea Viliei cu un scaun plutitor fără valoare. Ea îi răspunsese sec la asta să întrerupă convorbirea. El ştia că Arkadia avea acum alte preocupări.

Alte surse anunțaseră pagube majore în capitala Arkadiei şi rechemarea unor forțe importante din *Diarhie*. Va mai trece ceva timp până când Arkadia îşi va putea consolida stăpânirea asupra oricărui teritoriu nou.

Lui Vilia îi plăcea ca datoriile ei să fie plătite – dar părea dispusă să-şi lase nepoata să trăiască cu ruşinea ei. Nimeni nu dorea să fie expulzat din *acea* familie.

— Chagras îi adorase atât de mult pe gemeni, spuse ea, mângâind mâna lui Quillan. A fost atât de greu, când a fost luat de lângă ei.

Narsk se uită la pământ. Ridicându-se, ea se uită cu atenție la Bothan.

— Simt că ai ceva de întrebat. Te întrebi dacă am avut ceva de-a face cu moartea fiului meu Chagras, spuse Vilia, aşa cum susține Arkadia.

— Doamna mea, nu am avut...

— Ai putea la fel de bine să întrebi dacă Arkadia a avut ceva de-a face cu asta, spuse ea. O fiică ambițioasă, temându-se că moştenirea tatălui ei va merge la frații mai tineri şi favorizați? Şi o expertă în neurotoxine, chiar arma care l-a doborât pe Chagras în floarea vârstei? Ai putea construi un caz împotriva ei la fel de uşor ca şi împotriva mea şi ar fi la fel de oribil. Vilia se uită înapoi la gardul viu. Atunci de ce ai vrea să faci asta? O familie se defineşte prin iluziile pe care le împărtăşeşte, la fel de mult ca şi prin sângele ei.

Narsk ridică din umeri. Adunându-şi curajul, se îndreptă de spate.

— Am avut doar motive să mă îndoiesc de mine însumi, zise el. Am eliberat-o pe fata Jedi. Ea nu va părăsi spațiul Sith – nu după cum o cunosc. Şi acum ştie despre familie şi despre *Matricea Puterii*. Ar putea duce aceste informații duşmanilor dumneavoastră. Inclusiv Republicii.

Vilia desconsideră îngrijorarea lui. În spațiul Sith nu existau mijloace de comunicare în masă care să disemineze aceste informații, nu existau autorități care să fie crezute. Iar Republica avea autorități care se dovediseră ineficiente chiar şi atunci când avea informații bune şi recente despre Sith.

— Deocamdată, spuse ea, tânăra Kerra rămâne singurul Jedi din zonă.

— Ar putea fi în continuare un pericol pentru tine şi familia ta, spuse Narsk.

— Eu o privesc ca pe altceva, spuse Vilia. Este la fel ca tine, Narsk. Ea este o *experiență care îi învață*. Pe ei toți. Într-o zi, Sithul se va întoarce din nou împotriva Republicii – şi noi ne vom confrunta din nou cu întregul Ordin Jedi. Nepoții mei trebuie să ştie cel puțin cum să se descurce cu unul.

Narsk avusese rolul de agent dublu timp de ani de zile, îi explică ea. Slujindu-i pe nepoții ei, el le crea în acelaşi timp provocări. În ceea ce o privea pe Vilia, Kerra era doar un agent în plus, testându-i pe copiii copiilor ei.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse Bothanul, coborând privirea. Ştiu că sunt lucruri care mă depăşesc. Cum vă întăreşte casa semănarea discordiei?

— Nu ai copii, nu-i aşa, *Maestre* Ka'hane?

Înlemnit, Narsk reuşi să scuture din cap.

— Ei bine, eu am avut mulți – şi ei au avut mulți. Te aştepți să se lupte între ei, spuse ea. Se întâmplă ca eu să mă aştept ca ei să se lupte bine.

Se întoarse spre scaun, unde Quillan continua să privească în gol marea.

— Întotdeauna îți dorești ca ei să reușească în ceea ce își propun să facă. Să se străduiască, spuse ea, mângâind părul băiatului, și să prospere. Îi zâmbi cu blândețe tânărului. Dar când vezi că unii nu pot, îi tragi deoparte.

— Asta... asta e o filozofie Sith?

Vilia râse.

— Sithul este străvechi, Narsk, dar au existat bunici cu mult înainte. Noi avem propria noastră funcție. Ai putea să o numești *filozofie* – dar face parte din ceea ce suntem.

Văzând că femeia se întoarce la grădinăritul ei, Narsk se înclină și se întoarse să plece.

— Oh, și Narsk? Mângâind o floare spinoasă, Vilia se uită înapoi și zâmbi. Dacă o mai vezi pe Arkadia, spune-i că îi transmit dragostea mea. Ca întotdeauna.

SFÂRȘIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.